SOUTHERN REACH
ÜÇLEMESİ 2

JEFF VANDERMEER

YETKİ

ALFA

"VanderMeer'in muhteşem zaferi. Bu türden birçok kurgu yazdıktan sonra birdenbire türün sınırlarını aşarak merak uyandıran, zarif bir varoluş hikâyesiyle geniş kitlelere hitap ediyor."

–LYDIA MILLET,
Los Angeles Times

YETKİ
South Reach Üçlemesi 2

JEFF VANDERMEER

Jeff VanderMeer üç kere Dünya Fantezi Ödülünü aldı ve oldukça beğenilen kurguları 20'den fazla dile çevrildi. Kitapları *Publishers Weekly*, *LA Weekly*, *Washington Post*, *Amazon* ve *San Francisco Chronicle* ve başka birçok derginin yılın en iyi kitapları listesine girdi. Gençler için eşsiz yazarlık kampı olan Shared Worlds'ün kurucu ortağıdır. VanderMeer dünyanın her yerinde atölyeler düzenlemekte ve MIT ile Kongre Kütüphanesinde dersler vermektedir. Daha önce *Harikalar Kitabı* (Alfa, 2016) Türkçe yayımlanmıştır.

MİNE SARUCAN

Çengelköy'de doğdu ve hayatının büyük bir bölümünü orada geçirdi. İstanbul Üniversitesi Klasik Filoloji bölümünden mezun olduktan sonra aynı bölümde yüksek lisans yaptı ve şu an doktora çalışmalarına devam etmektedir. Eşiyle birlikte Kanada'da yaşamakta ve serbest zamanlı çevirmenlik yapmaktadır.

AYDIN SARUCAN

Kabataş'ta doğdu. Avusturya Lisesi'nden mezun olduktan sonra eğitimine Avusturya ve Amerika Birleşik Devletleri'nde devam etti. Eşiyle birlikte Kanada'da yaşamakta ve serbest zamanlı çevirmenlik yapmaktadır.

Yetki
© 2015, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Authority: A Novel by Jeff VanderMeer
© 2014 by VanderMeer Creative, Inc.
Farrar, Straus and Giroux, LLC, New York ile yapılan antlaşmaya göre yayımlanmıştır.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Bilge Ceren Şekerciler
Kapak İllüstrasyonları Çağla Köseoğlu
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Yavuz Karakaş

ISBN 978-605-171-480-6
1. Basım: Nisan 2017

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika no: 10905

SOUTHERN REACH
ÜÇLEMESİ 2

JEFF VANDERMEER

YETKİ

ÇEVİREN
MİNE SARUCAN
AYDIN SARUCAN

ALFA®

Ann için

BÜYÜLÜ SÖZLER

000

Kontrol'ün rüyalarında sabah erken, gökyüzü üzerine hafif bir ışık pırıltısı serpiştirilmiş kopkoyu bir mavi. Bir uçurumun kenarından dipsiz bir boşluğa bakıyor, bir körfez, bir mağara. Manzara sürekli değişiyor. Durgun suların içinden kilometrelerce ötesini görebiliyor. Denizaltıları, çan yapraklı orkideleri veya gemilerin sessiz ve durmadan hareket eden geniş gövdelerini andıran devasa okyanus yaratıklarını süzülürken seyrediyor. İhtişamlı boyutları öyle büyük bir güç yayıyor ki hareketlerinin yarattığı boşluğu bu kadar yukardan dahi olsa hissedebiliyor. Saatlerce şekillerine bakıyor, devinimlerine, yukarı, ona kadar yankılanan fısıltılarını dinliyor... ve sonra düşüyor. Yavaşça, fazlasıyla yavaşça, sessizce karanlık sulara düşüyor, su sıçratmadan, dalga yaratmadan. Ve düşmeye devam ediyor.

Bazen bu uyanıkken de oluyor, sanki dikkatini yeterince vermiyormuş gibi ve sonra kendine gelene kadar sessizce ismini sayıklamaya başlıyor.

001: DÜŞÜŞ

İlk gün. Son şans.

"Hayatta kalanlar bunlar mı?"

Kontrol, sorgu odasında oturan üç kişiye lekeli tek yönlü camın arkasından bakarken Southern Reach'in müdür yardımcısının yanında duruyordu. Bunlar X Bölgesi'ne yapılan on ikinci keşif gezisinden geri dönenlerdi.

Uzun boylu, ince, kırklarında, zenci bir kadın olan müdür yardımcısının ona cevap vermemesi Kontrol'ü şaşırtmamıştı. Yerleşmek için Pazartesi'yi de kullanıp oraya bir gün geç gelmesine bozulduğundan onunla tek kelime konuşmamıştı. Hatta yüzüne bile bakmamıştı, yalnızca Kontrol hem ondan, hem de orada bulunan diğer kişilerden kendine "John" veya "Rodriguez" değil, "Kontrol" demelerini istediğinde bir an duraksamış ve "O zaman sen de bana Grace* değil, Patience de,"** demişti, biraz da ortamdakileri eğlendirmek için.

---

* İngiliz dilinde *Grace*'in anlamı zarafettir, *Patience*'ın anlamı ise sabır.

** "Bana zarif değil, sabır de" diyerek sabırlı olduğuna dikkat çekiyor.

Zaten bir anlamı olan gerçek isminden vazgeçip, farklı bir anlam taşıyan, başka bir isim seçmesi Kontrol'ün dikkatini çekmişti. Onu rahatsız edeceğinden emin, "Tamam o zaman, sana Grace diyeceğim," demişti. Grace de ona durmadan "idareten" müdür diyerek, sinir ediyordu ki bu doğruydu: Grace'in yönetimiyle, Kontrol'ün tepeden inmesi arasında boşluk olacaktı, bir zaman ve doldurulması gereken formlar uçurumu, uygulanması gereken bir alay prosedür, işten atılacak ve yeni alınacak bir sürü insan. O zamana dek yetki konusu muallaktı.

Ama onu düşündüğünde Kontrol'ün aklına ne sabır, ne de zarafet geliyordu. Onu bir engel olarak görmese de, rahatsızlık verici biri olduğunu düşünüyordu. Grace ona zorla X Bölgesi hakkında eski bir oryantasyon filmi seyrettirmişti, halbuki filmin sıradan ve güncelliğini yitirmiş olduğunu bilmesi gerekirdi. İlişkilerinin nefret üzerine kurulu olacağı şimdiden belliydi. En azından Grace'in açısından.

"Nerede bulundular?" diye sordu ona şimdi de, aslında sormak istediği neden birbirlerinden ayrı tutulmadıklarıydı. Çünkü başı bozuksunuz, çünkü daireniz çürümeye yüz tutmuş. Fareler şu an bodrumda ne bulurlarsa kemiriyorlar.

"Dosyaları oku," dedi, şimdiye çoktan okumuş olması gerektiğinin altını çizerek.

Sonra odadan çıktı.

Kontrol'ü masanın üzerindeki dosyalar –ve camın ardındaki üç kadın– ile baş başa bıraktı.

Dosyaları tabii ki okumuştu, bu şekilde müdür yardımcısının gardından sıyrılıp gerçek fikirlerini almayı ummuştu. Onun dosyasındaki bazı bölümleri de okumuştu, ama hâlâ ona verdiği tepkiler dışında nasıl biri olduğunu anlayamamıştı.

İlk gününe başlayalı henüz dört saat olmasına rağmen şimdiden yıpranmış yeşil halılı bu karanlık garip bina ve onun içinde çalışan personelin köhne fikirleri tarafından kirlenmiş hissediyordu. Buradaki yetersizlik hissi her şeyin üzerini örtüyordu, yüksek dikdörtgen camlardan gönülsüzce içeri giren gün ışığının bile. Her zamanki gibi siyah spor bir ceket ile kumaş pantolon, açık mavi kravatla beyaz bir gömlek ve sabah parlattığı siyah ayakkabılarını giymişti. Bu kadar özenmeye gerek yokmuş diye düşündü. Böylesi düşüncelere kapılıp gitmekten hoşlanmıyordu, çünkü olaya artık tepeden bakmıyordu *–bire bir içindeydi–* ama onları bastırmak da kolay değildi.

Dış görünüşleri ona bazı şeyler anlatsa da, Kontrol kadınlara uzun süre baktı. Hepsine aynı tipte kıyafet verilmişti, biraz askeri ve biraz da hademe işi. Hepsinin saçı anlaşılması güç bir sebepten ötürü değil de, bit gibi bir parazitlenmeden ötürü kazınmış gibiydi. Yüzlerinde aynı ifade vardı veya aynı ifadesizlik. Onları isimleriyle tanımamalıyım demişti kendine uçaktayken. Başlangıçta sadece görevlerinin ağırlığını taşısınlar. Gerisi sonra gelir zaten. Ama Kontrol uzak durma konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Konunun derinine inip, detayların onu çok bunalt-

madan aydınlığa kavuşacağı bir noktaya ulaşmaya çalışırdı.

Haritacı evinde, verandada bir sandalyede otururken bulunmuştu.

Antropolog, kocası tarafından muayenehanesinin arka kapısını çalarken.

Biyolog da, evinden birkaç blok ötedeki ot bürümüş bir arsada yıkılmakta olan tuğla bir duvara bakarken.

Aynı eski keşif gezilerine katılan kişiler gibi, X Bölgesi'nden çıkıp görünmez sınırdan geçerek bu tarafa nasıl geldiklerini anımsamıyorlardı. Hiçbiri askeriyenin sınırın etrafına kurduğu ablukayı, tel örgüleri ve diğer engelleri nasıl aştığını bilmiyordu. Ekiplerinin dördüncü üyesine –aynı zamanda Southern Reach'in direktörü olan ve yapılan itirazları çiğneyip onlara sahte isim kullanarak öncülük eden psikoloğa– ne olduğunu bilmiyorlardı.

Aslına bakarsanız hiçbiri bir şey hatırlıyor gibi görünmüyordu.

O sabah kahvaltı etmek için kafeteryada bulunan Kontrol, tüm duvarları kaplayan pencereden önce içinde bir sürü taş masa olan avluya, sonra da karışık bir şekilde sıraya giren insanlara baktı –bu kadar büyük bir bina için az sayıdaydılar– ve Grace'e, "Keşif gezisi geri geldiği için insanlar neden heyecanlanmıyor?" diye sordu.

Grace ona sanki sınıfta anlama zorluğu çeken bir öğrenciye bakar gibi sabırla baktı. "Sence neden Kontrol?" İsmine alaycı bir ağırlık eklemeyi

başarmıştı, öyle ki Kontrol dedesinin balık oltasına bağlanmış, kaderi onlarca gölün dibini boylamak olan bir kurşun gibi hissetti. "Bunların aynılarını bir önceki keşif ekibi ile de yaşadık. Dokuz aylık özverili bir sorgulamanın sonunda hiçbir şey öğrenemedik. Süreç boyunca zaten çok hastalardı. Sen nasıl hissederdin?" Uzun süre yönelim bozukluğu çekmiş ve sonra da habis bir kanser nedeniyle ölmüşlerdi.

Karşılık olarak kafasını yavaşça salladı. Grace tabii ki haklıydı. Kontrol'ün babası da kanserden ölmüştü. Bunun personeli nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmemişti. Konu onun için hâlâ soyuttu, uçak yolculuğunda okuduğu raporlardaki kelimelerden ibaretti.

Halı kafeteryada koyu yeşil bir renk almıştı, üzerinde açık yeşil oklardan oluşan stilize bir desen vardı, okların hepsi avluyu işaret ediyordu.

"Burada neden daha fazla ışık yok?" diye sordu. "Işıkları nereye götürmüşler?"

Ama Grace şimdilik sorularına cevap vermeyi bırakmıştı.

Üç kişiden biri –biyolog– bir anda başını çevirip sanki onu görüyormuş gibi aynalı camın içine doğru baktığında, Kontrol utangaç bir ergen mahcubiyetiyle gözlerini kaçırdı. Kendisi tanıklara kişisel değil, profesyonel amaçla dikkatle bakıyordu, ama izlendiklerini bilmelerine rağmen biyoloğun bakışı ona öyle gelmemişti. İlk gününü keşiften dönen psikolojisi bozuk kişileri sor-

gulayarak geçireceğini kimse söylememişti, ama Merkez bu görevi ona teklif ettiğinde bunu biliyor olmalıydı. Keşif üyeleri bulundukları yerden neredeyse altı hafta önce alınmışlar, Southern Reach'e gönderilmeden önce, kuzeydeki bir tesiste bir ay boyunca testlere tabi tutulmuşlardı. O sırada Kontrol de Merkez'e gelmişti; arada boşa harcanan zamanlarla birlikte toplam iki hafta sürecek toplantılara tahammül etmesi gerekiyordu. Hiçbir şey yapmadan geçen günler oluyordu ve özellikle bu şekilde planlanmış gibiydi. Ardından her şey hız kazandı ve durumun acil olduğu izlenimi yaratıldı.

Bu gibi detaylar oraya geldiğinden beri bunun nafile bir çaba olduğunu hissettiriyordu ona. Üst kademeden birincil kontağı Ses, ilk toplantıda geçmiş tecrübeleri göz önüne alınacak olursa bunun kolay bir görev olacağını ima etmişti. Günümüzde odak terörizm ve ekolojik bozulmaya kaydığı için, Southern Reach artık kimsenin umursamadığı, unutulmuş bir sırrı koruyan, geri kalmış, atıl bir teşkilat olmuştu. Ses, her zamanki kaba tavrıyla, görevine bir an önce "başlaması" gerektiğini söylemiş, işe "uyum sağlamak, değerlendirme yapmak, analiz etmek ve konunun derinine inmek" için alındığını hatırlatmıştı. Bugünlerde bunun gibi talimatlar pek almıyordu.

Kontrol inişli çıkışlı kariyerine saha ajanı olarak başlamıştı: Görevi yurtiçindeki terör hücrelerini gözetlemekti. Daha sonra veri sentezi ve örgüt analizi görevlerine terfi etmişti – iki düzine-

den fazla birbirlerine benzeyen, sıradan ve hakkında konuşması yasaklanmış vaka. Kamuoyundan gizlenen olaylar: hiçliğin gizli tarihi. Görevi sebebiyle her geçen gün daha iyi bir ara bulucu olmuştu; çünkü kendi günlük sorunlarının üstesinden gelemezken, başkalarının problemlerini tespit etmekte başarılıydı. Otuz sekiz yaşına geldiğinde, eğer bir özelliği ile tanınıyorsa, o da buydu. Süreç boyunca orada olmasına gerek yoktu, aksine istediği tam olarak buydu: bir işin takibini başından sonuna yapmak. Sorun kimsenin ara bulucuları sevmemesiydi –"Selam, müsaade edin size neyi yanlış yaptığınızı göstereyim"– özellikle de ara bulucunun geçmişinde bitiremediği problemleri varsa.

Görevleri hep iyi başlardı, ancak her zaman iyi sonuçlanmazdı.

Ses, X Bölgesi'nin bir sınırın ötesinde olduğunu ve otuz yılı aşkın süredir kimsenin bu duruma akıl sır erdiremediğini söylemeyi de atlamıştı. Bunlara, dosyaları gözden geçirirken ve oryantasyon videosundaki lüzumsuz tekrarları izlerken öylesine bir değinmişti.

Müdür yardımcısının kaybolan müdürün yerini aldığı için ondan ölesiye nefret edeceğini de bilmiyordu. Gerçi bunu tahmin etmesi gerekirdi; dosyasındaki bölük pörçük bilgilere bakacak olursa, müdür yardımcısı orta sınıf bir ailede büyümüştü, devlet okuluna gitmişti ve şu anki konumuna erişebilmek için birçok insandan daha fazla çalışması gerekmişti. Kontrol ise görünmez

bir hanedanlığın üyesi olduğu dedikodularıyla gelmişti, bu da doğal olarak insanların zoruna gitmişti. Bu gerçeği inkâr etmeye gerek yoktu, öte yandan bahsi geçen hanedanlık yakından bakıldığında çökmeye yüz tutmuştu.

"Hazırlar. Benimle gel."

Grace, yeniden ortaya çıkmış, kapı aralığından ona emrediyordu.

Kontrol, bir iş arkadaşının karşı duruşunu ve azmini kırmanın farklı yolları olduğunu biliyordu. Muhtemelen hepsini denemesi gerekecekti.

Masanın üzerindeki üç dosyanın ikisini eline aldı, bakışlarını biyoloğun üzerinde topladı, gücünü avuçlarında toplayarak dosyaları ortasından yırttı ve çöpün içine bıraktı.

Arkasından boğulma sesine benzeyen bir ses geldi.

Geriye döndü – müdür yardımcısının sessiz öfkesinin tam ortasına daldı. Grace'in gözlerinin içinde bir ürkeklik de vardı. Güzel.

"Neden hâlâ kâğıt evrak tutuyorsunuz, Grace?" diye sordu, bir adım ileri giderek.

"Müdür ısrarla istiyordu. Böyle yapmanın bir sebebi var mı?"

Ona aldırış etmedi. "Grace, X Bölgesi'nden bahsederken *uzaylı* veya *dünya dışı* gibi kelimeleri kullanma konusunda neden hiçbiriniz rahat hissetmiyorsunuz?" O da rahat hissetmiyordu. Toplantılarda gerçeği öğrendiğinden beri, bazen içinde kendi inançsızlığının çığlıkları ve yakarışları dolu, dev bir yarık açıldığını hissediyordu.

Ama asla itiraf etmezdi. Poker oynamaya uygun ifadesiz bir yüzü vardı; bunu ona sevgilileri, akrabaları, hatta tanımadığı kişiler bile söylemişti. Bir seksen beşe yakın boyu vardı. Vurdumduymazdı. Sert ve kaslı bir atlet vücuduna sahipti; kilometrelerce koşup hiç yorulmazdı. Viski içmeyi sevmesine rağmen, sağlıklı beslendiği ve spor yaptığı için kendisiyle gurur duyardı.

Grace geri adım atmadı. "Çünkü kimse emin değil. Kanıtlara asla önyargılı yaklaşma."

"Bu kadar zamandan sonra bile mi? Sadece biriyle görüşmem yeterli."

"Ne?" diye sordu.

Ellerindeki güç yer değiştirmiş, konuşmasına yansımıştı.

"Diğer dosyalara ihtiyacım yok, çünkü birini sorgulamam yeterli."

"Üçüne de ihtiyacın var." Sanki hâlâ tam olarak anlayamamıştı.

Dosyaları almak için kendi etrafında döndü. "Hayır. Sadece biyolog."

"Bu bir hata."

"Yedi yüz elli üç hata," dedi. "Yedi yüz yirmi iki hata."

Grace'in gözleri kısıldı. "Sende bir gariplik var."

"Yalnızca biyoloğu tut," dedi, müdür yardımcısının son dediğine aldırış etmedi, ama sesindeki sertliği benimsedi. *Senin bilmediğin bir şey biliyorum.* "Ötekileri odalarına geri yolla."

Grace, ona sanki bir tür kemirgenmiş ve iğrenmesi mi, yoksa acıması mı gerektiğine karar ve-

remiyormuş gibi baktı. Yine de kısa bir süre sonra başıyla sertçe onayladı ve çıktı.

Kontrol gevşedi ve tuttuğu nefesini verdi. Her ne kadar Grace'in emirlere boyun eğmesi gerekse de, gelecek bir iki hafta personeli yönetmeye devam edecekti, Kontrol tamamen alışana dek belli ki onu binlerce kez zorlayacaktı.

Bu simya mıydı, yoksa gerçek sihir mi? Yanılıyor muydu? Bir önemi var mıydı? Yanılıyor bile olsa, hepsi birbirine benzemiyor muydu?

Evet, önemliydi.

Bu onun son şansıydı.

Buraya gelmeden önce annesi böyle söylemişti.

*

Kontrol'ün annesi ona hep uzak diyarlarda gece gökyüzünde çakıp sönen ışıkları anımsatırdı. Var ve yok, yok ve var, ama her zaman hatırlanan; muhtemelen onun ne olduğunu merak etmişsinizdir: ışığa neyin sebep olduğunu. Ama gerçek anlamda asla *bilemezsiniz.*

Annesi Jackie Severance tek çocuktu, babasının yolundan ilerleyerek teşkilata girmiş ve sivrilmişti; babası Jack Severance'ın ulaştığı mevkilerin çok üzerindeki kademelerin yönetimini ele almayı başarmıştı ki babası da oldukça iyi bir ajandı. Jack onu kurnaz, tertipli ve lider ruhlu yetiştirmişti. Kontrol'ün bildiğ[redacted]kadarıyla, dedesi Jackie'yi çocukken engelli koşu parkurunda koşturur, süngü ile un çuvallarını bıçaklatırmış. Bunları doğrulayacak bir fotoğraf albümü yoktu tabii. Nasıl yap-

tıysa, planlı bir şekilde içine zalimlik tohumları da ekmişti, bu şekilde başkalarının başlarına gelen olaylara karşı ilgisiz olabileceğini düşünmüştü.

Kontrol uzaklardaki bu parlak ışığa büyük bir hayranlık duyuyordu ve daha alt seviyeden de olsa, onun adımlarını takip etmişti. Ama bir anne olarak, yanlarında olduğunda bile, oğlunu okuldan saatinde alma, öğle yemeğini hazırlama ve ödevlerine yardım etme konularında güvenilmezdi – hayatın bu tarafındaki sıradan işlerde tutarlı değildi. Buna rağmen Kontrol'ü teşkilata apar topar girişinde ve görevlerinde her zaman cesaretlendirmişti.

Diğer taraftan Jack Dede, bu fikre hiçbir zaman sıcak bakmamıştı, bir gün ona bakıp, "Bence yaradılışı uygun değil," demişti. Bu değerlendirme, o yönde ilerlemeye karar vermiş on altı yaşında bir genç için yıkıcı olmuştu, öte yandan onu daha hırslandırmış, hedefine odaklanmasını sağlamış, gözlerini gökyüzündeki ışığa sabitlemişti. Daha sonra dedesinin bu sözleri ona böyle hissettirmek için söylediğini anlamıştı. Dedesi kontrolsüz büyüyen bir yangın gibiydi, annesi ise buz gibi mavi bir alev.

Sekiz veya dokuz yaşındayken, ilk kez gölün kenarındaki yazlık kulübelerine gitmişlerdi; annesi oraya, "Bize özel casus kulübü," derdi. Sadece kendisi, annesi ve dedesi. Yırtık pırtık koltuğun tam karşısında, köşede eski bir televizyon dururdu. Dedesi televizyon daha iyi göstersin diye onun anteni sağa sola çevirmesini isterdi. "Biraz daha sola, Kontrol," derdi. "Azıcık daha." O sırada an-

nesi diğer odada, işyerinden getirdiği gizliliği kaldırılmış dosyaları tekrar gözden geçirirdi. Kontrol lakabını işte böyle aldı, tabii o zaman dedesinin bu lakabı casusluk jargonundan çaldığını bilmiyordu. Çocukken çok havalı bulduğu ve dedesinin onu sevdiğinden verdiğini düşündüğü bu takma isme sıkıca sarıldı. Ketum davranıp ailesi dışındakilerle paylaşmadı, uzun yıllar kız arkadaşlarıyla bile. Onlara bunun ortaokul takımında yedek oyun kurucuyken aldığı bir lakap olduğunu söylüyordu. "Şimdi de azıcık sağa, Kontrol." Topu bir yıldız gibi savur. Asıl hoşuna giden top tutucuların koşacakları yeri tahmin ederek topu onlara atmaktı. Antrenmanlarda maçtan daha iyi performans sergilemesine rağmen, bu tür bir hesaplama, geometri ve öngörü ona müthiş zevk veriyordu.

Büyüdüğünde "Kontrol'ü" tamamen sahiplendi. Artık bu kelimedeki küçümsemeyi hissedebiliyordu, ama dedesine bu lakabı ne düşünerek koyduğunu asla sormadı. Dedesi ona kulübede kitap okumaya balık tutmaktan daha fazla vakit ayırdığı için mi düşman oldu diye düşünürdü.

Evet, bu lakabı almış, şekillendirmiş ve bırakmamıştı. Ama ilk defa iş arkadaşlarından ona "Kontrol" demelerini istiyordu ve nedenini söyleyemiyordu. Bu şekilde dürüst yeni bir başlangıç yapabilirmiş gibi geliyordu.

Biraz daha sola, Kontrol ve belki böylece o çakıp sönen ışığa ulaşabilirsin.

*

Neden boş arsa? Sabahın erken saatlerinde o güvenlik kaydını gördüğünden beri bunu düşünüyordu. Neden biyolog evi yerine, o boş arsaya gitmişti? Diğer ikisi kendileri için kişisel anlam taşıyan yerlere dönmüşlerdi, duygusal bağları olan yerlere. Ama biyolog etrafında olan her şeye ilgisiz bir şekilde, saatlerce ot bürümüş arsada durmuştu. Kontrol, o kadar fazla şüpheli kaydı izlemişti ki artık en sıradan tavırların veya huzursuz tiklerin ardına gizlenen işaretleri tespit etmede ustalaşmıştı... ama bu kayıtta öyle bir şey yoktu.

Southern Reach biyoloğun oradaki varlığından yerel polisin tuttuğu rapor sayesinde haberdar olmuştu; onu başıboş sanıp tutuklamışlardı. Bu Southern Reach'in diğer ikisini bulduktan sonra çıkarttığı arama emrine gecikmeli bir yanıttı.

Bir de kısa ve öz ifadelerin karşılıklı mücadelesi vardı.

753. 722.

Ufak bir ipucuydu, ama Kontrol bu görevin detaylara dayalı olacağını hissediyordu, detektiflik yapmak gerekecekti. Kolay olmayacaktı. Şansı azdı, çünkü sorgu odasındaki yirmi dakika içinde paramparça edebileceği, kas kafalı, gübreyle ve beş para etmez ideolojilerle silahlanmış amatör bir bombacı değildi.

Dosyasındaki deşifre edilmiş metinlerine göre, on ikinci keşif gezisine kimin gideceğine karar verdikleri ön mülakatlarda biyolog sadece 753 kelime kullanmıştı. Kontrol saymıştı. Buna bir soru-

ya verdiği tek kelimelik *kahvaltı* cevabı da dahildi. Kontrol bu cevaba hayran kalmıştı.

Bilgisayarı kurulurken, güvenlik kartı çıkarılırken, şifreleri ve kod anahtarları oluşturulurken ve farklı teşkilatlar ve departmanların fazlaca aşina olduğu diğer prosedürler gerçekleştirirken geçen o sıkıcı süreçte kelimeleri defalarca saymıştı.

Grace'in onu her şeyin merkezinden uzaklaştırıp, muhteşem süpürge odasına postalama çabalarına rağmen, eski müdürün ofisini kullanma konusunda ısrarcı olmuştu. Ofisteki her şeyi olduğu gibi bırakmalarını da talep etmişti, özel eşyaları bile. Müdürün eşyalarının karıştırılacağı fikrinin Grace'in hoşuna gitmediği açıkça belli oluyordu.

"Aklın başka yerde," Grace diğerleri gittiğinde böyle demişti. "Burada değil gibisin."

Kafasıyla onaylamıştı, çünkü durumun garip olduğunu inkâr etmenin gereği yoktu. Oraya değerlendirme yapmak ve işleri yoluna koymak için geldiyse, ipin ucunun nerede kaçtığını iyice anlaması gerekiyordu – farklı departmanda çalışan bir sosyopatın bir zamanlar dediği gibi, "balık baştan kokardı." Burada balığın her yeri kokmuştu, sadece hücre yozlaşması hiyerarşik veya sınıfsal değildi. Ama mesaj alınmıştı.

Kontrol hemen, şahmerdan benzeri masanın ardına, yığın halinde duran dosyaların, el yazısıyla yazılmış karmakarışık notların ve yapışkanlı kâğıtların arasına geçip oturmuştu... zımbalanan ve sökülen kâğıtlardan ötürü üzerleri minik kâğıt

artıklarıyla kaplanmış, garip bir şekilde hoş sanat enstalasyonlarını andıran, mantar panolarla ayrılmış duvardaki kitaplığa doğru çok güzel bir panoramik manzara sunan döner sandalyenin üzerine. Odanın havası ağırdı, uzun süre beklemiş sigaraların ağızda kalan tadı gibi.

Müdürün bilgisayar ekranının sadece büyüklüğü ve ağırlığı bile ne kadar eski olduğunu gösteriyordu, uzun yıllar önce bozulduğu da üzerindeki kalın toz tabakasından anlaşılıyordu. Üstünkörü yana itilmişti, altındaki yatay takvimin üstündeki iki farklı toz izi hem ekranın asıl yerini, hem de onun yerine koyulan dizüstü bilgisayarın yerini gösteriyordu, gerçi kimse dizüstü bilgisayarı bulamıyordu. Müdürün evini arayıp aramadıklarını sorması gerektiğini not etti.

Takvim doksanların sonuna kadar uzanıyordu; acaba müdür ipin ucunu kaçırmaya o zaman mı başlamıştı? Birden Kontrol'ün gözünde, onun on ikinci keşif ekibiyle birlikte X Bölgesi'nde olduğu ve gerçek bir hedefleri olmadan amaçsızca bakir doğada dolaştıkları canlandı: uzun boylu, yapılı, kırk yaşında olmasına rağmen daha büyük gösteren bir kadın. Sessiz, fikir ayrılığı yaşamış ve yıpranmış. Sorumluluğu onu öyle ele geçirmişti ki sahaya gönderdiği kişilere katılması gerektiğine kendini inandırmıştı. Neden kimse onu durdurmamıştı? Neden kimse onu umursamamıştı? Onları ikna mı etmişti? Ses böyle söylememişti. Hakkında tutulmuş şaşırtıcı derecedeki eksik dosyalar, Kontrol'e onun hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

İçeride gördüğü her şey müdürün görevini ciddiye aldığını gösteriyordu, buna karşın teşkilatın işleyişini hiç umursamamıştı.

Dizini masanın altında sola doğru kıpırdattı: ekranın sabit disk sürücüsü oradaydı. Bunun da doksanlı yıllarda bozulup bozulmadığını merak etti. Kontrol donanım teknisyenlerinin çalıştığı odaları görmek istemediğini düşündü, onlarca yıldır çürümeye terk edilmiş zavallı bilgisayar cesetlerini, istemeden oluşmuş plastik, kablo ve devre kartları müzesini. Belki de balık baştan kokmamıştı, sadece müdür çürümüştü.

Odada bilgisayar olmadığından, kendi dizüstü bilgisayarı da henüz yeterince güvenli sayılmadığından, Kontrol biraz on ikinci keşif ekibinin göreve kabul görüşmelerinin deşifre edilmiş metinlerini okudu. Eski müdür, psikolog sıfatıyla onlara liderlik etmişti.

Keşfe kabul edilen diğerleri Kontrol'e göre dizginlenmesi mümkün olmayan gayzerler gibilerdi: sürekli kıkırdayan, aceleci, klişe yumağı gevezeler. Çenelerini tutamıyorlardı... 4.623 kelime... 7.154 kelime... ve tüm zamanların şampiyonu dilbilimci, son saniyede hız kaybetmesine rağmen cevaplarında 12.743 kelime kullanmıştı; buna birinin sayfanın kenarındaki boşluğa, "çükten fırlayan bir böbrek taşı kadar sakil," diye not düştüğü, uzun uzadıya anlattığı bir çocukluk anısı da dahildi. Geriye sadece biyolog ve onun özlü 753 kelimesi kalıyordu. Böyle güçlü bir irade, Kontrol'ün sadece kelimelere değil, aralarındaki duraksamalara da

bakmasına sebep oluyordu. Örneğin: "Sahada bulunduğum tüm işlerimden çok keyif aldım." Oysa birçoğundan kovulmuştu. Hiçbir şey söylemediğini sanıyordu, ama her kelimesi –*kahvaltı* bile– yeni bir kapı açıyordu. Belli ki biyolog çocukken kahvaltılar pek güzel geçmemişti.

Hayalet tam oradaydı, o döndüğünden beri metinlerin içinde, kelimelerin arasında dolaşıyordu. Boşluklarda kendilerini gösteren şeyler vardı; Kontrol içlerinde bulunan imaları ve gizli anlamları fark edemeyeceği korkusuyla kelimeleri yüksek sesle söylemekten kaçınıyordu. Alakasız bir devedikeni tasviri... üstünkörü bahsedilen bir deniz feneri... X Bölgesi'ndeki bataklığa vuran ışığın güzelliğini tarif eden bir iki cümle. Bu açıklamaların onu etkilememesi gerekiyordu, ama bir şekilde biyoloğu orada hissediyordu, diğer keşif üyelerinin mülakatlarında yaratmadıkları bir etkiyle sanki Kontrol'ün omzunun üzerinden eğilmiş bakıyordu.

Biyolog da diğerleri gibi çok az şey hatırladığını iddia ediyordu.

Kontrol bunun yalan olduğunu biliyordu – onu konuşturabilirse tabii. Peki onu konuşturmak istiyor muydu? X Bölgesi'nde başına gelen bir şeyden ötürü mü ketumdu, yoksa yaradılışı mı böyleydi? O an müdürün masasının üzerinden bir karartı geçmişti. Daha önce burada bulunmuştu veya buralarda bir yerlerde, önceden de bu gibi kararlar almıştı, bu düşünce onu neredeyse parçalamıştı, darmadağın etmişti. Ama başka şansı yoktu.

Döndükten sonra da mülakatta aşağı yukarı yedi yüz kelime sarf etmişti. Aynı diğer iki kişi gibi. Ama onlardan farklı olarak, kısa ve öz üslubu gitmeden öncekine benziyordu. Ve ötekilerde olmayan garip detaylandırmalar vardı. Örneğin antropolog, "Vahşi doğa bomboş ve bakirdi," derken, biyolog "Her yerde parlak pembe deve dikenleri vardı, tatlı suyun tuzlu suya döndüğü yerlerde bile... Alacakaranlıktaki aydınlık sönük bir alev gibiydi, ihtişamlıydı," diyordu.

Boş arsada bulunmasının tuhaflığına bir de bunun eklenmesi, Kontrol'e biyoloğun belki de diğerlerinden daha fazla şey hatırladığını düşündürüyordu. Sanki benliği ötekilere nazaran yerindeydi, ama bir nedenle saklıyordu. Daha önce hiç böyle bir konumda kalmamıştı, ama bir meslektaşının hastanede, kafasından yara almış bir teröristi, hafızası geri gelir ümidiyle günlerce sorgulamasını hatırladı. Gelmişti de. Ama sadece olanları anlatmıştı, böyle davranmasına yol açan haklı gerekçeyi değil ve sonra da kendini kaybetmiş ve sorgulayan için kolay lokma olmuştu.

Kontrol bu teorisini Grace ile paylaşmamıştı, çünkü yanlışsa bunu hakkında edindiği olumsuz düşünceleri desteklemek için kullanırdı, aynı zamanda Grace'i mümkün olduğunca karanlıkta bırakmak istiyordu. "Yaptığın her hareketin birden fazla sebebi olsun," demişti dedesi birçok kez ve en azından bu söylediğini ciddiye almıştı.

Biyoloğun saçları uzun ve neredeyse siyaha çalan koyu bir kahveydi, tabii tıraşlanmadan önce. Koyu, kalın kaşları, yeşil gözleri, hafif eğri (bir defasında kayanın üzerine düşerek kırmıştı) ufacık bir burnu ve ailesinin bir tarafındaki güçlü Asya köklerini yansıtan çıkık elmacık kemikleri vardı. Çatlamış dudakları dolgun olmalarına rağmen onlarda incecik bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. Gözlerine güvenmemişti, keşif gezisine katılmadan önce başka renk olup olmadıklarını teyit etmişti.

Masada otururken bile boynunun omzu ile birleştiği yerde bulunan kas yükseltisinden fiziksel olarak bir hayli güçlü olduğu anlaşılıyordu. Şimdilik kanser ve diğer anomalilere karşı yapılan tüm testlerin sonucu negatif gelmişti. Dosyasında yazılı olanı tam olarak hatırlayamadı, ama Kontrol onun kendisi kadar uzun boylu olduğunu düşündü. İki haftadır binanın doğu kanadında tutuluyordu, yemek ve spordan başka yaptığı bir şey yoktu.

Keşif gezisine gitmeden önce biyolog Merkez Binasında yoğun bir hayatta kalma ve silah eğitimi almıştı. Bina zaten bu eğitime ayrılmıştı. Southern Reach'in komuta kontrol merkezinin uygun gördüğü yarısı gerçek yarısı yalan ifadelerle bilgilendirilmişti; Kontrol bu kıstasları esrarlı ve anlaşılması güç buluyordu. Hipnotik telkinlere daha kolay kanması için koşullandırmaya maruz kalmış olmalıydı.

*

Psikoloğa, yani müdüre kullanması için çok sayıda hipnotik telkin sözcüğü verilmiş olmalıydı – belli bir sırada kullanıldıkları takdirde etkisi olan kelimeler. Kapı arkasından kapanırken, Kontrol'ün aklından şunlar geçiyordu: acaba hafızalarının henüz X Bölgesi'ndeyken bulanmasında müdürün parmağı var mıydı?

Kontrol biyoloğun karşısındaki sandalyeye ilişti, Grace'in onları tek yönlü camın ardından izlediğinin farkındaydı. Uzmanlar biyoloğu sorgulamıştı, ama Kontrol da bir çeşit uzmandı ve doğrudan temas kurmak istemişti. Yüz yüze görüşmelerin doğasında, deşifre metinlerinde ve videolarda olmayan bir şey vardı.

Ayaklarının altındaki zemin pis ve yapış yapıştı. Tepelerindeki floresan lamba düzensiz aralıklarla titriyordu, masa ve sandalyeler ortaokul kantininden getirilmiş gibiydi. Düşük kaliteli bir temizlik deterjanının neredeyse çürümüş balı andıran ekşi metalik kokusunu alabiliyordu. Bu oda hiç de güven telkin etmiyordu. Toplantı odaları –veya toplantı odası görünümlü yerler– direniş olasılığına karşı, sorgu odası olarak tasarlanan yerlerden daha rahat olmalıydı.

Kontrol biyoloğun karşısında oturuyordu, biyoloğun öyle bir ağırlığı vardı ki gözlerinin içine bakmaya tereddüt ediyordu. Zaten birini sorgulamadan önce hep gergin olurdu, sanki gökyüzünde çakıp sönen o parlak ışık bir anda donup kalır ve omzunda durmak için aşağı inerdi, annesinin ta kendisi, onu izlemeye gelirdi. Annesi gerçek-

ten de bazı zamanlar onu denetlemeye gelirdi. Sürecin yönetimini eline almak için. Dolayısıyla bu bir paranoya veya sebepsiz bir his değildi. Olası gerçekliğinin bir parçasıydı.

Bazen karşısındaki insanın gevşemesini sağlamak için gerginliğini iyice abartmak işe yarardı. Boğazını temizledi, kararsızlıkla yanında getirdiği bardaktan bir yudum su içti, bir yandan masanın üzerinde aralarında duran biyoloğun dosyasıyla oynarken, sol eliyle de televizyonun kumandasını kurcalıyordu. Boş arsada bulunduğu günün şartlarını muhafaza etmek amacıyla, yapay olarak anı edinmemesi için, müdür yardımcısı biyoloğa özlük dosyasından herhangi bir bilgi verilmemesini emretmişti. Kontrol bunun zalimce olduğunu düşünmesine rağmen Grace'le hemfikirdi. Aralarında duran dosyanın daha sonraki görüşmeler için muhtemel bir ödül olarak algılanmasını istiyordu, ancak dosyayı ona vermek istediğinden henüz emin değildi.

Kontrol kendini gerçek ismi ile taktim etti, "görüşmelerinin" kayıt altında olduğuna dair biyoloğu bilgilendirdi ve kayıtlara geçmesi için onun ismini sordu.

"Bana Hayalet Kuş diyebilirsin," dedi biyolog. Boğuk sesinde hafif bir başkaldırı mı vardı?

Tekrar ona doğru baktı ve bir anda kendini denizde buldu, tekrar bakışlarını kaçırdı. Bir şekilde Kontrol'ün üzerinde hipnotik telkin mi uyguluyordu? Aklına ilk gelen buydu, kendini hemen toparladı.

"Hayalet Kuş mu?"

"Veya hiçbir şey deme."

Kafasıyla onayladı, ne zaman vazgeçmesi gerektiğini biliyordu, bu terimi daha sonra araştıracaktı. Dosyada buna dair bir şey olduğunu hayal meyal hatırladı. Belki.

"Hayalet Kuş," dedi, ismi deniyordu. Kelimeler ağzında tebeşirimsi, doğal olmayan bir tat bırakmıştı. "Keşif gezisiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Diğerlerine söyledim. El değmemiş bir doğaydı." Tonlamasında ince bir alay fark eder gibi oldu, ama emin değildi.

"Dilbilimciyi ne kadar iyi tanıdın – eğitim süresince?" diye sordu.

"İyi değil. Çok konuşuyordu. Susmak bilmiyordu. O kadar..." Biyoloğun sesi canlılığını yitirirken, Kontrol coşkusunu zor zaptediyordu. Beklemediği bir soru sormuştu. Hem de hiç.

"O kadar neydi?" diye sorarak tekrar hatırlattı. Kontrol'den önce sorgulamayı yapan kişi standart teknik kullanmıştı: Dostluk kur, gerçekleri ortaya koy, oradan yürü. Elinde aslında gösterecek hiçbir şey olmadan.

"Hatırlamıyorum."

"Bence hatırlıyorsun." Ve bunu hatırlarsan, sana...

"Hayır."

Ataşla ayrılmış sayfaların uçlarından hayati istatistikler görmesine izin vererek, dosyayı açıp içindeki metinlere bakıyormuş gibi yaptı.

"Tamam, o zaman, bana devedikenlerinden bahset.

"Devedikenleri mi?" İfade yüklü kaşları bu soru hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu.

"Evet. Özellikle devedikenlerini anlatmışsın. Neden?" Bir önceki hafta, Southern Reach'e geldiğinde yapılan görüşmelerde devedikenleri hakkında verdiği detayların fazlalığı Kontrol'ü hâlâ şaşırtıyordu. Yine hipnotik telkin seçeneği aklına gelmişti. Kelimeler korumak istediği bir gerçeğin etrafına örülmüş sık çalılar gibiydi.

Biyolog omuz silkti. "Bilmiyorum."

Deşifre metinlerden okudu: "'Oradaki devedikenlerinin lavanta renkli çiçekleri var ve ormanla bataklık arasındaki geçiş bölgesinde büyüyorlar. Muhakkak görürsün. Birçok farklı tür böceği üzerlerine çekiyorlar. Etraflarını saran vızıldama ve parlaklık insanların kurduğu şehirlerdeki endüstriler gibi X Bölgesi'ni kaplıyor.' Ve bu şekilde devam ediyor, ama ben etmeyeceğim."

Tekrardan omuz silkti.

Kontrol'ün ilk seferde, bu kadar üzerinde durmaya niyeti yoktu, daha ziyade arazinin üzerinden geçip, onunla birlikte dolaşmak istediği bölgenin bütününü ayrıntılarıyla planlamak istiyordu. Dolayısıyla devam etti.

"Kocan hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Bunun konu ile ne alakası var?"

"Hangi konu ile?" Yine saldırıyordu.

Cevap gelmeyince yeniden hatırlattı: "Kocan hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Sadece bir kocam olduğunu ve sınırdan geçmeden önceki bazı anılarımı. Aynı dilbilimciyi hatırladığım gibi." Bunu eklemekle akıllılık etti, sanki çok önemli bir öğeymiş gibi. Netlikten ziyade, belirsizlik.

"Geri geldiğini biliyor muydun, aynı senin gibi?" diye sordu. "Aklı karmakarışık olarak, aynı senin gibi."

"Benim aklım karışık değil," dedi, sinirlenmişti, onun ileri eğilmesiyle, Kontrol geriye seğirtti. Korkmuyordu, ama bir anlığına korkması gerektiği hissine kapılmıştı. Beyin taramaları normal çıkmıştı. En ufak bir istilacı canlı ihtimalini kontrol etmek için tüm tedbirler alınmıştı. Veya Grace'in tabiriyle "işgalci," hâlâ *uzaylı* gibi bir kelimeyi söylemeyi beceremiyordu. Aksine, Hayalet Kuş şu an gitmeden önceki halinden daha sağlıklıydı, günümüzde birçok insanda bulunan toksinler, o ve diğerlerinin vücudunda normal seviyenin çok altındaydı.

"Rencide etmek istememiştim," dedi. Ama Kontrol biyoloğun aklının çok karışık *olduğunu* biliyordu. Neyi hatırlıyor veya hatırlamıyor olursa olsun, keşif öncesi mülakâtlarından tanıdığı biyolog bu kadar çabuk öfkelenmezdi. Nasıl olmuştu da canını sıkmayı başarmıştı?

Dosyanın yanından uzaktan kumandayı aldı ve iki kez bastırdı. Sollarındaki duvarda asılı olan düz ekran televizyon cızırdayarak hayata döndü; ekranda biyoloğun boş arsada duran pikselleşmiş, bulanık görüntüsü vardı, önündeki kaldırım

veya binanın üzerindeki tuğlalar kadar hareketsiz duran görüntüsü. Tüm sahneye güvenlik kamerasının mide bulandırıcı yeşil ekran görüntüsü hâkimdi.

"Neden bu boş arsa? Neden seni orada bulduk?"

Umursamayan bir bakış ve verilmeyen bir cevap. Videoyu devam ettirdi. Arka planda oynayan tekrarlar, sorgulanan kişiyi bazen rahatsız ederdi. Ama tekrar içeren videolarda çoğunlukla şüpheli biri çantayı yere koyarken veya çöp kutusuna bir şeyler sokuştururken görünürdü.

"X Bölgesi'ndeki ilk günün," dedi Kontrol. "Üsse yürüyüş yapıyordunuz. Neler oldu?"

"Pek bir şey olmadı."

Kontrol'ün çocuğu yoktu, ama bunu daha ziyade bir ergenin gününün nasıl geçtiği sorulduğunda vereceği türden bir cevaba benzetti. Belki de bir süre sonra bu konuya tekrar dönmeliydi.

"Ama devedikenlerini çok, çok iyi hatırlıyorsun," dedi.

"Neden sürekli devedikenleri hakkında konuştuğunu anlamıyorum."

"Çünkü onlardan bahsediyor olman keşifte yaptığın bazı gözlemleri hatırladığın anlamına geliyor."

Bir duraksama, Kontrol biyoloğun ona baktığını biliyordu. Ona geri bakarak karşılık vermek istiyordu, ama bir his onu uyardı ve derinlere düştüğü rüya tarafından ele geçirilebileceğini hissettirdi.

"Neden burada tutsağım?" diye sordu ve o an tekrar gözlerine bakmanın güvenli olduğunu hissetti, sanki tehlike gelip geçmişti.

"Değilsin. Bu bilgilendirmenin bir parçası."

"Ama gidemiyorum."

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Ama gideceksin." Başka bir binaya olsa da; her şey yolunda gitse bile geri dönenlerin dışarıya çıkmalarına izin vermeleri iki üç yıl sürebilirdi. Kanuni statüleri belirsizdi ve ulusal güvenliği tehdit edici unsur olarak tanımlanıyorlardı.

"Bence bu mümkün değil," dedi.

Kontrol tekrar denemeye karar verdi. "Devedikenlerini sormayacaksam, neyi sormam uygun olur?" dedi. "Sana ne sorayım?"

"Bu senin işin değil mi?"

"Neymiş benim işim?" dedi, biyoloğun tam olarak ne demek istediğini biliyor olsa da.

"Southern Reach'in başındasın işte."

"Southern Reach'in ne olduğunu biliyor musun?

"Evettt." Tıslar gibiydi.

"Peki ya üsteki ikinci günün? Durumlar ne zaman tuhaflaşmaya başladı?" Öyle mi olmuştu? Öyle olduğunu farz etmek zorundaydı.

"Hatırlamıyorum."

Kontrol öne eğildi. "Seni hipnotize edebilirim. Bunu yapmaya yetkim var. Yapabilirim."

"Hipnoz bana işlemiyor," dedi, sesinde bu tehdide karşı duyduğu bir tiksinti vardı.

"Nereden biliyorsun?" Bir anlık kafa karışıklığı. Acaba hayalet kuş istemeden ağzından bir bilgi

mi kaçırmıştı, yoksa unuttuğu bir şeyi mi hatırlamıştı? Bu ikisinin farkını biliyor muydu?

"Sadece biliyorum."

"Bundan emin olmak için seni tekrar şartlandırıp hipnotize edebiliriz." Bunların hepsi blöftü, zaten lojistik olarak çok zordu. Bunu yapmak için Kontrol'ün onu Merkez'e yollaması gerekirdi ve o acayip yerde onu sonsuza dek kaybedebilirdi. Belki çıkan raporları okuyabilirdi, ama bir daha onunla doğrudan temas kurması mümkün olmazdı. Ayrıca onu tekrar şartlandırmayı pek de *istemiyordu.*

"Bunu yaparsan seni ..." Cümlenin tam burasında ağzından "öldürürüm" kelimesinin ilk hecesine benzeyen bir kelime tam çıkacakken, kendine hâkim olmayı başardı.

Kontrol bunu duymazdan geldi. Hangisini ciddiye alması gerektiğini bilecek kadar fazla tehdit almıştı.

"Hipnoza dayanıklı hale nasıl geldin?" diye sordu.

"*Sen* hipnoza dayanıklı mısın?" Meydan okuyordu.

"Neden boş arsadaydın? Diğer ikisi sevdiklerine ulaşmaya çalışırken bulundu."

Cevap yok.

Belki de şimdilik yeterince konuşulmuştu. Belki de bu kadarı yeterliydi.

Kontrol televizyonu kapattı, dosyasını aldı, ona başı ile selam verdi ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıya ulaşıp onu açtığında, içeriye girmesi gerekenden daha fazla gölge doldu, döndü, biyo-

loğa tekrar bakarken müdür yardımcısının koridorun sonundan onu izlediğinin farkındaydı.

Sıra açılış sahnesinin son cümlesine gelmişti, planlamış olduğu üzere sordu: "X Bölgesi ile ilgili hatırladığın en son şey ne?"

Cevap beklenmedikti, ışığın karanlıkla buluşmasına benzeyen bir atakla içini kapladı. "Boğulmak. Boğuluyordum."

002: AYARLAR

"Sadece gözlerini kapa, beni hatırlayacaksın," Kontrol'ün babası üç yıl önce ona böyle söylemişti, şu an bulunduğu yerden çok da uzakta değildi; ölmekte olan kişi, diri olanı teselli etmeye çalışıyordu. Ama gözlerini kapattığında her şey yok oluyordu, düştüğü rüya ve geçmiş görevlerinin geride bıraktığı yaralar dışında. Biyolog neden öyle demişti ki? Neden boğulduğunu söylemişti? Bu onu bir yandan sarsmış, bir yandan da ona garip bir şekilde bir sırrı paylaşıyorlarmış hissi vermişti. Biyolog sanki zihnine girip rüyasını görmüştü ve artık birbirlerine bağlanmışlardı. Buna kızdı, sorguladığı insanlarla yakınlaşmayı istemiyordu. Üzerinden akıp gitmesi gerekirdi. Ne zaman aşağı süzüleceğine kendi karar vermeliydi, başkasının iradesiyle toprağa düşmemeliydi.

Kontrol gözlerini açtığında, Southern Reach'in genel merkezi olan U-biçimli binanın arka tarafında duruyordu. Ön tarafında dönemeç vardı, ardından da yol ve otopark geliyordu. Onlarca yıl önceye ait bir mimariyle inşa edilmişti, üst üste dizilip

istiflenmiş bir beton anıtı veya çöp yığınıydı, hangisi olduğuna karar veremedi. Binanın eğimleri ve kesitleri şaşırtıcıydı; çatı binanın kenarlarından öyle bir taşıyordu ki işlevsel olmaktan çok bir enstalasyona veya akıllara durgunluk verecek kadar büyük ve soyut bir heykele benziyordu.

Daha da kötüsü, U-şeklinin açık kollarının arasında kalan alan avlu haline getirilmişti, ötesinde etrafı balta girmemiş ormanla çevrili göl görünüyordu. Gölün kenarları bir zamanlar ateşe verilmiş gibi siyaha bürünmüştü ve selvi köklerinin zavallı budakları siyah renkli tuzlu suyun içinde ilerlemeye çalışıyordu. Gölü saran ışığın gri klostrofobik bir yapısı vardı, üzerindeki mavi gökyüzünden ayrık ve uzaktı.

Muhtemelen Mezozoik dönemde buraları taptazeydi ve tersine mühendislik yöntemiyle geçmişe inşa edilmiş bu bina da büyük ihtimalle farklı bir formda burada yükseliyordu, öyle ki camdan bakıldığında akbaba büyüklüğünde yusufçuklar görülebiliyordu.

Onları kucaklayan U, hiç de güven telkin etmiyordu; bir şans işaretinden ziyade yarım kalmışlık sembolüydü. Yarım kalmış düşünceler. Yarım kalmış yargılar. Yarım kalmış raporlar. Birçoklarının öteki tarafa geçmek için kestirme yol olarak kullandığı U'nun sonundaki kapılar tam anlamıyla vasat bir hayal gücünün ürünüydü. Ve tüm bu zaman boyunca dipsiz bataklık, bataklıklar nasıl davranırsa öyle davranmıştı; o kendi çapında mükemmeldi, Southern Reach ise kusurlu.

Bir ağaçkakan bu sahneye girdiğinde ortalık öyle hareketsizdi ki uçuşu bir F-16'nın yol alırken çıkarttığı ses patlaması kadar şiddetliydi.

Gölün ve U'nun solunda bir yol ağaçların içinden geçerek görünmez sınıra doğru ilerliyor, durduğu yerden zar zor görünüyordu; ötesinde ise X Bölgesi vardı. Oraya, elli beş kilometrelik asfaltlı yoldan, sonrasında yirmi beş kilometrelik asfaltsız yoldan, ikisi boyunca toplam on kontrol noktasından, orada olmaman gerekiyorsa direkt öldürme emirlerinden, çitlerden, dikenli tellerden, hendeklerden, çukurlardan ve biraz daha bataklıktan, hatta hükümetin eğittiği avcı hayvan kolonilerinden, genetiği değiştirilmiş zehirli orman meyvelerinden ve kendi kafana vurman gereken balyozların yanından geçerek ulaşılıyordu... Kontrol bu konuda toplantı yapıldığından beri merak ediyordu: Neden böyle önlemler alınmıştı? Bu gibi durumlarda böyle mi yapılırdı? İnsanları uzak tutmak için miydi tüm bunlar? Raporları incelemişti. "İzinsiz bir şekilde" sınıra gelirsen ve kapı haricinde bir yerden diğer tarafa geçersen, yok olup giderdin. Kaç kişi fark edilmeden bunu yapmış olabilirdi ki? Southern Reach bunu bilebilir miydi? Bir iki sefer, bir araştırmacı gazeteci Southern Reach'in sınır tesislerinin fotoğrafını çekecek kadar yaklaşabilmişti, ama o zaman bile bu halkın ilgisini belki yüzyıllar boyunca temizlenemeyecek çevresel bir felaket hikâyesi olarak çekmişti.

Küçük beyaz seramiklerin, düzensiz sıra ile ekilmiş, açma ihtimali pek de olmayan lalelerin

ekili olduğu çatlamış toprakla buluştuğu yerin tam karşısında, beton avludaki taş masaların etrafında bir ayak sesi duyuldu... içinde hafif bir sürtünme sesi olan bu yürüyüşü tanıyordu. Müdür yardımcısı bir zamanlar sahada çalışıyormuş; bir görev esnasında bir aksilik olmuş ve bacağını incitmiş. Binanın içinde bunu gizleyebiliyordu, ama kalleş taş zeminde mümkün değildi. Bunu bilmek onun yararına değildi, çünkü empati kurmasına yol açıyordu. "Ne zaman 'sahadayız' desen, siz casusları futbol topunun peşinde koşarken hayal ediyorum," demişti babası bir defasında annesine.

Grace, Kontrol'ün isteğini yerine getirecekti, bataklığı gözlemlerken ona destek olacak, aynı zamanda da X Bölgesi hakkında konuşacaklardı. Ortamı değiştirmenin –beton tabutun sınırlarından çıkmanın– içindeki garezi azaltacağını düşünüyordu. Ancak bu manzaranın gerçekten ne kadar şeytan işi ve prehistorik olduğunu fark etmeden önceydi, bir anda histerik bir hal de almıştı. Sivrisineklerin seks alemini seyret ve bana ısın Grace.

"Sadece biyologla görüştün. Hâlâ sebebini bilmiyorum." Bunu Kontrol daha ilk hamlesini yapamadan söylemişti... dolayısıyla politik davranma kararı, bir şekilde düşmanı değil de meslektaşı olma isteği –buna ulaşma yolu kandırmacadan veya böbreklerine çalışmaktan geçse bile– buhar olup uçmuştu.

Nasıl bir yöntem izlediğini anlattı. Grace henüz onu çözememişse de, etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Eğitim süresince, bir şeyler saklamış mıydı sence?" diye sordu Kontrol.

"Yön saptırma. Bir şey sakladığını düşünüyorsun."

"Açıkçası henüz bilmiyorum. Yanılıyor olabilirim."

"Senden daha yetkin sorgucularımız var."

"Muhtemelen doğrudur."

"Onu Merkez'e yollamalıyız."

Bu düşünce ürpermesine sebep oldu.

"Hayır," dedi, biraz fazla üzerine basarak, hemen sonra da müdür yardımcısı belki biyoloğun akıbetiyle çok ilgilendiğini düşünür diye endişe etti.

"Antropolog ile haritacıyı çoktan yolladım."

Artık bataklığın altında yavaşça çürümekte olan bitkilerin kokusunu alabiliyor, balçık yüzeyde ilerlemeye çalışan biçimsiz kaplumbağaları ve cüce balıkları hissedebiliyordu. Onunla yüzleşmek için kendinde cesaret bulamadı; bir söz söylemek için de. Sadece şaşkınlık içinde orada kalakaldı.

Grace neşe içinde sözlerine devam etti: "Sen hiçbir işe yaramadıklarını söyledin, ben de onları Merkez'e gönderdim."

"Bu yetkiyi sana kim verdi?"

"Sen verdin. Bunu istediğini bana açıkça belirttin. Söylemek istediğin başka bir şeydiyse, özür dilerim."

Kontrol'ün içinde minik bir sarsıntı oldu, belli belirsiz bir titreme geldi.

Gitmişlerdi. Artık onları geri getirtemezdi. Bunu aklından çıkartmalıydı ve kendini Grace'in aslında ona bir iyilik yapıp işini kolaylaştırdığı yalanına inandırmalıydı. Merkez'de arkası mı vardı acaba?

"Zaten fikrimi değiştirirsem deşifre metinleri okuyabilirim," dedi, uzlaşmacı bir tonda. Her halükârda sorgulanırlardı; böyle söyleyerek aslında onlarla görüşme yapmak istemediğini Grace'e açık etmişti.

Grace Kontrol'ün yüzünü dikkatle izliyordu, amacına ulaşıp ulaşmadığına dair yüzünde bir işaret arıyordu.

Kontrol gülümsemeye çalıştı, eğer müdür yardımcısı ona gerçekten zarar vermek isteseydi, ne yapıp eder, biyoloğu da çaktırmadan gönderirdi düşüncesiyle öfkesini yatıştırdı. Bu sadece bir uyarıydı. Ama şimdi karşılığında Kontrol'ün de ondan bir şey alması gerekiyordu. Bunu onunla ödeşmek için değil, ondan daha fazlasını almaya yeltenemesin diye yapacaktı. Biyoloğu da kaybetmeyi göze alamazdı. Henüz değil.

Garip sessizliği Grace bozdu, "Bu sıcakta neden salak gibi dışarıda duruyorsun?" Sanki hiçbir şey olmamış gibi lakayttı. "İçeri girmeliyiz. Öğle yemeği vakti geldi, yöneticilerden bazılarıyla da tanışırsın."

Kontrol Grace'in ona gösterdiği saygısızlığa alışmaya başlamıştı, ama bundan nefret ediyordu, bu eğilimi tersine çevirmek için bir fırsat arıyordu. Grace'i içeri doğru takip ederken arkasın-

da bataklığın ağırlığını hissetti, bir varlığı vardı. Başka türlü bir düşman. Bu manzaradan bıkmıştı artık, ebeveynleri boşandıktan sonra ergenliğini bu civarlarda geçirmişti, o günlerde babası çok rahatsızdı, her geçen gün erimekteydi. Bir daha asla bataklık görmemeyi dilemişti.

"Sadece gözlerini kapa, beni hatırlayacaksın,"

Hatırlıyorum, baba. Seni hatırlıyorum, ama yavaş yavaş gözden kayboluyorsun. Zihnime çok fazla müdahale var ve her şey artık fazla gerçek olmaya başladı.

*

Kontrol'ün baba tarafı aslen Orta Amerika, İspanyol ve Hint kökenliydi; babasının ellerini ve siyah saçlarını, annesinin küçük burnunu ve boyunu almıştı, ten rengi ikisinin arasında bir yerdeydi. Büyük babası Kontrol daha çok küçükken ölmüştü, ama efsanevi hikâyelerini duymuştu. Çocukken komşu mahallelerde kapı kapı mandal satmış, yirmili yaşlarında ise boksörmüş, şampiyon olacak kadar başarılı değilmiş, ama dayak yemesi için para teklif edilecek kadar da iyi bir rakipmiş. Sonra inşaat işçiliği ve daha sonra da altmış beş gibi erken bir yaşta kalp krizinden vefat edinceye dek sürücü öğretmenliği yapmış. Bir pastanede çalışan eşi de ondan sadece bir yıl sonra ölmüş. En büyük çocukları, yani Kontrol'ün babası, ailede birçok marangoz ve tamirci olmasına rağmen büyüyünce sanatçı olmuştu ve genetik mirasını soyut heykeller yaratmak için kullanmıştı. Soyut

eserleri, Mayalara özgü parlak renklerle boyayarak ve üzerlerine küçük seramik ve cam parçaları yapıştırarak insanileştiriyor, böylece profesyonel ve aykırı sanat arasında bir köprü oluşturuyordu. Bu onun hayatıydı ve Kontrol babasının kendi gibi olmadığı bir ana şahit olmamıştı, o her zaman kendiydi.

Kontrol'ün babasıyla annesinin birbirlerine âşık olma hikâyeleri, babasının yükselişe geçtiği ve bir süreliğine lüks sanat galerilerinde popüler olduğu o mutlu zamanlara denk geliyordu. İş için verilen bir davette tanışmışlardı ve her ne kadar Kontrol daha sonraları buna inanmakta zorluk çekse de, anlattıklarına göre birbirlerine ilk görüşte âşık olmuşlardı. O sıralarda annesi New York'da yaşıyormuş ve masa başı bir görevi olmasına rağmen hızla yükseliyormuş. Babası onunla birlikte olabilmek için kuzeye taşınmış ve Kontrol doğmuş, yalnızca bir ya da iki yıl sonra annesi masa başı işten, sahada aktif göreve atanmış ve bu da sonun başlangıcı olmuş. Çocukken Kontrol'e güven veren bu hikâyenin, aslında mutsuzluk resmine karşı koymaya çalışan kısacık bir anı olduğu ortaya çıkmış. Bu hayatta bir tek onun başına gelmiyor tabii: bir sahil kasabasındaki antika dükkânında gördüğün, ama asla almadığın tanıdık moral bozucu bir tablo gibi.

Evdeki sessizlik tartışmalarla delinirdi; bu sessizliği sadece annesinin tuttuğu sırlar değil, paylaşımcı olmaması da yaratırdı ve Kontrol yetişkin olduğunda aslında bunun annesinin iletişim ku-

rulması mümkün olmayan mesafeli duruşundan kaynaklandığını anlamıştı. Annesinin yokluğu babasının kalbini kırıyordu; Kontrol on yaşına geldiğinde, tüm kavgaların sebebi, bazen de söz düzeni birebir şu şekilde olmuştu: her ne kadar dünyada sanat anlayışı değişiyor ve babası işleri pahalı olduğundan ayakta kalabilmek adına destekçilere veya bağışa ihtiyaç duyuyor olsa da, eşinin sanatını öldürdüğünü ve bunu hak etmediğini düşünüyordu.

Ama babası yine de annesinin saha görevinden getirdiği deliller gibi serilmiş şemaların ve yeni işi için hazırladığı planların arasına geçer otururdu. Kontrol'ün hatırladığına göre annesi suçlamalara sakin, uzak ve ilgisiz bir şefkat göstererek katlanıyordu. Annesi çok uzak havaalanlarından son anda alınmış hediyelerle ve neler çevirdiğine dair kulağa masum gelen göstermelik hikâyelerle ansızın çıkıp gelen bir güç gibiydi – bir an vardı, sonra yoktu. Kontrol yıllar sonra, benzer bir ikilemde kaldığında onlara anlattığı hikâyelerinin hiç de masum olmadığını anlamıştı. Mesela gizliliği kalmamış dosyaları paylaşabilirdi, ama uzun süre önce paylaşmayı bırakmıştı. Anlattığı hikâyeler ve araya koyduğu mesafe, babasını rahatsız ediyordu, fakat onu asıl delirten gösterdiği merhametti. Bunu küçümsemekten başka bir şekilde yorumlayamıyordu. Gökyüzünden kayıp giden bir ışığın samimiyetine nasıl inanılır ki?

Boşandıklarında Kontrol güneye babasıyla yaşamaya gitmişti. Babası orada içinde bazı ak-

rabalarının da bulunduğu ve banka hesabındaki paralar suyunu çekmiş olsa da onu yüreklendikleri için kendini rahat hissettiği bir topluluğa katılmıştı. Kontrol taşındıklarında, bir evde nasıl bu kadar gürültü, hareket ve renk olabileceğini gördüğünde çok şaşırmıştı. Aniden büyük bir ailenin parçası oluvermişti.

Southern Reach'den çok da uzakta olmayan o küçük kasabada geçen sıcak yaz günlerinde, paslı bir bisikleti ve birkaç iyi arkadaşı olan on üç yaşındaki Kontrol sürekli çok uzak bir şehirde veya ülkede saha görevinde olan annesini düşünürdü: uzaklarda hızla yol alan o ışık, bazen geceden sıyrılır ve aşağı iner, bir insan şeklini alıp kapılarında belirirdi. Tıpkı bir aileyken olduğu gibi.

Bir gün annesinin onu da yanında götüreceğine ve kendisinin de gökyüzünde çakıp sönen bir ışık olup, kimsenin bilmediği sırlara sahip olacağına inanıyordu.

*

X Bölgesi'yle ilgili bazı söylentiler çok karmaşıktı ve detayları Kontrol'e akvaryumdaki en zehirli ve kalabalık denizanası sürülerini çağrıştırıyordu. Onların dalgalanan hareketleri suyun ıssız maviliğinin içinde hem gerçek hem gerçekdışı görünürdü. *İstila bölgesi. Gizli hükümet deneyleri.* Bunun gibi bir organizma fiilen nasıl var olabilirdi? Basit olanları resmi yazılara –insanoğlunun sebep olduğu çeşitli çevresel felaket bölgesi hikâyeleri– taşınıyordu, ama onlar da o kadar klişeydi ki ne

akıllarda yer ediyor, ne de merak uyandırıyordu. Ancak hayvanat bahçelerinde elinizden yiyen hayvanlar kadar işte.

Aslında gerçek çok basitti: Aşağı yukarı otuz beş yıl kadar önce, bazıları tarafından "unutulmuş sahil" olarak bilinen güneydeki uzak bir kara parçasında, tabiatı değiştirmeye başlayan ve eşzamanlı olarak görünmez bir sınır veya duvar meydana getiren bir Olay meydana gelmişti. Bir çeşit hayalet veya dosyalarda yer aldığı şekli ile "geçirgen ön sınır belirtisi" –sis kadar belli belirsiz, hafif bir titreşim dışında neredeyse görünmez– kaynağı belli olmayan bir merkezden hızlıca her yöne yayılmış ve içindeki geçirmezlik üst limite ulaşınca da aniden durmuştu.

O günden sonra orada neler olup bittiğini araştırsın diye Southern Reach kurulmuştu, ancak pek başarılı olamamış, keşif gezilerinde birçok kurban verilmişti – oraya sadece çıkış kapısını bulmaları için yollanmışlardı. Gerçi kaybolan bu yaşamlar, bilim insanlarının hâlâ üzerinde çalıştığı ve anlamaya çabaladığı bir sınırın yayılma ihtimali karşısında önemsizdi. Kurtarılan ekipmanların kullanılamaz halde olması ve bazılarının aşırı hızlı çürümesi bir muammaydı. Belirli bir düzen dâhilinde olmadan bazı keşif ekiplerinin zarar görmeden geri gelmesi de her şeyi daha anlaşılmaz kılıyordu.

"Bu durum sınır aşağı inmeden önce başladı," dedi müdür yardımcısı yemekten sonra yeni-eski ofisinde. Tamamen işe odaklanmıştı, Kontrol de

onu olduğu gibi kabul etmeye ve şimdilik antropologla haritacıyı sürgüne göndermesine duyduğu öfkeyi bir kenara bırakmaya karar vermişti.

Grace Kontrol'ün masasının kenarına X Bölgesi'nin haritasını açtı: sahil şeridi, deniz feneri, ana üs, patikalar, göller ve nehirler ve kuzeyin birkaç kilometre ötesindeki ada; burası bölgenin en uç noktası olarak işaretlenmişti... Ama neyin? Saldırının? İstilanın? Akının? Hangi kelime doğruydu? Haritanın en kötü kısmı müdürün el yazısıyla "tünel" yazdığı siyah noktaydı, ama bunu birçokları "topoğrafik bozukluk" olarak tanıyordu. En kötü olmasının sebebi hayatta kalan keşif üyelerinin bazılarının aynı bölgenin haritasını çıkartmış olmalarına rağmen ona rastlamamış olmasıydı.

Grace dosyaları haritanın üzerine fırlattı. Kontrol'ün neslinde kâğıt kullanmak artık çağdışı kaldığından, içini bir nostalji kapladı. Sınırın ötesine modern teknoloji yollama endişesi eski müdürü hasta etmişti. Bazı iletişim metotlarını yasaklamıştı, tüm e-postalardan çıkış alınmasını, orijinal elektronik versiyonların da düzenli bir şekilde arşivlenmesini ve silinmesini, internet kullanımında ve diğer elektronik iletişim yollarında gizli ve kafa karıştırıcı protokoller kullanılmasını talep etmişti. Bunu sonlandıracak mıydı? Henüz bilmiyordu, kullanışsız olmasına rağmen bu prensibe yakınlık duyuyordu. İnterneti yalnızca araştırma ve idare işleri için kullanıyordu. Modern çağda insanların zihinlerinde bir tür parçalanma yaşadıklarına inanıyordu.

"*Daha önce başladı...*"

"Ne kadar daha önce?"

"İstihbarat, sınır aşağı inmeden önce en azından bir yüzyıldır şu sahil boyunca garip olayların meydana geldiğini belirtiyor." X Bölgesi oluşmadan önce. O "el değememiş doğa." Bugüne kadar *el değmemiş* kelimesinin bu kadar sık kullanıldığını hiç duymamıştı.

Aylak aylak, *onların* oraya ne isim taktığını merak etti – birçok insanı öldüren o el değmemiş baloncuğu her kim ya da her ne yarattıysa. Belki oraya tatil kaçamağı diyorlardı. Belki de çıkarma sahili. Belki de "onlara" akıl sır ermezdi, oraya ne isim verdiklerini ve nedenini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Ses'e diğer açıklanamayan olaylar arşivine erişim alıp alamayacağını sorduğunda Ses'in verdiği "Hayır" cevabı sanki mermer bir uçurum gibiydi, ötesinde sadece ona çarpan mavi gökyüzü vardı.

Kontrol dosya özetlerindeki bilgi enkazlarının şimdiden masasına vurmaya başladığını görmüştü. Bej dosyalardan ona gizlice bakan bilgilerin birçoğunun deniz fenerindeki günlüklerden ve polis raporlarından geldiğini biliyordu ve anlaşılması güç olanları, uçlarından tutup gün yüzüne çıkartmak gerekiyordu, aynı banyo lavabosunun kenarındaki büzüşmüş tüpte kalmış son diş macunu damlası gibi. "Tuhaf olaylar" diyerek korku filmlerinde zor bir yaşam sürmekte olan yüzlerini sakal bürümüş balıkçıların lanetlenmiş gözlerle acımasız denize bakışlarını kastediyorlardı.

Açıklanamayan kayboluşlar. Gece beliren ışıklar. Yaşlı cankurtaranların anlattıkları öyküler, aldatıcı fener ışıkları, ıssız bir kıyı şeridinin ve uzak bir deniz fenerinin etrafını saran yüzlerce efsane.

Hatta kendini "gözlemsel gerçekliği doğaüstü olaylara" yaklaştırmaya adamış gayrı resmî bir grup olan Ruh ve Bilim Birliği bile kurulmuştu. R&B Birliği üyeleri kişisel çabalarıyla birçok kitap yayınlatmış ancak bu kitaplar kasabadaki dükkân tezgahlarının tozları arasında kaybolmuştu. Aslına bakılırsa X Bölgesi'ni isimlendiren, sahile "özel alaka" gösteren ve orayı bilimden ilham alarak tasarladıkları garip tarot kartlarında öne çıkan bir isim olan "Aktif X Alanı" olarak ilk adlandıran R&B Birliği'ydi. Southern Reach R&B Birliği'ni daha en başlarda X Bölgesi'ni oluşturan güç karşısında "ne bir katalizör, ne bir yardımcı, ne de azmettirici" görevi gördükleri gerekçesiyle yok saymıştı – onları sadece kendilerini hayal güçlerinin bile kavrayamayacağı bir şeye kaptırmış bir grup şans(sız) "amatör" olarak görmüştü. Gerçi şu da bir gerçek ki Kontrol'ün şu ana kadar karşılaştığı tehlikeli her terörist de "amatör" olarak adlandırılmıştı.

"Tesadüflerle işleyen bir evrende yaşıyoruz," demişti babası bir keresinde, "ama boktan sanatçıların tek istediği nedensellik." Bu bağlamda boktan sanatçı dediği annesiydi, ama ifadesinin hedef aldığı alan genişti.

Peki, her şey veya bir bölümü rastlantısal mıydı – ya da muazzam bir pre-X Bölgesi komplo-

sunun parçası mıydı? Verilerin içinde güçlükle ilerleyip, bir cevap bulmak için yıllarını harcayabilirdin – ve Kontrol'e eski müdür tam da böyle yapmış gibi görünüyordu.

"Bu kanıtların güvenilir olduğunu düşünüyor musun?" Kontrol hâlâ müdür yardımcısının bu saçmalık çukurunun ne kadar içine düştüğünü bilmiyordu. Doğal davranışlarındaki nefrete bakılacak olursa, bayağı dibindeydi ve Kontrol'ün onu oradan çekip çıkarmaya niyeti yoktu.

"Hepsinin değil," diye itiraf etti, incecik bir gülümseme her daim yüzünde bulunan mutsuz ifadeyi sildi. "Ama sınır aşağı indiğinden beri olan olaylara bakarsak, bir davranış örüntüsü olduğunu göreceğiz."

Kontrol ona inandı. Grace sıcak bir yaz gününde çilekli dondurmasının üzerindeki kıvrımlarda veya en sevdiği başka bir dondurmanın, mesela diyet rom ve limonlu olanın üzerindeki buz çatlaklarında bazı görüntülerin belirdiğini söylese ona yine inanırdı (özlük dosyası çıldırtan alakasız bilgilerle doluydu). Bu bir analistin doğasında vardı. Ama eski müdürün zihnini hangi davranış örüntüsü ele geçirmişti? Ve ne kadarlık bir kısmı müdür yardımcısına sirayet etmişti? Bir açıdan, Kontrol müdürün geride bıraktığı bu karmaşanın mantıklı bir ilerlemeyi gizlemek için kasti yapıldığını ümit ediyordu.

"Peki, ama bunun haritanın dışında kalan diğer ıssız sahil boylarından ne farkı var?" Ülke genelinde hâlâ böyle düzinelerce yer vardı. Yetersiz alt-

yapısı ve uzun süredir devlet teşviki verilmediği için emlakçıların hiç de sevmediği türden yerler.

Müdür yardımcısının dik bakışları bir kez daha kendisini arsızlık yaptığı için cezalandırılmış bir ortaokul öğrencisi gibi rahatsız hissettirdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Kendi verilerimize karşı körleşmiş olabilir miyiz? Cevap: Tabii ki. Zamanla böyle olabiliyor. Yani dosyalarda işe yarayacak bir bilgi varsa, ancak sen görebilirsin, çünkü işe yeni başladın. İstersen şu an bunların hepsini arşivleyebilirim. Veya seni planladığımız şekilde kullanırız, bilginden değil de, pek bir şey bilmiyor olmandan faydalanırız."

Kontrol'ün içinde, her şeyi bildiğini *sanan* bir anneye sahip olmaktan ileri gelen, kırgınlıkla karışık bir gurur dalgalanması oldu, ama bunun bir faydası yoktu.

"Benim demek istediğim..."

İnsaflı bir yaklaşımla lafını kesti. Fakat sesinde insafsız bir aşağılama vardı. "Uzun bir süredir buradayız... Kontrol. Çok uzun bir süredir. Bununla yaşıyoruz. Ama pek de bir şey yapamıyoruz." Sesine birden şaşılacak derecede üzüntü hâkim olmuştu. "Sen her akşam evine karnında, kemiklerinde bunu hissederek gitmiyorsun. Birkaç hafta içinde, her şeyi gördükten sonra, sen de uzun süredir bununla yaşıyor gibi hissedeceksin. Tıpkı bizim gibi düşüneceksin – hatta katbekat daha fazlasını, çünkü gittikçe daha da kötüleşiyor. Gittikçe daha az günlük elimize geçiyor ve karşılığında daha fazla yaşayan ölü; sanki zihinleri

silinmiş gibi. Ve sorumluların hiçbirinin bize ayıracak vakti yok."

Kontrol, Merkez'in yaptığı aşırılıklar ve adaletsizlikler hakkında dertleşmenin iyi olabileceğini sonradan fark etti; o an sadece orada oturdu ve Grace'in yüzüne baktı. Onun kaderci yaklaşımının bir engel olduğunu düşünüyordu, özellikle de tüm bunlar gerçekten bu kadar içine işlemişse... İlk başta onu yanlış teşhis etmişti, zalim bir haz duyuyor sanmıştı. Böylesine depresif bir yaklaşıma ihtiyaçları yoktu, bunun kimseye faydası dokunmazdı. Ayrıca ilerlemelerini de engellerdi.

Dosyalarda yazılanlara göre, ilk keşif gezisinde bile insan aklının almayacağı dehşetler yaşanmıştı, bu yüzden sonrasında yeniden ekip göndermeleri hayret vericiydi. Deşifre metinlerinde okumuştu, başka seçenekleri yoktu, eski müdürün tabiriyle bunun "uzun soluklu" bir görev olacağının farkındaydılar. Sonraki keşif ekiplerine, ilk keşif ekibinin başına gelenleri söylememişlerdi bile, bozulmamış bir doğayla karşılaşacakları yönünde bir hikâye uydurmuşlar, sonra da üzerine başka yalanlar eklemişlerdi. Bunu art arda yapılan keşif gezilerinin moralini yüksek tutmanın yanı sıra, büyük ihtimalle Southern Reach'in yaşadığı travmayı hafifletmek için de yapıyorlardı.

"Yarım saat sonra bilim dairesini dolaşmak üzere randevun var," dedi, ayağa kalktı ve ellerini masanın kenarına koyarak üzerine doğru eğildi. "Orayı sanırım kendin bulabilirsin." Bu gitmeden

önce odasında dinleme cihazı var mı yok mu bakmak için yeterli bir zamandı.

"Teşekkürler," dedi. "Çıkabilirsin."

Çıktı.

Ama bu işe yaramamıştı. Gelmeden önce Southern Reach'in üzerinde serbest uçuş yapabileceğini, uzaktaki bir tünekten bir anda pike yaparak işleri yönetebileceğini sanmıştı. Bu olmayacaktı. Çoktan kanatları alev almıştı ve kendini daha ziyade çamura saplanmış inleyen hantal bir yaratık gibi hissediyordu.

*

Ortama alışmasına karşın, eski müdürün odası Kontrol'ün deneyimli gözlerine yeni bir özelliğini ifşa etmedi. Masanın üzerine nihayet kurulmuş olan bilgisayarı, diğer eşyaların arasında neredeyse bir bilimkurgu öğesi gibi duruyordu.

Kapı uzun, dikdörtgen odanın uzaktaki sol köşesinde kalıyordu, oraya ulaşmak için duvara yaslanmış maun masa boyunca yürümek gerekiyordu. Kimse müdüre gizlice yaklaşıp, omzunun üzerinden okuduğu şeye göz atmış olamazdı. Tüm duvarlar kitaplıklarla veya dosya dolaplarıyla kaplıydı, kâğıt istifleri ve kitaplar gerideki sıranın önünde ikinci bir sıra oluşturuyordu. En yüksek kısımlarda ve bazı kitapların üzerinde dengelenmiş gülünç raflarda, yüzeylerine karalama şemalar iğnelenmiş üstleri kâğıt artığı dolu mantar panolar asılıydı. Bir an kendini birinin karmakarışık zihnine yerleştirilmiş gibi hissetti.

Solda masasının yanında doğal muhafaza edilmiş bir sıra efemera buldu. Rafların üzerinde tozlanmış ve çözünmekte olan çam kozalakları vardı. Ortama belli belirsiz bir çürüme kokusu yayılıyordu, ama kaynağını bulamadı.

Girişin karşısındaki iki kitaplık arasında başka bir kapı daha vardı, ama önüne koyulan dosya yığınları ve koliler yüzünden önü kapanmıştı ve Kontrol'e o kapının –plansız bir restorasyon sonucu– duvara açıldığı söylenmişti. Masanın aksi yönünde, aşağı yukarı sekiz metre ilerdeki en uzak duvarda, tüm o karmaşanın ortasında indirim dükkânlarından alınmış ucuz çerçevelerin içinde iki sıra fotoğrafa yer açılmıştı. Alt soldan, saat yönüne doğru: deniz fenerinin 1880'lerden kalma bir gravürü; deniz fenerinin önünde poz vermiş iki adam ve bir kız çocuğunun siyah beyaz fotoğrafı; sadece birkaç siyah ağacın kesintiye uğrattığı kilometrelerce devam eden sazlıkların amatörce çizilmiş uzunca bir suluboya panoraması; deniz fenerinin ışıldağının en görkemli çaktığı zamanlardan renkli bir fotoğraf vardı. Orada müdürün kişisel bir paylaşımı, mesela Kızılderili annesi ve beyaz babasıyla çekilmiş bir fotoğrafı yoktu – veya hayatında önem taşıyan başka biriyle.

İleriki günlerde, üzerinde çalışması gereken tüm istihbarat bilgileri içinde, Kontrol en az, artık kendi ofisi olan bu odadan elde edeceklerini merak ediyordu ve orayı sona bırakmayı istiyordu. Bu ofisteki her şey müdürün yaban hayatın bir parçası olduğunu gösteriyordu. Masadaki çekme-

celerden biri kilitliydi ve anahtarını bulamıyordu. Ama kilitli çekmecede topraksı bir nitelik sezinlemişti, sanki içinde çok uzun zaman önce bir şeyler çürümüştü. Masanın kenarlarından taşıp aşağı dökülen karışıklığı gizemden saymıyordu bile.

Durmadan yardım eden, ama yardım etmeyi pek de sevmeyen ajan dedesinin, ister bulaşık yıkamakla, ister balık avına gitmekle ilgili konuşuyor olsun, her zaman dediği gibi: "Hiçbir aşamayı atlama. Eğer atlarsan, karşına beş yeni aşama daha çıkacaktır."

Ofiste izleme aygıtı ve böcek arama işi düşündüğünden daha uzun sürdüğünden, dolayısıyla bilim dairesini arayıp biraz gecikeceğini söylemişti. Hat kapanmadan önce, derinlerden gelen bir homurtu duydu, hattın diğer ucunda kimin olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bir insan mıydı? Yoksa eğitilmiş bir domuz mu?

En nihayetinde, korkunç bir aramanın sonucunda, Kontrol ofisinde yirmi dört tane böcek buldu. Birçoğunun geri bildirimde bulunduğuna şüpheliydi, öyle olsa bile bildirimleri seyreden veya dinleyen biri olduğunu sanmıyordu. Müdürün ofisi sanki doğal olmayan bir böcek tarihi müzesiydi – farklı dönemlerden farklı çeşitler, gittikçe küçülen ve tespit edilmesi zorlaşan türler. Modern zamanın iğne başı büyüklüğündeki mucizevi ürünlerinin yanında devasa olanlar kabarık metal guatrlar gibi sırıtıyordu.

Böcekleri buldukça içini bir sevinç kaplıyor, neşesi yerine geliyordu. Böceklerin bir anlamı vardı,

hem de Southern Reach'in bazı konular hakkında ifade etmediği kadar. Teşkilatta her yola gelen bir acemiyken, ona en azından altı kişiyi veya yeri böcekle dinlemesini gerektiren görevler verilmişti. İnsanları gözetlemek ona bazı kişilere geldiği gibi heyecanlı gelmiyordu, gelse bile hedeflenen kişileri yakından tanıdıkça ve onları korumak için bir kalkan oluşturduğunda duyduğu heyecan kaybolup gidiyordu. Ama cihazları gerçekten etkileyici buluyordu.

Araştırmasını tamamladığına kanaat getirdiğinde, bulduğu böcekleri kronolojik olduğunu düşündüğü bir sıralama ile masanın üzerindeki yatay takvimin solmuş kâğıdının üzerine koyarak eğlendi. Bazıları gümüş gibi parlıyordu. Bazıları siyahtı, ışığı emiyordu. Bazılarından göbek bağı gibi çıkan kablolar vardı. Bir tanesi –yapışkan, küçük, kâğıt hamurundan yeşil bir topun içine ya da renkli bir kovana gizlenmiş olanı– ona bazılarının yabancılar tarafından yapılmış olabileceğini düşündürdü: X Bölgesi adı verilen kara kutuya yaklaşmaya çalışan bir sürü meraklı tip vardı. Eski müdürün bunları bildiği ve umursamadığı düpedüz ortadaydı. Belki de onları bırakmanın en güvenli seçenek olduğunu düşünmüştü. Belki de bir kısmını o yerleştirmişti. Kontrol, müdürün güvenmediği modern teknolojilere acaba bunlar da dâhil miydi, diye merak etti.

Kendi böceklerini yerleştirmek için biraz beklemesi gerekecekti: Şimdi vakit yoktu. Bu böcekleri başka bir amaç için kullanmaya da zamanının

olmadığını fark etti. Dikkatle hepsini masanın çekmecesine itti ve bilim rehberini bulmaya gitti.

Ön taraftaki otoparktan binaya bakıldığında, laboratuvarlar U şeklinin sağ tarafındaki bodrum kata gömülmüşlerdi. Bir süre önce keşif ekiplerinin hazırlık alanı olarak kullanılan, ancak giriş çıkışların yasaklandığı ve şu an sadece biyoloğun tutulduğu kanadın tam karşısındaydı. Kontrol'a bilim dairesinden on parmağında on marifet olan bir tur rehberi verilmişti. Kıdemli olmasına rağmen –herkesten daha uzun süredir teşkilattaydı– Whitby Allen bir bakıma ekipteki kayıplardan dolayı, her işi yapan, "biyosfer uzmanı, bütünleştirici bir doğa bilimci ve birleştirici bir âlim" kimliği ile yaptığı çalışmaları, başka birinin raporunu yazmak veya işine koşturmak için feda eden biriydi. Whitby hem bilim dairesinin başındaki kişiye, hem de müdür yardımcısına bağlıydı. Sahte Korinth kolonlu özel üniversitelerde kadrosu olan ve aile geleneği olarak profesörlüğü meslek edinen, aydın, soylu erkek ve kadınların meyvesiydi. Muhtemelen ailesi için bir kanun kaçağından farkı yoktu: o sanat okulunu terk edip gezgin olan ve çok sonraları adam gibi bir diploma alabilen birisiydi.

Whitby mavi ceketinin içine beyaz bir gömlek giymişti ve ilginç bir şekilde pek de dikkat çekmeyen bordo bir papyon takıyordu. Sonsuza kadar kahverengi kalacak gibi görünen saçları ve elli küsur yaşındaki bu adama çocuksu bir otuzlu

yaş görünümü veren gergin, zayıf yüzü sayesinde yaşından çok daha küçük gösteriyordu. Kırışıkları minik saç kırıkları gibiydi. Kontrol onu öğle yemeği sırasında kafeteryada görmüştü, yanındaki masaya sebepsiz yere çok sayıda, bir dolarlık banknot dizmişti. Onları sayıyor muydu? Sanat mı yapıyordu? Mali bir biyosfer mi tasarlıyordu?

Whitby'nin kahkahası rahatsız ediciydi, nefesi kötü kokuyordu ve dişlerinin iyi bir bakıma ihtiyacı vardı. Yakından bakınca sanki yıllardır uyumamış gibi görünüyordu: erken olgunlaşmış bir gence benziyordu, yüzündeki tüm nem çekilmişti, bu yüzden sulu mavi gözleri kafasına büyük gelmişti. Bunun ve paraya garip yaklaşımının dışında, Whitby işinin ehli gibi duruyordu, şüphesiz havadan sudan konuşma yeteneğine de sahipti, ama bunu içinden gelerek yapmıyordu. Bu yüzden en mantıklısı kafeteryadan geçerken onu sorguya çekmekti.

"On ikinci keşif ekibini buradan ayrılmadan önce tanıyor muydun?"

"'Tanıyordum' diyemem," dedi Whitby, sorudan rahatsız olduğu açıkça görülüyordu.

"Ama onları buralarda görmüştün."

"Evet."

"Biyoloğu?"

"Evet, gördüm."

Yüksek tavanlı kafeteryadan ayrıldılar ve binanın ortasındaki floresan ışıkla aydınlatılmış alana geldiler. Uzaklardaki bir ofisten cızırtılı bir pop müzik sesi yükseliyordu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? İzlenimlerin nelerdi?"

Whitby tamamen konsantre oldu, bu çabadan ötürü yüzü gerilmişti. "Mesafeliydi. Ciddiydi, efendim. Hepsinden daha başarılıydı. Ama bunun için çaba göstermiyordu. Demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Hayır, ne dediğini anlamıyorum, Whitby."

"Onun için önemi yoktu. Yani yaptıkları işin. Ciddiye almıyor gibiydi. Başka bir şeyi önemsiyordu." Kontrol, Whitby'nin biyoloğu incelemeye aldığı hissine kapıldı.

"Peki ya eski müdür? Eski müdürün biyologla iletişim kurduğunu gördün mü?"

"İki, belki de üç kez."

"İyi anlaşıyorlar mıydı?" Kontrol bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu, yem atıyordu işte. Avlanmaya başlamak için oltayı herhangi bir yere savurmak gerekirdi.

"Hayır, efendim. Ama zaten hiçbiri birbiriyle anlaşamıyordu." İkinci cümlesini fısıltıyla söylemişti, sanki duyulmasından korkuyordu. Sonra da kendini garantiye almak istercesine, "Biyoloğun keşif gezisine katılmasını müdürden başka kimse istemedi," dedi.

"Kimse mi?" diye sordu Kontrol kurnazca.

"Çoğu kişi."

"Buna müdür yardımcısı da dahil mi?"

Whitby ona tedirgin bir bakış attı. Ama sessizliği yeterliydi.

Müdür çok uzun zamandır Southern Reach'teydi. Gölgesi oranın üstünde yer etmişti. Git-

miş olmasına rağmen, etkisi sürüyordu. Whitby üzerinde pek olmasa da. Ama Kontrol onu hissedebiliyordu. Kontrol kendini şaşkınlıkla garip bir düşünceye gark olurken buldu: müdür, yardımcısının gözlerinden onu izliyordu.

Asansörler çalışmıyordu ve birkaç gün içinde askeri üsten bir uzman gelip tamir edinceye kadar da çalışmayacaktı, dolayısıyla merdivenlere yöneldiler. Merdivenlere ulaşmak için U'nun kavis yaptığı bölümü takip edip on beş metrelik paralel bir koridora açılan yan kapıdan geçmek gerekiyordu. Zemin, tüm binanın değerini düşüren, yine aynı yıpranmış yeşil halı ile kaplıydı. Koridorun sonunda, daha çok mezbahaya veya acil servise yakışan kanatlı kapıların ötesinde merdivenler onları bekliyordu. Whitby karakterine uymayan bir davranışla, sahneye çıkan bir rock yıldızı gibi –veya belki de kapının arkasındakileri uzaklaştırmak için– kapıları yıkarcasına açtı, sonra da orada öyle süklüm püklüm durarak kapının tek kanadını açık tuttu, o esnada Kontrol ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Buradan gidiliyor," dedi Whitby.

"Biliyorum," dedi Kontrol.

Kapıları geçince bir anda kendilerini serbest düşüşte buldular, yeşil halı bitmişti, koridor beton bir rampaya dönüşmüştü, sonunda merdivenlere açılan küçük bir sahanlık vardı – o alan duvardaki donuk beyaz halojen ışıklardan ötürü gölgelere bürünmüştü, çakıp sönen kırmızı acil durum ışı-

ğıyla gölgeler kesintiye uğruyordu. Hepsinin üzerinde yüksek bir tavan vardı ve karanlıkta burası bodrum kata inişten ziyade, insan yapımı bir sığınak ya da depo gibi görüyordu. Merdiven tırabzanının üzerindeki pas lekeleri, ürkek ışıkların altında parıldıyordu. Aşağı inerken yüzüne çarpan serin hava ona ortaokulda yaptıkları doğa tarihi müzesi gezisinde karşılaştığı modern zamanları taklit etmek üzere tasarlanmış yapay mağara sistemini anımsatmıştı. Mağaranın dikkati çektiği nokta hiç de yadsınacak türden değildi: tarih öncesinden kalma dev bir tembelhayvan ile armadillonun çiftleşmesi, dolayısıyla yanlış yöne sapan bir hayvanlar alemi.

"Bilim dairesinde kaç kişi çalışıyor?" diye sordu ısıya alıştığında.

"Yirmi beş," dedi Whitby. Doğru cevap on dokuzdu.

"Beş yıl önce kaç kişi vardı?"

"Aşağı yukarı aynı, belki birkaç kişi daha fazla." Doğru cevap otuz beşti.

Whitby omuz silkti. "Her zaman burada olan birkaç sadık çalışanımız var. Ama yeni gelenler de var, taze fikirlerle gelip genelde hiçbir şeyi değiştiremiyorlar." Ya işten hızlıca ayrıldıklarını ya da yola geldiklerini ima ediyordu... ama yola nasıl gelmişlerdi?

Kontrol sessizliğin uzayıp gitmesine izin verdi, ortamda sadece ayak sesleri vardı. Tahmin ettiği gibi, Whitby sessizliği sevmiyordu. Kısa bir süre sonra, "Üzgünüm. Bir şey ima etmeye çalışmı-

yordum. Ama yeni insanların gelip durumumuzu bilmeden işleyişi değiştirmek istemeleri bazen sinir bozucu olabiliyor. İnsan içinden 'keşke ilk önce kitapçığı okusalardı' diye geçiriyor... Tabii öyle bir kitapçık yok ama."

Kontrol rengini belli etmeyen bir ses çıkardı ve konuya kafa yormaya karar verdi. Kendini Whitby'nin başkalarıyla ettiği bir kavganın ortasına girmiş gibi hissediyordu. Acaba Whitby bir zamanlar yükselen o yeni seslerden biri miydi? *Kendisi* de sadece bilim dairesi değil, tüm Southern Reach tarafından incelemeye alınmış yeni Whitby miydi?

Whitby eskisinden daha solgun, neredeyse hasta görünüyordu. Ayakları merdivenlere takılırken boş boş uzaklara bakıyordu. Her adımda biraz daha huzursuzlanıyordu. Durdu ve "efendim," dedi.

Kontrol'ü bir nevi acıma veya sempati duygusu kapladı; hangisi olduğunu tam olarak bilemiyordu. Konuyu değiştirerek Whitby'e yardımcı olabilirdi.

"X Bölgesi'nden sana en son ne zaman yeni bir numune geldi?"

"Aşağı yukarı altı yıl önce." Whitby, enerjisi yerine henüz gelmemiş olsa da, bu cevabı kendine güvenerek vermişti ve doğru söylüyordu. X Bölgesi'nden Southern Reach'e en son altı yıl önce yeni bir numune gelmişti. Tabii arada gelen on birinci keşif ekibinin sonsuza dek değişmiş üyelerini saymazsak. Doktorlar ve bilim insanları hem şahısla-

rı, hem de kıyafetlerini enine boyuna analiz etmişti, ama ulaştıkları sonuç... hiçti. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Sadece bir anormallik dışında: kanser.

Bodrum kata bilim dairesinin kendi yarattığı ışık dışında hiç güneş girmiyordu: Kendi jeneratörleri, filtreleme sistemleri ve yiyecek stokları vardı. Şüphesiz bunlar onlara uzun süre önce verilmiş, kısaca "acil bir durum halinde, ilk önce bilim insanlarını kurtarın" anlamına gelen emrin kalıntılarıydı. Kontrol devletin kapalı kapılar ardında ilk günlerde yaşadığı paniği hayal etmekte zorlandı. Southern Reach'te çalışan insanlar terk edilmiş sahilden dünyaya yayılan bu şeyin yakında iç kısımlara doğru ilerleyeceğini düşünüyorlardı. Ama böyle bir istila gerçekleşmemişti. Kontrol, Southern Reach'in gözden düşmesinin sebebi acaba bu beklentinin gerçekleşmemesi mi diye merak etti.

"Burada çalışmayı seviyor musun, Whitby?"

"Sevmek? Evet. İtiraf etmeliyim etkileyici ve kesinlikle sınırları zorlayan bir iş." Whitby'nin alnından boncuk boncuk ter akmaya başlamıştı.

Gerçekten etkileyici olabilirdi, ama kayıtlara bakılırsa Whitby üç yıl kadar önce başka bölüme transfer olmak için periyodik bir çabaya girmişti: durup durup çalan imdat sinyali gibi önce her ay, sonra iki ayda bir, ardından gittikçe sıklığı azalan ve sonunda EKG ekranında dümdüz bir çizgi halini alıp yok olan bir çaba. Kontrol bu kadar fazla çabalamasındaki çaresizlik hissiyatına rağmen, bu girişimini takdir etti. Belli ki Whitby hiçbir gelişmenin olmadığı bu yere takılıp kalmak isteme-

mişti, fakat müdür veya başka biri onun ayrılmasını düpedüz engellemişti.

Muhtemelen her işi yapabilen biri olduğu için orada kalmasını istemişlerdi, çünkü Southern Reach'in içindeki her birim gibi bilim dairesinin de terörle mücadele dairesi ve Merkez tarafından, annesinin tabiriyle "içi boşaltılmıştı". Özlük dosyalarına bakılırsa bir zamanlar burada otuz farklı disiplini ve birkaç alt departmanı temsil eden, yüz on beş biliminsanı varmış. Şimdi bu hayaletli yerde toplasan sadece altmış beş kişi kalmıştı. Hatta Kontrol başka yere taşınma konusunun gündeme geldiğini de biliyordu, ama bina sınıra çok yakın olduğu için başka bir amaçla kullanılamıyordu.

Sanki temizlik görevlisinin binanın her yerine sınırsız erişimi varmış gibi buruna yine aynı ucuz, çürük koku geldi.

"Şu deterjanın kokusu fazla yoğun değil mi?"

"Koku mu?" Whitby'nin başını hızla çevirdi; gözleri etrafındaki halkalardan ötürü kocaman görünüyordu.

"Ekşimiş bal gibi kokuyor."

"Ben bir koku almıyorum."

Kontrol her şeyden ziyade Whitby'nin sert tutumuna somurttu. Elbette böyle olacaktı. Alışmışlardı. Yapması gereken işlerin belki de en ufağı olacaktı, ama temizlik malzemelerinin organik bir ürünle değiştirilmesi konusunu aklına yazdı.

Gereksiz dik bir eğimle aşağı doğru kıvrılıp bilim dairesinin geniş girişine geldiklerinde tavanın aşırı yüksekliği Kontrol'ü şaşırttı. Onları uzun

metal bir duvar ve karmaşık güvenlik sisteminin üzerinde kırmızı ışık çakan bir kapı karşıladı.

Ama kapı açıktı.

"Bu kapı her zaman açık mıdır, Whitby?" diye sordu.

Whitby uydurma bir cevap vermenin tehlikeli olduğuna inanan biri gibi görünüyordu, soruyu cevaplamadan önce tereddüt etti, "Burası tesisin arka kısmıydı, kapıyı bir ya da iki yıl önce eklediler."

Bu cevap Kontrol'e buranın eskiden ne olarak kullanıldığını merak ettirdi. Dans salonu? Düğün ve baloların yapıldığı bir mekân? Askeri mahkeme?

İkisi de girmek için hafif eğilmek zorunda kaldılar, karşılarına uzay üslerinde bulunan cinsten iki hava hücresi çıktı, şüphesiz kontaminasyona karşı korunmak için böyle bir önlem alınmıştı. Ana kapılar destekle açık tutuluyordu ve içerden yoğun bir beyaz ışık parlıyordu, her nasılsa bu ışık güvenliksiz güvenlik kapısının ötesine geçmiyordu.

Her iki odada da duvarlar boyunca omuz yüksekliğinde, insanın neşesini kaçırmak istercesine yan yana yumuşak uzun siyah eldivenler asılmıştı. Ortama, içlerine bir el veya kol girmeyeli çok uzun olmuş hissiyatı hâkimdi. Burası merakın özenle defnedildiği bir anıt mezardı.

"Bunlar ne için burada, Whitby? Ziyaret edenleri korkutmak için mi?"

"Onları senelerdir kullanmadık. Neden burada bıraktıklarını bilmiyorum."

Bundan sonra da pek kayda değer bir şey olmadı.

003: İŞLEM

Kontrol Whitby'i kendi dünyasında bırakıp ofisine geri döndüğünde son bir kez böcek taraması yaptı. Sonra ondan düzenli aralıklarla rapor vermesini isteyen Ses'i aramak üzere hazırlandı. Bunun için ona ayrı bir cep telefonu verilmişti, sırf çantası ağırlaşsın diye. Southern Reach'e gelmeden önce, Merkez'den Ses ile defalarca konuşmuştu ve aslına bakılırsa o çok yakınlarda bir yerlerde olabilirdi. Belki de bunca zaman gizli kamerayla onu takip ediyordu. Veya sadece bir ajanı yönlendirmek için binlerce kilometre uzaktaki bir operasyon merkezinden arıyor olabilirdi.

Kontrol, geçmiş aramalardan elde ettiği bazı ham bilgilerin ötesinde bir şey hatırlamıyordu, ancak Ses ile konuşmak onu geriyordu. Numarayı tuşlarken gömleğinin içinde terliyordu, öncesinde koridoru kontrol edip kapısını kilitlemişti. Raporların ne beklemesi gerektiğini ne annesi, ne de Ses ona açıklamıştı. Annesi Ses'in kendisine danışmadan onu görevden alabileceğini söylemişti. Bunun doğru olduğuna emin değildi, ama şimdilik inanmaya karar vermişti.

Ses her zamanki gibi aksiydi ve filtrenin ardına gizlenmişti. Tamamen güvenlik amacıyla veya belki de Kontrol sesini tanıyabilir diye gizleniyordu. "Büyük ihtimalle Ses'in gerçek kimliğini hiç öğrenemeyeceksin," demişti annesi. "Bu soruyu kafandan atmalısın. Önündeki işe odaklan. Yapman gerekeni en iyi şekilde yap."

Ama bunu nasıl yapacaktı? Ses'e iyi bir iş yaptığını nasıl düşündürtebilirdi? Kontrol, Ses'i çoktan insanların alıştıkları için adetleri uygulamaya devam ettikleri, fakat artık maksadını bile hatırlamadıkları, gizli bir operasyon merkezinin sır gibi saklanan ve labirente benzeyen zemin katında bulunan, içi tuzlu su dolu bir düşünce havuzuna yerleşmiş, megalodon veya başka bir dev deniz canavarı olarak hayal etmeye başlamıştı. Aslında bir lağım çukurunun. Veya bok çukurunun. Kontrol annesinin veya Ses'in bunu komik bulacağına şüpheliydi.

Ses'in ilk etapta Kontrol'ün gerçek ismini kullanması kafasını karıştırdı, sanki "Kontrol" ismini o kadar benimsemişti ki, asıl ismine yabancılaşmıştı. Sol işaret parmağını masanın üzerinde yatay duran takvime hafifçe vurmaktan kendini alıkoyamıyordu.

"Raporla," dedi Ses.

"Nasıl raporlayayım?" gibi anlamsız bir soru sordu boş bulunarak.

"Kelimelerle olabilir mesela," dedi Ses, tonlaması botların altında ezilen çakıllar kadar sertti.

Kontrol o ana kadar edindiği izlenimleri özetleyerek konuşmasına başladı, aslında Southern

Reach'te gelinen noktanın ona anlatılan özetinin özetini yapıyordu.

Konuşmasının ortasında bir yerlerde ipin ucunu kaçırmaya ve ivmesini kaybetmeye başladı – ofisindeki böceklerden bahsetmiş miydi?– ve Ses sözünü kesti. "Bana biliminsanlarından bahset. Bilim dairesinden bahset. Bugün onlarla tanıştın. Orada durumlar nasıl?"

İlginç. Bu Ses'in Southern Reach içinde bir çift gözü daha olduğu anlamına mı geliyordu?

Böylece düşüncelerini diplomatik bir üslupla çerçeveleyerek, Ses'e bilim dairesine yaptığı ziyareti anlattı. Eğer annesini bilgilendiriyor olsaydı oradakilerin darmaduman olduklarını söylerdi, hem de normalde olduklarından daha fazla. Departmanın başı Mike Cheney isminde kısa boylu, yapılı, elli yaşlarında, motosiklet ceketi, tişört ve kot pantolon giyen beyaz tenli, kısacık gümüş rengi saçları olan, şen şakrak bir adamdı. Kuzeyli şivesiyle konuşuyordu, ama bazen kendini rahat hissettiğinde sonradan edindiği güneyli şivesiyle kelimeleri uzatmayı seviyordu. Ağzının yanındaki çizgiler, aşağı doğru bakan kaşlarıyla birlik olup yüzünün X harfi gibi görünmesine yol açıyordu, sürekli gülen biri olduğu için, bu makûs kaderiyle sürekli mücadele halindeydi.

Yardımcısı Deborah Davidson da fizikçiydi: sigaradan ötürü kilolarını kaybetmiş, koşmayı seven sıska bir kadındı. Kısa kollu kırmızı ekose gömleği, üzerinde kalın ve büyük deri bir kemer taktığı dar kahverengi fitilli kadife pantolonuyla ortalıkta

vızıldayarak dolaşıyordu. Tüm bunlar geniş vatkalarından kaç yaşında olduğu anlaşılan yıpranmış siyah kumaş bir ceketin altına gizlenmişti. Öyle soğuk, ölü balık gibi bir tokalaşması vardı ki, Kontrol ilk defasında elini kurtaramamıştı.

Kontrol'ün yeni isim öğrenme kapasitesi Davidson ile dolmuştu. Toplantı için küçücük bir konferans salonuna tıkıştırılmış araştırmacı kimyagere ve aynı zamanda kadrolu epidemiyologa, psikoloğa ve antropoloğa başıyla üstünkörü bir selam verdi. Kontrol ilk başta odanın büyüklüğünü kendisine yapılan bir saygısızlık olarak algıladı, ama toplantının yarısında yanlış yorumladığını fark etti. Onlar yırtıcı bir hayvanla karşılaşmış kedi gibilerdi – kendilerini onun karşısında büyük göstermek istiyorlardı, bu bağlamda bulundukları ortamı küçültmüşlerdi.

Bu figüranların ekleyecek pek bir şeyi yoktu, ama bire birde daha açık sözlü olabileceklerini hissetti. Antropoloğun birkaç notu dışında, şovu yöneten Cheney ve Davidson'dı. Öyle bir konuşuyorlardı ki, eğer diplomaları madalyon olsaydı, onları kesin asker üniformasına benzeyen bilgin kıyafetlerinin üzerine –yani bir türlü sahip olamadıkları laboratuvar önlüklerine– iğnelerlerdi. Ama bu tepkiyi anlayabiliyordu, bu sürmekte olan tiyatronun sadece bir sahnesiydi. Bir zamanlar bilim dairesinin bir hayli geniş olan alanı gitgide küçültülmüş ve ellerinden alınmıştı.

Belli ki Grace onlara her zamanki laf kalabalığını yapmalarını söylemişti – emretmişti? Kontrol

bunun bir çeşit dalavere olduğunu düşünüyordu, en iyi ihtimalle zaman kaybı olacaktı. Görünüşe göre onlar bu sunumu tekrar yapmaktan sıkılmıyordu. Aksine hevesliydiler, kendilerine isim yapmaya çalışan gayretli sihirbazlar gibiydiler. Kontrol, Whitby'nin odanın uzak köşesinde kendini önemsiz ve silik göstermekten utanç duyduğunu anlayabiliyordu.

Babası görünmez sınırdan geçip yok olan beyaz tavşanların videosunu her gördüğünde "bir parça direniş" diye takılırdı: röportaj videolarında bu görüntüyü defalarca yayınlamış olmalıydılar.

Bu olay 1990'ların başında yaşanmıştı, Kontrol bu bilgiye X Bölgesi ile dünyayı ayıran görünmez sınırla ilgili verinin içinde rastlamıştı. İlerlemenin çok yavaş olmasına duyulan hayal kırıklığına tepki göstermek amacıyla bilim insanları, sınıra on beş metre yakınlıktaki açıklık alanda iki bin tane beyaz tavşan salmış ve onları sınıra doğru yönlendirmişlerdi. Tavşanların buradan oraya geçişini gözlemlemenin yanı sıra, bilim dairesi bu kadar fazla adetteki "canlı bedenin" eşzamanlı veya neredeyse eşzamanlı sınırın ötesine geçişinin bir ihtimal sınırın ardındaki "mekanizmaya" "fazla yük" bindirerek sadece "bölgesel" de olsa kısa devre yaptıracağından ümitliydi. Bu sınırın güç nakil şebekesi gibi fazla yüklenebileceğini varsayan bir inanıştı.

Tavşanların geçişini standart kameraların yanı sıra bazı tavşanların başlarına bağladıkları minik kameralarla da belgelemişlerdi. Birbirine

bağlanan görüntülerden ortaya çıkan montajda bölünmüş ekranlarla, ağır çekimlerle, hızlı ileri sarmalarla maksimum dramatik etki yakalanmıştı, ama bütün olarak değerlendirildiğinde ciddiyetten uzak bir görüntü ortaya çıkıyordu. Videoyu bağlayan kişi sanki izlenmesin diye böyle bir saygısızlık yapmıştı. Kontrol dijital video kitaplığında, tavşanların kayboluşunu gösteren toplamda kırk binden fazla video görüntüsü olduğunu biliyordu; onları zıplarken, sınıra doğru itilmemek için direnirken, birbirlerinin üzerine çıkarak beceriksizce oluşturdukları tavşan piramitlerinin içinde kıvranırken gösteren videolar.

Ana video dizini, normal hızda da gösterilse, yavaşlatılarak da gösterilse, duygusuz ve tutarsızdı. Tavşanlar, bol kontaminasyon kıyafetleri giyen ve onları yarım daire içine alan insanların önünde zikzaklar çizerek kaçışıyorlardı. İnsanlar garip bir şekilde, tavşanların etrafını sarmak ve onları sürmek için birbirine bağlı beyaz kalkanlarla bir duvar oluşturan, beyazlar giymiş isimsiz çevik kuvvet polislerine benziyorlardı. Dünya ile X Bölgesi arasındaki beş metrelik geçiş alanını göstermek için yere fosforlu kırmızı bir çizgi çizilmişti.

Birkaç tavşan yarım dairenin kenarından veya çılgın bir sıçrayışla mermi gibi hızlanmayı başarıp direniş kalkanının üzerinden kaçmıştı. Ama birçoğu kaçamamıştı. Çoğu ileri doğru hızla fırladığında, ya koşarken ya da zıplarken, sınıra değdikleri anda kaybolmuşlardı. Sınırın

üzerinde herhangi bir dalgalanma, kan veya organ saçılması olmamıştı. Sadece kaybolmuşlardı. Yakınlaştırılmış ağır çekimde öbür tarafa geçişin mikrosaniyelik bir kısmı görülebiliyordu. Bu görüntüde bir tavşanın sadece yarısı veya çeyreği ekranda beliriyordu, ancak orada *olma* ve yok olma anını sadece durağan bir ekran görüntüsü ispatlayabilirdi. Bir tane hareketsiz görüntüde zıplamalarının tam ortasında havada itişmekte olan aşağı yukarı elli tavşanın kalça kısmına bakıldığında, başlarının vücutlarından ayrıldığı görülebiliyordu.

Bilim insanlarının ona gösterdiği videoda ses yoktu, sadece üzerine okunmuş bir dublaj metni vardı, ancak Kontrol kayıtlardan ilk birkaç tavşan sınırdan geçmeye zorlandıktan sonra geri kalanından müthiş bir çığlık yükseldiğini biliyordu. Bir çeşit ağıt ve kitlesel panik. Eğer video devam etseydi, Kontrol son kalan tavşanların güdülmeye karşı geldiklerini ve onları güden kişilere başkaldırdıklarını, onlarla savaştıklarını, ısırdıklarını, tırmaladıklarını görecekti... beyaz kalkanların kırmızıyla lekelendiğini, araştırmacıların çok şaşırıp sırayı bozduğunu ve en azından iki yüz tavşanın kayıplara karıştığına şahit olacaktı.

Kamera görüntülerinde muhtemelen çok daha azı belli oluyordu. Filmlerdeki etkileyici bir savaş sahnesinin bitimi gibi, sadece umutsuzca koşuşan tavşanların popolarını ve arka ayaklarının altlarını, bir de her şey karanlığa gömülmeden önce çirkin manzarayı gösteriyordu. Sınırı ge-

çen tavşanlara dair bir video kaydı yoktu ve kaçak tavşanlar zihinleri bulandırmıştı, çünkü her iki taraftaki bataklıklar birbirine çok benziyordu. Southern Reach sınırın ötesinden yayın aldıkları ihtimalini bertaraf edebilmek için bayağı bir süre kaçakların izini sürmüştü.

Ne tavşan deneyinden bir hafta sonra X Bölgesi'ne gönderilen keşif ekibi ölü ya da diri beyaz tavşan izine rastlamıştı, ne daha küçük çapta yapılan başka deneylerden sonuç alınmıştı, ne de Kontrol dosyalardan birinde bir ekolojistin bu olayla ilgili aldığı müşkülpesent notu kaçırmıştı, "Kahretsin! Tavşanlar istilacıdır. X Bölgesi'ni *kontamine* ederlerdi zaten." Ederler miydi? X Bölgesi'ni yaratan şey buna izin verir miydi? Kontrol, X Bölgesi'nin yıllar sonra, işlevinden başka bir şeyi hatırlamayan, insan boyutunda bir tavşanı geri yolladığına dair zihninde oluşan komik görüntüyü defetmeye çalıştı. En meşhur numaralarını yaptıklarını gösterircesine, sihirbazların çoğu yerli yersiz kıs kıs gülüyordu. Ama Kontrol gergin kahkahaların neye benzediğini iyi bilirdi; bu kadar uzakta olmalarına rağmen, video birçoğunu rahatsız etmişti, bundan kesinlikle emindi.

Sorumlulardan bazıları kovulmuştu ve diğerleri de farklı yerlere atanmışlardı. Ama anlaşılan bu maskaralığa zaman tanımak sizi ikonik bir görüntüyle baş başa bırakıyordu, bilim dairesinin kutsal kalıntıları ona bariz bir coşkuyla başarısızlık nasıl olur gösteriyordu. Ona göstereceklerı daha çok şey vardı –veriler ve X Bölgesi'nden

alınmış cam tüp içinde numuneler– ama bunlar Kontrol'e dosyalarda olan bilgilerden daha fazlasını vermeyecekti, o bilgilere de boş bir zamanında bakabilirdi.

Kontrol için bu videoyu görmenin mahzuru yoktu. Onu bekleyenleri düşününce bu bir teselliydi. Tek bir kişinin bile kurtarılamayıp tüm üyelerinin öldüğü birinci keşif ekibinden kalan videolar, haftanın ilerleyen günlerinde birincil kanıt olarak incelenmeliydi. Ama aynı zamanda hassas üniversiteli bir genç gibi, bu görüntülerin etkisini ve alt metinlerde gizlenmiş, "Sınıra yolladığımız şu saçmalığa bak! Herkesi oyuna getirdik!" düşüncesini hâlâ üzerinden atamamıştı. Şu ucuz birayı bana uzat. Her beyaz tavşan gördüğünde fondip yap.

Kontrol oradan ayrılırken hepsi sanki fotoğrafları çekilecekmiş ve sonra da teker teker elini sıkacaklarmış gibi biçimsiz bir sıralamada duruyordu. Korkunç siyah eldivenleri geçip Whitby ile tekrar merdivenlere geldiğinde bunun neden tuhaf olduğunu idrak etti. Hepsi dimdik ayakta duruyordu ve ifadeleri çok ciddiydi. Kontrol'ün departmanlarından eleman çıkartacağını veya oraya onları yargılamaya geldiğini düşünmüşlerdi. Ses'i aramadan önce masasındaki böceklerden birkaçını alıp günah işlemeye karar verdi, acaba başka bir şeyden mi çekiniyorlardı?

Gereksiz olduğunu bile bile Kontrol Ses'e bunları birçoğunu anlattı. Pek bir anlam ifade etmeyecek-

ti, ayrıca yeni bir havadis de değildi; sadece bir şey söylemiş olmak için konuşuyordu. Bazı bilimcilerin X Bölgesi'ni tarif ederken çevresel nimet ifadesini kullandıklarını Ses'e söylemedi. Bunun altında rahatsız edici ve moral bozucu "Bununla gerçekten savaşmalı mıyız?" düşüncesi yatıyordu. Oraya "el değmemiş doğa" diyorlardı, insan üretimi toksinler orada yoktu.

Kontrol konuşmasının sonlarına yaklaşırken, Ses, "ALLAH KAHRETSİN!" diye haykırdı, arka planda sürekli devam eden kendi homurtusunu bölerek... Kontrol bir süreliğine cep telefonunu kulağından uzaklaştırdı, bu söylemi neyin tetiklediğinden emin olamadı. Ses, "Kusura bakma. Üstüme kahve döktüm. Devam et," dedi. Kahve, bir şekilde, kafasında canlandırdığı megalodon görüntüsünü mahvetmişti, lafına kaldığı yerden devam etmesi birkaç saniyesini aldı.

Konuşmasını tamamladığında Ses baştan başlarcasına tekrar ileri atıldı: "Şu an psikolojik durumun nasıl? İşleri yoluna koyuyor musun? Sence ne kadar sürecek?"

Hangi soruya cevap vermeliydi? "İyimserim. Ama daha iyi bir yönlendirme yapılmadığı ve kaynak bulunmadığı taktirde, ne olacağını bilemeyiz."

"Önceki müdür hakkındaki izlenimlerin nedir?"

Bir istifçi. Garip biri. Gizemli. "O konu biraz karışık ve bu benim daha ilk gü..."

"ÖNCEKİ MÜDÜR HAKKINDAKİ İZLENİMLERİN NEDİR?" Uluma gibi bir haykırış. Sanki çakıllar

fırtına ile havaya karışmış, şimdi de üzerine yağmaya başlamıştı.

Kontrol kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Daha önceden de öfke problemi olan patronları olmuştu ve bunun bir telefon hattının diğer ucunda olması durumu kolaylaştırmıyordu.

Yeni oluşmaya başlayan görüşleri birden dilinden dökülmeye başladı. "Tüm bakış açısını kaybetmiş. İpin ucunu kaçırmış. Yöntemleri sonlara doğru tuhaflaşmış ve çözümlemek biraz zaman..."

"YETER!"

"Ama ben..."

"Ölünün arkasından konuşma." Bu sefer ince çakıllı bir fısıltı. Telefonda filtre olmasına rağmen yas tuttuğu anlaşılıyordu veya Kontrol öyle olduğunu tahmin ediyordu.

"Evet, üzgünüm, sadece..."

"Bir dahaki sefere," dedi Ses, "bana daha ilginç şeyler anlatmanı bekliyorum. Bilmediğim bir şey. Müdür yardımcısına biyoloğu sor. Mesela. Müdürün biyologla ilgili planlarını."

"Evet, bu mantıklı," diyerek Kontrol hemfikir olduğunu gösterdi, ama asıl istediği bir an önce telefonu kapatmaktı. Sonra aklına bir fikir geldi, "Müdür yardımcısından bahsetmişken..." Sabahki antropolog ve haritacının gönderilmesi olayını ve Grace'in Merkez'de sorun çıkarabilecek bağlantılarının olabileceğini ana hatlarıyla anlattı.

"Soruşturacağım. Halledeceğim," dedi Ses ve sonra kulağa daha önceden kaydedilmiş gibi ge-

len bir şey söyledi: "Seni izlediğimi unutma. Dolayısıyla bilmediğim şey ne olabilir diye çok iyi *düşün*."

Tık.

*

Bilimcilerin ona söylediği faydalı ve beklenmedik bir şey vardı, ama bunu Ses'e söylememişti, çünkü Herkes Tarafından Bilinen Bir Sır'a benziyordu.

Başarısızlıkla sonuçlanan beyaz tavşan deneyinin ardından yön değiştirmeye çabalarken, Kontrol onlara sınırla ilgili şu anki teorilerini sormuştu, ne kadar ölçüsüz olursa olsun anlatmalarını istemişti.

Cheney bir iki kez öksürdükten sonra, etrafına bakınmış ve konuşmaya başlamıştı. "Keşke daha net olabilseydim, ama biliyorsunuz, bununla ilgili çok sık tartışıyoruz, çünkü çok fazla bilinmeyen var... ama şey, ben şahsen sınır ve X Bölgesi'ni oluşturan şey aynı kaynaktan gelecek diye bir şart yok diye düşünüyorum."

"Ne?"

Cheney yüzünü buruşturdu. "Olağan bir tepki, seni suçlamıyorum. Ama demek istediğim – X Bölgesi'ndeki varlığın... sınırı meydana getirdiğine dair... bir kanıt yok."

"Onu anladım, ama..."

Davidson o zaman ne düşündüğünü açıkça söyledi: "Sınırı, X Bölgesi'nden alınan numuneler gibi test etme şansımız olmadı. Ama değerleri okuduk ve sizi verilerle sıkmadan söyleyeyim, sı-

nının yapısı bu teoriyi destekleyecek ölçüde farklı. X Bölgesi'ni oluşturan bir Olay olmuş, sonra da görünmez sınırı oluşturan ikinci bir Olay olmuş olabilir, ama bu..."

"İkisi arasında bağ yok mu?" diye böldü Kontrol, inanamıyordu.

Cheney kafasını salladı. "İkinci Olay'ın, birinci Olay'a tepki olarak ortaya çıktığı neredeyse kesin. Ama belki bir başkası," – Kontrol "uzaylı" veya "şey" deme konusundaki tereddüdü tekrar görmüştü "sınırı yaratmıştır."

"Bu da," dedi Kontrol "ikinci oluşum Birinci Olay'dan saçılan serpintileri korumaya çalışıyor anlamına gelebilir mi?"

"Gelebilir," dedi Cheney.

Kontrol bir kez daha içinde yükselen ayağa kalkıp gitme, ön kapıdan çıkıp bir daha geri gelmeme dürtüsünü bastırdı.

"Peki ya," dedi, kelimeleri uzatıyor, üzerlerinde düşünüyordu, "sınırdan X Bölgesi'ne geçiş yolu? Onu nasıl yarattınız?"

Cheney somurttu, meslektaşlarına çaresiz bir bakış attı ve hiçbiri söze katılmayınca, kendi yüzündeki X harfine geri çekildi. "Onu biz yaratmadık. Onu bulduk. Günün birinde... orada belirdi."

Kontrol'ün içinde bir öfke kabardı. Sebebi bir bakıma Grace'in ilk brifinginin çok yüzeysel olması veya çok fazla varsayımda bulunmasıydı. Ama daha çok Southern Reach'in kendi yaratmadığı bir kapıdan, Allah bilir nereye, art arda keşif ekipleri yollaması ve her şeyin yolunda gitmesini,

evlerine dönmelerini dilemesiydi. Belki o beyaz tavşanlar kendilerini oluşturan atomlara ayrılıp yok olmamışlardı, belki de büyük bir azap içinde tarih öncesindeki hallerine dönmüşlerdi.

"Birinci Oluşum mu, İkinci Oluşum mu?" diye sordu Cheney'e, içinden keşke bir şekilde biyoloğu da bu sohbete dahil edebilseydi diye geçiriyordu, şimdiden ona soracağı yeni soruları düşünmeye başlamıştı.

"Ne?"

"Sınırdaki kapıyı sence hangi Olay'ın yaratıcısı açtı?"

Cheney omuz silkti. "Korkarım bunu söylemek imkânsız. Çünkü asıl amacının bir şeyin içeri girmesine izin vermek mi, yoksa bir şeylerin dışarda kalmasını sağlamak mı olduğunu bilmiyoruz."

Veya ikisi birden. Veya Cheney neden bahsettiğini bilmiyordu.

*

Kontrol henüz tam olarak tanıyamadığı ana koridorlardan birinde ilerlerken müdür yardımcısına yetişti. Bir evrak işi için İnsan Kaynakları'nı bulmaya çalışıyordu, ama hâlâ binanın planını kafasında canlandıramıyordu ve Ses ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra kendini toparlayamamıştı.

Koridorlarda kulak misafiri olduğu sohbetlerin de yardımı olmamıştı. İnsanlar sanki numuneleri gösterir gibi parmakla Kontrol'ü işaret ediyorlardı. "Sence ne kadar derine gidiyor?" "Hayır, tanıyamadım. Ama bu konunun uzmanı değilim."

"Bana ister inan, ister inanma." Grace'in de yardımı dokunmamıştı. Yanına gelir gelmez, Kontrol'ü sıkıştırmıştı, muhtemelen eşit derecede güçlü ve uzun olduğunu göstermeye çalışıyordu. Hapşırıklara boğulmasına sebep olan sentetik bir lavanta parfümü kokuyordu.

Bilim ekibini ziyaret etmek için talep formunu doldurduktan sonra Kontrol döndü ve yolunu değiştirmeden önce Grace'e doğru ilerledi. "Neden biyoloğu on ikinci keşif ekibinde istemedin?"

Durdu, aralarına biraz mesafe koydu ve ona şüpheyle baktı. Güzel – en azından iletişim kurmaya gönüllüydü.

"Ne düşündün de böyle yaptın? Neden biyoloğu o keşif ekibinde istemedin?"

Her iki taraflarından da çalışanlar geçiyordu. Grace sesini alçalttı ve "Uygun nitelikleri yoktu. Yarım düzine işten kovulmuştu. Ham bir yeteneği vardı, içinde bir tür kıvılcım da, evet, ama yeterli değildi. Bir önceki keşif gezisinde kocasının olması da onu riskli hale getiriyordu."

"Ama müdür böyle düşünmüyordu."

"Whitby ile durumlar nasıl, bu arada?" Grace bu soruyu cevap olarak sormuştu. Kontrol'ün yüz ifadesi haberin kaynağının kim olduğunu teyit ediyordu. Seni ele verdiğim için beni affet Whitby. Ama bu aynı zamanda Grace'in Whitby'nin Kontrol ile konuşmasından kaygılandığını da gösteriyordu. Acaba Whitby Cheney'nin kulu muydu?

Tekrar zorladı: "Ama müdür böyle düşünmüyordu."

"Hayır," diye itiraf etti. Kontrol bunun ne tür bir ihanet olduğunu merak etti. "Düşünmüyordu. Bunların hepsinin bir *artı* olduğunu, bizim göreve uygunluk ölçütü konusunda fazla endişeli davrandığımızı söylüyordu. Dolayısıyla ona katıldık."

"Önceki keşif ekibinin cesetlerini mezardan çıkartıp, tekrar inceletmesine rağmen mi?"

"Bunu nereden duydun?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Bu müdürün göreve kendi uygunluğu hakkında bir şey söylemiyor mu?"

Ama Grace'in şaşkınlığı yerini yeniden karşı duruşa bıraktı ve hızlıca tekrar yürümeye başladığında kısaca, "Hayır. Hayır, söylemiyor," dedi.

"Bir şeylerden şüphelenmişti, değil mi?" diye sordu Kontrol, ona yetiştiğinde. Merkez, dosyalardaki bilgilerin, her ne kadar hafızasını kaybeden bir önceki keşif ekibi X Bölgesi'nin durumunda bir değişiklik bildirmemiş olsa da, müdürün durumunda bir değişiklik olduğunun işaretini verdiğini düşünmüştü.

Grace Kontrol'dan hâlâ kurtulamamış olmasına iç geçirdi. "Onların otopsi sonrası değişmiş olabileceklerinden şüphelenmişti. Sorduğuna göre biliyor olmalısın."

"Peki öyle olmuş muydu? Değişmişler miydi?" Kaybolmuş, yeniden canlanmış, göğe yükselmişlerdi.

"Hayır. Beklenenden biraz daha hızlı çürümüşlerdi, ama değişmemişlerdi."

Kontrol bu düşüncesinden ötürü müdürün ne kadar saygınlık ve takdir kaybettiğini merak etti.

Müdür on ikinci keşif ekibine katılacağını söylemiş olsaydı, personelin bir kısmı endişe ve panik yerine belki de garip bir hafifleme hissedecekti.

Başka bir sorusu daha vardı, ama Grace'in onunla işi bitmişti, kendine yeni bir yön çizip çoktan labirentteki koridorlardan birine sapmıştı bile.

Ofisine döndüğünde ilk önce orayı düzenlemek, sonra da Grace'in büyük ihtimalle ilerleyişini yavaşlatmak amacıyla kafasına yığdığı temel birkaç raporu gözden geçirmek için nafile ve gönülsüz bir çaba sarf etti. Southern Reach'in içinde keşif gezilerinde kullanılan ve protokolleri ihlal etmeyen ekipmanlar üreten bir tasarım departmanı olduğunu haber almıştı. Başka bir deyişle, çağdışı teknoloji ekipmanları. Keşif gezisinden dönenlerin barınağı olarak kullanılan tesislerdeki güvenliğin bakımdan geçtiğini de öğrenmişti; kullandıkları miadını doldurmuş güvenlik kamerasının sistemi çökmüştü. Hatta "bir yaşam döngüsü biyoloğu" tarafından kendisine verilen, içinde ıssız sahilin ekosisteminin bilgisayar ürünü çapraz kesiti bulunan DVD'yi bile atmıştı. DVD'deki görüntüler gökkuşağı renklerinde bir seri topoğrafik çizgilerden oluşuyordu. Çok tatlı görünüyordu, fakat onun için fazla detaylıydı.

Gün sona erdiğinde, çıkarken yeniden Whitby'e rastladı; bilim ekibiyle birlikte aşağıdaki zindana inmek istemiyormuş gibi kafeteryada dört dönüyordu. Veya ekip onu uzaklaştırmak için

ayak işi vermişlerdi. Koyu renkli küçük bir kuş içeri hapsolmuştu, Whitby onun tavan penceresine uçuşunu seyrediyordu.

Kontrol labirent kovalamacasında Grace'e sormak istediği soruyu Whitby'e sordu.

"Whitby, neden keşif gezilerinden geriye çok az günlük geldi?" Geri gelen kişilerden çok çok daha az sayıda.

Kuşun uçuşu Whitby'i büyülüyordu, başı her hareketi takip eden bir kedinin başı gibi salınıyordu. Bakışlarında Kontrol'ü rahatsız eden bir yoğunluk vardı.

"Eksik veri," dedi Whitby. "Emin olabilmek için çok eksik. Ama geri dönenlerin çoğu bize onları geri getirmeyi akıl edemediklerini söylediler. Önemli olduğunu düşünmediklerini veya bir gereklilik hissetmediklerini. İşin önemli kısmı hissetmek. Açıklama yapma ve iletişim kurma isteğini kaybedersin, hani astronotların kas kütlesi kaybetmesi gibi. Gerçi günlüklerin çoğu deniz fenerinde bulundu zaten. Günlükler bir süreliğine önceliğimiz değildi, sonra keşif ekiplerine onları alıp getirmelerini söylediğimizde, denemediler bile. İsteklerini yitirdiler veya araya daha önemli bir şey girdi ve fark etmediler. Ta ki iş işten geçine kadar."

Bu söyledikleri Kontrol'ün zihninde, X Bölgesi'ndeki birinin veya bir şeyin deniz fenerine girdiğine ve günlük tepeciğinin üzerinde oturup Southern Reach *için* onları okuduğuna veya yazdığına dair rahatsızlık verici bir görüntü oluşturdu.

"Sana bilim dairesinin yakınındaki odaların birinde bu bahsettiğimle ilgili ilginç bir şey gösterebilirim," dedi Whitby hülyalı bir ses tonuyla, hâlâ kuşun çizdiği yolu takip ediyordu. "Görmek ister misin?" Kuştan aldığı bakışlarını sertçe Kontrol'ün üzerine kilitledi. Bu Kontrol üzerinde sarsıcı bir birbirinin içine gizlenmiş iki tane Whitby varmış etkisi bıraktı. Veya belki de birbiri içine yerleşmiş üç kişi.

"Sadece bahsetsen nasıl olur?"

"Hayır. Göstermem lazım. Biraz garip. Anlaman için görmen gerekir." Whitby şimdi de aynı anda hem Kontrol odayı görmese de olur, hem de görmesini çok istiyor izlenimi yaratıyordu.

Kontrol güldü. Yurtiçi terörizm dairesinde çalışmaya başladığı günden itibaren o kadar saçma şeyler görmüştü ki. Bugün de deli saçması şeyler duymuştu.

"Yarın," dedi. "Yarın görürüm." Veya görmem. Sürpriz yok. Garip sırlar saklayan insanlara tatmin yaşatmak yok. Zamanı gelmeden tuhaflaşmaya gerek yok. Gerçekten bir gün içinde gereğinden fazlasını yaşamıştı, tekrardan kolları sıvamadan önce gece dinlenmeliydi. Size bir şey göstermek isteyen insanlar bazen böyle olabilirler işte, vermek istedikleri bilginin etrafını sadist duygularla örerler. Bir Bakış veya Tepki beklerler ve yaptıklarının rahatsızlık verip vermediğini umursamazlar. Whitby'e bu görevi acaba konuşmalarından sonra Grace mi verdi diye merak etti. Acaba bu tuhaf bir eşek şakası mıydı, elini boş-

luğa daldırıp solucanlarla mı karşılaşacaktı veya bir kutuyu açtığında içinden plastik bir yılan mı fırlayacaktı?

Kuş artık istikrarsız bir şekilde kanat çırpıyordu, öğleden sonranın geç saatlerinde onu seçmek zorlaşmıştı.

"Şu an görmelisin," dedi Whitby, sesinde endişeli bir kırgınlık vardı. "Geç oldu ama güç olmasın."

Fakat Kontrol çoktan Whitby'e arkasını dönmüş, girişe doğru yürümeye başlamıştı bile, çıkıp (mübarek) park yerine gidecekti.

Geç mi? Whitby Kontrol'ün ne kadar geç kaldığını düşünüyordu ki?

004: YENİDEN GİRİŞ

Arabanın içi nefes almaya pek elverişli değildi, basıncı azaltarak insana başka bir şeye dönüşme fırsatı tanıyordu. Hedley kasabası Southern Reach'ten arabayla kırk beş dakika mesafedeydi. Nehir kıyısına kurulmuştu ve o nehir otuz beş kilometre sonra okyanusa karışıyordu. Hedley kendi karakteri ve kültürü olacak kadar büyük olmasına karşın bir turist tuzağı da değildi. İnsanlar "çocukları büyütmek için güzel bir kasaba" olmaya yetersiz olduğu halde oraya taşınıyorlardı. Kısa nehir boyunun sonunda bulunan bir araya toplanmış dükkânlarla, tenteli sokakların arasında, parlaklığı şehrin sınırlarından dışarı taşan yol üstü alışveriş merkezlerinin gölgelediği kaliteli bir yaşamın belirtileri vardı. İçinde sahne sanatları merkezi olan özel bir okul da vardı. Nehir boyunda koşulabilir, yeşil alanlarda doğa yürüyüşü yapılabilirdi. Hedley'nin üzerine bir çeşit rehavet çökmüştü, özellikle yaz akşamlarında bu durum çekici olmaktan ziyade iticiydi. Bu durgunluk, nehirden kasabaya doğru gelen esinti sona erdiğinde duygu değişimlerine sebep

olurdu ve sahilin biraz gerisindeki barlar –buralara ancak siyahlar gider, hatta onlar bile gitmezdi– bu durumdan kaynaklanan ani ve mantıksız şiddet olaylarıyla ünlüydü. Bu kasaba zamanın içine hapsolmuş gibiydi, Kontrol'ün gençlik yıllarından beri pek değişmemişti.

Hedley'nin yeri Kontrol için uygundu. Sahilde olmadan denize yakın olmayı istiyordu. X Bölgesi'nin belirsizliği onun bu mekânda ısrarcı olmasına sebep olmuştu. Rüyası bir bakıma yakında olmasını yasaklamıştı. Ona uzaklarda olması gerektiğini söylemişti. Uçakta yeni görevine giderken, aklına X Bölgesi'nin her iki yakasındaki sahil kasabalarında yaşayanların üst derilerinin altında mutasyona uğradıklarına dair garip düşünceler geldi. Topluluklar artık eskisi gibi değillerdi, ama kimse dış görünüşlerinden bunu fark edemezdi. Bu tür düşünceleri hem kafandan uzak tutman, hem de körüklemen gerekir, tabii bunu yapmayı başarabilirsen. Onların seni yiyip bitirmesine izin veremezsin, ancak göz ardı etmek de olmaz. Çünkü Kontrol'ün tecrübesine göre bunlar bilinçaltında olan biten bazı şeylerin yansımasıydı, karşı gelmek istemeyeceğin bir içgüdüydü. İşin doğrusu, otuz yıldır araştırıyor olmasına rağmen, Southern Reach X Bölgesi hakkında hâlâ çok az şey biliyordu, dolayısıyla saçma gibi görünen bir önlem mantıksız olmayabilirdi.

Ayrıca Hedley onun için tanıdık bir yerdi. Burası her ne kadar boktan bir yer de olsa, arkadaşlarından birkaçı araba kullanmayı öğrendikten

sonra hafta sonları gelip eğlendikleri şehirdi; en azından yaşadıkları boktan yerden daha büyüktü. Denize kıyısı yoktu ve ıssızdı. Annesi bile en son görüştüklerinde üstü kapalı olarak bunu söylemişti. Annesi kuzeye, Kontrol eski görevindeyken oğlunu ziyarete gelmişti. Yaptığı yönetimsel analiz işleri, daha pasif bir idari göreve geriletilmişti. Önceden yaşadıkları yüzünden diye tahmin ediyordu. Her zaman görevlerine iyi başlardı, ama sonra, eğer gereğinden uzun kalırsa... bir şeyler olurdu, tam olarak tanımlayamadığı şeyler. Çok bağlanırdı. Ya çok empati kurardı, ya hiç beceremezdi. Her şeyin boka sarması onun kafasını karıştırırdı, çünkü ne zaman kötüye gitmeye başladığını –düzeltebileceğine inancı her zaman tam olurdu– hatırlayamazdı.

Ama annesi Merkez'den gelmişti ve muhtemelen dinleme cihazı yerleştirilmiş bir toplantı odasında buluşmuşlardı. Ses onunla birlikte gelip, bitişik odadaki tuzlu su akvaryumunun içine yerleşmiş miydi?

Dışarısı soğuktu, annesi profesyonel takım elbisesinin üzerine mont ve onun üzerine palto giymişti, boynunda atkı ayaklarında da siyah topuklular vardı. Paltosunu çıkartıp dizlerinin üzerine koymuştu. Atkısını çıkartmamıştı. Her an sandalyesinden fırlayıp daha Kontrol herhangi bir şey söyleyemeden kapıdan çıkıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Onu en son beş yıl önce görmüştü –eski eşinin ölümüyle ilgili haber vermek istemiş, fakat tahmin ettiği üzere ona ulaşama-

mıştı– çok az yaşlanmıştı, kahverengi saçları her zamanki gibi manken saçı kabarıklığındaydı, alnına düşen perçemlerin altına gizlenmiş kurnaz mavi gözleri göz kenarlarında kırışıklar olan çehresinden dışarı bakıyorlardı.

"Yuvaya dönüş gibi olacak, değil mi, John?" dedi. Onu hafifçe dürttü, onaylamasını istiyordu, sanki Kontrol kayanın üzerine yapışmış kabuklu bir deniz canlısı, o da martıydı ve onu kayaya tutunmayı bırakması için ikna etmeye çalışıyordu. "Yeni ortamda rahat edeceksin. Yeni çalışma arkadaşlarınla da."

Kontrol kararsızlıkla karışan öfkesini bastırmak zorunda kalmıştı. Haklı olup olmadığını nasıl bilebilirdi? Ziyaret hakkı olmasına rağmen hiçbir zaman yanında olmamıştı. Sadece babası ve o vardı. Baba o sıralarda kötü durumdaydı, boşanma sonlandıktan sonra birbirini izleyen kaçamaklar yapmış, çok fazla yemiş ve çok fazla içmişti... daha sonra da kendini tekrar kimsenin istemediği sanat eserlerine vermişti. Kendi hayatına odaklanmak ve üniversiteye gitmek suçluluk duymasına rağmen rahatlatıcıydı, artık o atmosferde yaşamak istemiyordu.

"Bu dünyaya alışmıştım, burada rahattım. Şimdi ne yapacağım?"

Annesi ona gülümsedi. Hakiki bir gülümseme. Farkı anlayabiliyordu, çünkü ona olan sevgisini alevlendirmeye çalışan sahte bir gülüşün cılız sarı parlaklığının altında çok defalar ezilmişti. Samimi olarak gülümsediğinde, sanki gerçek kimliğini

onca zaman bir maskenin ardına saklamış gibi annesinin yüzüne çok farklı bir güzellik gelirdi, öyle ki görenler şaşırırdı. Her zaman içten olan insanlar bu özellikleri için pek takdir edilmezler.

"Bu daha başarılı olmak için bir fırsat," dedi. "Geçmişi silmek için de..."

Geçmiş. Geçmişin hangi kısmı? Kuzeydeki iş, son on beş yıldaki onuncu atanmasıydı, bu da Southern Reach'i on birinci yapıyordu. Bunun sebepleri vardı, her zaman çeşitli sebepler oluyordu. Veya onun durumunda, tek bir sebebi.

"Ne yapmam gerekecek?" Bu sorunun cevabını ondan söküp alması gerekiyordu, çünkü yapmak istemeyeceği bir iş olabilirdi. Ama şu anki işinin sürekli kendini tekrar etmesinden de sıkılmıştı, sorun çözmekten ziyade sorunların üzerini örtüyorlardı. İşyerindeki entrikalardan da yorulmuştu. Belki de onu rahatsız eden aslında buydu.

"Southern Reach'i duydun mu?"

Duymuştu, birkaç meslektaşı bir zamanlar orada çalışmışlardı. Belli belirsiz imalar, bunun çevresel bir felaket olduğu hikâyesine sığınmalar. Eksantrik tiplerden oluşan bir emir komuta zinciri hakkında dedikodular. Hikâyenin bilinenden daha fazlası olduğuna dair belirgin veriler. Ama her zaman öyle olmuyor muydu zaten? Annesinin kelimelerini duyduktan sonra heyecanlanmış mıydı, yoksa heyecanlanmamış mıydı, bilemiyordu.

"Peki, neden ben?"

Cevabının girizgâhı olan gülümseme hafif bir üzüntü veya pişmanlıkla gölgelendi veya o his

her neyse Kontrol'ün gözlerini kaçırmasına sebep oldu. Görev için uzaklardayken, onları henüz temelli terk etmemişken, Kontrol'e elyazısıyla uzun mektuplar yazdığı kısa bir dönem olmuştu, ama Kontrol onları okumaya pek zaman ayırmamıştı, çok da istememişti zaten. Şu an Southern Reach haberini yüz yüze değil de, mektupla vermesini neredeyse tercih edecekti.

"Çünkü bu departmanı küçültecekler, büyük ihtimalle bilmiyorsundur, ama sen de kafası kesilecekler listesindesin. Ve bu iş sana çok uygun."

Karın boşluğundaki o terk edilmişlik hissi. Yeniden değişim. Yeni bir şehir. Dengesini sağlayabilme fırsatı hiç olmamıştı. İşin aslı Kontrol teşkilata katıldıktan sonra hiç çakan bir ışık gibi hissetmemişti. Çoğunlukla üzerine ağırlık çökmüş gibi hissediyordu ve annesinin de öyle hissedebileceğini fark etmişti. Mesafeli ve keyfi yerindeymiş gibi davranırdı, ondan bilginin, tarihin ve şartların ağırlığını gizlerdi. Bunların hepsi yıpratıcıydı, sınıra çok yakın olup kimsenin bilmediği şeyleri bilmenin insana verdiği kıpır kıpır his bile onu değiştiremezdi.

"Tek seçenek bu mu?" Tabii ki öyleydi, bu kadar yolu merhaba demek için gelmemişti ya. Ailenin kara koyunu olduğunu biliyordu, ilerleyişinin yavaş olması annesine kötü yansıyordu. Onun güvenlik izninin bile olmadığı, başı arşa değen gizli departmanların yüksek makamlarında annesinin nasıl ölümcül savaşlar verdiğini tahmin bile edemiyordu.

"Bunun haksızlık olduğunu biliyorum John. Ama bu senin son şansın olabilir," dedi, artık gülümsemiyordu. Hem de hiç. "En azından, bu senin için yaratabileceğim son şans." Göçebe hayat tarzını sonlandıracak yerleşik bir pozisyon için mi son şanstı, yoksa genel anlamda mı son şansıydı? Yoksa teşkilat içinde tanıdık birini mi tutmaya çalışıyordu?

Bunu sormaya cesaret edemedi – annesinin Kontrol'ün içine bıraktığı ezici korku çok derindi. Son bir şansa ihtiyaç duyduğundan haberi yoktu. Korku derinliklerine öyle bir işledi ki aklındaki soruların çoğunu unutturdu. Bir anda annesinin orada sadece oğluna bir iyilik yapmak için bulunmadığını fark etti. Onun evet demesine *ihtiyacı* vardı.

Korkusunu dengelemesine yardımcı olacak bir espri tam zamanında kaygısızca dudaklarından döküldü: "Benim bildiğimden daha fazlasını bilmek istemez misin? Bu pozisyonu kabul edersen öyle olacak."

Vereceği cevap konusunda yapacak bir şey yoktu. Doğruydu. İstiyordu.

Southern Reach'e evet deyince annesinin ona sarılması Kontrol'ü şaşırttı. "Ne kadar yakın olursan, o kadar güvende olursun," diye fısıldadı kulağına. Neye yakın olursa?

Üzerinde belli belirsiz pahalı bir parfüm kokusu vardı, hep birlikte yaşadıkları kuzeydeki evin arka bahçesindeki erik ağaçlarının kokusunu andırıyordu. Şu an hatırına gelen o küçük meyve

bahçesi. Salıncak. Komşunun kaldırımda onu isteksizce kovalayan Alaska kurdu.

Aklına sorular geldiğinde artık çok geçti. Annesi üzerine paltosunu geçirip bir anda gözden kaybolmuştu.

Ne girişte ne de çıkışta imzalardı.

Sıcağın bitip gecenin başladığının alameti alacakaranlık, Hedley'nin üzerine çökerken o evinin garajına giriyordu. Kiraladığı yer etekleri nehir kıyısında son bulan tepenin tatlı eğiminin iki kilometre yukarısında kalıyordu. Bu sedir ağacından yapılmış, yüz yirmi metrekarelik, pencerelerinde güneşin hafiften eğrilttiği beyaz panjurlar olan, açık maviye boyanmış küçük bir evdi. İçinde iki tuvaleti, büyük bir yatak odası, bir oturma odası, küçük bir mutfağı, çalışma odası, arka tarafında ise korunaklı bir bahçesi vardı. İçi sıkıcı "aile yadigarlarıyla" döşenmişti, ama rahattı. Ön kısımda garajın yanındaki küçük çimenliğe uzanan bitkiler ve petunyalardan oluşan bir bahçe vardı.

Ön kapının merdivenlerine doğru yürürken Sosis çalılıkların arasından yanına doğru fırladı ve ayaklarına dolandı. Sosis, kocaman, siyah beyaz, at gibi bir kediydi; ismi babası vermişti. Kontrol küçükken, ailenin Kedicik ismini verdiği bir domuzu da vardı, bu babasının espri anlayışını gösteriyordu. Kontrol üç yıl önce babasının kanseri kötüleyince ve kedi artık ona yük olmaya başlayınca Sosis'i evine almıştı. Sosis her zaman hem içeride hem de dışarıda yaşayan bir kedi ol-

muştu ve Kontrol onun yeni evinde de böyle olmasına izin vermişti. Görünüşe bakılırsa bu doğru karardı, Sosis veya Kontrol'ün onu çağırdığı şekli ile "Sosisçik" uzun tüyleri birbirine dolaşmış ve kirli olmasına rağmen, atik ve kendine güveni tam bir kediydi.

Birlikte içeri girdiler, Kontrol mutfakta ona biraz mama verdi, birkaç dakika sevdi, "sade vatandaşların" kullandığı sabit telefonuna bırakılmış mesajlarını dinledi. Sadece bir mesaj bırakılmıştı: altı ay önce ayrıldığı kız arkadaşı Mary Phillips taşınmanın yolunda gidip gitmediğini öğrenmek için aramıştı ve gelip onu ziyaret etmekle tehdit etmişti, halbuki ona adresi tam olarak vermemişti ve yalnız uyumaya daha yeni alışmıştı. "Üzülmece, darılmaca yok," demişlerdi ve aslında o mu Mary'den ayrılmıştı, yoksa Mary mi ondan, tam hatırlamıyordu. Zaten pek üzülmezdi – bu da ona hep garip ve yanlış gelirdi. Üzülmesi gerekmez miydi? Neredeyse değiştirdiği iş sayısı kadar kız arkadaşı olmuştu; çoğunlukla taşınma kısmını atlatamazlardı veya aşırı ketumluğunu veya garip çalışma saatlerini... Belki de doğru insanı bulamamıştı. Emin olamıyordu, her ilişki döngüsü başladığında, ilk aylarda çok fazla yakınlaşıyor ve nasıl biteceğini bile bile çok yoğun bir sevgi ile karşısındakini sıkıyordu. "Çok ilginç bir adamsın," demişti Mary'den önceki tek gecelik ilişki yaşadığı kadın, Kontrol tam da ona oral seks yaparken. Ama o ilginç biri değildi. Ne olduğunu bilmiyordu.

Onu geri aramak yerine, oturma odasına geçti ve koltuğuna oturdu. Sosisçik anında gelip yanına kıvrıldı ve Kontrol dalgın dalgın kedisinin başını okşamaya başladı. Pencerenin önüne bir çalıkuşu veya ona benzeyen bir kuş yuva yapmıştı. Sonra bir alaycıkuşun ötüşünü duydu ve ardından yarasaların hoş geldin cıvıltılarını; bunlar artık pek sık duyulmuyordu.

Buradakiler gençlik yıllarından tanıdığı şeyleri andırıyordu, bu hissin ve evin onu avutmasına izin verdi ve bu işin artık son işi olacağına kendisini inandırdı. Eğitiminin daha birinci gününden annesi, "Her zaman bir çıkış planın olsun," diye tekrar etmeye başlardı, bıkkınlık verinceye kadar, böylece çantasının altına sahte bir altlık yaparak emaneti orada taşımaya başlamıştı. Yanında her zaman kullandığı tabancasından fazlasını da getirmişti, bir tane silah da pasaportlar ve paralarla birlikte başka bir yerde duruyordu.

Kontrol çoktan yerleşmişti, çünkü eşyalarını depoda bırakma fikri acı vericiydi. Tuğla şöminenin üzerindeki rafı çoğunlukla sergi amaçlı kullanıyordu. Oraya üstünde parlak renklerle boyanmış, ahşap figürler olan bir satranç tahtası yerleştirmişti. Bu babasının son kalesiydi. Babası yaptıklarını bir süre yerel el sanatları galerilerinde satmıştı, kariyeri tökezledikten sonra da halkevinde çalışmaya başlamıştı. Yaşamının son on yılında arada sırada bir sanat koleksiyoncusunun arka bahçede muşambaların altında çürümekte olan kocaman bir enstalasyonu satın alması ilgi-

sini tekrardan canlandırmaktan çok onda bir hayalet veya zaman yolcusu ziyarete gelmiş etkisi yaratırdı. Satranç tahtası zamanın içinde donup kalmış gibiydi, birlikte oynadıkları son oyunu yansıtıyordu.

Koltuktan kalkmayı başarıp yatak odasına gitti, şort, tişört ve koşu ayakkabılarını giydi. Sosisçik onunla birlikte gelmek istiyormuş gibi yüzüne baktı.

"Biliyorum, biliyorum, daha yeni eve geldim. Ama geri geleceğim."

Sosisçiği içerde bırakmaya karar verip arka kapıdan dışarı süzüldü; kulaklıklarını taktı, sevdiği bir klasik müzik kanalını açtı, hızla cılız bir şekilde aydınlatılmış yola fırladı. Artık alacakaranlık tamamen çökmüştü, aşağıdaki nehrin üzerinde sadece belli belirsiz bir koyu mavilik kalmıştı, evlerden ve işyerlerinden yayılan ışık ve şehirden yansıyan parlaklık, ilk beliren yıldızları gökyüzünün derinliklerine itiyordu. Isı hızla düşmüştü, ama ağustos böceklerinin ve diğer canlıların kısık ve ısrarlı ötüşleri gündüzün güzelliğini hatırlatıyordu.

Aniden baldırında bir kasılma hissetti, ama yakında geçeceğini biliyordu. Ağırdan başlamıştı, çoğunluğu kendisininki gibi küçük evlerden oluşan mahallesini geziyordu, bahçelerde çitlerden ziyade yüksek çalılar vardı, caddeler tepenin yükseltisine paralel uzanıyordu, aralarda aşağı doğru kesişen caddeler de vardı. Virajlı olmaları onu rahatsız etmedi – en azından beş on kilometre koş-

mak istiyordu. Bazı evlerin yanından geçerken hanımellerinin yoğun kokusu dalgalar halinde yüzüne çarptı. Salıncakta sallanan, köpeğini dolaştıran ve kaykay kayan birkaç kişi dışında dışarda pek kimse kalmamıştı. Çoğu yanlarından geçerken başlarıyla Kontrol'e selam verdiler.

Hızlanıp bir ritim tutturduğunda, nehre doğru gitgide dikleşen bayırdan indi ve kendini günü hakkında düşünecek bir boşlukta buldu. Toplantıları ve özellikle de biyoloğun sorgusunu yeniden yaşadı. İçine zerk edilen bilgi selinin üzerinden tekrar geçti, buna kendisi izin vermişti. Yarın daha fazlası olacaktı, sonraki gün de ve şüphesiz bir sonuç çıkıncaya dek yeni bilgilerin akınına uğrayacaktı.

Bu aşamada müdahil olmamaya çalışabilirdi. Sadece yönetim ve idari kadronun soyut bir seviyesinde var olabilirdi, ama Ses'in böyle yapmasını istediğini sanmıyordu – veya müdür yardımcısının buna *izin* vereceğini. Eğer oradaki personelin nasıl bir durumla karşı karşıya kaldığını yüreğinde hissedemezse, Southern Reach'e nasıl müdürlük yapabilirdi ki? O hafta içinde biyologla en az üç görüşme daha yapacaktı ve sınırdan X Bölgesi'ne girişin yapıldığı yeri gezmeyi de planlamıştı. Annesinin ondan arazideki duruma göre konuları öncelik sırasına koymasını beklediğini biliyordu.

Koşarken, aklına özellikle takılıp kalan "sınır" olmuştu. Şu an sokaklarında koştuğu kasabayla ve dinlediği müzikle aynı dünyada bir arada var

olması çok mantıksızdı. Tam da o sırada yaylı ve üflemeli çalgılar kreşendo yapıyordu.

Sınır görünmezdi.

Uzlaşmaya mahal vermiyordu: Dokunduğunda seni içine çekiyordu (veya öteki tarafa?).

Kendi içinde de belli sınırları vardı, mesela denizin içine doğru iki kilometre uzanıyordu. Askeriye oraya yüzer banket yerleştirmiş ve durmadan o bölgede devriye gezmişti.

Japon sarmaşığı kaplı alçak bir duvardan atlayıp, yıkık taş köprünün karşısında uzanan iki cadde arasındaki kestirme yoldan geçerken bunları anlamayı istiyordu. Bir anlığına birbiri ardına yapılan devriye gezilerini düşündü, acaba dalgalarda bir şey görmüşler miydi, yoksa hayatları gri-mavi detaylar arasında her gün tekrar eden bir işkence gibi miydi?

Sınır deniz fenerinden takriben yüz kilometre içeri, sahil boyundan da aşağı yukarı altmış kilometre batıya, altmış kilometre doğuya uzanıyordu. Gökyüzünde stratosferin biraz altında, yeryüzünde de astenosferin biraz üstünde son buluyordu.

Üzerinde X Bölgesi'ne geçiş yapabilmek için bir kapı veya geçit vardı.

Kapı X Bölgesi'ni yaratan her neyse, onun tarafından yaratılmamış olabilirdi.

Köşedeki marketin, eczanenin ve mahalle barının önünden koştu. Caddeyi geçti, bisikletli bir kadına çarpmaktan kılpayı kurtuldu. Gerektiğinde kaldırımdan inip yolun kenarından ilerledi,

tek istediği bir an önce nehre ulaşmaktı, tekrar tepeyi tırmanmaya can atmıyordu.

Deniz tarafından sınırın altına hiçbir şekilde ulaşılamıyordu. Kara tarafından altına tünel kazılamıyordu. İleri teknolojik gereçlerle, radarla veya sonarla delip geçilemiyordu. Uydularla aşağı bakıldığında gerçek zamanlı bir vahşi doğa görülüyordu, sıradışı bir durum yoktu. Bu optik bir aldanma olsa bile...

Sınırın aşağı indiği gece, o hayali ama aynı zamanda oldukça gerçek olan çizgi yaratılırken, o an orada bulunan veya yaklaşmakta olan her şeyi; gemileri, uçakları ve kamyonları içine almıştı ve saatler boyunca almaya devam etmişti ta ki insanlar ne olduğunu anlayana ve uzak durmaları gerektiğini idrak edene dek. Bu ordu içeri girmeden önceydi. Onlar bir şeyin içinde... bir yerlerde... ortadan kaybolurken metalin dokunaklı inleyişi ve çalışan motorların titreyişi devam ediyordu. Orayı araştırmaya, bir gözlemcinin açıkladığı şekli ile "hiçliğe kayış" gibi yanlış bir istihbarat ile gönderilmiş firkateynlerin kaptan köşklerinin alev alev yanan, kıyamet sonrası görüntüsü... Güvertede bulunan kadın ve erkeklerin videolardaki dehşet içinde son görüntüleri; helikopterden çekilen karlı videoya göre birçoğu çalkantılı ve kabarık dalgalar halinde geminin arkasına akın etmişti, devasa bir yaratık denize atlıyor gibi görünüyorlardı. Çünkü ortadan kaybolmak üzerelerdi ve bunu engellemek için yapabilecekleri bir şey yoktu, çöken sis her şeyi ayrıca

zorlaştırmıştı. Bazıları ise orada öylece kıpırdamadan durmuş, gemilerinin parçalara ayrılmasını seyretmişler, sonra da sınırı geçmişler veya ölmüşler ya da başka bir yere gitmişlerdi veya... Kontrol olayı kavrayamıyordu.

Tepe düzleşti ve tekrar kaldırımın üzerine çıktı, bu sefer klasik yol kenarı dükkânlarının, zincir mağazaların, yaya geçidinden yolun karşısına geçen insanların ve otoparkta arabasına binenlerin yanından geçti, nehrin gerisindeki ana yerleşim bölgesine –bulanık parlak ışıklar ve bazıları sarhoş daha fazla yaya– gelene kadar koştu, içinden geçti ve karavanlar ve briket evlerden oluşan sessiz bir mahalleye ulaştı. Hava serin olmasına karşın çok terliyordu. Birisi barbekü yapıyordu, herkes durup ona baktı.

Düşünceleri tekrar biyoloğa kaydı. Biyoloğun X Bölgesi'nde neler gördüğünü ve tecrübe ettiğini öğrenmesi lazımdı. Müdür yardımcısının onu göndermekle tehdit etmekten daha fazlasını yapabileceğinin farkındaydı ve bu belirsizliği kullanarak ona sağlıksız kararlar aldıracağının da.

Kenarlarını ot bürümüş, üzerindeki deliklerden etrafa çakıl saçılmış tek yönlü yol onu nehir kenarına kadar getirdi. Üzerine ışık huzmeleri vurmuş dalların arasından sıçrayarak köhne yüzer iskele üzerine çıktı, dengesini korumak için dizlerini kırdı. En nihayetinde iskelenin sonunda, oraya bağlanmış sürat teknesinin yanında durdu. Nehrin öteki yakasında tek tük birkaç küçük ışık kümesi vardı, ancak bu ışıklar solundaki, tepele-

rinde rafadan yumurtaya benzeyen küreler bulunan, sahte Viktorya tarzı sokak direklerinin altında uzanan, turistler için özel yapılmış yürüyüş yolundan yükselen ışık patlamasıyla kıyaslandığında çok sönük kalıyordu.

Nehrin ötesinde, sola doğru bir yerlerde X Bölgesi uzanıyordu – kilometrelerce uzakta olmasına karşın bir kütle, bir gölge, bir ışıltı olarak her nasılsa görülebiliyordu. O daha lisedeyken keşif ekipleri meğer oraya gidip geri dönüyormuş veya dönemiyormuş. Psikolog meğer o aralar müdür kimliğine bürünüyormuş. O arkadaşlarıyla birlikte Hedley'e bir iki bira yuvarlamak ve eğlenceli bir parti bulmak amacıyla giderken –illa ki bu sırada olması gerekmiyor– meğer arka planda gizli bir tarih yazılıyormuş.

Southern Reach'e gitmek için uçağa binmesinden bir gün önce annesiyle telefonda konuşmuştu. Biraz Kontrol'ün Hedley ile olan bağlantısından söz etmişlerdi. "Sadece sen orada olduğun için o bölgeyi öğrenmiştim. Ama sen bunu hatırlamazsın," demişti. Evet, hatırlamıyordu. Kısa bir süreliğine Southern Reach'te çalıştığından da haberi yoktu, bu gerçek onu hem şaşırtmış, hem şaşırtmamıştı. "Orada sana yakın olabilmek için çalıştım," demişti, Kontrol buna tam olarak inanamasa da, kalbi yumuşamıştı.

Çünkü bunu anlaması zordu. O sıralar annesinin önceki atamalarına dair hızlandırılmış hikâyeler dinlemekteydi. Kafasında hızlıca ileri sardı, üstü kapalı dahi olsa Southern Reach'ten ne za-

man bahsettiğini hatırlamaya çalıştı, tabii eğer bahsettiyse. Hatırlayamadı, belki de zihni hatırlamasını engelliyordu. "Orada ne yaptın?" diye sormuş ve karşılığında da duvar gibi bir cevap almıştı: "Gizli bilgi."

Müziği kapattı, meltem nehrin sularını hafifçe dalgalandırırken orada durup kurbağaların vıraklamasını ve sürat teknesinin yanına çarpan suyun şıpırtısını dinledi. Buradaki karanlık daha yoğundu, yıldızlar daha yakın görünüyordu. Nehrin akışı eskiden daha süratliymiş, ama tarımsal işletmelerinin atıklarının yarattığı çökeltiler yavaşlamasına ve durgunlaşmasına, içinde yaşayan canlıların ve yaşadıkları yerlerin değişmesine sebep olmuş. Karşı kıyının karanlığı içinde kâğıt fabrikaları ve eski fabrikaların zemin suyunu hâlâ kirleten yıkıntıları gizleniyordu. Nehir denize artık çok daha asitli akıyordu.

Nehrin öteki tarafından, kulağına uzak bir haykırış geldi ve daha da uzaktan bir yanıt. Sağındaki sazlıkların içine küçük bir şey burnunu çeke çeke süzüldü. Temiz havaya baygın ama taze bataklık kokusu karıştı. Burası çocukken babasıyla birlikte kanoyla dolaştığı yerlere benziyordu. Tamamen el değmemiş bir doğası yoktu, medeniyete güven verecek kadar yakındı, ama yine de bir sınır oluşturacak kadar uzaktaydı. Bu birçok insanın aradığı bir özellikti: *yakın* olmak ama *içinde* olmamak. "El değmemiş vahşi doğanın" ürkütücü bilinmezliğini istemiyorlardı, aynı zamanda ruhsuz ve yapay bir hayatı da.

Şimdi yine John Rodriguez olmuştu, "Kontrol" yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Ailesi bu ülkeye daha iyi bir yaşam kurmak için gelmiş bir heykeltıraşın oğlu John Rodriguez. Karmaşık bir sırlar krallığında yaşayan kadının oğlu.

Tepeyi bir kez daha tırmanırken, acaba bir çıkış planı hazırlasa mı diye düşünmeye başlamıştı. Her şeyi arabaya yükleyip oradan ayrılsa, bir daha müdür yardımcısının veya diğerlerinin yüzünü görmese.

Her zaman iyi başlardı.

İyi sonlanmayabilirdi.

Ama biliyordu ki sabah olduğunda yine Kontrol olarak uyanacak ve Southern Reach'in yolunu tutacaktı.

TÖRENLER

005: İLK GÜVENLİK İHLALİ

"Nedir o? Üzerimde mi? Üzerimde tam nerede? Üzerimde mi? Üzerimde nerede? Üzerimde görüyor musun? Görebiliyor musun? Üzerimde tam olarak nerede?"

Uçurumun kenarından aşağı baktığı rüyalarla dolu bir gecenin ardından gelen sabah. Kontrol paket yaptırttığı kahvesi ve kahvaltı çöreği elinde, küçük bir lokantanın otoparkında ayakta durmuş, iki araç uzaklıktaki otuz yaşlarındaki mor takım elbiseli beyaz kadına bakıyordu. Kadın üzerinde dolaşan kadife karıncayı bulmak için kıvranırken bile, dikkatle yapılmış makyajı ve küt kesilmiş sarı saçlarıyla bir emlakçıya benziyordu. Ama elbisesi üzerine tam oturmamış, tırnakları eşit uzunlukta kesilmemiş, kırmızı ojesi aşınmıştı ve Kontrol onun karıncadan daha öte sıkıntıları olduğunu hissetmişti.

Karınca kadının boynunun arka kısmında kıpırdamadan duruyordu, hareketsizdi. Eğer Kontrol ona söylese, anında vurup öldürürdü. Bazen insanlardan gerçekleri saklamanız gerekir ki akıllarına ilk gelen şeyi yapmasınlar.

"Kıpırdama," dedi, kahvesini ve çöreğini arabasının kaputuna koyarken. "Zararsız ve onu üstünden alacağım." Diğer insanların faydası dokunacak gibi görünmüyordu. Çoğu onu görmezden geliyordu, bazıları ise arabalarına binerken veya arabalarından inerken ona gülüyordu. Ama Kontrol gülmüyordu. Durumu komik bulmuyordu. Çünkü X Bölgesi'nin kendi üzerinde nerede olduğunu da bilmiyordu ve kafasındaki tüm sorular o kadının sorduğu sorular gibi çılgınca ve gereksiz görünüyordu.

"Tamam, tamam," dedi kadın, Kontrol arkasına geçip elini karınca ile aynı seviyeye getirdiğinde hâlâ mutsuzdu. Nazikçe bir teşvikle karınca eline tırmandı. Zaten kadının ensesindeki altın renkli saçların arasında ilerlemekte zorlanıyordu. Kırmızı çizgili ve yumuşaktı, ama sinirli olduğu belliydi, elinde amaçsızca dolaşıyordu.

Kadın kafasını salladı, boynunu çevirdi, arkasında ne olduğunu görmeye çalışıyordu, ona tereddütle gülümsedi ve "Teşekkürler," dedi. Sonra bir toplantıya gecikmişçesine hızla arabasına atladı, belki de boynuna dokunan bu garip adamdan korkmuştu.

Kontrol karıncayı otoparkın kenarlarında biten yeşilliklere götürdü ve başparmağından yerdeki ağaç kabuklarına geçmesine yardım etti. Karınca kendini süratle toparlayıp, bir amacı varmışçasına otopark ile otoyol arasındaki yeşil alana doğru yürüdü. O an nerede olduğunu ve nereye gitmesi gerektiğini bilmesi Kontrol'ün mantığını zorluyordu.

"Bir şeyi bilmediğini insanlara söylemediğin sürece, senin bildiğini sanacaklardır." Bunu söyleyen

şaşırtıcı olsa da annesi değil babasıydı. Belki de öyle değildi. Yani annesi o kadar çok şey biliyordu ki, belki de numara yapma ihtiyacı duymamıştı.

Acaba kendisi karıncanın nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri dahi olmayan kadın mıydı, yoksa bir insanın üzerinde olduğunun farkında olmayan karınca mıydı?

*

Kontrol sabahının ilk on beş dakikasını kilitli masa çekmecesinin anahtarını arayarak geçirdi. Biyoloğun ortaya koyduğu daha büyük gizemle buluşmadan önce bu gizemi çözmek istiyordu. Bayatlayan çöreğini, soğuyan kahvesini ve çantasını öylece bilgisayarın yanına koymuştu. İştahı da kaçmıştı zaten; bozuk temizlik deterjanının kokusu ofisini kaplamıştı.

Anahtarı bulduğunda bir süre orada oturup ilk önce anahtara, sonra da kilitli çekmeceye ve sol alt köşesindeki toprak lekesine bakakaldı. Kilidi yuvaya yerleştirip çevirdiğinde, yanında çekmeceyi açarken başka birinin daha olmasını istediğini fark etti, mesela Whitby'nin, ama bu duyguyu bastırdı.

İçinde ölü bir şey vardı – bir de yaşayan.

Çekmecede bir bitki büyüyordu, bunca zamandır karanlıkta büyümüştü, kızıl kökleri küçük bir toprak yumrusuna tutunmuştu. Sanki müdür onu topraktan sökmüş ve nedense çekmeceye yerleştirmişti. Neredeyse fosforlu gibi görünen, koyu yeşil, ince uzun sekiz yaprak, kabarık bir saptan dışarı düzensiz aralıklarla uzanmış ve yukardan bakıldı-

ğında hoş dairesel bir desen oluşturmuştu. Yandan bakıldığında ise kaçmaya çalışan, uzuvları sonunda esaretten kurtulmuş, gayri ihtiyari çekmecenin kenarına tırmanmış bir yaratığa benziyordu.

Çekmecenin dibinde, yarısı toprağın içine gömülü halde küçük kahverengi kurumuş bir fare leşi duruyordu. Kontrol bitkinin ondan beslenip beslenmediğinden emin olamadı. Bitkinin yanında yıpranmış siyah bir deri kılıfın içinde eski birinci nesil bir cep telefonu, hem bitkinin hem telefonun altında da sudan zarar görmekten tortulaşmış bir dosya yığını vardı. Sanki birisi zaman zaman gelip bitkiyi sulamış gibiydi. Müdür gittiğine göre, bunu kim yapmış olabilirdi? Kim bitkiyle fareyi çekmeceden çıkartmak yerine onu sulamıştı?

Kontrol bir süre fare leşini seyretti ve sonra isteksizce leşin yanında duran cep telefonunu kurtarmak için uzandı –kılıf hafiften erimiş görünüyordu– ve tükenmez kaleminin ucuyla bir iki dosyanın kapağını açtı. Göründüğü kadarıyla bu dosyalar resmi değildi, aksine içleri elle alınmış notlar, gazetelerden kesilmiş haberler ve başka ikincil materyallerle doluydu. Gözüne onu panikleten kelimeler ilişti ve kâğıtları oldukları gibi bıraktı.

Görünüşe bakılırsa müdür bitki için kompost hazırlamıştı. İçi garip bilgiler dolu bir kompost. Veya bu saçma sapan bilimsel bir projeydi: "veri yedeklemesi ve biyosfer bakımı için fareyle çalışan sulama sistemi." Ortaokul bilim fuarlarında daha garip şeyler görmüştü, ancak kendisi bilim zekâsından yoksun olduğundan, ekstradan kredi

kazanma fırsatı tanındığında, minyatür volkanlar veya patatesten elektrik üretmek gibi geleneksel-leşmiş klasiklerle ilerlemeyi tercih ederdi.

Kontrol araştırmaya devam ettikçe, müdür yardımcısının haklı olduğunu kabullenmeye başlamıştı. Belki de farklı bir ofise yerleşse daha iyi olurdu. Yan yan ilerleyerek masanın arkasından çıktı ve içine bitkiyi koyacak bir şey aradı, üst üste yığılmış kitapların arkasında bir saksı buldu. Belki müdür de bu saksıyı aramıştı.

Kontrol masasının üzerine istiflenmiş dosyalardan gelişigüzel birkaç sayfayı kullanarak –varsın içlerinde X Bölgesi'nin sırrı yazılı olsun– fareyi topraktan sıyırdı ve çöpe attı. Sonra da bitkiyi kaldırıp saksıya yerleştirdi ve masasının üzerinde kendisine mümkün olan en uzak köşeye koydu.

Sırada ne vardı? Ofisi böceklerden ve fareden arındırmıştı. Tek yapması gereken üstün bir gayret göstererek rafları temizlemek ve hiçbir yere açılmayan ikinci bir kapıyla karşılaşana dek hepsini incelemekti.

Kontrol kendisini bir yudum acı kahve ile canlandırdı ve kapıya doğru yürüdü. Önünden kitapları ve diğer döküntüleri çekmesi birkaç dakikasını aldı.

Tamam. Son gizem de çözülmek üzereydi. Bir anlığına tereddüt etti, tüm bu küçük tuhaflıkları Ses'e rapor etme düşüncesi onu rahatsız etmişti.

Kapıyı açtı.

Birkaç dakika öylece bakakaldı.

Bir süre sonra kapıyı tekrar kapattı.

006: DİZGİSEL BOZUKLUKLAR

Aynı sorgu odası. Aynı yıpranmış sandalyeler. Aynı kararsız ışık. Aynı Hayalet Kuş. Yoksa değil miydi? Gözlerinde ya da ifadesinde alışılmadık bir parıltı veya ışık kalıntısı vardı, Kontrol hangisinin olduğuna karar veremedi. Bunu ilk görüşmelerinde de fark etmişti. Eskisinden hem daha yumuşak, hem daha keskin hatlı gibi görünüyordu. "Eğer bir kişi bir görüşmeden ötekine değişiyorsa, belki de değişen sensindir." Bu uyarıyı bir zamanlar annesi yapmıştı, sanki içinde dilek kurabiyeleri bulunan kavanozunu baş aşağı çevirmiş ve rastgele bir tanesini seçmişti.

Kontrol saksıyı masanın sol tarafına gelişigüzel koydu, dosyasını da her zamanki gibi aralarına bir ödülmüşçesine yerleştirdi. Biyoloğun hafiften kaşını kaldırması acaba saksıya cevap niteliğinde miydi? Emin olamadı. Normal bir insan merak ederdi, ama o bir şey söylemedi. Kontrol fareyi çöpten bir hevesle çıkarıp saksının içine bitkinin yanına koydu. O depresif yerde çöpmüş gibi görünüyordu.

Kontrol oturdu. Ona küçük bir gülümseme bahşetti, ama hâlâ bir cevap alamamıştı. Çoktan kaldıkları yerden devam etmemeye karar vermişti, yani boğulma konusundan, bu onun dolaysız yoldan konuşma isteğine karşı gelmesi demekti. Kontrol'ün kapının yanındaki duvarın üzerin-

de bulduğu karalama kelimeler tatsız bir şekilde aklında dalgalanıyordu. *Günahkârın eliyle getirdiği zehirli meyve nerede gizli, ölülerin tohumlarını getireceğim...* Bir bitki. Ölü bir fare. Bir çeşit çılgın kelime oyunu. Veya bir çeşit espri ya da eşek şakası. Veya aşağı doğru giden sarmala dair bir delil, uçurumdan içi canavarlarla dolu bir okyanusa atlayış. Belki de alakasız bir şekilde on ikinci keşif ekibine katılmadan önce, müdür Scrabble'ın sapkın bir versiyonunu oynamaktaydı.

Bu gerileme konusunda müdür yardımcısı tamamen masum olamazdı. Tek yönlü camın arkasından seyretmiyor olmasına Kontrol'ün sevinmesinin sebeplerinden biri de buydu. Son iş yerinden birinin onun üzerinde uyguladığı taktiği şimdi o uyguluyordu; öğleden sonra Grace'e izin vermişti. Sonra keşif bekleme sahasına yürüyüp güvenlik görevlisiyle konuşmuş ve biyoloğu sorgu odasına getirtmişti.

Tavandaki şekilsiz bir kulağı ve dev bir denizaltı gözünü andıran su lekelerini görmezden gelerek, bu sefer herhangi bir girizgâh yapmadan konuya balıklama daldı.

"X Bölgesi'nde topoğrafik bir bozukluk var, üsse oldukça yakın bir yerde. Sen veya keşif ekibinden başka herhangi biri bu topoğrafik bozukluğu gördü mü? Gördüyse içine girdi mi?" Aslına bakılırsa görenler genelde onu kule veya tünel, hatta çukur olarak adlandırmışlardı, ama Kontrol "topoğrafik bozukluk" demeyi sürdürdü, aslında biyoloğun ona kendine göre bir isim vermesini ümit ediyordu.

"Hatırlamıyorum."

Sürekli bu kelimeyi kullanması artık can sıkmaya başlamıştı veya belki de asıl can sıkıcı olan duvardaki kelimelerdi ve duruşundaki bu tutarlılık rahatsızlığını daha da ileri taşıyordu.

"Emin misin?" Tabii ki emindi.

"Unutsam eminim ki hatırlardım."

Dudaklarının kenarları hep hafiften yukarı doğru kıvrık olurdu, fakat Kontrol bu sefer bakışlarını yakalamıştı ve içlerinde geçen seanstan çok daha farklı bir pırıltı vardı. İç yüzünü anlayamadığı nedenler sinirlerini bozuyordu. Karşısındaki aynı kişi değildi. Yoksa öyle miydi?

"Bu bir şaka değil," dedi, biyolog rahatsız olduğunu bilirse nasıl bir tepki verir diye merak ediyordu. Gerçekten rahatsız olmuştu, o ayrı.

"Hatırlamıyorum. Ne söyleyebilirim ki?" Bu sefer kelimeleri tane tane söylemişti, sanki Kontrol'ün anlaması kıtmış ve ilk seferde onu anlamamış gibi.

Birden aklına yeni evindeki koltuk, Sosisçik'in kucağında kıvrılıp uyuması, çalan müzik ve okuduğu kitap geldi. Buradan çok daha güzel bir yer.

"Hatırladığını. Bir şeyler sakladığını." Zorluyordu. Bazı insanlar kendilerini sorgulayanları memnun etmeye çalışırlardı. Bazılarının ise umurunda olmazdı veya kasten engellemek isterlerdi. Birinci seanstan ve Kontrol oraya gelmeden önce yapılan üç seansın deşifre metinlerinden yola çıkarak biyoloğun bu uç noktalar arasında gidip geldiğini idrak etmeye başlamıştı, kendi benliği-

ni bile artık tanımıyordu veya çatışma içindeydi. Onu ikna etmek için ne yapabilirdi? Saksının içindeki fare onu etkilememişti. Konuyu değiştirmesi de işe yaramamıştı.

Biyolog hiçbir şey demedi.

"Mümkün değil," dedi sanki biyolog tekrar inkâr etmiş gibi. "Diğer keşif ekipleri bu topoğrafik bozukluk ile karşılaştı." Ağız dolusu bir topoğrafik bozukluk.

"Öyle olsa bile," dedi, "ben bir kule hatırlamıyorum."

Kule. Tünel, çukur, mağara ya da toprakta bir delik değil.

"Neden ona kule dedin?" diye sordu, birden atılmıştı. Çok istekli görünmüştü, bunu söyledikten sonra fark etti.

Hayalet Kuş'un yüzünde bir gülümseme belirdi, bir nevi mesafeli şefkat. Ona mı göstermişti bu şefkati? Kullandığı kelimelerinin tetiklediği bir düşünceden ötürü?

"Biliyor musun," diye cevap verdi, "deniz salyangozu kendi kabuğuna diğer salyangozların boş kabuklarını ekler. Sonuç olarak ağırlaşır. Bu boş kabuklar yüzünden tökezler ve etrafa takılır, kabuklar ona kamuflaj sağlar, ama bir bedel karşılığında..."

Bu cevabın arkasında gizlenmiş neşenin derin kuyusu canını yaktı.

*

Kontrol küçümseyerek kullandığı *topoğrafik bozukluk* terimine muhtemelen biyoloğun da aynı hisle

bakmasını istiyordu. Bu terim Grace ve diğer ekip üyeleriyle yaptığı birinci brifingde ortaya çıkmıştı. Bir "topoğrafik bozukluk" uzmanı oranın ne-olmadığı konusunda monoton bir ses tonuyla aralıksız konuşmuş, esasen bilmediklerinin bir çerçevesini çizmişti, bu arada da Kontrol'ü ateş basmıştı. Ve ateşle birlikte alevlenen bir monolog. Jack Dede'ye çok benziyordu, o da istediğinde korkunç öfkelenirdi, özellikle de salaklıklarla karşılaştığında. Büyük ihtimalle dedesi şöyle bir şey derdi: "Topoğrafik bozukluk mu? Topoğrafik bozukluk? *Büyücülük* demek istedin sanırım. Uygarlığın sonu demek istedin. Hakkında hiçbir şey, hiçbir sikim bilmediğimiz ve tanımadığımız diğer şeylerle uyum içinde yaşayan gizemli bir şey demek mi istedin?" Bulanık bir fotoğrafta yalnızca bir gölge, güvenilir olmayan –Kontrol'ün itirazlarına rağmen hipnozun etkisiyle daha da güvenilmez olmuş– birkaç görgü tanığının notlarında ifade ettiği bir kâbus. Tamamen farklı bir maddeden olması muhtemel, doğru yoldan sapmış sarmal bir iplik – sarhoş gibi sendeleyerek yürüyen işgalci bir salyangoz kadar tuhaf. Onun ne olduğunu bilmek, hatta zeki maymunların her zaman yaptığı gibi onu havaya uçurmak bile mümkün değildi. Ondan sadece yerdeki bir şey olarak bahsedilmişti; öylesine, duygusuzca, sanki bir *rögar kapağıymış, su musluğuymuş, kasap bıçağıymış gibi. Topoğrafik bozukluk.*

Ama bunların çoğunu salı günü ofisindeki kitap raflarına –kaplumbağa hızında notlarının içinden çıkmaya çalışırken müdürün hayaletine–

söylemişti. Grace'e ve diğerlerine, gayet sakin bir ses tonuyla, "Bana bunun hakkında söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" diye sormuştu. Ama yoktu.

Açıkçası biyoloğun söyleyebileceğinden daha fazlasını bilmiyorlardı.

Kontrol bir süre ona gözlerini dikip baktı, sorguculaın böyle ürkütücü bir imtiyazı vardı, genelde bunu yıldırmak için yaparlardı. Ama Hayalet Kuş parlak yeşil gözleriyle onun bakışına karşılık verdi, ta ki Kontrol bakışlarını kaçırana kadar. Bugün farklı olması onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Son yirmi dört saatte ne değişmişti? Rutini aynıydı, güvenlik psikolojik durumunda bir farklılık tespit etmemişti. Ona gözlem altında anne ve babasıyla bir telefon görüşmesi yaptırmışlardı, ama onlara söyleyecek bir şeyi yoktu. Sadece DVD oynatıcısı, sansürden geçirilmiş filmler ve ilgisini çekmeyen kitaplara mâhkum olmak canını sıkıyordu. Yediği yemek kafeteryadan geliyordu, dolayısıyla bu konuda hissettiklerini Kontrol de paylaşıyordu, ama bunlar bir sebep değildi.

"Belki bu hafızanı tazeler." Veya seni yalan söylemekten vazgeçirir. Geçmiş keşiflerde alınmış notlardan özetler okumaya başladı.

"Toprağın içine açılmış, sonu olmayan bir delik. Dibine katiyen ulaşamıyorduk. Hiç durmadan düşüyorduk."

"Yoğun bir rahatsızlık hissi veren, toprağın içine saplanmış bir kule. Hiçbirimiz içine girmek is-

temedik, ama girdik. Bazılarımız. Bazılarımız geri döndü."

"Girişi yoktu. Sadece nabız gibi atan dairesel taşlar vardı ve muazzam bir derinlik duygusu."

O keşif ekibinden sadece iki kişi geri dönmüştü, ama tüm meslektaşlarının günlüklerini getirmişlerdi. Hepsi kulenin çizimleriyle, tünelle, çukurla, siklonla ve bir dizi merdivenle doluydu. İçlerinde sıradan şeylerin çizimleri yoktu. Hiçbir günlük birbirine benzemiyordu.

Kontrol uzun bir süre suskun kaldı. Sonra seçtiği parçaların biyoloğun hafıza kaybının sınırlarını kontamine edebileceğinin farkında olarak okumaya başladı... tabii eğer gerçekten hafıza kaybı varsa... ve o his çabucak kuvvetlendi. Çoğunlukla kendi duyduğu rahatsızlık yavaşlamasına ve durmasına sebep oluyordu. Kule-çukurunu hayalinde sahici yapma çabası, onu gerçek hayatta da sahici kılıyordu.

Ama Hayalet Kuş onun endişesini hissetmiş olacak ki, "Neden durdun?" diye sordu.

Onu duymazdan geldi ve bir kuleden ötekine atladı. "Peki ya deniz feneri?"

"Peki ya deniz feneri?" İlk düşüncesi: Beni taklit ediyor. Bu ona tüm enerjisini futbola verdiği ve kendini sporcuların dünyasındaki bir ajan olarak görmeye başladığı lisedeki evrim öncesi, kabadayılar tarafından küçük düşürüldüğü, ortaokul günlerini hatırlattı. Duvarda yazılı kelimelerin dengesini kaybetmesine sebep olduğunu fark etti. Çok değil, ama yeterince.

"Orayı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi, onu şaşkına çevirerek.

Ama hâlâ kelimeleri ağzından kerpetenle almak zorundaydı: "Ne hatırlıyorsun?"

"Sazlıkların arasından geçip patikadan oraya yaklaştığımı. Kapısından içeri baktığımı."

"Ve ne gördün?"

"İçerisini."

Bir süre böyle devam etti, Kontrol artık cevaplarını takip edememeye başlamıştı. Bir sonraki konuya geçtiklerinde hatırlamadığını söylüyor ve sohbetin kendini rahat hissettiği bir hızda ilerlemesini sağlıyordu. Kontrol kendine onun istemsiz tiklerinin sebeplerini, gerçek ruhsal durumunu veya niyetini çözmesi gerektiğini söylüyordu. Ona bakmak aslında tehlikeli değildi. Hem de hiç. Onun adı Kontrol'dü ve kontrol ondaydı.

Günahkârın eliyle getirdiği zehirli meyve nerede gizli, ölülerin tohumlarını getireceğim, solucanlarla paylaşmak için, onlar karanlıkta toplanıp dünyayı yaşam güçleriyle sarıyorlar, başka yerlerin loş aydınlatılmış koridorlarında görmemiş ve görülmemiş bir sabırsızlık içinde kıvranarak. Gecenin yarısında karanlık sularda güneş parıldarken, o meyveler olgunlaşacak, altın renkli karanlık yarılarak açılacak ve toprağın içindeki ölümcül yumuşaklık ifşa olacak. Derin boşluğun gölgeleri devasa bir çiçeğin yaprakları gibiydi, kafatasında çiçeklenecek ve bir insanın katlanabileceğinden daha çok zihni açacak... Ve bu şekilde devam ediyordu, Kontrol'e öyle geldi ki eğer müdürün yeri kalmış

olsa, X Bölgesi'nin haritasını eklememiş olsa, kelimelerinin sonu gelmezdi.

İlk etapta kapının ötesindeki duvarın kopkoyu boyandığını düşünmüştü. Ama hayır, birisi oldukça kalın, siyah bir kalemle üzerine bir dizi garip cümleler yazarak orayı kaplamıştı. Kelimelerden bazılarının altı kırmızıyla çizilmişti, bazıları ise yeşil kutucuğa alınmıştı. Üzerinde bıraktığı etkiden ötürü bir adım geri atma ihtiyacı duymuş, ama sonra orada öylece dikilip somurtmuştu.

İlk teorisini saçma diye bir kenara attı: Kelimeler müdürün çekmecesinde duran bitkiye düzdüğü psikotik bir övgüydü. Daha sonra kelimelerin ahengiyle kariyeri boyunca gözlemlediği dinci hükümet karşıtı milis kuvvetleri arasındaki küçük benzerliklere odaklandı. Sonra annelerinin bodrum katındaki duvarlara gazete makaleleri ve internetten aldıkları çıkışları yapıştıran tembel ama aşırı titiz sapıklarla üslup benzerliği olduğunu düşündü. Her tutkal iziyle, her raptiye darbesiyle, kendi tek kullanımlık evrenlerini yaratan o sapıklarla. Ama onların yazıları ve felsefeleri melankolik ve dünyevidir, duvarda yazılı bu cümleler gibi göksel değildir.

Kontrol duvara bakarken içinde alev alev yanan kafa karışıklığı ya da korku değildi, biyologla yaptığı görüşmeye duyduğu öfkeydi. Böyle hissetmesine o da şaşırmıştı: Hiçbir şeyden haberi olmayan bir bardağa soğuk suyun boca edilmesi gibiydi.

Mantıksız çıkarımlar başarısızlığa sebep olur; küçük bir kural ihlali başka bir taneye yol açar.

Sonra büyürler ve kısa süre zarfında serbest düşüşe geçersin. Sebebi her şey olabilir: Bir öğleden sonra arazide aldığın notları kayda geçirmeyi unutman, takip ettiğin kişiye çok yaklaşman, büyük bir dikkatle okuman gereken bir dosyayı yüzeysel taraman.

Kontrol'e müdürün duvarındaki kelimelerle ilgili bilgi verilmemişti ve özenle okuduğu ve sonra tekrar okuduğu hiçbir dosyada bununla ilgili bir yazı görmemişti. Bu kendi sürecinde fark ettiği ilk açıktı.

Kontrol biyoloğun gerçekten rahat hissettiği ve kendisiyle barışık olduğu, hatta zekâsıyla gurur duyduğu bir anda, "X Bölgesi'ne dair hatırladığın son şeyin gölde boğulmak olduğunu söyledin. Hatırladığın tam olarak nedir?" diye sordu.

Biyoloğun benzinin atması, bakışlarını yere çevirmesi, sanki Kontrol onu hayal kırıklığına uğratmış gibi üzgün üzgün gülümsemesi ve böyle yaparak onu da üzmesi gerekiyordu. Sanki iyi gidiyormuş da son anda sıçıp batırmış gibi. Sonra da protesto edercesine, "Gölde değil. Okyanusta," deyip birden içini dökmeye başlaması.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Ona gülümsemedi. Aksine içine kapandı, bakışları bile ona güvenli bir mesafeden bakabileceği uzak bir yüksekliğe kilitlendi – muhtemelen bir deniz fenerine.

"Dün kafam karışıktı," dedi. "Söylediğim X Bölgesi'nde değildi. Beş yaşındayken halka açık bir süs havuzunda neredeyse boğuluyordum, onu hatırladım. Başımı çarpmıştım ve dikiş atılmıştı.

Bilmiyorum neden ama sen o soruyu sorduğunda aklıma parça parça o hatıram geldi."

Neredeyse alkışlayacaktı. Neredeyse ayağa kalkıp onu alkışlayacak ve dosyasını uzatacaktı.

Belli ki dün gece odasında oturmuş, hiçbir aksiyon olmamasından aşırı sıkılırken, bu sorunun geleceğini öngörmüştü. Sadece öngörmekle de kalmayıp Hayalet Kuş Kontrol'ü tiye almaya karar vermişti. Daha önemli bir şeyi korumak uğruna kişisel bilgi vermeye. Havuz kazası hayatının kayıt altına alınmış bir parçasıydı, sonuçta dikiş için hastaneye gitmişlerdi. Bu çocukluğuna dair bir şey hatırladığı, ama daha fazlasının olmadığı fikrini doğrulardı.

Kontrol onun hatıraları üzerinde hak sahibi olmadığını fark etti. Hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktu. Tıpkı bir astronotun uzay kapsülünden kendini iterek uzaklaştırması gibi kendini bu düşünceden uzaklaştırdı. Sonuçta nereye varacağını kimse bilemezdi.

"Sana inanmıyorum," dedi ruhsuz ruhsuz.

"Ne yapayım," dedi ve sandalyesinde geri yaslandı. "Ne zaman çıkıyorum buradan?"

"Yapman gerekeni biliyorsun – elini taşın altına sokman lazım," dedi, biyoloğun sorduğu sorudan kaçmak için beylik laflar ediyordu, bilgisiz ve salak görünmeye çalışıyordu. Bu bir strateji değildi; daha ziyade iyi bir performans göstermediği için kendini cezalandırıyordu. "Anlaşmayı kendi ellerinle imzaladın, sorgulamanın uzun sürebileceğini biliyordun." Hatta kanser hastası olarak

dönme ihtimalinin bulunduğunu veya belki de hiç dönemeyeceğini de.

"Bilgisayarım yok," dedi. "İstediğim kitapların hiçbiri gelmedi. Duvarın üst kısmında minicik camı olan bir hücrede tutuluyorum. Sadece gökyüzü görünüyor. Eğer şanslı günümdeysem birkaç saatte bir uçan bir şahin görebiliyorum."

"Orası bir oda, hücre değil." İkisine de benziyordu.

"Dışarı çıkamıyorum, dolayısıyla hücre. En azından bana kitap verin."

Ama ona istemiş olduğu hafıza kaybıyla ilgili kitapları veremezdi. En azından ondaki hafıza kaybının tabiyatını anlayana kadar. Ayrıca taklit ve kamuflajla ilgili her türlü araştırmayı da istemişti – Kontrol'ün bir ara bununla ilgili de onu sorgulaması gerekecekti.

"Bu sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu, dikkatini çekmek için saksı içindeki bitki-fare ikilisini ona doğru itti.

Sandalyesinde doğruldu, ona doğru eğildiğinde sadece daha uzun değil daha geniş de görünüyordu, daha heybetliydi.

"Bir bitki ve ölü bir fare? Bu bana kitapları ve bilgisayarımı vermeniz gerektiğinin işareti." Bugün onu farklı kılan sadece eğleniyor olması değildi, belki de daha çok umursamaz oluşuydu.

"Verememem."

"O zaman bitki ve farenle ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Peki öyleyse."

Küçümseyen kahkahası koridora çıktığında arkasından geliyordu. Onu Kontrol'ün aleyhinde bir silah olarak kullanmasına rağmen gayet hoş bir gülüşü vardı. ■

007: BATIL İNANÇ

Yirmi dakika sonra Kontrol, Whitby, Grace ve ekibin dilbilimcisi Hsyu'yu müdürün karmakarışık yazılarının bulunduğu duvarın önündeki sıkışık alanda toplamanın yolunu bulmuştu. Kitapları ve diğer eşyaları kenara çekme zahmetine girmemişti. Onların duvara rahatsızlık verici bir yakınlıkta oturmalarını istiyordu – bu telefon kulübesi büyüklüğündeki alanda dip dibe oturup bağ kurmaları için. Azıcık kumaş ve nefes sesi, ayakkabı gıcırtısı ve beklenmedik kokular eşliğinde her şey daha net görünebilirdi. Bunun bir kaynaşma tecrübesi olacağını düşünüyordu. Muhtemelen.

Yalnızca müdür yardımcısının normal ebatta bir sandalyesi vardı. Böylelikle bu işten kendisinin sorumlu olduğu hayaline tutunmaya devam edebilirdi; aslına bakılırsa bu şekilde Kontrol daha sonra yapacağı ona değer vermediğine dair sızlanmaların önüne geçmeyi ümit ediyordu. Grace'in iğneleyen, biyologla yaptığı görüşmenin saatini değiştirdiğinden haberi olduğunu ima

eden, "Bu buluşma planlanan zamanda başladığı için müteşekkirim" yorumunu duymazdan gelmişti. Ayrıca misilleme yapmak üzere koridorda biriyle şakalaşırken Kontrol'ü bekletmişti.

Hep birlikte, üstüne Kontrol'ün içinde bitki ve farenin bulunduğu saksıyı yerleştirdiği, dünyanın en küçük toplantı masasının/taburesinin çevresinde toplaştılar. Her şey zamanında ve yerli yerindeydi, sadece müdürün cep telefonu orada değildi – Grace ona çoktan el koymuştu.

"Ofisimdeki," dedi üzerinde yazılar bulunan duvarı göstererek, "bu şey nedir?" Grace'ten kuvvet alanı gibi yayılmaya devam eden sessiz düşüncelere teslim olmaya hiç niyeti yoktu: Orası hâlâ eski müdürün odasıydı.

"Bu şey" ifadesi sadece kelimeleri değil, aynı zamanda kelimelerin altına yeşil, kırmızı ve siyah kalemlerle kabataslak çizilmiş X Bölgesi'nin alışılagelmiş simgelerini gösteren haritayı da ima ediyordu: deniz feneri, topoğrafik bozukluk, ana üs... ve bir de sahilin açıklarındaki ada. Yanlara tükenmez kalemle tek tük –anlaşılmayan– kelimeler yazılmıştı ve Kontrol'ün başının on beş santim üzerinde aralarında üç yıl zaman farkı olan, ürkütücü bir taksim işaretiyle ayrılmış iki tarih vardı. Biri kırmızı. Diğeri yeşil. Yanlarında da müdürün parafı vardı. Acaba müdür *boyunun ölçüsünü mü kontrol ediyordu?* Duvardaki tüm o tuhaf şeyler arasında, en tuhafı buydu.

"Tüm dosyaları okuduğunu sanıyordum," diye cevap verdi Grace.

Dosyalarda üzerinde tuhaf yazıların olduğu bir kapının bahsi geçmiyordu, ama söylediğine karşı çıkmadı. Onların bilmediği bir şeyi ortaya çıkarma ihtimalinin olmadığını biliyordu.

"Biraz yardımcı olur musun."

"Onları müdür yazdı," dedi Grace. "Bunlar tünelin duvarlarında yazılı olan kelimeler."

Kontrol bir saniye durup bu bilgiyi sindirmeye çalıştı.

"Peki ama neden öylece bıraktınız?" Çürük bal kokusuyla birleşen kelimeler, gergin geçen o an boyunca ona kendini fiziksel olarak hasta hissettirmişti.

"Bu bir hatırat," dedi Whitby hızlıca, müdür yardımcısına bahane üretiyormuş gibi. "Onu kaldırmak büyük saygısızlık olurdu." Kontrol, Whitby'nin fareye tuhaf bakışlar attığını fark etmişti.

"Bu bir hatırat değil," dedi Grace. "Değil çünkü müdür ölmedi. Öldüğüne inanmıyorum." Bunu alçak sesle ama inanarak söylemişti, sanki utandığı bir şeyi paylaşıyor gibi, Whitby ve Hsyu sessizleşti. Kontrol'ün ısıtıcıya yaptığı akıllıca ayardan ötürü zaten hafiften terliyor ve kıvranıyorlardı.

O andan sıyrılmak için Kontrol, "Peki ne anlama geliyor?" diye sordu. Grace'in engelleme politikasına rağmen, onun içinde büyüyen ıstırabı görebiliyordu ve onu istismar etmeye hiç niyeti yoktu.

"Dilbilimciyi bu yüzden getirdik," dedi Whitby yardımseverce, ama Hsyu'nun varlığının müdür yardımcısını şaşırttığı çok belliydi. Hsyu'nun Southern Reach küçüldükçe önemi artmıştı; pek

yakında bir kişiden oluşan alt birimlerin olduğu bir noktaya gelebilirlerdi, kendi hatalarını kendileri rapor edebilir, terfi ve prim verebilir, Southern Reach şeklinde yapılmış havuçlu pastalarla kendi doğum günlerini kutlayabilirlerdi.

Kısa boylu, incecik, uzun siyah saçlı bir kadın olan Hsyu konuştu.

"Öncelikle bu metni fener bekçisi Saul Evans'ın yazdığından yüzde doksan dokuz nokta dokuz eminiz." Sesini hafiften yükselterek konuşması en tatsız veya en ciddi açıklamayı bile iyimserlikle doldururdu.

"Saul Evans..."

"İşte şuradaki," dedi Whitby, çerçeveli fotoğrafların bulunduğu duvarı gösteriyordu. "Şu siyah beyaz fotoğrafta ortada duran." Deniz fenerinin önünde duruyordu. Demek Saul buydu. Zihninin derinliklerinde bir yerde bunu zaten biliyordu.

"Başka bir yerde daha yazılı bulduğunuz için mi böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu Kontrol Hsyu'a. Evans'ın dosyasına sadece hızlıca bakabilecek zaman bulmuştu – daha ziyade Southern Reach'in personeline alışmakla ve X Bölgesi'ndeki durumun ne olduğunu anlamakla ilgilenmişti.

"Bizde ses kaydı bulunan birkaç vaazında kullandığı söz dizimiyle ve kelime seçimiyle uyuştuğu için böyle düşünüyoruz."

"Eğer fener bekçisiyse ne diye vaaz veriyormuş?"

"Aslında vaizlikten emekli olmuş. Kuzeydeki görevini belgelendirilmemiş bir nedenle aniden bırak-

mış, güneye gelmiş ve fener bekçiliği görevine başlamış. Sınır aşağı indiğinde beş yıldır oradaymış."

"Sence X Bölgesi'ne sebep olan şeyi beraberinde getirmiş olabilir mi?" diye sorarak bir risk aldı Kontrol, ama peşinden gelen olmadı.

"Bu olasılık değerlendirildi," dedi Whitby. Kontrol'e cevap verirken sesinde ilk kez küçümseme hissediliyordu.

"Peki bu kelimeler topoğrafik bozukluğun içinde mi bulundu?"

"Evet," dedi Hsyu. "Birçok keşif gezisinden elde edilen raporlarla yeniden oluşturuldu, fakat kelimelerin hangi malzemeden yapıldığına dair işe yarar bir numune elimize hiçbir zaman geçmedi."

"Canlı bir cisim," dedi Kontrol. Yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. Bu kelimelere özette yer verilmemişti, ama yaşayan doku ile kule duvarına yazılmış kelimelerle ilgili raporlar görmüştü. "Neden dosyada bu kelimelere yer verilmedi?"

Yine dilbilimci cevap verdi, ancak bu kez biraz isteksizdi. "Dürüst olmak gerekirse kelimeleri kopyalamayı sevmiyoruz. Diğer bilgilerin içinde kayboldu herhalde, mesela fener bekçisinin dosyasının özeti içinde."

Grace'in ekleyeceği bir şey olmadığı açıkça görülüyordu, ama Whitby söze karıştı: "Kelimeleri kopyalamaya istekli değiliz, çünkü X Bölgesi'nin oluşumunu neyin tetiklediğini hâlâ tam olarak bilmiyoruz... ve nedenini."

Bundan ötürü onları bir yere çıkaracağını düşünmedikleri kapının ardındaki bu kelimeleri

öylece bırakmışlardı. Kontrol bunu bir mantığa oturtmak için çabalıyordu.

"Hurafe," diye karşı çıktı Hsyu. "Tamamıyla batıl inanca dayanan bir yaklaşım. Böyle söylememelisiniz." Kontrol, Hsyu'nun ailesinin geleneklerine çok bağlı olduğunu, ruhların kendilerini gösterdikleri ve kelimelere farklı bir değer verilen bir kültürden geldiklerini biliyordu. Hsyu bu inancı paylaşmıyordu – yürekten bağlı değildi, Hıristiyanlığın vecibelerini seyrek uyguluyordu, bu da beraberinde açıklanması zor unsurları ve tutarsız hayalleri getiriyordu. Ama Kontrol hissettiği antipatinin analizlerini etkileme olasılığına rağmen onun değerlendirmelerine güveniyordu.

Coşkuyla batıl inançları kötülemeye devam edecekken, Grace onu durdurdu.

"Batıl değil," dedi.

Hepsi taburelerinde dönüp ona baktı.

"Tamam batıl," diyerek kabullendi. "Yine de doğru olabilir."

*

Bir hurafe nasıl doğru olabilirdi ki? Kontrol buna daha sonra kafa yormaya karar verdi ve dikkatini sınıra yapacağı geziye ve Whitby'nin ona verdiği, üzerinde sadece "Teoriler" yazan alelacele baktığı dosyaya verdi. Belki de azalan moral ve tükenmiş kaynaklarla dolu bir yerde çalışınca oluşan boşluklara ve çatlaklara "batıl inancın" gizlice sirayet etmesi normaldi. Müdürün görev sırasında kaybolduğunda ve müdür yardımcın da hâlâ onun

yasını tuttuğunda batıl inançlara sarılabilirdin. Belki de o zaman büyülere ve dinsel geleneklere sığınırdın ve sefil beynin vücudunun geri kalanına, "Bundan sonrası bende. Sen sıranı savdın," derdi. Bu mantıksız da sayılmazdı hani. Southern Reach'ten başka nerede görünmez, büyülü soyut söylemler dünyaya hükmedebilirdi ki?

Ama herkes aynı şeye inanmıyordu. Örneğin dilbilimci muhtemelen Southern Reach'e geleli henüz iki yıl olduğundan, hâlâ daha mantıklı batıl inançlara inanıyordu. Eğer yapılan istatistikler doğruysa, takip eden on sekiz ay içinde psikolojik olarak mahvolacaktı; bir sebepten ötürü X Bölgesi dilbilimciler için neredeyse rahipler için olduğu kadar yıpratıcıydı, belki de bu yüzden artık orada rahip bulunmuyordu.

Dolayısıyla Hsyu'nun müdür yardımcısının veya Whitby'nin inancına bağlanması için önünde sadece birkaç ayı vardı, o inanç her neyse. Kontrol bilimsel bir projede devreye giren inancın insanları ileri götürmediğini biliyordu. Kişinin kendi içindeki terörist tarafından inşa edilen mantıksızlığın zigguratları, o tezek satın alırken veya fünye hazırlarken, kendi ivmeleri ve güçleriyle boy ölçüşmeye başlardı. O kuleler dünyaya çarptıklarında, hâlâ hem faillerin –farklı sebeplerden– hem de geriye kalan herkesin zihninde yaşamaya devam ediyordu.

Ama Hsyu çok katıydı ve sebepleri Kontrol'ün X Bölgesi'ye ilgili huzursuz hissetmesine sebep oluyordu.

Devamında Kontrol'e dilin sadece kısmi bir iletişim yöntemi olduğunu söylediğini düşünün. Hatta çok önemli bile olmadığını; sadece bir yol, bir otoban olduğunu söylediğini. Sadece bir kanal. Kontrol'ün daha sonra Ses ile konuşurken kullanacağı kelime *altyapı* olabilirdi.

Mesajların özü ve anlamı, kelimeleri yaratan canlı cisimlerin bileşimleri sonucu iletiliyor olabilirdi, sanki "mürekkep" mesajın ta kendisiymiş gibi.

"Eğer mesaj ve kodlama yarı fizikselse, o zaman duvardaki kelimeler aslında çok da bir şey ifade etmiyor, yani bence... O kelimeleri yıllarca araştırabilir –ki tesadüfen müdürün böyle yapmış olabileceğini anladım– yine de hiçbir şeyi anlayamayabilirim. Kanalın çeşidi mesajın ne hızda iletileceğine karar vermeye yardımcı oluyor ve muhtemelen biraz da içeriğine, ama hepsi bu. Dahası" –Kontrol o an Hsyu'nun daha önce defalarca verilmiş, büyük ihtimalle PowerPoint sunumla desteklenen konferansta öğrendiklerini ezberden anlattığını fark etti– "eğer biri ya da bir şey anladığın ama anlamını bilmediğin kelimeleri kullanarak kafanın içine bilgi doldurmaya çalışıyorsa, anlamamanın sebebi bant genişliğinin alabileceğinden fazla olması değil, çok daha kötüsü... Mesajın bir bıçak olduğunu düşün ve anlamını eti keserek yarattığını, sonra kafanın alıcı olduğunu düşün ve o bıçağın ucunun kulağının içine sokulduğunu, defalarca..."

Kontrol'ün, isimler ve modern iletişim teknolojilerinin yasaklanmasından önce keşif gezileri-

nin neden başarısız olduğunu anlaması için daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Ya ilk keşif gezisinin kaderi beraberlerinde getirdikleri, onların dinlemesini ve algılamasını engelleyen böyle bir *parazit* ile mühürlendiyse?

Fener bekçisine geri döndü. "O zaman Saul Evans'ın tüm bunları bayağı bir süre önce yazdığına inanıyoruz, öyle mi? Şu an yazmaya devam ediyor olamaz. Artık tarih olmuştur."

"Bilmiyoruz. Bilemiyoruz işte."

Bu işe yaramaz sözler Whitby'den gelmişti, o sırada diğerleri ona gecenin bir yarısı yoldan karşıya geçerken hızla gelen bir aracın farına yakalanmış hayvanlar gibi bakmaktaydı.

008: TERÖR

Bir saat sonra, sınırı ziyaret etme vakti gelmişti, Grace onu Cheney'nin götüreceğini söylüyordu. "Nedense o götürmek istiyor." Grace'in istemediği ise açıkça görülüyordu. Kontrol sanki hafızasını kaybetmiş gibi yine Whitby'nin rehberliğinde çift kanatlı devasa kapılı koridora indi. Orada Cheney şen şakrak onları karşıladı, her zaman giydiği kahverengi deri ceketi üzerine yapışık olmasa da, onun bir parçasıydı: aynı bir böceğin kabuğu gibi. Whitby arka fonda soluklaştı, göle dalıyormuşçasına belirgin

ve derin bir nefes alarak kapıların arasında kayboldu.

"Seni ürkütücü eldivenlerden kurtarmak için kendim gelip karşılamak istedim," dedi Cheney, Kontrol'ün elini sıkarken. Kontrol acaba bu nezaketinin altında bir hinlik mi var, yoksa Grace ile çalışmaktan paranoyak mı olmuş diye merak etti.

"Neden hâlâ oradalar?" diye sordu Kontrol, Cheney onu güvenliğin yanından geçen dolambaçlı "kestirme" yoldan geçirip otoparka çıkarırken.

"Bütçe yüzünden. Burada her şeye verdikleri cevap bu," dedi. "Onları kaldırmak çok pahalıymış. Sonra bu bir espri haline geldi. Veya biz aramızda espri konusu yaptık."

"Espri mi?" Bugün yeterince espri duymuştu.

Girişte Whitby rölantide bekleyen üstü açık askeri cipin direksiyonunda mucizevi bir şekilde onları bekliyordu. Sessiz film yıldızlarına benziyordu, hani o kıçının üzerine düşen adamlara ve araca binmeleri gerektiğini belirten elinin pandomimvari hareketi, bu izlenimini güçlendiriyordu. Kontrol gözlerini devirdi; Whitby ona göz kırptı. Acaba Whitby üniversitede tiyatro kulübünde miydi? Yükselişi engellenmiş bir sanatçı mıydı?

"Evet, espri," diye devam etti Cheney aracın arka koltuğuna atlarken, teyit ediyordu. Ya Whitby ya da başka biri belli ki ön koltuğa kimse oturamasın diye büyükçe bir dosya yerleştirmişti. "Sanki garip olan ve araştırılması gereken şeyler X Bölgesi'nde değil de binanın içinde. O insanlarla *tanıştın* değil mi? Hepimiz çatlağın önde gideni-

yiz." Kurbağa gibi güldü – bir espri daha. "Whitby, manzaralı rotadan git."

Ama Kontrol onu dinlemiyordu; çürümüş balın nahoş kokusunun onlara cipe kadar eşlik etmiş olmasına burun kıvırıyordu.

Uzun bir süre Whitby hiç konuşmadı ve Cheney de zaten Kontrol'ün bildiği şeyleri anlatıp duruyordu, tur rehberiymiş gibi davranıyordu, ama bir gün önceki tavşan brifinginde söylenen şeyleri tekrar ettiğinin farkında olmadığı belliydi. Dolayısıyla Kontrol dikkatini çevresine verdi. "Manzaralı rota" onları Kontrol'ün haritalarda gördüğü normal yoldan götürüyordu: virajlı yol, barikatlar, tarih öncesi bir savaştan kalmış gibi görünen siper kalıntıları. Müsait olan yerlerde, bataklık ve orman, doğal sığınak ve bariyer görevi görüyordu. Ara ara kurumuş bataklıklarda garip çorak alanlar ve tıraşlanmış ağaçlık araziler beliriyordu. O boşluklara bazen gözetleme kuleleri veya kışlalar yerleştirilmişti, ama çoğunlukla sadece sararan çayırlar vardı. Kontrol ensesinde bir karıncalanma hissedince aklına keskin nişancılar ve uzaktan dürbünle gözetleyenler geldi. Belki de saklananları yerlerinden dronlarla çıkartıyorlardı. Yanlarından geçtikleri askeri personelin birçoğu kamuflaj giyiyordu ve sayılarını anlamak güçtü. Fakat son kontrol noktasında geride bıraktıkları herkesin, ötelerinde uzanan toprakların çevresel bir kirlenmeden ötürü tehlikeli sayıldığını düşündüğünü biliyordu.

Southern Reach ile yaptıkları "ortaklık" kapsamında ordu X Bölgesi'ne yeni giriş noktaları bulmakla görevlendirilmişti ve bıkmadan usanmadan –muhtemelen artan bir can sıkıntısıyla– olası ihlallere karşı uç kısımları denetliyordu. Hâlâ zaman zaman sınırı roketlerle sınıyordu. En yakın silolarda X Bölgesi'ne kilitlenmiş nükleer silahların bulunduğunu ve askeri uyduların yukardan izlemeyi sürdürdüğünü biliyordu.

Ancak ordunun asıl görevi insanları olabildiğince oradan uzak tutmak ve çevresel bir felaketten ötürü bölgenin bu hale geldiği yalanını sürdürmekti. X Bölgesi'ne ilaveten, etrafında çevirdikleri, yukardaki sahile uzanan, askeri üssün doğal bir parçası gibi görünen ikinci koruma çemberi de bu konuda onlara yardımcı oluyordu. Bölgede benekler halinde yanmayı sürdüren sözde "mera yangınları" da. Southern Reach küçüldükçe ordunun rolü daha önemli bir hal almıştı. Örneğin tüm tıbbi personel ve mühendisler artık ordu komutanlığında kalıyordu. Southern Reach'te tuvalet bozulduğunda, tamir edecek su tesisatçısı askeri üsten geliyordu.

Whitby uzun ve zorlu yolda aracı bir o yana, bir bu yana savurarak kullanıyordu, Cheney kusacak gibi olmuştu. Daha detaylı incelendiğinde Cheney, eski bir vücutçunun fiziğine sahipti, yani bir zamanlar zindeymiş, ama kondisyonu insana dair her durum gibi ortadan kaybolmuş –ve sonra da belinin etrafında kalınlaşarak yeniden yapılanmış– ve kaybolurken de geriye kahverengi

ceketin içindeki beyaz gömlekten dışarı zafer kazanmış bir edayla fırlayan, bulanan midesini koruma altına almış, hâlâ güçlü bir göğüs bırakmıştı. Dosyadaki bilgilere göre ayrıca, "biraya zaafı olan birinci sınıf bir bilim adamıydı," Kontrol bu şekilde işleyen zihinleri daha önce de görmüştü. Yavaşlamak için uyuşmaya, umutsuzluğa düşmemek için uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bira ve bilim adamı, konuşmanın bayağılığı ile düşüncenin orijinalliği arasındaki bölünmeyi temsil ediyordu. Sürmekte olan bir savaş.

Peki Cheney'nin böyle muazzam bir aklı varsa, neden Kontrol'ün karşısında salak gibi davranıyordu? Belki de bildiği alan dışına çıktığında şapşallaşıyordu, öte yandan Kontrol de dünyanın en dost canlısı insanı değildi.

Denetim noktalarının yarattığı dikkat dağınıklığını geride bırakıp yirmi beş kilometre sürecek mıcır yola –bu yol Whitby'nin tüm dikkatini çalıyor gibiydi, çünkü çok az konuşuyordu– saptıktan sonra, Kontrol, "Bu keşif ekiplerinin sınıra giderken kullandıkları yol mu?" diye sordu.

Ulaşım uzadıkça, keşif ekiplerinin sessiz sedasız ve kendi düşüncelerinin enginliği içinde yapayalnız bu yolda ilerleyişine dair kafasında oluşturduğu görüntü her denetim noktasında anlamsız bir şekilde durdukça kesintiye uğruyordu. Tesellinin yok oluşu.

"Tabii ki," dedi Cheney. "Ama durması gerekmeyen özel bir otobüsle."

Özel bir otobüs. Kontrolsüz bir geçiş. Keşif gezisi için limuzin ayarlanmamış mı, hele böyle bir yolda? Son gün istedikleri yemeği yemelerine izin verildi mi? Son gece sarhoş olup hayallere mi daldılar, yoksa hüzünlü bir meditasyon alemine mi? Acaba en son ne zaman ailelerini ve arkadaşlarını görmelerine izin verildi? Onlara dini nasihatler verildi mi? Dosyalarda bu bilgiler yoktu; Merkez, bu kısımları anlamak için Southern Reach'in üzerine çok bacaklı bir süper parazit gibi çökmüştü.

Yükleri var mıydı, yok muydu? "Sırt çantaları ve ekipmanlarıyla birlikte mi?" diye sordu. Denetleme olmadan ilerleyen o özel otobüste biyoloğu hayal ediyordu, çantasıyla oynuyordu veya çantasını yan koltuğa koymuş sessizce oturuyordu. Endişeli miydi, yoksa sakin miydi? O anki ruh hali nasıl olursa olsun, Kontrol onun diğer keşif üyeleriyle konuştuğunu düşünmüyordu.

"Hayır, onları sınır tesisinden aldılar. Ama öncesinde içinde neler olacağını biliyorlardı – eğitimde kullandıklarının aynısı. Tek farkla, içlerinde bu sefer daha az taş vardı." Cheney yine yüzüne gülmesini bekler gibi bakıyordu, ama her zamanki gibi anlayışlı davranarak yine kendi söyleyip kendi güldü.

Peki, sınıra yaklaşırken Hayalet Kuş acaba mutlu muydu, yoksa ilgisiz miydi? Onun nasıl biri olduğundan çok nasıl biri olmadığını biliyor olması Kontrol'ün sinirlerini bozuyordu.

"Eskiden şakasını yapardık," dedi Cheney ve sözleri Whitby'nin görmeyip içine girdiği bir çu-

kur yüzünden bölündü, "eskiden şakasını yapardık, onları bir abaküs ve bir parça çakmaktaşıyla yollamamız gerekirdi diye. Ve bir iki tane de paket lastiğiyle."

Yaptığı seviyesiz şakaya Kontrol'ün tepkisini tarttı ve tasvip etmeyen veya tehlike içeren bir bakış görmüş olacak ki, Cheney sözlerine şunu ekledi, "Kara mizah işte. Acil servislerde yapılanlardan." Hayatı tehlikeye atılan o değildi tabii. Arkada kalmış ve geri getirdikleri malzemeleri analiz etmişti. Geri gelmeyenleri de. Bir depo dolusu, kan ve uğraşla alınmış, çoğu işe yaramaz numune vardı, çünkü hayatta kalanların neredeyse hiçbiri yaşamlarına mutlu ve üretken bireyler olarak devam edememişti. Hayalet Kuş, Cheney'i hatırlıyor muydu, hatırlıyorsa onun hakkında ne düşünüyordu?

Pullarla kaplı kahverengi ağaç gövdelerinin sonsuz dalgalanmaları. Çam iğnelerinden yükselen kokunun, çürümelerden ve cipin egzozundan gelen keskin kokuya karışması. Parçalanmış tenteden görülen, mavi gri gökyüzü. Whitby'nin sağa sola salınan başı. Whitby. Görünmez, aynı zamanda oldukça görünür. Odak noktasına girip sonra kaybolan bir kripto, hem yakın, hem de uzak.

*

"Terör," demişti Whitby sabahki toplantıda, bitki ve fareye bakarken. "*Terör*." Ama garip bir şekilde öyle kötü telaffuz etmişti ki tepki göstermek veya bir duygu ifade etmekten ziyade, bilgi aktarıyor gibiydi.

Neyin tetiklediği bir terör? Neden böylesine bir heyecanla söylenmişti?

Ama hemen ardından dilbilimcinin konuşmasıyla bir anda o sözler geri planda kalmış ve Kontrol konuya geri dönememişti.

"İsimler ilgili çağrışım silsilelerini aktarır," demişti Hsyu, büyük ihtimalle farklı bir zamanda hazırlanıp farklı bir kitleye sunulmuş ve Kontrol'ün doğa tarihi müzesinden çok net hatırladığı, donmuş megafaunalarla ilgili ilkel PowerPoint sunumundan alıntı yapıyordu. "Bir dizi bağlantılı düşünce, vaka, vs. Ve bu çağrışımlar sadece ismi geçenin zihninde yer almaz –kimliğini şekillendirmez– aynı zamanda diğer keşif üyelerinin zihinlerinde de oluşur ve X Bölgesi'nde onlara ulaşabilecek her şeye karşı erişilebilir olur. Bize yabancı gelen bir süreçle ve doğada teorik görünen bir yöntemle olsa dahi. Mesela 'biyolog' – aslında bir işlev, bütünsel kimliğin alt kümesi." Eğer Hayalet Kuş gibi doğru yapsaydın böyle olmazdı ve sen de en başta tamamen ve bütünüyle mesleğinden ibarettin. "Eğer kendi işlevin haline gelirsen, o zaman teorimiz çağrışımların daraldığı veya kapandığı ve kişiliğe ulaşan yolları kapattığı yönünde. Muhtemelen."

Ama Kontrol isimleri yasaklamanın tek sebebinin bu olmadığını biliyordu: Sadakat aşılamak ve hipnoz ile şartlandırmanın daha etkili olması için kişi kimliğinden mahrum bırakılıyordu. Sonuç itibariyle bu da X Bölgesi'nin etkilerinin hafiflemesine veya uzaklaştırılmasına yardımcı oluyordu – en azından Kontrol'ün dosyalarda

gördüğü kadarıyla ve birinci keşif ekibinden tek hayatta kalan kişi, zarar görmüş ve iyileşmesi yıllar sürmüş olmasına rağmen, Southern Reach'te kalmaya devam eden James Lowry'nin de öne sürdüğü üzere gerekçe buydu.

Bir anda aklına gelen düşünceyi paylaşmamaya karar veren Hsyu, Grace'in labirent gibi koridordaki haline benzeyen bir kıvraklıkla: "Sürekli 'o'nu –'o' derken bu süreci başlatan ve muhtemelen Saul Evans'ın kelimelerini kullanandan bahsediyorum– bir şeylere benzetmeye çalışıyoruz. Ama benzemiyor – o sadece kendine benziyor. O her neyse. Çünkü zihinlerimiz sadece analoji yaparak ve sınıflandırarak bilgiyi işler. Analoji krallığımızın dışına düşen veya hiçbir kategoriye oturtamadığımız bir şeyle karşılaştığımızda mağlubiyete uğrarız." Kontrol PowerPoint sunumun sonuna yaklaştıklarını hissetti, kenarlarında mermer görünümlü köşebentler olan sunum sayfalarının art arda çıkması, sondaki "*Sorular?*" yazan beyaz ekranın çıkması yakın anlamına geliyordu.

Yine de Kontrol kastedileni anlıyordu. Yaptıkları seansta biyoloğun söyledikleri zihninde yankılanıyordu. Üniversitede Astronomi'ye Giriş dersinde onu en çok etkileyen ilk gökbilimcilerin ışık noktalarını dünyanın etrafında dönen göksel bir duvar resmi olarak değil de, yüzyıllarca yıldır herkesin bildiği yoldan çıkıp hayal güçlerini –dolayısıyla karşılaştırma ve benzetme yetilerini– zorlayarak kendi başlarına dönen gezegenler olarak düşünmeleriydi.

Southern Reach'te kimin böyle yeni bir bakış açısına ihtiyacı vardı? Gelinen noktada muhtemelen Cheney olamazdı. Cheney'nin uçarı zekâsı büyük ihtimalle kendi suçu olmayan sebeplerden uzun bir süredir yeni bir şey su yüzüne çıkartamamıştı. Ama Kontrol şöyle düşünüyordu: Cheney'nin duvara toslama konusundaki yeteneği –yani bu olanların hiçbiri hakkında bilimsel bir yayın yapamayacak olması– garip bir şekilde müdürün aslında işinin ehli biri olduğunu düşünmek için en geçerli sebeplerden biriydi.

Ağaçlara tırmanan gri yosunlar. Kararmakta olan gökyüzünde otları yeni kesilmiş bir çayırın üzerinde uçan şahin. Yanından geçip giden rüzgârın hızını kesmeye çalışan havadaki ısı ve nem.

*

Southern Reach son keşif gezisinin on ikinci olduğunu söylüyordu, ama Kontrol halkaları saymıştı ve bunun aslında, altı tane "on birinci" keşif gezisini içeren, otuz sekizinci yineleme olduğu ortaya çıkmıştı. Azizlerin hayat öykülerine göre her şey gayet netti: Gerçek beşinci keşiften sonra Southern Reach bozuk plak gibi takılıp kalmış, aynı hatayı tekrarlamaktan öteye gidememişti. 5. keşif X.5.A oluvermişti ve onu X.5.B, X.5.C gibi X.5.G'ye kadar olan sayılar takip etmişti. Her keşif numarası belirli bir metrik sisteme bağlıydı ve her harfle birlikte değişkene farklı bir denge getiriyordu. Örneğin on birinci keşif ekibi tamamen erkeklerden oluşuyordu, on ikinci ise eğer

X.12.B'den ötesine geçseydi, kadınlardan oluşmaya devam edecekti. Annesinin özel kuvvetlerde buna paralel bir oluşumu bilip bilmediğini merak etti, özellikle bu metrik sistemin gereksizliği düşünüldüğünde acaba gizli dosyalarda anlatılan cinsiyetle ilgili bir konuyu mu atlamıştı? Peki, kendini ne kadın ne de erkek olarak tanımlayanlar ne olacaktı?

Kontrol sabah raporları incelemiş olmasına rağmen, tekrarlar bir yazım hatası sonucu başlayıp bir süreçmiş gibi (ki bu mümkün görünmüyordu) kodlanarak mı sürmüş, yoksa toplantı tutanağının altına gizlice alınmış bir not doğrultusunda müdürün bilinçli kararı sonucu mu başlatılmıştı, anlayamıyordu. Sanki her zaman böyleymiş gibi bir anda ortaya çıkmıştı. Bu elle tutulur bir sonuçtan ve cevaptan çok da uzak olmadıklarını bir şekilde gösterme çabasıydı. Veya ne kadar gereksiz olduklarını açığa vurmadan tüm keşif serileri için ayrı ayrı olay örgüsü yaratmak istemişlerdi.

Yine beşinci keşif gezisi esnasında Southern Reach katılımcılara yalan söylemeye başlamıştı. Hiçbirine Keşif 7.F veya 8.G veya 9.B'nin parçası oldukları söylenmemişi ve Kontrol insanların nasıl akıllarını kaybetmediklerini, gerçeği bilmenin nasıl moral vermek yerine morallerini bozabileceğini ve bu durumun Southern Reach'e müstehzi bir kadercilik anlayışı getirmiş olabileceğini düşündü. Sürekli "beşinci" keşif gezisine hazırlanmak ne tuhaftı, taşı sürekli aynı tepeden yukarı yuvarlamak...

Grace'e pazartesi günü yapılan oryantasyon toplantısında X.11.K'den nasıl X.12.A'ya geçildiği sorulduğunda sadece omuz silkmişti. Henüz günlerden çarşamba olmasına rağmen toplantının üzerinden sanki bir ay geçmiş gibiydi. "Biyoloğun on birinci keşif gezisinden haberi vardı, çünkü kocasının ağzı gevşekti. O yüzden on ikinciye geçtik." Gerçekten tek sebebi bu muydu?

"Biyolog için birçok kolaylık sağlanmış," diyerek gözlemini paylaştı Kontrol.

"Müdürün emri böyleydi," dedi Grace, "ve ben de onu destekledim." Bu sorgunun sonu da böyle gelmişti, Grace'in müdürle aralarında bir fikir çatışması olduğunu itiraf etmeye niyeti yoktu.

"Metrik sistemi değiştirme" kisvesi altında deneye farklı bir yön vermek amacıyla söylenmiş büyük bir yalan, her zaman olduğu gibi onu takip eden birçok küçük yalana sebep olmuştu. Yani keşif gezilerinden aldıkları sonuç azaldıkça müdür gezinin yapısıyla ve katılımcılara verdikleri bilginin derinliğiyle oynamıştı, bunun ne işe yaradığı da akıllarda soru işaretiydi. Bazen insan öyle çaresiz kalır ki düşüncelerinin hızına yetişemeyip, koltuğun altında ne bulursa kullanmaya çalışır, bu bir silah da olabilir, eğri büğrü bir ataş da.

*

Eğer bir biliminsanı gibi öter ve onlar gibi badi badi yürürsen, onlardan olmayanlar için mevzuattan ibaret olursun ve insan olarak görülmezsin

bile. Bazı biliminsanları bu rolü kabul eder, hatta bağrına basar ve yürüyen tezlere ve ders kitaplarına dönüşür. Tabii Cheney için böyle söylenemezdi, arada sırada "kuantum dolanıklık" gibi jargonlara giriş yapsa bile.

Sınıra doğru ilerlerken, bir yerlerde, Kontrol Cheneyceyi anlamaya başlamıştı. Ortama biraz alıştıktan sonra Cheney'nin aslında bilimden nefret ettiğini ve sessizliği bozmak için ortaya içinde hem bilge, hem de uyduruk kelimeler barındıran garip tümceler attığını ister istemez görmüştü. Kontrol ve masum suç ortağı Whitby'nin tek yapması gereken, Cheney'nin boşlukları doldurmak için yaptığı şakalara ve yorumlara karşılık vermemekti. Tanrım, bu ne uzun bir araba yolculuğuydu.

"Evet, birbirimizin salaklıklarına çok fazla müsamaha gösterdik. Başka da bir şey yapmadık zaten."

"Gezegenimizdeki tüm organizmaların bile nasıl işlediğini bilmiyoruz. Hatta tümünü saptayamadık bile. Ya bunu yapabilmek için doğru dili kullanmıyorsak?"

"Geri mi kaldık acaba? Sanırım kalmadık, sanırım kalmadık. Ama bu konuda ordunun ne düşündüğünü sorma. Bir daire, bir kareye baktığında kötü çizilmiş bir daire görürmüş."

"Bir fizikçi olarak, senin yaptığınla ilgilenmeyen ve yaptıklarından etkilenmeyen bir şeyle karşılaştığında ne yaparsın? O zaman karanlık enerji hakkında düşünmeye başlar ve hafiften keçileri kaçırırsın."

"Evet, bu konu hakkında düşünüyoruz: Teçhizatının ilerlemeyi kaydettiğinden emin değilsen bir şeyin olağandışı olduğunu nasıl anlarsın? Lazerler, kütle çekim dalgası detektörleri, X-ışınları. Hiçbiri işe yaramadı. Benim elimde yalnızca kürek, kova, birkaç paket lastiği ve seloteyp var."

"Merkezde de doğru dürüst biliminsanı kalmadı. Haksız mıyım?"

"Sanırım bu durum biraz tuhaf. Yani bu şeyin neredeyse yanında yaşamak. Sanırım öyle denebilir. Ama sonra eve gidiyorsun ve evdesin."

"Fizikten anlar mısın? Tabii ki anlamazsın. Nereden anlayacaksın ki?"

"Biliyorsun ki kara delikler ve dalgalar benzer yapılara sahiptir. Aslına bakarsan, çok çok benzer yapılara. Bu kimin aklına gelirdi ki?"

"Demek istediğim, X Bölgesi'nin bize çok az da olsa yardımcı olacağını düşünürdün, değil mi? Bize yardım etmek isteseydi, itibarımı en azından birkaç kesin değer veya herhangi bir anormal ısı belirtisi alabilmek uğruna riske atardım."

Ardından bu ifadesine açıklık getirdi: "Sayımız azalmış da olsa, artık aramızda bir fikir birliğine vardık, bir şeyi analiz etmek için, öncelikle o objenin analiz edilmeye gönüllü olması, izin vermesi gerekir. Bunu basit bir şekilde *bazı* cevaplar, bazı tepkiler aracılığıyla yapsa dahi.

Son iki ifadesini Cheney, dirseğiyle dürterek, hüzünlü bir şekilde dile getirmişti, çünkü gerçekten de itibarını X Bölgesi için riske atmıştı – başka bir deyişle Southern Reach hayatı olmuştu.

İlk etapta seçilmiş olmanın gururunu yaşamıştı, daha sonra en derin düşüncelerinde bulunan, zihninin çeperinde sürekli dolaşan öğrenme ihtiyacı kendini sıkışmış hissetmesine sebep olmuştu, sanki X Bölgesi adında bir yılan onu boğuyordu. Dolayısıyla X Bölgesi gerçekten kariyerini mahvetmişti, belki de boşanması bile bu yüzdendi.

"Keşif gezisine katılanlara yanlış bilgi verilmesi konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu Kontrol Cheney'e, sanki tekrardan bir Cheneyce dalgası istermiş gibi. Cheney'nin bu yalanları şekillendirmede parmağı olduğunu biliyordu.

Cheney'nin somurtmasından Kontrol'ün sorusunun korkunç bir kaza geçirmiş otomobile yapılan boyanın eleştirilmesi etkisini yarattığı anlaşılıyordu. Kontrol, şen gerdanlı Cheney'nin hevesini kaçırmak istemekle oyunbozanlık mı yapıyordu? Kontrol hep bu şen tavrın ceremesini çekmişti. Ortaokul futbol takımının soyunma odasındaki o "şen şakrak" tavırlar – büyük küçük demeden tüm kabahatleri örten o şakalar.

"Aslına bakarsan yanlış bilgi vermedik – vermiyoruz," dedi Cheney, sonra bir anlığına düşüncelere daldı, doğru kelimeleri aradı. Büyük ihtimalle bunun bir test olduğunu düşünüyordu. Sadakat veya davranış veya ahlaki dayanıklılık testi. Kısa zaman içinde aradığı kelimeleri buldu: "Daha ziyade, onların zorluklardan sıyrılmasına yardımcı olacak bir hikâye veya öykü yaratıyoruz. Bir çapa."

Örneğin topoğrafik bozuklukları görmelerini engelleyen deniz feneri gibi, zaten gerçek fonksi-

yonu icabı güvenliği sağlaması gereken bir fener. Belki de Cheney kendini bu masalla ilgili yalana inanmaya zorluyordu veya yalanla ilgili masala, ama Kontrol müdürün böyle düşündüğünden şüphe duyuyordu, hatta hafızasının bir kısmını kaybetmiş biyoloğun bile.

"Tanrım yol ne kadar uzun sürdü," dedi Cheney sessizliğin içine.

009: KANIT

Kapısının ötesindeki duvarla ilgili yaptıkları toplantı sırasında nihayet söz fare ve bitkiye gelmişti.

"Peki ya bu bitkiyle fare?" diye sordu Kontrol nasıl tepki vereceklerini görmek için. "Onlar da mı hatırat?"

Bitki ve fare hâlâ daha saksının içinde ikamet etmekteydi ve Hsyu toplantı süresince gözlerini onlardan ayırmamasına rağmen, canlanıp kimsenin gırtlağını kesme teşebbüsünde bulunmamışlardı. Diğer taraftan Whitby, o yöne doğru ufacık bir bakış dahi atmamıştı, daha ziyade saksıdan gelecek bir tehlike durumunda zıt yöne sıçrayacak bir kedi gibi görünüyordu.

"Hayır, tam olarak öyle denemez," diye itiraf etti Grace kısa bir duraksamadan sonra. "Onu öldürmeye çalışıyordu."

"Ne?"

"Ölmek bilmedi." Doğal düzeni bozmak mucizeden ziyade hakaretmiş gibi, bu sözleri esefle söylemişti.

Müdür yardımcısı Whitby'e içinde bıçaklama, itinayla yakma, topraktan ve sudan yoksun bırakma, böceklendirme, genel olarak ihmal etme, negatif enerji yayma, sözlü ve fiziksel şiddet ve daha birçok tüyler ürpertici öldürme girişimlerini özetletti. Whitby bu olayların bazılarını çılgın bir enerjiyle canlandırdı.

Kestikleri parçaları aceleyle Merkez'e ulaştırmışlardı, muhtemelen bilim ekibi bugün bile bitkinin sırlarını çözmeye çabalıyordur. Ama Merkez geriye herhangi bir bilgi yollamamıştı ve müdürün yaptığı hiçbir şey onu öldürmeye yetmemişti, kilitli bir çekmecede bırakmak bile. Veya biri bitkiye acımış onu sulamış, hatta besin değerini artırmak için fare leşi bile bırakmıştı. Kontrol Whitby ve Grace'e şüphe dolu gözlerle baktı. İçlerinden birinin böyle merhametli olabileceği düşüncesi, ikisini de biraz daha sevmesini sağlamıştı.

Daha sonra Hsyu söz almıştı: "Onu numune odasından aldığını düşünüyorum. Aslen X Bölgesi'nden getirilmişti. Botanikçi değilim, ama yaygın bir bitki olduğunu biliyorum."

O halde, önüme düş de numune odasına gidelim.

Ama tabii ki bir dilbilimci olan Hsyu'nun güvenlik izni yoktu.

*

Sınıra birkaç kilometre kala doğa değişti, yol daralıp tehlikeli bir hal alınca Whitby saatte yirmi kilometre hıza düşmek zorunda kaldı. Karaçamlar ve bataklık kesitleri yerlerini bir çeşit subtropikal yağmur ormanına bırakmıştı. Kontrol cip art arda gelen vadilerin üzerinde uzanan ahşap köprülerden geçerken eğrelti otlarının soru işaretine benzeyen ilginç yapraklarını ve uçuşan siyah kanatlı narin mayıs böceklerinin şaşırtıcı yoğunluğunu görebiliyordu. Nemli ve çürük kokan toprak artık eğrelti otu gibi kokuyordu. Kalın bitki örtüsü sayesinde tazelik yükseliyordu. Devasa bir obruğun dış kenar çizgisine doğru ilerlediklerini fark etmişti, yani tamamen farklı bir yaşamsal coğrafya yaratmış olan "topoğrafik bozukluğa" doğru. Nedendir bilinmez, ama civardaki obruk parkları gençlerin popüler takılma noktalarıydı ve bazen Hedley'den yasadışı yollarla aldıkları biralarıyla oraya kızlarla buluşmaya giderlerdi. Hatırladığı kadarıyla obruklar ezilmiş bira kutuları ve yırtılmış prezervatif paketleriyle doluydu. Yerel polisin gözü hep bu tip yerlerde olurdu, çünkü oralarda kavga çıkmadan gün geçmezdi.

Şaşırtıcı olan hâlâ beyaz tavşanların görülebilmesiydi, durgun su birikintilerinin kenarında zıplarken, çürümenin hızlı olduğu kahverengi yapraklarla kaplı alanlarda ve kırmızı tepeli mantarların bittiği yerlerde.

Bundan ötürü Kontrol Cheney'nin kekelemekte olduğu monoloğunu yarıda kesti: "Bunlar düşündüğüm şeyler mi?"

Cheney, Kontrol sonunda bir şey söylediği için rahatlamıştı: "Evet, bunlar deneyin gerçek mahdumları. Kaçmayı başaranlar. Malum tavşan gibi üredilerler. İmha etmeye çalıştık, fakat çok fazla kaynak harcanıyordu, dolayısıyla ucunu bıraktık."

Kontrol vahşi beyaz bir tavşanın ilerleyişini takip etti, hemcinslerinden daha büyüktü –hangi cinsse artık– hoplaya zıplaya daha yükseklere çıkıyordu. Hareketlerinde cüretkâr bir hal vardı. Veya Kontrol bu düşüncesini hayvana yansıtıyordu, aynı diğer tavşanların garip bir hareketsizlik ve ihtiyatla beklediğini düşünmesi gibi.

Whitby beklenmedik bir şekilde söz aldı: "Tavşanların üç tane göz kapağı vardır ve kusamazlar." Kontrol Whitby konuştuğu için bir anlığına tedirgin oldu ve söylediği şeye gereğinden fazla tepki verdi.

"Bu alçakgönüllü olmamız gerektiğini kibarca hatırlatıyor," dedi Cheney, silindirle Whitby'yi ezmek istercesine. "Utanç verici bir deneyim. Öyle bir şey."

"Ya içlerinden bazıları geri döndüyse?" diye sordu Kontrol.

"Ne?"

Kontrol Cheney'nin duyduğunu biliyordu, ama soruyu tekrar etti.

"Sınırdan geri döndüklerini mi kastediyorsun – yani sınırı geçtiler ve geri döndüler? Bu çok fena olur. Baştan savma iş yapmış oluruz. Çünkü oldukça geniş bir alana yayıldıklarını biliyoruz. En azından hayatta kalacak kadar güçlü olanların.

Ama tavşanlardan bazıları güvenlik kordonunu aştı ve girişimci ruhlar tarafından yakalanıp evcil havyan mağazalarına satıldı."

"Yani bana on beş yıllık deneyinizden üreyen bazı yavruların şu an insanların evinde yaşamlarına devam ettiklerini mi söylüyorsun? Evcil hayvan olarak?" Kontrol şaşırmıştı.

"Tam olarak öyle denemez, ama özet olarak durum bu sanırım," diyerek Cheney durumu kabullendi.

"Muhteşem," Kontrol'ün yapabildiği tek yorum bu oldu, dehşet içindeydi.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Cheney, Kontrol'ün yorumunu yavaş ama sertçe geri püskürttü. "Hayat böyle işte. Veya tüm istilacı türler böyle. Sana çorak yarımadadan aynı dürtülere sahip bir piton bulabilirim."

Whitby bir süre sonra tüm yolculuk boyunca sarf etmediği kadar sözü bir nefeste söyledi: "Az sayıda olan kahverengi beyaz renkli tavşanlar, yerel çalı tavşanlarıyla çiftleşen beyaz tavşanların yavruları. Onlara Sınır Cinsi diyoruz, askerler onları vurup yiyorlar. Ama beyazları yemiyorlar, bence bu çok mantıksız. Hiçbirini vurmamak lazım."

Neden *hepsini* vurmuyorlar? Neden hepsini *yemiyorlar?*

*

Otoparktan bakıldığında U şeklinin ikinci katının sol kısmını oluşturan uzun odalarda, elli bin adet çürümüş numune bulunmaktaydı. Hsyu'yu ge-

ride bırakarak yemekten önce oraya gitmişlerdi. Biyolojik tehlikelere karşı dayanıklı, beyaz tulum giyip siyah eldiven takmak zorunda kalmışlardı, böylece Kontrol bilim dairesinde onu huzursuz eden eldivenlerin biraz değişiğini gerçekten giymişti. Her ne kadar plastik hissi hoşuna gitmese de ellerini içlerine geçirip onları kukla gibi oynatarak öcünü almıştı.

Hava kilisenin içindekine benziyordu, bilim dairesi de sanki bu etkinliğin provasıydı, hava hücrelerinin dizilimi bile aynıydı. Ortama ruhani cennetten kopma bir müzik iyi giderdi; ışığın havaya harelerle doluşu sayesinde Kontrol toz taneciklerini, bazı kemerleri, yüksek tavanlı odaları ilahi bir hisle renklendiren görkemli istinat duvarlarını görebiliyordu. "Burası Southern Reach'in içinde en sevdiğim yer," dedi Whitby, aydınlanmış yüzü şeffaf baretinden seçiliyordu. "Buraya huzur ve güvenlik hâkim."

Binanın diğer bölümlerinde güvende hissetmiyor muydu? Kontrol Whitby'e bu soruyu neredeyse soracaktı, ama sorduğu taktirde ortamdaki havayı bozacağını fark etti. Orayı tam olarak hissedebilmek için kulaklığından neoklasik müzik dinlemek isterdi, ama notalar garip bir özlem duygusuyla zihninde zaten çalmaktaydı.

O, Whitby ve Grace dünyevi uzay kıyafetlerinin içinde seçilmiş kutsal topraklardan geçip giden antik tanrılar gibi yürüdüler. Kıyafetler büyük olmasına rağmen, kumaş öyle hafifti ki tenine değmiyordu bile ve yerçekimi burada sanki

farklı işliyordu, çünkü kendini uçuyor gibi hissediyordu. Giysiden belli belirsiz ter ve nane kokusu geliyordu, bunu umursamamaya çalıştı.

Her koridoru ayırmak üzere duvarlara yerleştirilen aynaların yarattığı etkiyle numune dizileri artmış ve genişlemişti. Her tür bitki, ağaç kabuğu parçaları, yusufçuk, dondurarak kurutulmuş tilki ve misk faresi, çakal dışkısı ve eski fıçılardan oluşan bir bölüm. Yosun, taş mantarı, küf. Teker ispitleri ve ağaç kurbağalarının cilalanmış kör gözleri ona bakıyordu. Bir şekilde formaldehit sıvısında yüzen iki başlı danaların bulunduğu, kambur bir uşağın önlerinde yürüyüp iyi niyetli ama anlaşılmayan çorba gibi bir açıklama ve bozuk cümlelerle her şeyi anlattığı bir Frankeştayn laboratuvarı ile karşılaşmayı bekliyordu. Ama yanında sadece Whitby ve Grace vardı ve o katedralin içinde ikisinin de herhangi bir açıklama getirmeye niyeti yoktu.

Altı yıl önce X.11.D keşif gezisinin geri gelirken getirdiği en son numunelerle ilgili Southern Reach'teki bilim ekibinin yaptığı analiz sonucunda X Bölgesi'nde insan kaynaklı kirlenmenin kalmadığı tespit edilmişti. Hem de hiç. Ağır metaller yoktu. Endüstriyel veya tarımsal atık yoktu. Plastik yoktu. Bu imkânsızdı.

Kontrol müdür yardımcısının onun için açtığı kapıdan içeri göz attı. "İşte burası," dedi, Kontrol bu ifade için ne anlamsız diye düşündü. Ama işte oradaydı, asıl odada, buradaki tavan daha yüksekti ve daha fazla kolon vardı, karşısında uzun ve geniş odanın içindeki sonsuz raflar duruyordu.

"Buradaki hava tertemiz," dedi Whitby. "Oksijen seviyesinden insanın kafası güzelleşir."

Buradaki hiçbir numunede kuraldışı bir durum yoktu: Hepsinde hücre yapısı, bakteri, radyasyon seviyesi normaldi. Ama aynı zamanda güvenlik kontrolünden geçip buraya numuneleri incelemek üzere gelen az sayıdaki misafir biliminsanının raporlarında, genel durumdan bihaber olmalarına rağmen, bazı garip yorumlar görmüştü. Bu yorumların özünde, mikroskoptan gözlerini uzaklaştırdıkları anda numunelerin değiştiği fikri vardı; tekrar baktıklarında da, gözlemledikleri şey kendini normal göstermek için yeniden yapılanmış oluyordu. "İşte burası." İçeri baktığı o kısa süre zarfında sağa sola saçılmış nesne yığınını ilginç objelerin gizlendiği bir dolaba benzetti: kurutulmuş böcek kabukları, kırılgan deniz yıldızları; kavanozlarda, şişelerde, deney kaplarında ve çeşitli büyüklükteki kutuların içinde muhafaza edilen diğer şeyler.

"Hiç numunelerden yemeye yeltenen oldu mu?" diye sordu Grace'e. Bir türlü ölmeyen bitkiyi o an mideye indirmiş olsalar, Kontrol geri gelemeyeceğinden oldukça emindi.

"Şşşştt," dedi, sanki gerçekten kilisedeymişler ve Kontrol yüksek sesle konuşmuş veya cep telefonu çalmış gibi. Whitby'nin kendisine sorgulayan gözlerle baktığını fark etti, başı baretinin içinde hafif yana eğilmişti. Acaba *Whitby* numunelerden denemiş miydi? Çok korkmasına karşın.

Bu düşüncesine paralel olarak aklına Hysu ve

biyolog olmayan diğer çalışanların katedraldeki numuneleri daha önce hiç görmedikleri geldi. Acaba ölü bir bataklık faresinin kürkündeki ince çizgilere, bir şahinin donuk cam gözlerine veya kıvrık gagasına baktıklarında ne görürlerdi diye merak etti. Beklemedik bir anda karşılaştıkları bir ağaç yosunu kesiti veya selvi kabuğu hangi fısıltıları ve ifadeleri kelimelere dökerdi? Peki ya ince dallardaki ve yapraklardaki desenler?

Bunları dillendirmek çok saçma olurdu, özellikle ekibe bu kadar yeni katılmışken. Veya öyle bir şansa veya şanssızlığa nail olur muydu bilinmez, ama ekipte eskise bile saçma olurdu.

İşte oradaydı.

Müdür yardımcısı kapıyı kapattıktan sonra katedralin bir sonraki bölümüne doğru ilerlerken kıkırdamasını engellemek için başparmağını ısırmak zorunda kalmıştı. Hayalinde kapının ötesinde, insanların korkunç bakışlarının gerisinde kalan numunelerin dans etmeye başladığı canlanmıştı. "Bizim tehlikeli ve sıradan hayal gücümüz," demişti biyolog patavatsızca, on ikinci keşfe katılmadan önce müdürle geçirdiği kısa süre içinde.

*

Daha sonra Whitby ile birlikte koridorda ilerlerken gördüklerinden yorulmuş olarak ona, "Bu odayı mı görmemi istiyordun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Whitby ve detaya girmedi.

Onu geri çevirerek acaba rencide mi etmişti? Öyle olmasa bile Whitby'nin kendini geri çektiği açıkça görülüyordu.

*

Bir anlığına görünüp kaybolan Japon sarmaşığı ve başka sarmaşık bitkilerle kaplı, yosun içinde çürüyen kasabalar: uzun süre önce terk edilmiş korsan temalı bir mini golf sahası. Yeşil alanları yaprak ve çamurla kaplı. Korsan gemilerinin çılgın açılarda, çırpıntılı yeşillik deryasından yükselen orta güverteleri, doğru açılarda kırılmış bayrak direkleri, yağmur yağmaya başladığında kasvet içinde kayboluşları. Yan tarafta harabeye dönmüş bir benzinci, çatısı devrilmiş ağaçlardan çökmüş, zemini budaklı köklerden öyle bir çatlamış ve suya doygun hale gelmiş ki dokusu ve kıvamı ıslak çikolatalı keke benzemiş. Ağaçların ilerisindeki evlerin ve iki katlı binaların hayal meyal seçilen düzensiz şekilleri, tahliye öncesinde orada insanların yaşadığının ispatıydı. Burası sınıra çok yakın olduğu için mümkün olduğunca dokunmamaya çalışmışlardı, dolayısıyla terk edilmiş yerler ancak yıllarca sürecek doğal bir yağmur ve çürüme süreci sonunda yok olacaktı.

Sınıra giden son düzlükte Whitby daireler çizerek alçalmaya başlamıştı, artık Kontrol deniz seviyesinin altına indiklerinden emindi. Ardından azıcık yukarı çıkarak üzerinde haki yeşil kulübelerin, ordunun komuta ve kontrolünün sağlandığı nispeten daha resmi görünümlü tuğla bir binanın ve yerel Southern Reach karakolunun bulunduğu hafif eğimli bayıra geldiler.

Çiftleşen kalın yılanları andıran labirentvari hiyerarşi panosuna göre, Southern Reach burada

ordunun yetkisi altındaydı, belki de bu yüzden iki keşif gezisi arasında kapatılan Southern Reach tesisi limonlu kremadan yapılmış sıralı büyük çadırlara benziyordu. Başka bir ifadeyle Kontrol'ün çıktığı kızlardan ötürü gençlik yıllarında çokça aşina olduğu kiliseleri andırıyordu. Uyanışçılar ve yeniden doğuşçular taşlaşırken genelde böyle şekiller alırlardı: geçici olarak sertleşmiş ve sonradan kalıcı hale gelmiş. Dolayısıyla onları karşılayan ya bir dizi buzu çözülmeyen beyaz çadırdı ya da sonsuza dek donmuş, beyaz kabarık devasa dalgalardı. Tesis fosilleşmiş kocaman çocukluğumuzun nefis bisküvisi Halley'e benzeyen görüntüsü ile ürkütücüydü ve bu dünyaya ait değil gibiydi...

Ordunun karargâhı, en son kontrol noktasından sonra gelen kışlanın kubbe şekilli bölümündeydi, ama ortada otopark olarak adlandırılan çamur deryasında duran birkaç erden başka kimse yoktu. Üzerlerine yağan yağmura aldırış etmeden dolanıyorlar, vişne aromalı filtreli sigaralarını içerken, canları sıkkın olsa da hararetle sohbet ediyorlardı. "Sen bilirsin." "Siktir git." Neyi koruduklarını bilmiyor veya biliyor ama unutmak istiyor gibi görünüyorlardı.

Odası süpürge dolabı büyüklüğünde ve sıkıcılığında olan sınır amiri Samantha Higgins onu çağırdıklarında ortalarda görünmüyordu. Higgins'in emir eri –hızlı konuşan babasının deyimiyle "emreri"– "dışarı çıkması" gerektiğini ve onları "şahsen kabul edemediği için" özür dilediğini bildirdi.

Sanki Kontrol imza karışığında ona teslim edilecek özel bir paketti.

Dahası da vardı. Son on birinci keşif gezisinin üyeleri evlerine döndüğünde hepsinin davranışları arasında farklılıklar buluyordu – işleyiş değişmişti ve güvenlik görüntüleri durmadan incelenmişti. Sınırı tekrar başka bir çıkış noktası var mı diye kontrol etmişlerdi, ısı belirtisi ve hava akımı aramışlardı. Ama hiçbir şey bulamamışlardı.

Dolayısıyla Kontrol "sınır amiri" unvanını gereksiz ve yanıltıcı bulmuştu ve Higgins'in orada olmamasını önemsememişti, her ne kadar Cheney bunu şahsına yapılmış bir hakaret olarak alsa da: "Ona bunun önemli olduğunu söylemiştim. Önemli olduğunu biliyordu."

Bu fırsattan faydalanan Whitby bir eğreltiotunu okşamakta ve şimdiye kadar hiç belli etmediği bir özelliği olan doku hassasiyetini sergilemekteydi.

*

Kontrol Whitby'e, "terör" derken neyi kast ettiğini sormanın abes olduğunu düşünüyordu, ama vazgeçmiyordu da. Özellikle Whitby'nin ona sabah verdiği teoriler belgesini okuduktan sonra, onunla ilgili de konuşmak istiyordu. Kontrol teorilerin "yavaş ölüm" ile ilgili olduğunu düşünmüştü: Uzaylılardan gelen yavaş ölüm. Paralel evrenden gelen yavaş ölüm. Zamanda yolculuk yapan bilinmeyen kötü güçlerden gelen yavaş ölüm. Öteki dünyadan yapılan istiladan gelen yavaş ölüm. Muhtelif çılgın teknolojilerden veya

gölge biyosferden veya sembiyozdan veya ikonografiden veya etimolojiden gelen yavaş ölüm. Şundan ölüm, bundan ölüm. İlgisizlikten ölüm, çıkarsamadan ölüm. Favorisi şuydu: "Daha önceden tespit edilmemiş satıhta mukim dünyevi organizma." Bunca yıldır nerede saklanmıştı? Gölde? Çiftlikte? Kumarhanedeki makinalarda?

İçinde kabaran histerinin habercisi kahkahayı duyumsadı: Bu onun düşünmek istemediği bir şeye karşı geliştirdiği savunma mekanizmasıydı.

Ölümü de düşünmek istemiyordu, kaşları kalktı: Belgelerin birçok yerine doğrudan veya dolaylı olarak, "teorin saçma, dayanaksız, gereksiz," yazılmıştı. Departmanlar arasındaki rekabetin hayaletleri hortlamış ve cümleler arasında garip şekillerde kendilerini göstermişti. Yıllar içinde dostluk tesis edilebildi mi acaba diye düşündü – bir arkeoloğun kelimelere döktüğü çekinceleri, bir çevre bilimcinin görünürdeki iddialarına karşı dürüst bir duruş sergilemişse veya yirmi yıl önce gerçekleşmiş bir kaçamak oyunun sonunu getirmişse.

Böylece sınıra doğru yola çıkmadan önce Kontrol öğle yemeğinden fedakârlık yaparak "terör" ve diğer teorileri hakkında konuşmak için Whitby'i ofisine çağırdı. Hem de şu ana dek teorilerle uzaktan yakından ilgilenmemiş oldukları ortaya çıkmış olmasına rağmen...

Kontrol'ün devasa masasının karşısındaki sandalyenin ucuna ilişmiş olan Whitby diken üstünde bekliyordu. Neredeyse diyapazon misali titreyecekti. Sırf bu yüzden Kontrol söylemek istediği şey-

leri dile getirmekte tereddüt etse de söyledi: "Önceden neden 'terör' dedin? Sonra da yineledin."

Whitby bomboş bir ifadeyle bakmaya başlamıştı, sonra birden havalara uçarcasına yüzü aydınlandı. Polenleme esnasında arı kuşları nasıl hareketli görünürse, öyle görünüyordu ve "'Terör' değil. 'Terörle' hiç alakası yok. Teruvar," dedi. Bu sefer Kontrol'ün 'terör' kelimesinden farkını anlayabilmesi için dikkat edip kelimeyi doğru telaffuz etmişti.

"O halde... teruvar nedir?"

"Bir şarapçılık terimi," diye yanıtladı Whitby, bunu öyle bir şevkle söylemişti ki Kontrol adamın Hedley'de, nehir kenarındaki lüks restoranlardan birinde, *sommelier* olarak ikinci bir işinin olduğundan şüphe etmişti.

Ondaki ani canlanma, bir şekilde Kontrol'ü de harekete geçirmişti. Southern Reach'te o kadar fazla şey örtbas ediliyordu ve herkes öyle ezberden konuşuyordu ki, Whitby'yi bir fikrin bu kadar coşturmuş olması onu da heyecanlandırmıştı.

"Ne anlama geliyor?" diye sordu, oysa Whitby'i daha da cesaretlendirmenin doğru bir hareket olup olmadığından emin değildi.

"Ne anlama gelmiyor ki?" dedi Whitby. "Bir yerin kendine has özellikleri anlamına geliyor – coğrafya, jeolojik yapı ve iklim üzümün kendi genetik eğilimiyle birleştiğinde şaşırtıcı, derinlikli ve özgün bir mahsul ortaya çıkabiliyor."

Kontrol'ün kafası karışmıştı, ama neşesi yerine gelmişti. "Bunun bizim işimizle nasıl bir ilgisi olabilir?"

"Her yönden," dedi Whitby, üstelik hissettiği şevk ikiye katlanmıştı. "Teruvarın direkt tercümesi 'mekân bilinci'dir ve yerel çevrenin bir ürünün kalitesini etkileyecek ölçüde yarattığı tüm etkiler anlamına gelir. Evet, belki bu şarap için söyleniyor olabilir, ama ya bu kriterler X Bölgesi'ne uyarlanabilseydi?"

Whitby'nin heyecanına kapılmaya ramak kala Kontrol, "Yani diğer unsurlara ek olarak, o sahilin tarihine dair de – hem doğal, hem de insani– her şeyi araştıracağını mı söylüyorsun? Bu bilgi kalabalığı içinde bir yanıt bulma ihtimalin – yalnızca bir ihtimal– olduğunu mu?" Kontrol, teruvar fikri dışında kendisine sunulmuş teorilerin süslü ama boş olduğunu düşünüyordu.

"Çok doğru! Teruvarın temeli hiçbir bölgenin aynı olamayacağı üzerine kuruludur. İki şarap birbirinin aynı olamaz, çünkü aynı bileşenlerin bir araya gelmesi imkânsızdır. Belirli sepajlar belirli yerlerde oluşmaz. Bir kanaate varmak için bölgeyi derinlemesine anlamak gerekir."

"Öyle yapılmadı mı zaten?"

Whitby omuz silkti. "Kısmen. Kısmen. Kanımca hepsi bir arada değerlendirilmedi. Bence –topraktan fırlamış oldukları söylenen aykırı öğelerin– deniz fenerinin, kulenin ve ana üssün üzerinde gereğinden fazla duruluyor, doğa ise büyük ölçüde göz ardı ediliyor. Aynı şekilde X Bölgesi'nin başka bir yerde oluşma ihtimalinin olmadığı da... tabii bu teori oldukça kurgusal ve çoğunlukla benim gözlemlerime dayanıyor."

Kontrol başını salladı, içinde büyüyen kuvvetli kuşkuyu üzerinden atamıyordu. Teruvar diğer yaklaşımlardan daha anlamlı olabilir miydi gerçekten? Eğer insanlığın şu ana dek tecrübe ettiklerinden çok öte olan bir varlık, kasıtlı olarak insanların tanımasına ve anlamasına izin vermeyecekleri bir amaca atılmaya karar vermişse, o zaman teruvar düpedüz bir otopsi olurdu, insan sistemlerinin sınırlarına bir çeşit giriş. Sürecin –kıyı mevziinin veya istilanın– bütünselliğini ancak sona erdikten sonra saptayabilirdin, o zaman bile *kim* ve *neden* sorularına yanıt bulamadan. Whitby'e, "Üzüm yetiştirmek X Bölgesi'nden daha basit," demek istedi ama kendine hâkim oldu.

"Seninle elde ettiğim bulgulardan bazılarını paylaşabilirim," dedi Whitby. "Her şeyin başlangıcını gösterebilirim."

"Harika," dedi Kontrol, abartılı bir neşeyle başını sallıyordu. Whitby'nin bu tek kelimelik cümleyi sohbetin kapanışı olarak alması ve hızla çıkması onu rahatlamıştı; su katılmamış bir onay olarak alması ise aslında o kadar rahatlatıcı değildi.

Büyük bütünleşik teoriler geri tepebilir – mesela Merkez'in birbirleriyle alakası olmayan sağcı milis grupların arasında bir bağlantı kurmak için kendini zorlaması. Babasının uyumsuz heykellerini koyduğu bahçesinde, bir tane heykelin diğerleriyle ilgili yorumlar yaptığına ve aslında hepsinin daha büyük bir masalın parçaları ol-

duğuna dair anlattığı hikâyeleri hatırladı. Hepsi aynı alanda duruyordu ve hepsini aynı kişi yaratmıştı, öte yandan hiçbir zaman birbirleriyle iletişim kurmaları planlanmamıştı. Aynı şekilde arka bahçede paslanıp çürümeleri de. Ama babası ancak bu şekilde dışarda kızgın güneşin ve yağmurun altında, muşambalara sarılı biçimde bir arada durmalarını bir mantığa oturtabiliyordu.

Sınır sabahın erken saatlerinde inmişti, o günü, o tarihi, Southern Reach dışındaki kimse hatırlamıyor ve anmıyordu. Açıklanması mümkün olmayan bu olay, aşağı yukarı bin beş yüz kişinin ölümüne sebep olmuştu. Bu hayaletlerin teruvara nasıl bir etkisi olmuştu? Lezzeti yoğunlaştırmış mıdır, yoksa kuru, kireçli veya tarifsiz bir tat mı bırakmıştır? Kontrol'ün ağzında kalan tat acıydı.

*

Eğer teruvar birleşme anlamına geliyorsa, o zaman sınırdan X Bölgesi'nin içine geçiş birleşmelerin en büyüğüydü. Aynı zamanda sırların da en büyüğüydü, çünkü giriş noktasına dair kimsenin elinde görsel bir kayıt bulunmuyordu. Tam orada durup, ona doğru bakmadıkça tecrübe etmek imkânsızdı. Bardaktan boşanan yağmur altında, çamurla dolu ayakkabılarla ve üç kişiye yetmeyen tek bir şemsiyeyle bakmanın da bir faydası yoktu.

Önce barakalardan dev obruğun üzerindeki yamaca doğru uzanan patikanın sonunda, sonra da daha sağlam bir zeminde öylece durdular,

sırılsıklam olmuşlar ve üşümüşlerdi. O konumu diğer kısımlardan ayıran büyük, sağlam, kızıl ahşaptan geniş ve yüksek çerçevenin sağ tarafına bakıyorlardı, ötesinde giriş kapısı vardı. Patika sınırın beş metre ötede olduğunu haber verircesine boya ile çizilmiş hattın paralelinde kesintisiz devam ediyordu. Eğer çizginin iki metre ilerisine geçersen, gizli güvenlik sisteminin lazerleri devreye girip, seni pişmiş etten beter ederlerdi. Ama bunun dışında ordu olabildiğince az iz bırakmıştı; kimse teruvarı ne kadar etkileyeceğini bilmiyordu. Burada kirlilik seviyesi neredeyse X Bölgesi kadardı, yani hiçti, sıfırdı, yoktu.

Hissettiği dehşet, gökyüzünü yararcasına çatal çatal düşen şimşek ve kötü bir gün geçirdiği için ağaçları ortadan ikiye kıran bir dev gibi ses çıkartan fırtınayla daha da artmıştı. Yine de direniyorlardı, Cheney mavi beyaz çizgili şemsiyesini yukarıda tutuyordu, kolunu gökyüzüne kaldırmıştı, Kontrol ve Whitby yanına yanaşmış, dar patikada takılıp düşmemek için senkronize hareketler ediyorlardı.

"Giriş kapısı yandan görünmüyor," dedi Cheney yüksek bir sesle, alnı yaprak ve toprak parçalarıyla benek benek olmuştu. "Ama yakında göreceksin. Patika kıvrılıp önüne çıkacak."

"Işığı yansıtmıyor mu?" diye sordu Kontrol, paçasından tırmanan altı bacaklı kırmızı bir şeyi savuştururken.

"Evet, ama yandan göremezsin. Yandan orada olduğu belli bile olmuyor."

"Altı metre yüksekliğinde ve dört metre genişliğinde," diye ekledi Whitby.

"Veya benim tabirimle altmış tavşan yüksekliğinde ve otuz tavşan genişliğinde," dedi Cheney.

Bir anda cömertlikle dolan Kontrol, bu espriye kahkahayla karşılık verdi, pislik ve çamur içinde birbirlerini tam olarak seçemeseler de kahkahasının Cheney'nin yüzüne bir ışıltı getirdiğini düşünüyordu.

Şiddetli sağanağa rağmen bölgede mabetimsi bir görünüm vardı, özellikle de doğanın kesintisiz devam etmesine rağmen yağışın sınırda birdenbire kesilmesinden ötürü. Kontrol bu kesintinin, sehpaların üzerinde duran büyük kitaplardaki karşılıklı iki sayfanın dizgisinin birbirini tutmaması kadar etki bırakacağını sanıyordu. Aksine görünmez camlardan içeri bakıldığında güneşli bir günün hüküm sürdüğü, devasa bir terrarium veya seranın etrafında debeleniyorlardı.

Gür bitki örtüsünün, aşırı kalabalık kuş ve böcek ordularının arasından geçerek ilerlediler, yağmur perdesinin biraz ilerisinde bir geyik görünüyordu. Hsyu toplantı esnasında terminoloji hakkında varsayımlarda bulunmakla ilgili bir şey söylemişti ve Kontrol de sessizliği yırtarcasına, "Yani bu şeye 'sınır' ismini vermekten mi bahsediyorsun," diye sormuştu. Düşününce keşif gezisine katılanların isimlerinin onlardan çalınması aklına geldi. Kişiliği ve diğer detayları mutlak işlevin etrafında birleştirirsen, daha farklı bir resim ortaya çıkar mıydı?

Birkaç dakika daha çamurla cebelleştikten sonra, yol biraz kıvrıldı ve ahşap yapının önüne gelip durdular.

Tüm bunların güzel olabileceğini hiç düşünmemişti, ama güzeldi.

Kızıl ahşap çerçevenin ötesinde, Kontrol tepede kemer oluşturan dikdörtgen benzeri bir açıklık görüyordu, onun içinden helezonlar çizerek çıkan göz kamaştırıcı beyaz bir ışık vardı. Öyle bir ışıktı ki bu, fışkırıyor, alevleniyor ve her daim sönecek gibi görünse de hiç sönmüyordu... sürekli kendisine doğru dönerek sarmallar çiziyordu. Eğer gözlerini hızlıca kırpıştırırsan, ışığın içinde sekiz veya on tane kendi etrafında süratle dönen kasnak varmış gibi görünüyordu, ama bu sadece bir göz yanılmasıydı.

Bu ışık gibisini daha önce görmemişti. Ne sertti, ne yumuşak. Kötü filmlerdeki tuhaf hayali ışıklara benzemiyordu. Madrabazların, sihirbazların ve ışığı gölgeler kullanarak tanımlamaya çalışanların koyu ışıklarına benzemiyordu. Katedralimsi deponun her şeyi apaçık gözler önüne seren ışığının berraklığı da yoktu onda; loş, yapay veya o an aklına gelen diğer sıfatlar da onu tanımlamaya yetmiyordu. Işığı babasına tarif etmeye çalıştığını hayal etti, kaldı ki bu ışığın niteliğini en iyi anlatabilecek kişi babasıydı.

"Çok uzun ve geniş bir koridor olmasına rağmen çantanla birlikte tam ortadan yürümelisin. Kenarlardan olabildiğine uzak durmalısın." Che-

ney Kontrol'ün özet notlarında okuduklarını teyit ediyordu. Sırtlarına seloteyp yapıştırılmış kediler gibi karınlarının üzerinde sinsice ilerliyorlardı. "Kapalı veya açık alanlarla ilgili ne hissedersen et, orası bir garip, çünkü aynı anda hem açık ve geniş bir alanda, hem de korkulukları olmayan daracık bir uçurumun kenarından her an düşecek gibi hissedeceksin. Hem dar, hem de sınırsız bir mekânda var olacaksın. Keşif üyelerini hipnotize etmemizin sebeplerinden biri de bu."

Kimse –Cheney de dâhil olmak üzere– her vakadaki ekip liderinin bütün bu tecrübeye hipnozdan faydalanmadan katlanmak zorunda kaldığından söz etmiyordu ve bazıları içerdeyken tuhaf sanrılar görmüştü. "Üzeri suyla dolu bir akvaryumda olmaya benziyor, ama su bulanık, dolayısıyla etrafında neyin yüzdüğünü bilemiyorsun. Veya belki de bulanık olan su değil de yaratıklardır." "Bir defasında takımyıldızların aynı anda hem çok yakın hem de çok uzak olduklarını görmüştüm." "Doğduğum yerdeki geniş ovalara benzeyen bir yer vardı, genişledikçe genişliyordu, ta ki ben yere bakana dek bu böyle sürüp gitti. O an dolduğumu ve patlamak üzere olduğumu hissetmeye başladım." Bunların hepsi şüphesiz deneklerin zihninde vuku bulmuş olabilirdi.

Geçiş tünelinin uzunluğu ile görünmez sınırın genişliği de örtüşmüyordu. Geri dönen bazı keşif gezilerinin raporlarında geçiş tüneli dolambaçlı olarak anlatılmıştı, bazılarında ise dümdüz. Mesele değişiyor olmasıydı ve içinden yürüyerek X

Bölgesi'ne ulaşma süresi tahmin edilemiyordu, yalnızca afaki bir "kaide" değişkeniyle, üç saatten on saate kadar sürebileceği söyleniyordu. Gerçekten de, bundan ötürü, Merkez'in ilk korkularından biri giriş noktasının tamamen kaybolmasıydı, tabii farklı düşünceler de vardı. Sınır ile ilgili dosyalar arasında Kontrol, James Lowry'nin konuyla ilgili bir ifadesine rastlamıştı: "...kapıyı gördüğümde sanki her zaman oradaymış gibi bir hali vardı ve X Bölgesi olmasaydı da orada olurmuş gibi."

Müdür açıkça sınırın ilerlediğini düşünüyordu, ama bu düşüncesini destekleyecek kanıt yoktu. Emir komuta zincirinin en üstlerinde bulunan birinin, dosyanın arasına aldığı notta müdürün bu yorumu ilgi çekmek ve "miadı dolmakta olan bir teşkilata" para toplamak için yaptığı yazılmıştı. Kontrol girişi gördüğünde "ilerlemeden" kastın ne olduğunu merak etti.

"Uzun süre gözlerini dikerek ona doğru bakma," dedi Whitby. "Seni içine çekmeye meyillidir."

"Bakmamaya çalışırım," dedi Kontrol. Ama artık çok geçti, o anda tek tesellisi sınıra doğru yürümesi halinde Whitby'nin veya Cheney'nin onu durduracağını düşünmesiydi. Veya lazerler zaten durdururdu.

Helezonlar çizen ışık biyoloğu hayalinde canlandırmasına engel oluyordu. Yanında durmasını ve on ikinci keşif gezisinin diğer üç üyesini ışığa doğru takip etmesini istiyordu. Ama o zamana kadar, yani o noktaya gelmeden önce hipnoz altı-

na alınmıştı. Dilbilimci çoktan ekipten ayrılmıştı. Sadece dördü kalmıştı, sırt çantalarıyla ışığa doğru ağır ağır ilerlemek üzerelerdi. Yalnızca müdür her şeyi açık ve net görebiliyordu. Kontrol biyoloğun aldığı kargacık burgacık notlara geri dönse, tortuları kazsa ve ana çekirdeğe inse... buraya geri dönüp onun o anki düşüncelerini, hislerini yeniden canlandırabilir miydi?

"On birinci ve on ikinci keşif ekibinin üyeleri nasıl kimseye görünmeden X Bölgesi'nden ayrıldı?" diye sordu Kontrol Cheney'e.

"Başka bir çıkış noktası olmalı, ama biz bulamadık." Sesinde hafif, itiraz hissetti, hâlâ yardımcı olmuyordu. Aklına on dört yaşındayken gördüğü, babasının çürümekte olan çilekleri bir bardağın içine atıp, üzerine koni haline getirilmiş bir kâğıt koyarak eve giren meyve sineklerini avlarkenki görüntüsü geldi.

"Neden koridoru görüyoruz?" diye sordu Kontrol.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi Cheney.

"Eğer gözle görülüyorsa, görmemiz istendiği içindir." Belki. Kim bilir? Kontrol'ün düşüncesizce yaptığı her yorum, kendi içinde yankılar uyandırıyordu veya öyle olduğunu düşünüyordu, sanki ziyaretçilerin ve yeni çalışanların yaptığı banal gözlemler havada asılı kalmıştı ve onun düşüncelerine karışmayı bekliyorlardı, hepsi birbirinin aynıydı ve sürekli karşısına çıkıyordu.

Cheney bir saniye boyunca yanağının içini emdi ve isteksizce itiraf etti, "Bu bir teori. Bu ke-

sinlikle bir teori, tamam mı? Olmadığını söyleyemem."

İnsanı afallatan bir düşünce: Altı metre yüksekliğinde ve dört metre genişliğinde bir koridordan dünyamıza ne gibi bir şey gelebilir?

Uzun süre orada öylece dikildiler, değerini bilmeden zaman öldürüyorlardı, yağmura kaşı savunmasızlardı. Whitby biraz uzakta duruyor, yağmurun onu sırılsıklam etmesine izin veriyordu, şemsiye kullanmayı küçümsüyordu. Arkalarında, fırtınanın içinde, derelerden taşan sular bayırın ötesindeki çukurun içine çağlayarak akıyordu. Daha da ötede bulutsuz berrak güneşli bir gün vardı.

Kontrol pırıldayarak dans eden o ışığa tekrar bakmaya çalıştı.

010: DÖRDÜNCÜ İHLAL

Günün geç saatlerinde, "teruvar" fikri yine düşüncelerine sızdı, biyologla yaptığı sabah seansının deşifre edilmiş metinleri eline ulaşmıştı, sınıra yaptıkları gezi kaleydoskop gibi zihninde dans ediyordu. Fareyi tekrardan tereddütler içinde çöpe atmıştı ve bitkiyi katedral depoya iade etmişti. Bunu yapmak ve duvarında garip nasihatler yazılı o odanın kapısını kapatmak irade gerektirmişti. Batıl inanca bağlanmaktan nefret ediyordu ama –hata yaptığına dair,

müdürün hem fareyi, hem de bitkiyi bir sebepten ötürü, bir şeyden korunmak amacıyla tuttuğuna dair– şüphesi sürüyordu.

Hayalet Kuş'un bahsettiği salyangozla ilgili internette araştırma yaptığından beri emin olamıyordu, çünkü kendini rahip-doğabilimci olarak tanımlayan birinin eski kitabından kelimesi kelimesine alıntı yaptığı ortaya çıkmıştı. Onunla üniversitede karşılaşmış olabilirdi, kim bilir başka neler hatırlıyordu. Bir önemi olduğunu düşünmüyordu, tek bir şey dışında: Biyolog onu tuhaf bir salyangoz ile kıyaslıyordu.

Ardından metni hızlıca gözden geçirdi, bunu yapmak onu rahatlatıyordu. Seansın bir yerinde Kontrol kuleden ve deniz fenerinden uzaklaşıp onun bulunduğu yerden söze başlamıştı.

S: Boş *arsada ne bıraktın?*

Masasında oturup –yanındaki çekmecedeki suyla lekelenmiş kâğıtları ısrarla görmezden gelerek– boş arsanın teruvarının, X Bölgesi'nin teruvarına benzemesi üzerine kafa yorsa nasıl olurdu? Ya bir insanla bir yerin birbirine kavuşması, eve dönüşten çok daha fazla şey ifade ediyorsa? Boş arsanın tam teşekküllü arkeolojik kazısını mı istemeliydi? Peki ya diğer ikisi, antropolog ve haritacı? Southern Reach'in gizemleri içine gömülmüşlerdi, onları birkaç gün daha kontrol etmeye zamanı olmayacaktı. Onları göndererek işini kolaylaştırdığı için Grace'e gönül borcu vardı.

O sayfada biyolog sorusuna cevap veriyordu.

C: *Bırakmak mı? Ne gibi? Ucunda haç olan bir kolye mi? İtiraf mı?*
S: *Hayır.*
C: *O zaman neden sen bana orada ne bıraktığımı söylemiyorsun?*
S: *Terbiyeni?*

Bu söylediğine kıkırdayarak güldü, iğneleyici de olsa, sonra öyle bir iç geçirdi ki sanki ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıktı.

C: *Orada hiçbir şey olmadığını sana söylemiştim. Sonu olmayan bir rüyadan uyanmış gibiydim. Sonra da beni aldılar zaten.*
S: *Hiç düş* görüyor musun? Şu aralar yani.
C: *Ne faydası var ki?*
S: *Ne demek istiyorsun?*
C: *Sadece buradan çıkmayı düşlüyorum.*
S: *Benim rüyalarımı dinlemek ister misin?*

Ona neden böyle söylediğini bilmiyordu. Ona ne anlatacağını da. Körfezin içine, dev deniz canavarının midesine sonsuz düşüşünden bahsedecek miydi?

C: *Rüyanda neler görüyorsun, John? Anlat bana.*

İlk kez ismini kullanıyordu ve hoşuna gitmesine sinir olmuştu. *John.* Ayaklarını sandalyenin üzeri-

ne koydu ve dizlerine sarıldı, ona yaramaz bir kız gibi bakıyordu.

Bazen stratejini değiştirmen gerekebilir, istediğini almak için bazı şeylerden vazgeçmen. Böylece utanmasına rağmen rüyasını ona anlattı ve Grace'in anlattıklarını resmi raporlarda görüp bir şekilde aleyhinde kullanmamasını ümit etti. Ama yalan söylese veya bir şey uydursa, Hayalet Kuş'un anlayacağını biliyordu. Bunca zaman biyoloğun söylediklerini yorumlamaya çalışırken, aslında gözlem altında olan kendisiydi. Soruları sorarken bile bilgi sızdırıyordu. Aniden zihninde başının yan tarafından pikselleşmiş kan kırmızısı tanecikler halinde bilgi püskürdüğüne dair bir görüntü oluştu. Bunlar benim akrabalarım. Şu benim eski kız arkadaşım. Babam bir heykeltıraştı. Annem bir ajan.

Ama biyolog da sohbetin bir yerlerinde mücadeleden vazgeçti.

C: *Boş arsada uyandım ve öldüğümü zannettim. Ölümden sonra yaşama inanmamama rağmen kendimi arafta sandım. Ama öyle sessiz ve boştu ki... o yüzden orada bekledim, ayrılmaya korktum, belki de orada olmamın bir sebebi vardı. Başka bir şey bilmek istediğimden emin değildim. Sonra polis beni almaya geldi, ardından da Southern Reach. Ama hâlâ daha hayatta olduğumdan emin değildim.*

Peki ya biyolog yaşadığına ve ölmediğine o sabah kanaat getirdiyse? Belki de ruh halindeki değişim bundan ötürüydü.

Okumayı tamamladığında Hayalet Kuş'un hâlâ ona baktığını hissedebiliyordu, bakışlarını kaçırmasına izin vermiyordu, onu orada öylece tutuyordu veya Kontrol buna izin veriyordu. Kim bilir, hangi nedenle?

Sınırdan dönerken yolda Kontrol'ün, Whitby'nin ve Cheney'nin üzerine sessizlik çökmüştü, muhtemelen güneş/sıcak ve yağmur/soğuk tezatlığı onlara fazla gelmişti. Ama paylaştıkları tecrübenin hoş sessizliği Kontrol'ün sanki kendisine sorulmadan özel bir kulübe üye yapılmış gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bu duyguya karşı temkinliydi; burası öyle bir yerdi ki gölgeler sızmamaları gereken yerlere sızıyor, insanlar normalde kabul etmeyecekleri şeyleri kabul ediyor ve bir amaçları ve niyetleri olduğuna inanıyorlardı. Böyle bir alandayken bir defasında bir meslektaşı ona "birader" demişti ve laubali bir üslupla "sen benim bildiğim latinolara benzemiyorsun," diye eklemişti.

Southern Reach'ten bir buçuk kilometre uzaklaşmışlardı ki Cheney gayet rahat bir şekilde, "Biliyor musunuz, eski müdür ve sınır hakkında dedikodular dolaşıyor."

"Öyle mi?" İşte ortaya çıkmıştı. Oradaydı. Fazla rahatlıktan ötürü saklanması gereken bir şey ifşa edilmiş veya edilmek üzereydi.

"Bir kere sınıra yalnız başına gittiği söyleniyor," dedi Cheney uzaklara bakarak. Whitby bile bu açıklamadan sonra uzaklaşmak ister gibi görünüyordu, arabayı sürerken koltuğunda öne doğru eğilmişti. "Sadece söylenti," diye ekledi Cheney. "Doğru mu bilmiyorum."

Söylediği son cümlenin samimiyetsizliğine rağmen Kontrol bunu umursamadı. Gerçeğin Cheney'i endişelendirmediği açıkça görülüyordu veya doğru olduğunu zaten biliyordu ve Kontrol'ü o yöne çekmek istiyordu.

"Söylentilere göre bu olayın ne zaman olduğu da belli mi?" diye sordu Kontrol.

"Son on birinci keşif gezisinden önce."

Bir yanı bu konuyu müdür yardımcısına taşıyıp bildiklerini ve bilmediklerini sorgulamak istiyordu. Öteki yanı ise bu iddianın henüz çok yüzeysel olduğunu düşünüyordu. Cheney'nin özellikle Whitby oradayken neden böyle yaptığını anlamadan önüne atılan bu bilgiyi yuttu. Acaba bu Whitby'nin, bilgi saklayacak kadar cesur olduğu anlamına mı geliyordu, gerçi Grace bilgiyi saklamasını değil, paylaşmasını istiyordu.

"Hiç sınırın üstüne çıktın mı, Cheney?"

Yüksek sesli bir homurtu, "Hayır. Delirdin mi sen? Hayır."

Günün sonuna gelindiğinde, Kontrol otoparkta arabasının direksiyonuna geçti, anahtarı kontağa yerleştirdi ve bir süreliğine durdu. Yağmur dinmiş, çimenlerin üzerinde yağlı birikintiler ve bir çeşit yeşil parıltı bırakmıştı. Otoparkta yalnız-

ca Whitby'nin mor elektrikli arabası kalmıştı, iki boşluğun tam ortasında sanki oraya yağmurla sürüklenerek gelmiş gibi duruyordu.

Ses'i arama ve raporlama vakti gelmişti. Bir an önce arayıp kurtulmak, sürüncemede bırakıp tüm akşamını mahvetmesinden iyiydi.

Telefon çaldı da çaldı.

Ses sonunda sanki Kontrol kötü bir zamanda aramış gibi, "Evet, ne vardı?" diyerek telefonu cevapladı.

Aslında ona müdürün el altından yaptığı sınır gezisi hakkında sorular soracaktı, ama ses tonu hevesini kaçırmıştı. Onun yerine bitki ve fare ile söze başladı: "Müdürün masasında garip bir şey buldum..."

Kontrol bir kere, iki kere, üç kere gözlerini kırpıştırdı. Konuşurlarken bir şeyin farkına varmıştı. Çok ufak bir şey olmasına karşın onu rahatsız etmişti. Ön camın iç kısmında ezilmiş bir sivrisinek vardı ve Kontrol oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Sabah orada olmadığından emindi, ayrıca ezdiğini de hatırlamıyordu. Paranoyak bir düşünce: Arabayı arayan kişi dikkatsizlik edip sineği öldürmüştü... veya onu gözetlediğini bilmesini istemişti.

Dikkati dağılan Kontrol, Ses ile yaptıkları sohbetteki aksaklıkların farkına vardı. Aynı uçakları aşağı yukarı sallayan türbülanslarla karşılaşıldığında nasıl yolcular kemerle bağlı ve endişe içindeyse, Kontrol de aynen o durumdaydı. Veya kab-

lolu yayının her dakika, beş saniye ileri attığı bir televizyon programı seyrediyor gibi hissediyordu. Öte yandan sohbet bir şekilde kaldığı yerden devam ediyordu.

Ses her zamankinden daha huysuz bir şekilde, "Senin için daha fazla bilgi edineceğim ve merak etme lanet olası müdür yardımcısı konusuna da bir çözüm bulacağım. Yarın beni ara," diyordu.

Zihninde o sınırdayken müdür yardımcısının otoparka gelip, kilidi zorlayıp, torpido gözünü kurcalayıp, sadistçe sivrisineği ezdiği bir görüntü canlandı.

"Şu noktada Grace konusunda, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Kontrol. "Belki de şöyle yapmak daha iyi olur..."

Ama Ses çoktan kapatmıştı ve Kontrol de kendini havanın nasıl bu kadar hızlı kararttığına şaşarken bulmuştu.

Ardından kan izinin karmaşık geometrisine ve narin uzuvlarına yoğunlaştı. Kendini sivrisineğe bakmaktan alıkoyamıyordu. Ses'e başka şeyler de söylemek istiyordu, ama sivrisinek yüzünden unutmuştu, şimdiyse söyleyecekleri ertesi güne kadar beklemek zorundaydı.

Sivrisineği öldürdüğünü hatırlamıyor olabilir miydi? Bu çok olası değildi. Kendi öldürmediyse de, lanet hayvanı orada öylece bırakmıştı, kan lekesini de. Bu şekilde mesaja cevap vermeyi planlıyordu. Er ya da geç.

OII: ALTINCI İHLAL

Sosisçik merdivenlerde bekliyordu. Kontrol onu içeri aldı ve marketten tavuklu sandviçle birlikte aldığı kedi mamasından önüne biraz koydu. Sosisçik'in maması havayı yağlı bir somon kokusuyla doldurmuştu, buna rağmen sandviçini mutfakta yedi. Kedisinin yemeğini midesine indirişini seyrediyordu, ama aklı başka yerdeydi, o gün yaptığı hataları düşünüyordu. Tüm pasları takım arkadaşlarını ıskalamış ve ortaokul koçu ona bağırmış gibi hissediyordu. Kapının ötesindeki duvar ayarını bozmuştu. Hem duvar, hem de toplantılar çok fazla zamanını almıştı. Sınıra yaptıkları gezi bile soruları netleştirmek yerine, yeni sorular ve kafa kırışıklıkları doğurmuştu. Müdürün son on birinci keşif gezisi öncesinde sınırın öteki tarafına geçmiş olması fikri onu endişelendirmişti. Sınır gezisinde Cheney, "Müdür hiçbir konuda bizimle hemfikir değildi. Veya amacını gizleyip Grace ile işbirliği yaptı. Veya ben insanları tanıyamıyorum. Bu da mümkün," demişti.

Kontrol sınır gezisinde tuttuğu notları almak üzere sırt çantasını açtı ve bunu yaparken çantasının içinde iki yerine üç tane cep telefonu görünce –Ses ile iletişim kurmak için yanında taşıdığı şık olan, normal kullanım için olan ve bir tane de büyükçe– şok geçirdi. Somurtarak hepsini çıkarttı. Üçüncüsü müdürün masasındaki çalışmayan

eski telefondu. Ona dik dik baktı. Nasıl olmuştu da çantasına girmişti? Grace mi koymuştu? Karafatma gibi bir telefondu, üzerindeki pürüzlü yanıklardan ötürü deri kılıfı kabuk gibi görünüyordu. Bunu Grace yapmış olamazdı. Büyük olasılıkla Kontrol'ün ofisinde bırakmış, o da dalgınlıkla alıp çantasına atmıştı. Peki ya neden otoparkta Ses ile konuştuktan sonra farkına varmamıştı?

Telefonu mutfak tezgâhının üzerine koydu, bir iki kez daha garip bakışlar attıktan sonra alıp oturma odasına götürdü. Neyi gözden kaçırıyordu?

Gönülsüzce çektiği birkaç set şınavdan sonra televizyonu açtı. Az sonra kısa kısa haberlerden montajladıkları televizyon programının esiri olmuştu, başka bir okul katliamı, okyanustaki bir atık bölgesi hakkında rapor, boks ön eleme sonuçlarını haykıran bir sunucu. Yemek programı mı seyretsin, yoksa polisiye dizi mi karar veremedi, ikisini de çok severdi, çünkü onları seyrederken üzerlerinde düşünmeye gerek yoktu, sonra polisiyeye karar verdi, o sırada kedisi kucağında yüksek devirde mırıldıyordu.

Televizyon seyrederken aklına üniversitenin ikinci yılında çevresel bilim profesörünün verdiği bir ders geldi. Dersin ana fikri devlet içindeki kurumların, hatta münferit dairelerin bile, sadece fikirlerin ve düşüncelerin değil, aynı zamanda davranışların ve duyguların da somut birer simgesi olduğuydu. Aynı "göçmenler İngilizce öğrenmeli yoksa vatandaş olamazlar" veya "tüm akıl hastalarına saygı duymalıyız" ifadelerindeki nef-

ret ve empati gibi. Örneğin bir teşkilatın işleyişinde, çabayla yalnızca soyut düşünceleri değil, somut duyguları da ortaya çıkarabilirsin. Southern Reach X Bölgesi'ni araştırmak (ve kontrol altına almak) için kurulmuştu ve görev süresince karşılarına çıkan tüm işaret ve alametlere karşın –tüm konuşmalar, dosyalar, toplantılar ve analizler sonucu– teşkilatın içinde farklı tutumlar ve duygulanımlar da vardı. Bunun sebebini tam olarak tespit edememek sinirlerini bozuyordu, belirli bir algıdan veya duyudan yoksundu sanki. Grace'in bir defasında dediği gibi, eğer Southern Reach'e iyice alışırsa, etrafına ördüğü koza içinde rahata ererse, o zaman istediklerine ulaşması imkânsız olacaktı.

O gece, rüya görmedi. Şafak öncesi çatıdan gelen düzensiz bir sürünme sesiyle uyandığını hatırlıyordu, ama kısa süre sonra ses kesilmişti. Kedisi bile uyanmamıştı.

012: BİR NEVİ AYDINLANMA

Sabah işe döndüğünde odasındaki fosforlu çubuğun söndüğünü ve odanın loşlaştığını fark etti. Kontrol'ün özellikle masası ve sandalyesi karanlıktaydı. Kitaplıktan lambayı aldı ve masasının sol tarafına doğru uzanan rafın üzerine yerleştirdi. Böylelikle Whitby'nin sö-

zünü tutup masasına bıraktığı kalın ve hafiften yıpranmış "Teruvar ve X Bölgesi: Detaylı Yaklaşım" isimli belgeyi daha rahat okuyabilirdi. Paslanmaya başlamış bir ataş tarafından kemirilmiş kapak sayfası, daktilo ile yazılmış sararmış sayfalar, farklı renkli kalemlerle alınmış dipnotlar ve ilk önce koparılıp sonra tekrar yapıştırılmış görseller, bu yola baş koyması konusunda onu tereddüde düşürdü. Belgenin sırasını beklemesi gerekiyordu, şu anki duruma bakılacak olursa bu gelecek hafta da olabilirdi, gelecek ay da. Biyologla başka bir seansı daha vardı, sonra da Grace'le teşkilata dair önerilerini paylaşacağı bir toplantısı, sonra da cuma günü birinci keşif ekibinin videolarını seyredeceği bir randevusu. Aklını meşgul eden başka şeyler de vardı... mesela dekorasyon konusu. Kontrol arkasına kelimelerin gizlendiği kapıyı açtı. Birkaç fotoğraf çekti. Sonra bir teneke beyaz boya ve boya fırçası ile bütün duvarı özenle boyadı: her kelimeyi, haritanın her detayını. Grace ve diğerleri artık bu anıt olmadan yaşamak zorundaydı, çünkü kapının arkasından fışkıran bu kelimelerin yarattığı baskı ile yaşayamıyordu. Boy ölçümü çizgilerini de boyadı, doğru anladıysa. İki kat boya vurdu, üç kat, sonunda sadece alttan gölgeler görününceye kadar, ama boy çizgileri farklı türden bir kalemle çizilmişti ve parlamaya devam ediyordu. Eğer bu işaretler boy ölçümüyse, o halde müdür ölçümler arasında bir santimetre uzamıştı, tabii bir keresinde topuklu ayakkabı giyiyor da olabilirdi.

Kontrol boyamayı tamamladıktan sonra babasının oyduğu, evdeki satranç tahtasının iki parçasını çıkarttı, amacı bitki ve farenin boşluğunu doldurmaktı. Küçük kırmızı bir horoz ve mavi ay rengi bir keçi, her ikisi de *Mi Familia* isimli serinin parçasıydı. Horoza amcalarından birinin ismini vermişti, keçiyeyse halalarından. Babasının çocukluğundan kalma, ahşap çit boyunca alabildiğine uzanan bir arka bahçede, arkadaşları ve kuzenleriyle oynarken fotoğrafları vardı. Ama Kontrol'ün tek hatırladığı babasının tavuklarıydı – bolca beslenen, geleneksel baba mirası, isimlendirilmiş ve asla kesilmeyen tavuklar. "Önünde saygı ile eğinilen tavuklar," derdi Kontrol babasına takılmak için.

Satranç, Kontrol'ün babasının kemoterapi tedavisi sırasında onunla bir şeyler paylaşabilmek adına edindiği bir hobiydi. Babasının da en azından Kontrol odada olmadığında üzerinde düşünüp taşınacağı ve kafasını meşgul edecek bir şeydi bu. Kanserden önce ortak hastalıkları bilardoydu, her ikisi de vasat sayılırdı, ama oynamaktan zevk alıyorlardı. Ama babasının fiziksel rahatsızlığı, zihinsel yorulmaya sebebiyet vermeye başlayınca, bilardo bir seçenek olmaktan çıkmıştı. Kitaplar televizyonun yarattığı sıkıntıya merhem olur muydu? Hayır, çünkü kitap ayracını henüz okumadığı bir kelime deryasını diğerinden ayırmak için kullanıyordu. Ama sıranın kimde olduğuna dair ufak bir hatırlatıcı yardımıyla satranç babasının aklı karışsa da geçmişine dair izler taşıyan bir oyundu.

Kontrol babasının oyduğu aksesuarları, zorla satranç taşı yapmıştı; sonuç olarak da iki defa yorumlandıkları için görevleriyle ilgileri olmayan karmakarışık bir takım olmuşlardı – ilk etapta insandan hayvana, sonra da satranç taşına. Her geçen gün daha iyi oynamaya başlamıştı, kafası dağılsın diye başladığı bir oyun gerçekçi bir hal almaya başladığı için ilgisi artmıştı ve her ne kadar dalgasını geçseler de aldığı sonuçlara önem verir olmuştu. "Büyükanne fili alır," hamlesi ikisini de kıkır kıkır güldürürdü. "Kuzen Humberto, Yeğen Mercedez'i alır."

Şimdi bu oyma taşlar ona yardım edecekti. Kontrol horozu masasının sol köşesine, keçiyi ise sağ köşesine yerleştirdi, horoz dışarı bakıyordu, keçi ise ona. Her ikisine de neredeyse görünmez bir nano kamera yapıştırdı, bu kamera kablosuz olarak cep telefonuna ve dizüstü bilgisayarına görüntü aktaracaktı. Hiç olmazsa ofisi güvenli bir yer olsun istiyordu, bir kale gibi, tüm bilinmeyenleri çözüp ona huzur veren şeylerle doldurmak istiyordu orasını. Karşısına ne çıkacağını nereden bilebilirdi?

O zamanlar müdürün notlarını yorumlamada özgürdü.

*

Müdürün notlarını okumaya başlamadan önce bahar temizliği ritüelini gerçekleştirdi. Kendi sandalyesi dışındaki tüm sandalyeleri ofisten dışarı çıkardı ve hepsini koridora dizdi. Sonra da odanın

ortasına istif yapmaya başladı. Halıda beliren ne olduğu belirsiz lekeleri görmezden gelmeye çalıştı. Kahve? Kan? Et suyu? Kedi kusmuğu? Belli ki hademelerin ve yardakçıların bu odaya girmeleri bir süredir yasaktı. Grace'i ofisin olduğu gibi kalması yönünde emirler yağdırırken hayal etti, tıpkı televizyondaki polisiyelerde çocuğu öldürülmüş ebeveynlerin kaybettikleri yavrularının odalarına bir toz tanesinin dahi girmesine izin vermemeleri gibi. Grace odayı o gelene kadar kilitli tutmuştu, yedek anahtar da ondaydı, ama yine de Kontrol gizli kameraya onun yakalanacağını düşünmüyordu.

Tabureye oturdu, en sevdiği neoklasik bestekârın eseri dizüstü bilgisayarında çalıyordu; müziğin odayı doldurmasına ve kaos içinde bir düzen yaratmasına izin verdi. Hiçbir adımı sektirmiyordu, aynı Dede'si gibi, her ne kadar onun adımları sekse de. Sabah sabah Grace'ten –daha doğrusu birbirleriyle konuşmamak için üçüncü şahıs bir idari asistan aracılığıyla– dosyaları almıştı. Bu dosyalarda müdürün detaylı tüm iç yazışmaları ve raporları vardı – bu yüzden tüm karalamaları ve bilgi kırıntılarını kontrol etmek zorundaydı. Kontrol'e göre bu bir nevi "demirbaş listesiydi." Notları ayrıştırmak için Whitby'den destek istemeyi düşündü, ama karşısına her sayfada değişen gizli, çok gizli, çok-aşırı-acayip gizli erişim yetki düzeyi ibareleri çıkıyordu, sanki anlık değişen borsa tahminleri gibiydi.

Grace'in listeye verdiği isim de pek işlevseldi: YÖNETİCİ DOSYALARI – BÜYÜK VE KÜÇÜK İÇ YA-

ZIŞMA VE RAPORLAR VYP'Sİ. VYP veya Veri Yönetim Programı, Southern Reach'in doksanlarda para harcayıp uygulamaya aldığı tescilli görüntüleme ve denetleme sisteminin adıydı. Kontrol, Grace'den çok daha etkili bir isim bulurdu, mesela YÖNETİCİ EVRAKLARI veya daha dramatik yola girip UNUTULAN BİR TEŞKİLATTAN ÖYKÜLER veya X BÖLGESİ DOSYASI diyebilirdi.

Dosya öbekleri, Grace'in VYP'sine genel hatlarıyla uyum sağlaması için başlığa göre ayrıştırılmıştı: sınır, deniz feneri, kule, ada, ana üs, doğal tarih, yapay tarih, genel tarih, bilinmeyen. "Konu dışı" olanları da bir araya toplamaya karar verdi, ama ona konu dışı görünen bir şey başkası için Reşid taşı olabilirdi – tabii öyle bir taş veya çakıl bunca çerçöpün arasında var olabilirse.

Burası onun için rahattı, yaptığı iş kolaydı, yarattığı his rütbe indiren cezalar kadar tanıdıktı ve yemekten sonra bulaşık yıkamak veya sabah uyandığında yatağı yapmak kadar düşünmeden yaptığı bu işin içinde kendini kaybedebilirdi; hatta tazelenip kendine gelebilirdi.

Ama çok önemli bir fark vardı, bu yığınlar bir bakıma dışarıdan çamurlu ayakkabılarla içeri girmeye benziyordu. Eski müdür ondan yeni nesil bir çiftçi yaratıyordu, arkasında zengin bir geçmişle gelen, menşei dünya olan gizli belgelerden kompost yığınlar inşa ettiriyordu. Meşe ve manolya ağaçları yaprak kisvesiyle bir kısım ham bilgiyi sağlamıştı, bu bilgilere müdür mendiller, tarifler, bazen de tuvalet kâğıdı ekleyerek koyu bir malç hazırlamıştı.

Kontrol'ün kahvaltısını ettiği lokantadan kayda değer bir sürü fatura çıkmıştı, eski müdürün son çare olarak uğrayıp birkaç defa alışveriş yaptığı köşedeki bakkal dükkânından da. Faturalarda normal bir bakkal alışverişinde olmayacak türden olağandışı bazı ürünler bulunuyordu. Bir seferinde kâğıt havlu ve kurutulmuş et alınmıştı, diğer sefer meyve suyu ve kahvaltılık gevrek, başka bir sefer sosis ve yarım kiloluk yağsız süt, sonra da tırnak makası ve tebrik kartı. Memleketi Bleakersville'deki bir barbekü restoranından alınmış peçeteler, faturalar ve reklam broşürleri belirgin bir yol çizmesine çiziyordu, ama Kontrol'ün canı kaburga çekmişti. Bleakersville Southern Reach'e on beş dakika mesafedeydi, Hedley'e giden otoyolun hemen kenarındaydı. Grace'in söylediğine göre, oradaki evde Southern Reach'e dair ne varsa temizlenmişti. Çıkan sonuç da VYP dosyalamasının MÜDÜRÜN EVİ isimli bölümünde saklanıyordu.

Bir saat sonra aklına panikleten bir düşünce geldi: müdürün not aldığı rastgele gibi görünen yüzeylerin ya bir önemi varsa? Ya kelimeler mesajların bütününü oluşturmuyorsa, tıpkı deniz feneri bekçisinin hastalıklı vaazının hikâyenin bütününü yansıtmadığı gibi. Aklına katedralimsi depo geldi ve pek de olası olmamasına rağmen yaprakların bir kısmı acaba X Bölgesi'nden mi geldi diye paranoyakça bir düşünce zihnini ele geçirdi, akabinde bu düşünceyi tehlikeli ve zararlı olduğu için aklından uzaklaştırdı.

Hayır, müdürün farklı dokuları kullanması "yalnızca" onun kendini işine ne kadar kaptırdığının göstergesiydi, sanki gözlemlerini anında kelimelere dökme ihtiyacı duymuştu, ne unutmayı ne de bir editörün olayı anlamak için önünü kesmesini istiyordu. Veya bir bilgisayar korsanının VYP'ye indirgenmiş zihninin iç işleyişine sızmasını.

Sonuç olarak, sadece birincil öncelikli "doküman" yığınlarını değil, aynı zamanda müdürün yaşamı ve Southern Reach binaları dışındaki dünyada yaptığı gezintileri içeren gelişigüzel kayıtları da incelemek zorunda kalmıştı. Bunun faydası dokunmuştu, çünkü resmi dosyalardaki bilgiler bölük pörçüktü – ya Grace'in müdahil olmasından ya da müdürün bilgileri harman gibi savurmasından dolayı. Hiç kardeşi yoktu, babası onu Ortabatı'da büyütmüştü. Bir eyalet üniversitesinde psikoloji okumuştu ve beş yıl boyunca danışmanlık yapmıştı. Daha sonra Merkez aracılığıyla Southern Reach'e başvurmuş ve orada çok sıkı bir çalışma temposuyla kendini birçok defa ispat etmişti – bu sayede geçmişteki gösterişsiz kariyer açığını da kapatmıştı. Southern Reach o zamanlar daha cazip bir atama olarak görünmüş olmalıydı – ve orada zar zor edindiği bilgileri ofisindeki belge yığınlarına dönüştürmüştü. Daha detaylı istihbarat talebi, Merkez'in bir labirenti andıran dar gırtlağına teklif olarak sunulmuş, ama üzerine kilit vurulmuştu. Günün birinde belki o gırtlak onun bulunduğu yöne doğru bir dosya kusabilirdi.

Dolayısıyla elinde bulunan dosyalardan ve zihninde VYP-dışı bambaşka kategoriler oluşturarak müdürün bakış açısının gerçek teruvarını –onu teşvik eden şeyleri ve bilgi tabanını– oluşturmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Yalnızca yıpranmış yapraklardan değil, üyelik yenileme formlarından da anlaşılacağı üzere, televizyon rehberine üyeliği vardı, aynı zamanda kültür ve sanat dergilerine de. Dişlerini temizlettiği diş hekimine sigortası karşılamadığı için 72,12 dolar borcu vardı, insanların bunu bilmesi de umurunda değildi. Kasabanın dışındaki bowling salonu sık uğradığı bir yerdi. Teyzesinden doğum günü kartları almıştı, ama ya kartlardan hoşlanmıyordu ya da teyzesine yakınlık duymuyordu. Domuz pirzolası ve karides güveç seviyordu. Yalnız yemekten hoşlanıyordu, ama barbekü yapılan bir restorandan alınan fişte iki kişilik sipariş vardı. Biriyle mi gitmişti? Belki de aynı kendisi gibi, ertesi gün yiyeceği yemeği de sipariş etmişti.

Notlarında sınırla ilgili pek bir bilgi yoktu, fakat gördüğü o beyaz sarmal, o açıklık alan, zihninden henüz tamamıyla çıkmamıştı. Annesinin gökyüzündeki çakıp sönen parlak ışığıyla, gördüğü sarmal ışık arasında garip bir eşzamanlılık vardı, edebi olanla, mecazi olan zamanın ve mekânın enginliğinde bir araya gelmişti, yalnızca düşünceler bu açığı kapatabilirdi.

Bitki ve farenin altındaki tortu katmanları çözülmesi en zor olanlardı. Sayfalardan bazıları narin

ve inceydi; bitkinin geride bıraktığı kızıl çizgili yarı saydam köklerin içine sızıp derinlemesine kuşattığı kâğıt parçaları ve yırtık pırtık yaprak kolajları birbirlerine yapışma eğilimindeydi. Kontrol, sayfaları birbirinden titizlikle ayırırken, uzun süredir uykuda olan bir küf kokusu yükseldi, yoğunlaştı ve keskinleşti. Bu kokuyu kirli çorapların kötü kokusuyla kıyaslamamayı denedi.

Katmanlar müdürün hem doğayı, hem de soğuk kahvaltıyı sevdiğini destekler nitelikteydi. Yulaf gevreği kartonunun üzerine yapışmış fişi, üzeri mavi lekeli meşe yaprağından ayırdığında kelimeleri oluşturan mürekkebin birbirine karıştığını gördü. "X.10.C ekibinin deşifre metinlerini gözden geçir, özellikle DF çıkarmasını" yazılıydı kartonun üzerinde. Yaprağın üzerinde ise "koşullandırma amaçlı kullanılan siyah kutuların kullanımına son verilmesini öner." Meşe yaprağını "bilinmeyen değer" olduğu için, bilinmeyen yığınının üzerine bıraktı.

Başka ilgi çekici parçalar da ortaya çıkmıştı, bazıları yığın halinde duran kitapların aralarından sarkmaktaydı, bazıları da kitap ayracı gibi görünmekten ziyade, müdürün tepesi atmış da kendi yazdığı notları cezalandırmış gibi kabaca sayfaların arasına tıkıştırılmıştı. On ikinci keşif ekibine dair yazı, sadece on sekiz ay öncesinin tarihi atılmış olmasına rağmen garip bir şekilde nokta vuruşlu yazıcıyla basılmıştı ve Kontrol onu yıpranmış yapısından müdürün üniversitedeyken kullanmış olabileceği temel biyoloji ders kitabının içinde buldu.

Grace'in VYP'sine girmemiş olan bu notta müdür haritacı için, "gerçekle kuvvetli bir bağı var, ötekilere iyi ve sağlıklı bir örnek," diye yazmıştı. Sınıra hazırlık alanında gruptan çıkarılan dilbilimci için "faydalı ama olmasa da olur; tehlikeli olması muhtemel biri, ilginin yönünü saptırabilecek sempatik ama sığ bir karakter," demişti. Kime göre sempatik? İlginin yönünü neden saptıracak? Peki ya bu sapış istenen bir şey mi yoksa...? Antropoloğa ilk ismi ile hitap edilmişti, anlayıncaya dek bu durum Kontrol'ün aklını karıştırmıştı. "Hildi uyum sağlayacak, anlayacak." Bir süre bu nota bakakaldı. Neye uyum sağlayacak? Neyi anlayacak?

Kafa karıştırıcı detay eksikliklerinden öte, bu notlar sanki müdür tiyatro oyununa veya sinema filmine oyuncu seçiyormuş gibi bir his yaratıyordu. Aktörler hakkında aldığı notlar. Takımların ihtiyacı olan uyumdur, ama müdür maneviyat ve grup dinamiğiyle ilgileneceği yerde başka özelliklerle haşır neşirdi.

Biyologla ilgili not en ayrıntılı olandı ve Kontrol'ün zihninde başka sorular oluşmasına sebep olmuştu.

> Pek iyi bir biyolog değil. Yaklaşımı geleneksel. İnsanlardan ziyade çevreyle empati kurmaya eğilimli. Buraya geliş sebebini ve maaşını kimin ödediğini unutuyor. Ama inanılmaz biçimde konuyla bütünleşebiliyor. X Bölgesi'ne adım attığı andan itibaren orayı benden daha

> iyi anlayacağı açık. Benzer ortamlarda tecrübesi var. Kendine yeten biri. Yüklerinden arınmış. Kocası vasıtasıyla tanışıldı. X Bölgesi'nde ne olacak? Bir sinyal? Bir alev? Yoksa görünmez mi? Faydalanmak lazım.

Üç kitaplık zenobiyoloji serisinin ikinci cildinin yakınlarında bulduğu başka bir not aklına geldi: "biyo: TB kontam mrz klmş?" Bu cümlenin 'biyolog topoğrafik bozukluk kontaminasyonuna maruz kalmış mı?' olduğunu tahmin etti – en yakın tahmin buydu. Ama herhangi bir tarih olmadan bunun aynı keşif gezisine ait olduğundan bile emin olamıyordu. Benzer şekilde, iki ayrı kâğıtta "L'den gizle" ve "L hayır dedi – hiç şaşırmadım" yazılarını gördüğünde "L" Lowry mi, yoksa daha olağandışı ve düşük ihtimalle "fener bekçisi" mi demek bilemiyordu.

Tüm öğrendiklerini sindirmeliydi, sabırlı olması gerekiyordu. Grace'in VYP dosyalarında çok fazla sayfa ve onlarca not vardı, ancak müdürün sınırın ötesine yolculuğuna dair herhangi bir bilgi yoktu. Daha şimdiden gizli eğilimleri sezmeye başlamıştı; Whitby'nin teruvar teorisinin X Bölgesi'nden ziyade Southern Reach'e daha uygun olduğunu fark ediyordu, muhtemelen bu düşüncede tek başına olduğu için sınırlı kalmıştı. İşlevsiz bir fikrin vakumun içinde filizlenip filizlenemeyeceği, özellikle birey isimsiz bir hayaletken ve diğer insanlarla etkileşim halinde değilken bilinemez. Çünkü modern internet çağında zihin

virüslerine veya solucanlarına sık sık rastlanıyor: kendi kendine yıkanmış tepeden inmiş ideolojilere batmış beyinler, yıllarca gizli kalmış, sessiz sedasız köklenen, sonra bir anda insanları ele geçiren ideolojiler. Şu an her şey olabilir ve oluyor da. Hükümetin her çiftçinin satın aldığı gübreyi ve havai fişeği araştırması mümkün değil – her sapığın peşine bir polis dikilmez.

Evraklara bakarken aklına, müdürün kendini direniş gösteren bir gücü anlamaya ve ona karşı gelmeye adayan bir teşkilatı yönettiği, sınırın, en azından bazı bakımlardan ilerlediğine inandığı, o halde resmi protokolleri esnetmiş olabileceği geldi. Eğer amirlerin ve iş arkadaşların senin düşüncelerine katılmıyorsa, farklı bir plan hazırlaman ve kendi başına onu uygulaman gerekebilir ve dikkatli bir şekilde sana inananların veya en azından düşmanca davranmayanların yardımıyla planını uygulaman. İster onlarla detayları paylaş, ister paylaşma. Ve belki de, planını tasarlamaya, televizyon seyrederken veya dergi okurken en sevdiğin restoranlardan aldığın fişlerin arkasına yazarak başlayabilirsin.

Grace ile buluşmak için çıkmak üzereyken, Kontrol kendini kâğıt istifleriyle ve üst üste konmuş dosyalarla çevrelediğini fark etti. Onları aştıktan sonra, kapının önüne yığılmış sandalyelerin ve küçük portatif masanın etrafından geçmek için bayağı bir çaba harcadı, öyle ki bir şeyleri gayri ihtiyarı dışarda tutmak için böyle yaptığını bile düşündü.

013: TAVSİYELER

Kontrol, Grace'in hükümranlığına dalmak ve orada rahat olduğunu göstermek istiyordu, ama yanına vardığında idari asistanıyla saçma sapan eğlendikleri bir sohbetin ortasındaydı.

Beklerken temel öğeleri değerlendirdi, sebebi her ne olursa olsun ona sunulmuş tüm öğeleri. Grace Stevenson. *Homo sapiens.* Dişi. Kökeni aslen Karayip Adaları'na dayanıyor. Ailesinin bu ülkedeki üçüncü kuşak temsilcisi ve üç kız kardeşin en büyüğü. Anne ve babası üçünü birden üniversitede okutabilmek için çok çaba sarf etmişlerdi, Grace çift anadaldan bölüm birincisi olarak mezun olmuştu, siyasal bilimler ve tarih, sonra da Merkez'de eğitime tabi tutulmuştu. Sonra özel bir operasyon esnasında bacağını incitmişti –nasıl olduğu konusunda bilgi yoktu– ve Southern Reach'in sahillerine vurmuştu. Hayır, bu doğru değildi. Müdür, Grace'in ismini şapkadan mı çekmişti? Cheney sınır gezisinde bu duruma dikkat çeken ifadeler kullanmıştı.

Ama bir zamanlar herhalde çok daha büyük hırsları vardı, peki ya onu orada tutan neydi – sadece müdür olamaz. Southern Reach'teki görevinin başlangıcından itibaren, Grace Stevenson tembellik olarak adlandırılmasa da, bir nevi duraksama patemine girmişti – bu ruh halinin derinliklerinde büyük ihtimalle sekiz yıl önceki karmakarışık,

uzun süre sonuçlanmayan boşanması vardı. Olay ikiz oğullarının üniversiteden mezuniyetine denk gelmişti. Bir yıl sonra Merkez'e Panamalı biriyle – bir kadınla– birlikte olduğunu bildirmişti, böylelikle tekrar araştırılacak ve güvenlik riski oluşturmadığı varsayılacaktı, öyle de oldu. Her şey planladığı gibi gitse de travmatikti. Oğulları büyüyüp doktor olmuştu. Onları bir futbol turnuvasında çekilmiş fotoğrafları ile masasının üzerinde ölümsüzleştirmişti. Başka bir fotoğrafta müdürle kol kolaydı. Müdür iri bir kadındı, hani şişman mı, yoksa kaslı mı bir türlü anlayamadığınız türden. Birlikte Southern Reach şirket pikniğindeydiler, sol arkadan fotoğraf kadrajına barbekü alanı ve çiçek desenli gömlekler giymiş insanlar girmişti. Teşkilatın yaptığı sosyal etkinlikler Kontrol'e nedense hep saçma gelmişti. İki fotoğraf da şimdiden ona tanıdık gelmeye başlamıştı.

Boşanmadan sonra müdür yardımcısının kaderi müdürünkine daha da çok benzemeye başlamıştı, eğer satır aralarını doğru okuduysa birkaç defa onu idare bile etmişti. Hikâye, müdürün ortadan kaybolması ve müdür yardımcısına dünyanın en berbat ödülünün verilmesi ile son bulmuştu: Yaşam Boyu Müdür Yardımcılığı.

Ve tabii ki tüm bunların ve daha da fazlasının sonucunda Grace Stevenson içinde çok yoğun bir kin beslemişti. Kontrol bu duyguya bir raddeye kadar sempati duyuyordu, ama belki de bu onun zayıflığıydı. "Empati zavallılara göredir," derdi babası, sıklıkla karşılaştığı ırkçılık karşısında yıprandığı

zamanlarda. Eğer bir şeyin üzerinde düşünmek zorunda kalıyorsan zaten yanlış yapıyorsundur.

İdari asistan sonunda gitmişti, Kontrol tam karşısına oturdu. Grace Kontrol'ün ilk tavsiyelerinin bulunduğu kâğıtları koktuğundan veya rencide olduğundan değil, yakın gözlük almak istemediğinden kol boyu uzaklığında tutarak okudu.

Tavsiyeleri bir meydan okuma olarak mı görecekti? Öyle olmasını umuyordu, onları kasten yarım yamalak yazmıştı. Önüne vızıldayan bir ses kayıt cihazı koyması iyi olmamıştı, ama Grace'in vereceği yanıt önemliydi. Kontrol sabahleyin aynada, vereceği sözsüz tepkilerin provasını yapmıştı.

Doğrusu, yaptığı idare ve yönetim önerilerinin birçoğu, birkaç yıldır yöneticisiz olan –veya daha nazik bir ifadeyle, başındaki yöneticinin yetersiz olduğu– her kuruluşa uygulanabilecek türdendi. Diğerleri ise rastgeleydi, fakat dokundukları her yerden cerahat boşalacağı ve birilerinin işini aksatacağı kesindi. İstediği bilgi akışının birçok yöne birden gitmesiydi, örneğin dilbilimci Hsyu'ya diğer teşkilat birimlerinin gizli bilgilerine erişim verilmeliydi. Ayrıca uzun süredir izin verilmeyen ek mesai ve gece vardiyalarına da tekrar başlanmasını istiyordu, binanın elektriği nasılsa günün yirmi dört saati açıktı. Birçok personelin erken çıktığını görmüştü.

Gereksiz olan şeyler de vardı ve Grace'in Kontrol ile o konularda mücadeleye zaman ve enerji ayıracağı belliydi.

"Çok hızlısın," dedi nihayet, birbirine ataşla tutturulmuş listeyi masanın üstünden ona doğru

savurdu. Kontrol yakalayamadan kâğıtlar kayarak kucağına düştü.

"Dersimi çalıştım," dedi Kontrol. Bu her ne demekse.

"Özenli bir okul çocuğu. Gözde bir öğrenci."

"İlkiyim." Kontrol ona tamamen katılmıyordu, Grace'in söyleme şeklinden hoşlanmamıştı.

Grace karşılık olarak samimiyetsiz bir gülümseme bile bahşetmedi. "Sadede geleyim. Biri bu hafta Merkez'e giriş çıkışlarımı engellemeye çalışmış – tahkikat yapmış, ortalığı karıştırmış. Sana bu kıyağı her kim yapıyorsa beceriksiz biri – veya arkandaki grup yeterince güçlü değil."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Kontrol, aksi yönde çabalamasına rağmen hareketleri vücudunun geri kalanıyla birlikte hayret edici bir şekilde bükülüyordu.

Grup. Ses'in gizli bir kimliği olduğuna dair hayal kurmuş olmasına rağmen o grubun başındaki kişinin annesi olacağı hiç aklına gelmemişti, bu da otomatikman onu –içinde muhalif görüşler olan– gerçek gölge operasyonları fikrine yönlendirmişti. Merkez'in parçalanmış olma ihtimali, dengesini hafiften bozmuştu. Ses, Kontrol'ün talebini araştırmak için fil veya gergedan büyüklüğünde dev bir efor sarf etmiş olabilir miydi? Ve: Grace irtibatta olduğu kişileri Kontrol'e karşı kışkırtmadığı zamanlarda onlardan ne amaçla faydalanıyordu?

Grace'in yüzündeki tiksinti ifadesinden cevabı hakkında ne düşündüğü anlaşılıyordu. "Bu durumda, John Rodriguez, önerilerin hakkında hiç-

bir yorumum yok. Sadece onları elimden gelen en yavaş biçimde yürürlüğe koyacağımı söyleyebilirim. Birkaçının önümüzdeki çeyrekte gerçekleştiğini görebilirsin, örneğin yeni zemin deterjanı alma konusu. O da belki."

Zihninde Grace'in biyoloğu çaktırmadan kaçırması, karşılıklı verilmeye çalışılan zararlar, bulutların ötesinde, devasa, kanla sırılsıklam olmuş iki asansörün üzerinde bugünden itibaren yıllarca sürecek bir savaşın görüntüleri canlandı.

Kontrol başıyla sert bir şekilde onayladı –bir şekilde yenilgiyi kabul etmişti– ama aslında kendinden beklediği hareket bu değildi.

Ama Grace'in yapacakları henüz bitmemişti. Çekmeceyi açıp içinden sedef kakmalı mücevher kutusunu çıkartırken gözleri pırıldıyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Mücevher kutusu?" diye cevapladı, kafası karışmıştı, ama kesinlikle kendine gelmişti.

"Bu kutu suçlamalarla dolu," dedi Grace, kutuyu takdim eder gibi ona doğru tutuyordu. Bu kutu seni adam yerine koymadığımın nişanesidir.

"Suçlama kutusu nedir?" Bilmek istememesine rağmen sordu.

Tıkırtı ve gıcırtı sesleri eşliğinde, kutunun esniyor gibi görünen kadife ağzı, Kontrol'ün çok iyi tanıdığı bir avuç dolusu böceği, Grace'in tutanak defterinin çaprazından üstüne yuvarladı. Birçoğu masanın kenarına geldiğinde durdu, sadece birkaç tanesi listenin yolundan giderek kucağına düştü. Çürük bal kokusu yine yoğunlaşmıştı.

"Suçlama kutusu budur."

Akıllıca bir cevap vermeyi denedi, ama ne derse desin zayıf olacağının farkındaydı: "Orada tek bir suçlamanın birçok kez yapılmış halini görüyorum."

"Daha içini tamamıyla boşaltmadım."

"Şimdi boşaltmak ister misin?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Henüz değil. Ama Merkez'le işbirliğine devam edersen boşaltırım. Casuslarını al, başına çal."

Yalan mı söylemeliydi? Ama bu vermek istediği mesajın amacını baltalardı.

"Odana neden dinleme cihazı yerleştireyim ki?" diye sordu masumiyetinin altını oyan bir ifadeyle, sanki *gerçekten* masummuş gibi içinde tutkulu bir öfke yükseldi. Çünkü bir bakıma masum olduğunu düşünüyordu: Etki tepki doğuruyordu. Birkaç keşif üyesi kaybet, birkaç böcek kazan. Bazılarını tanıyor bile olabilirdi.

Ama Grace ısrarcıydı: "Yerleştirdin. Aynı zamanda dosyalarımı talan ettin, çekmecelerimi karıştırdın."

"Hayır, yapmadım."

Bu sefer öfkesinin gerçek bir dayanağı vardı. Onun ofisini yağmalamamıştı, sadece içine dinleme cihazları yerleştirmişti ve düşündükçe daha şimdiden bu hareketi bile onu rahatsız etmeye başlamıştı. Karaktersiz bir davranıştı, hiçbir amaca hizmet etmemiş, aksine zararı dokunmuştu.

Grace azimle konuşmasını sürdürdü. "Eğer tekrar yapmaya kalkışırsan, seni şikâyet ederim. Kapıdaki şifreyi çoktan değiştirdim. Bilmek istediğin her şeyi bana sorabilirsin."

Söylemesi kolaydı, ama Kontrol bunun doğru olduğuna inanmıyordu, bu yüzden test etmeye karar verdi: "Müdürün cep telefonunu çantama sen mi koydun?" Müdürle ya da sınırla alakalı veya "arabamda sivrisinek öldürdün mü" gibi daha gülünç sorular sormak istedi, fakat başaramadı.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye yanıtladı, Kontrol'ün verdiği cevabı taklit ediyordu sanki, ama hem ciddileşmiş hem de şaşırmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Böcekler hediyem olsun," dedi Kontrol. Onları Southern Reach Antika Dükkânında turistlere satabilirsin.

"Hayır ciddiyim – neden bahsediyorsun?"

Kontrol cevap vermek yerine ayağa kalktı ve koridora doğru yöneldi, arkasından duyduğu kahkaha mıydı, yoksa tavandaki havalandırmanın yankısı mı, emin değildi.

014: DEVRİMİN KAHRAMAN KAHRAMANLARI

Günün ilerleyen saatlerinde, Grace'i unutmak için –ofisini o talan etmediyse, kim etmişti?– notların içinde yüzüp, gözünü kulağını onlarla doldurmuşken, keşif kanadı onu aradı ve neşeli bir ses, "biyolog kendini hiç iyi hissetmiyor – bugünkü görüşmeyi yapmak iste-

miyor," dedi. Kontrol nesi varmış diye sorduğunda, adam ona "Kramplardan ve ateşten şikâyetçi. Doktor soğuk algınlığı olduğunu söylüyor," diye cevap vermişti. Soğuk algınlığı mı? Soğuk algınlığı nedir ki?

"Hemen kolları sıvadı." Notlar ve bu seanslar hâlâ kati olarak onun özerk alanıydı. Ertelemek istemiyordu, dolayısıyla kendi gitmeye karar verdi. Grace ile karşılaşmamayı ümit ediyordu. Whitby'nin ise yardımı dokunabilirdi, ama telefonla aramış olmasına rağmen, adam henüz ortalarda yoktu.

Birazdan gelirim demişti, ancak Kontrol bunun bir numara olduğunu düşünüyordu – uyumlu davranmadığı çok açıktı, ama geldiği taktirde de sahip olduğu avantajı kaybedebilir veya Grace'in onun üzerinde güç sahibi olduğunu doğrulamış olabilirdi. Aklı bölük pörçük notlarla, müdürün sınırın ötesine yaptığı gizli seyahatle ve içleri kumaş kaplı mücevher kutularının yarattığı öldürücü yankıyla karmakarışık olmuştu. Bunları zihninden ya atmak ya da zihnini bir süreliğine başka şeylerle doldurmak istiyordu.

Ofisinden çıktı ve koridorda yürüdü. Biraz ilerdeki holde, yüzeysel bilgilerle donatılmış personelin birkaçını ilk defa laboratuvar önlüğü giyerken görüyordu. Onun için mi böyle yapmışlardı? Yanından geçerken "sıkıldın mı?" diye mırıldandığını duydu siması tanıdık gelen sıska bir adamın yanındaki siyahi kadına. "Kendi işime bakacağım," diye bir cevap geldi. "Burayı gerçekten

diğer yerlere tercih ediyorsun değil mi?" Oyunu kitabına göre mi oynamalıydı? Belki. Biyoloğun artık zihnine yerleştiği yadsınamaz bir gerçekti: Keşif kanadına ulaşan yolu daraltan, tavanları alçaltan, yerdeki sert yeşil halının sürekli arayış içinde olan dilinin ayağına dolanmasına sebep olan hafif bir basınç yaratıyordu. Artık sorgulama ve sohbet arası geçişken bir alanda varlıklarını sürdürüyorlardı, buna tam anlamıyla bir isim veremiyordu.

"Tünaydın müdürüm," dedi Hsyu, solundaki su fıskiyesinden beklenmedik bir anda bir baş belirdi, sanki kocaman bir kukla veya enstalasyon canlanmıştı. "Her şey yolunda mı?"

Saniyeler önce her şey yolundaydı. Şimdi neden olmasın ki? "Çok ciddi görünüyordunuz." Belki de bugün ciddi olmayan *sensin*; olamaz mı? Ama böyle söylemedi, gülümsedi ve koridorda ilerlemeye devam etti, dilbilimcilerin minik diyarını geride bırakarak.

Biyolog her konuştuğunda dünyasında bir şeyler değişiyordu, bunu bir açıdan çok kuşkulandırıcı buluyordu, dikkati dağıldığı için kendine kızıyordu. Ama herhangi bir flörtleşme yoktu, en basit bir duygusal bağ bile kurmamışlardı. Konuşmaya devam ettikleri ve aynı alanı paylaştıkları taktirde, kafayı onunla *bozmayacağından*, onu saplantı haline *getirmeyeceğinden* ve dibe giden bir sarmala *kapılmayacağından* çok emindi. Planlarında böyle bir şeye yer yoktu, ayrıca öyle biri de değildi.

Keşif kanadında çember şekilde dört tane güvenlik bulunuyordu, sıkça kullandıkları toplantı odası da dış çemberin kenarına –seni bakteriden tut da on yaşındayken kayalık plajda ayağını delip geçen o paslı çivinin bıraktığı ize kadar tam teşekküllü tarayan dekontaminasyon bölgesinin hemen ötesine– iliştirilmiş konumdaydı. Biyoloğun oraya gelmeden önce, her yeri ot bürümüş, mikroplu, paslı metaller, çatlak beton ve köpek bokuyla dolu boş bir arsada beklediğini düşününce bu çok manasız geliyordu. Ama yine de yaptılar, ciddi ve sakin bir şekilde. Bunun ötesinde her yer kör edici bir beyaza boyanmıştı, her şey koridorun ilerisindeki odaların solmuş cam göbeği ve bakır renkleriyle tezat içindeydi. Southern Reach'in geri kalanıyla ve bir diğer ismi "süit odalar" olan bekleme alanlarıyla aralarında sadece üç kilitli kapı daha vardı. Doku ve tonlar, bir zamanların fütürist tasarımı olabilirdi, ama şu an içinde soyut yenilikçi nitelikler barındıran siyah beyaz mobilyalara bağlı kalmış retro-fütürist bir haldeydi.

Bu değişik bir iskemle. Bu da masaya benzeyen bir tezgah. Buzlu paravan camlarının üzerine, babasının her zaman dalgasını geçtiği, içinde bir sıra sazlık ve şahine benzeyen bir kuşun bulunduğu, basit bir vahşi yaşam kesiti çizilmişti. Her şey 70'lerin düşük bütçeli bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibiydi. Hiçbirinde babasının soyut heykellerine koymaya çalıştığı akıcılık ve hareketsiz devinim hissi yoktu.

Minimalist fuayede ve dinlenme odalarının girişi görevini üstlenen süit odalarda, gerçekle ilgisi olmayan değersiz fotoğraflar ve portreler vardı. Fotoğraflar gezilerin başarıyla tamamlandıkları izlenimini oluşturmak için dikkatlice seçilmişti, hepsi kocaman gülümsemelerle ve neşeyle doluydu; kötü biçimde sonlanmış keşiflerin hazırlık aşamalarını canlandırdıkları fotoğraflarda ise aktör kullanmışlardı. Süitlere kadar devam eden, sıra sıra dizilmiş portreler ise Kontrol'e göre en kötüleriydi. İlk keşif ekibinin "geriye dönen" yirmi beş üyesinin fotoğrafıydı bunlar, "el değmemiş doğa" ile ilk kez karşılaşan muzaffer öncüler ki o doğa Lowry dışında hepsini öldürmüştü. Bu keşif üyeleriyle bir araya gelen personelin benimsediği alternatif bir gerçeklikti. Cesaret ve dayanıklılık hakkında uydurulmuş bu hikâyelerin amacı güncel keşif gezilerinde aynı nitelikleri canlı tutmaktı. Aynı sosyalist bir diktatörlüğün şanlı devrim kahramanları gibi.

Ne anlama geliyordu? Hiç. Biyolog bunlara inanmış mıydı? Belki. Bu hikâye herkesi kendine inandırmak istiyordu, buna muhtaçtı: bir milletin başarabileceklerine dair bir efsane. Kollarını sıva ve işe koyul, eğer yeterince çabalarsan, geriye gözleri uzaklara dalmış, kişiliğinin yerine içinde kanser barındıran, kısa süreli bellek sahibi bitkin bir zombi olarak değil, sağ dönersin, hayatta kalırsın.

Hayalet Kuş'u odasında, portatif karyolasının üzerinde buldu – veya yatağının; raporu tutan başka biri olsaydı böyle yazardı. Ortamda kireç

badanalı kışla, yaz kampı veya iflas etmek üzere olan bir otelin birleştirilmiş görüntüsü vardı. Aynı soluk duvarlar – bir farkla, burada aynı hapishane hücrelerindeki gibi boyanın altındaki graffitiler seçiliyordu. Yüksek tavanda bir tepecamı, kenardaki duvarda da dar bir cam vardı, ama biyoloğun dışarı bakabilmesi için fazla yüksekti. Yatak uzaktaki duvarın kenarına kurulmuştu, karşısında televizyon ve DVD oynatıcı vardı: Sadece onaydan geçmiş filmler ve birkaç kanala izin veriliyordu. Gerçeğe yakın şeyler yoktu. Hafızadaki boşlukları dolduracak şeyler. Çoğunlukla eski bilimkurgu ve fantastik filmler ve melodramlar vardı. Belgeseller ve haber programları "seyredilmeyecekler" listesindeydi. Hayvan gösterileri ise her iki listede de yer alabilecek türdendi.

"İyi hissetmediğin için bu sefer seni ben ziyaret edeyim dedim," dedi taktığı ameliyat maskesinin ardından. Görevli, biyoloğun bu ziyarete müsaade ettiğini zaten belirtmişti.

"Bence hastalıkta bulduğu huzuru mahvedip, bu güçsüz halinden istifade edeyim demişsindir," dedi. Gözleri kan çanağı gibi olmuş ve gölgelenmişti, yüzü süzülmüştü. Hâlâ o garip hem hademe hem askeri üniformaya benzeyen kıyafeti giyiyordu, tek farkla bu sefer kırmızı çorapla. Hastayken bile güçlü görünüyordu. Kontrol herhalde aşırı sayıda tekrarla şınav ve mekik çekebiliyordur diye düşünmeden edemedi.

"Hayır," dedi, yumurta şekilli sandalyeyi döndürürken gözünde o görüntüyü detaylıca can-

landırıyordu, geriye doğru yaslanmış ve bacakları garip bir şekilde iki yandan sarkmıştı. Acaba havaalanlarında yalnızca plastik bıçağa izin vermeleriyle aynı sebepten mi burada da gerçek sandalyelere izin verilmiyordu? "Hayır, kaygılandım. Seni toplantı odasına sürüklemek istemedim." Acaba hastalığı için kullandığı ilaç onu sersemletmiş miydi? Daha sonra mı gelmeliydi? Belki de hiç gelmemeliydi. Bu ortamda aralarında bir güç eşitsizliğinin olduğunu huzursuzlanarak fark etti.

"Pek tabii. Phorus salyangozları nezaketleri ile tanınırlar."

"Eğer yazdığın biyoloji metninin ilerleyen sayfalarını okumuş olsaydın, bunun gerçekten doğru olduğunu görürdün."

Bu espri ona yarım yamalak bir gülümseme kazandırmıştı, ama aynı zamanda biyolog karyolasına dönmüş ve sarı yastığına sarılmıştı. Üçgen şekilli sırtı ona bakıyordu, gömleğinin kumaşı gerilmişti, boynunun pürüzsüz derisindeki narin tüyler mikroskobik bir belirginlikle kendilerini gösteriyordu.

"İstersen ortak alana gidebiliriz?"

"Hayır, beni doğal olmayan ortamımda görmelisin."

"Ortamın gayet hoş görünüyor," dese de dememiş olmayı isterdi.

"Hayalet Kuş'un serbest dolaşım alanı günlük yirmi beş ila elli kilometre karedir, bunun gibi daracık on metrekarelik bir yer değil."

"Belki bugün kocan ve müdür hakkında konuşuruz."

"Kocam hakkında konuşmayacağız. Ve müdür *sensin*."

"Pardon. Psikolog demek istemiştim. Yanlış söyledim." Kendine bir yandan küfür ediyor, bir yandan da affediyordu.

Yastığa gömdüğü sağ kaşını kaldırdığını görebilmesi için hafifçe döndü, sonra tekrar duvarı seyre daldı. "Yanlışlıkla mı söyledin?"

"Psikolog demek istedim."

"Bence müdür demek istedin."

"Psikolog," dedi inat ederek. Belki de rahatsız olduğunu gereğinden fazla göstererek. Onu asıl rahatsız eden bu anın doğallığıydı. Onun özel alanına hiç yaklaşmaması gerekirdi.

"Öyle diyorsan öyledir." Sonra rahatsızlığından zevk alırcasına, yeniden döndü, bu sefer yan yatmış ona bakıyordu, yastığına yapışmış gibiydi. Kafasını kaldırdı ve mahmur bir arsızlıkla, "Bilgi paylaşmaya ne dersin?" diye sordu.

"Anlamadım?" Ne demek istediğini bal gibi anlamıştı.

"Sen bir soruya cevap vereceksin, ben bir soruya cevap vereceğim."

Bir şey söylemedi, getirisini ve götürüsünü tartıyordu. Ona bütün gün yalan söyleyebilirdi, ruhu duymazdı.

"Tamam," dedi.

"Güzel. Ben başlayacağım. Evli misin veya hiç evlendin mi?"

"Hayır ve hayır."

"İkide sıfır. Gey misin?"

"Bu başka bir soru – ama hayır."

"Haklısın. Hadi sen sor."

"Deniz fenerinde neler oldu?"

"Çok genel. Detay ver."

"Deniz fenerinin içine girdiğinde en tepesine tırmandın mı? Orada ne buldun?"

Doğruldu, duvara yaslandı. "Bu iki soru. Bana neden öyle bakıyorsun?"

"Sana farklı bir şekilde bakmıyorum." Göğüslerinin yeni farkına varmıştı, daha önceki seanslarda onlara dikkat etmemişti. Şimdi yine görmemezlikten gelmeye çalışıyordu.

"İki soru sordun ama." Anlaşılan doğru tepki vermişti.

"Doğru diyorsun."

"Hangisine cevap vermemi istiyorsun?"

"Ne buldun?"

"Hatırladığımı kim söyledi?"

"Şimdi söyledin ya. Hadi anlat."

"Günlükler. Bir sürü günlük. Basamaklarda kurumuş kan. Fener bekçisinin bir fotoğrafı."

"Fotoğraf mı?"

"Evet."

"Tarif edebilir misin?"

"Deniz fenerinin önünde iki orta yaşlı adam, yanlarında küçük bir kız çocuğu. Fener bekçisi ortada duruyor. İsmini biliyor musun?"

"Saul Evans,"diye cevapladı düşünmeden. Bir sakınca görmedi. Müdürün odasının duvarında

da asılı olan deniz fenerli fotoğrafın anlamı üzerinde düşünüyordu. "Bu muydu sorun?"

Hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordu. Somurttu, omuzları düştü. "Saul Evans" isminin bir şey çağrıştırmadığı rahatlıkla görülebiliyordu.

"Bana fotoğrafla ilgili başka ne söyleyebilirsin?"

"Çerçeveliydi, orta sahanlıkta duvara asılıydı ve fener bekçisinin yüzü daire içine alınmıştı."

"Daire içine mi? Bunu kim yapmış ve neden?"

"Bu başka bir soru."

"Evet."

"Hadi bana hobilerinden bahset."

"Ne? Niye?" Çok dünyevi bir soruydu bu, Southern Reach'e uygun değildi.

"Burada olmadığın zamanlarda neler yaparsın?"

Kontrol düşündü. "Kedimi beslerim."

Güldü – bu ardından kısa bir öksürük nöbeti gelen bir kıkırdamaydı aslında. "O hobi değil ki."

"Daha çok bir görev," diye itiraf etti. "Hayır ama – koşarım. Klasik müzik severim. Bazen satranç oynarım. Bazen televizyon seyrederim. Kitap okurum – roman."

"Pek de ayrıştırıcı bir şey yokmuş," dedi.

"Hiçbir zaman eşsiz olduğumu iddia etmedim. Keşif gezisine dair başka ne hatırlıyorsun?"

Gözlerini kıstı, sanki hatırlamasına yardımcı olacakmış gibi kaşları yüzünün geri kalanına basınç uyguluyordu. "Bu çok genel bir soru, Müdür Bey. Çok genel."

"Nasıl istiyorsan öyle cevap verebilirsin."

"Çok sağ ol."

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi. "Neredeyse her defasında ne demek istediğini biliyorum."

"O zaman soruya cevap ver."

"Bu gönüllü oynadığımız bir oyun," diye açıklama getirdi. "Ne zaman istersek durabiliriz. Belki de şu an durmak istiyorumdur." Yine o vurdumduymazlık, yoksa bu seferki başka bir şey miydi? İç çekti, kollarını kavuşturdu. "Yukarda kötü bir şey oldu. Kötü bir şey gördüm. Ama ne olduğundan emin değilim. Yeşil bir alev. Bir ayakkabı. Sanki kaleydoskobun içindeymiş gibi kafası karışık. Beliriyor ve kayboluyor. Sanki başka birinin hatıraları bana aktarılıyor gibi. Bir kuyunun dibinden. Bir rüyada."

"Başka birinin hatıraları mı?"

"Sıra bende. Annen ne işle meşgul?"

"Gizli bilgi."

"Eminim öyledir," dedi, onu tartmaya çalışan bir bakışla.

*

Bundan sonra seansı sonlandırdı. Bazen sırt çevirip birini yapayalnız bırakmak gerçek empati değilse nedir? Yorgundu ve odasında iyileşmeyi bir yana bırakın, dinlenememişti bile.

Biyolog kafasını karıştırıyordu. Sürekli daha önceden fark etmediği yönlerini görüyordu, dosyalardan ve deşifre metinlerden tanımadığı yön-

lerini. Bugün daha genç biriyle konuşuyor gibi hissetmişti, düşünmeden konuşan ve eğer faydalanmak isteseydi, daha savunmasız biriyle. Belki de sebebi hastayken onun bölgesini işgal etmiş olmasıydı – belki de bir sebepten ötürü farklı karakterlere bürünüyordu. Bir yanı meydan okuyan Hayalet Kuş'u özlüyordu.

Sahte portre ve fotoğrafların önünden geçerek güvenlik katmanlarını tekrar aşıp geri dönerken, en azından keşifle ilgili bazı anılarının yerli yerinde durduğunu itiraf etmesine müteşekkirdi. Bu bir nevi ilerlemeydi. Yine de çok yavaştı, arada sırada her şeyin çok yavaş ilerlediğini ve anlamasının çok uzun sürdüğünü düşünüyordu. Zamana karşı mı yarışıyordu, bunu da tam olarak bilmiyordu.

Bir gün onun da portresi duvara asılacaktı. Denek hâlâ hayattaysa bu pozu vermek durumunda mıydı, yoksa mevcut fotoğraflardan mı kullanıyorlardı? Gerçekten ne olduğunu tam olarak hatırlamadan, X Bölgesi'nde yaşadıklarına dair masallar mı anlatacaktı?

015: YEDİNCİ İHLAL

Fotoğrafların bazıları müdürün masasının tortul katmanlarına gömülmüştü. Birçoğu çeşitli keşif gezilerinde çekilmiş deniz fenerinin farklı açılardan fotoğraflarıydı; gravür ve

haritaların yanı sıra deniz feneri inşa edildikten hemen sonra çekilmiş ve dagerreyotipi tekniğiyle basılmış eski fotoğrafların röprodüksiyonları da bulunuyordu. Topoğrafik bozukluğun da fotoğrafları vardı, ama çok az sayıdaydı. Aralarında masasının karşı duvarında asılı fotoğrafın ikinci kopyası da duruyordu – kesinlikle biyoloğun gördüğü fotoğraf bu olmalıydı. Bu son fener bekçisi Saul Evans'ın siyah beyaz bir fotoğrafıydı, solunda yardımcılarından biri, sağında ise arkadaki kayalara tırmanan, yüzünün yarısı ceketinin kapüşonuyla örtülü bir kız çocuğu vardı. Saçları siyah mıydı, kumral mı, yoksa sarı mı? Görünen birkaç telden bunu söylemek imkânsızdı. Üzerinde incecik rahat bir gömlek ve kot pantolon vardı. Fotoğrafta mevsimlerden kışmış hissiyatı hâkimdi, arka fondaki çimler solgun ve seyrekti, kumsalın ve kayalıkların ötesindeki dalgalar soğukta kırılıyor gibiydi. Kız oranın yerlisi miydi? Birçok bilinmeyenle birlikte, o kızın kim olduğunu da hiçbir zaman öğrenemeyebilirlerdi. Eğer birinin seni nüfus raporlarında bulmasını istemiyorsan, unutulmuş sahil aslında pek de yaşanır bir yer değildi.

Fener bekçisi ya kırklarının sonunda ya da ellilerinin başındaydı, ama Kontrol ancak ellilerine kadar bu görevin yapılabileceğini biliyordu, dolayısıyla kırklarında olmalıydı. Sert iklimden yıpranmış yüzünü tahmin edileceği gibi sakalla gizlemişti. Hiçbir zaman denizcilik yapmamış olmasına rağmen başında denizci şapkası vardı.

Kontrol Saul Evans'a bakarak hakkında pek bir tahminde bulunamıyordu. Daha çok kanlı canlı bir klişe gibi görünüyordu, yıllarca vaazlarında sürekli cehennem azabından bahseden eksantrik bir vaiz olarak çalışmış çabalamış ve sonra da artık deniz feneri bekçiliğinden ne beklenirse ona teslim olmuş biri. Böyle yaparak görünmezlik kazanabilirsin, Kontrol bunu yaptıkları bazı operasyonlardan da biliyordu. Bir karaktere bürününce kimse seni görmez. Paranoyakça bir düşünce: Kimlik en iyi nasıl gizlenir? Ama insan ne için kimliğini gizlemek ister ki?

Fotoğraf bir Ruh ve Bilim Birliği üyesi tarafından X Bölgesi'ni yaratan Olay meydana gelmeden bir iki hafta önce çekilmişti. Sınır aşağı indiğinde fotoğrafçı ortadan kaybolmuştu. Sahile gelmeden yirmi yıl önce çekilmiş fotoğrafları sayılmazsa, Saul Evans'ın ellerinde bulunan tek fotoğrafı buydu.

Akşam üstü saatlerinde Kontrol kendini ilerleme kaydedememiş gibi hissetti, tam Southern Reach'ten biraz uzaklaşmak için idari izin kullanacakken, bu isteği bile kendi kurduğu iskemle barikatı aşan, sonradan Cheney olduğu anlaşılan gizemli bir şahsın çıkarttığı sesle (tekrar) kesintiye uğradı; köşenin ötesinde ne olup bittiğini görmek için iskemlelerin üzerinden eğilmiş bakıyordu.

"...Merhaba, Cheney."

"Merhaba... Kontrol."

Büyük ihtimalle biçimsiz yakalanmasından ötürü, davetsiz misafir Cheney olmasına rağmen, şaşırıp kalan yine kendi olmuştu. Veya belki de

ofisin boş olacağını düşünmüştü, iskemleler hiyerarşide bir değişikliği mi işaret ediyordu ki?

"Evet?" dedi Kontrol, Cheney'i içeriye kadar davet etmek istemiyordu.

Yüzündeki X harfi gerildi; çizgiler başarısızca gevşemeye çabaladı, ama ya paralel bir şekil aldılar ya da birleşip tek bir çizgi oldular. "Ee, şey, sadece müdürün gezisi hakkında araştırmanı sürdürdün mü diye merak etmiştim." Cümlenin ortasında sesi kısılmış ve gözleriyle koridorun uzak köşelerine kaçamak bakışlar atmıştı. Cheney'nin de acaba bir grubu var mıydı? Bu çok yorucu olmalıydı. Ama kesin vardı: Bodrum katta koyun sürüsü gibi toplanmış, işten çıkartılmayı bekleyen, günbegün Merkez'in kocaman görünmez eli tarafından ofislerinden ve odacıklarından sökülüp alınan ve sonra da kızgın korlarla dolu ilgisizlik ve işsizlik çukuruna fırlatılan bilim ekibinin tek umudu oydu.

"Buraya gelmişken sana bir soru sorayım Cheney: On birinci keşif gezisinin ikinci ve en sonuncusunda olağandışı bir şey oldu mu?" Kontrol'ün ardışık yaklaştırmadan nefret etmesinin bir diğer sebebi de, bu ölçüleri telaffuz etmenin güçlüğüydü, ayrıca gerçek rakamı hatırlamak da çok zordu. "X.11.H'ydi değil mi?"

Cheney üstünkörü dizilmiş sandalyelere tutunarak dengesini sağladı, artık bütün vücudu görünüyordu, motosikletçi montu giymişti ve kapının eşiğinde duruyordu. "X.11.J. Sanmıyorum. Dosyalar sende."

Söylediği bu kadardı. Kontrol'ün elinde, işen çıkış mülakatlarını müdürün yaptığı bilgisi dışında oldukça kabataslak hazırlanmış, mutlumcuk ve sürekli kötü-bir-şey-olmadı-ki mesajı veren bir rapor vardı. "Keşif gezileri müdürün özel *seyahatinden* önce de yapılıyordu. Açıkçası içgörülerinin olacağını düşünmüştüm." Cheney başını salladı, geldiğine pişman olduğu belliydi. "Hayır, pek yok. Aklıma gelen herhangi bir şey yok." Müdürün odası onu bir şekilde rahatsız mı ediyordu? Bakışlarını bir yere odaklayamıyordu, bir uzaktaki duvara bir tavana bakıp duruyordu, Kontrol'ün etrafını saran amatör kanıtların üzerinde bir o yana bir bu yana uçuşan güve gibiydi. Acaba Cheney onları Kontrol'ün çalacağını düşündüğü altın külçeleri veya yemek zorunda bırakıldığı yığınlar dolusu boklu sandviç olarak mı görüyordu?

"O zaman sana Lowry'i sorayım," dedi Kontrol, notlarındaki ne olduğu belirsiz "L." harfini ve zamansız seyrettiği videoları düşünerek. "Lowry ile müdürün arası nasıldı?"

Cheney bu sorudan da rahatsız olmuş görünüyordu, ama bu sefer cevaplamaya gönüllüydü. "İnsanlar birbirleriyle nasıl geçinebiliyorlar ki zaten? Lowry benden kişisel olarak hoşlanmadığı halde, profesyonel olarak geçinirdik. Bizim işimize saygı duyardı. İyi bir ekipmana sahip olmanın öneminin farkındaydı." Bu da Lowry Cheney'nin her sipariş talebini onaylamış anlamına geliyordu.

"Peki müdürle araları nasıldı?" diye sordu. Yeniden.

"Samimi olarak söyleyeyim mi? Lowry kendi çapında ona hayranlık duyuyordu, onu kendi koruması altına almak istiyordu, ama o istemedi. Müdür nevi şahsına münhasır biriydi. Ve bence Lowry sadece hayatta kaldı diye bu kadar takdir edilmesine gerek yok diye düşünüyordu."

"Kahraman değil miydi?" Görsellerin ve verilerin üzerinde oynanarak elde edilen fotoğrafı duvara yapıştırılmış, devrimin şanlı kahramanı. Korkunç tecrübeleri rehabilite edilmiş; üretici hale getirilmiş; bir süre sonra da Merkez'de istihdam edilmiş biri.

"Tabii, tabii," dedi Cheney. "Sahiden de öyle. Ama belki de herkes onu gözünde biraz fazla büyüttü. İçmeyi severdi. Etrafta zorbalık yapardı. Bir defasında müdürün nezaketsizce onu çok acılar çektiği için çok şey bildiğini sanan bir savaş esirine benzettiğini hatırlıyorum. İşte sana sürtüşme. Ama buna rağmen birlikte çalıştılar. Gerçekten çalıştılar. Fikir ayrılıklarına rağmen." Minik bir gülümseme çaktı, "burada hepimiz kader arkadaşıyız," mesajı verircesine.

"İlginç." Aslında hiç de değildi. Yeni bir taktiksel keşif: Soutern Reach'te iç çatışma belirtileri, insanlar robot olmadıkları ama robot gibi çalışmaya zorlandıkları için organizasyon ahenginde kırılmalar. Robot gibi çalışamaz mıydılar sahi?

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Cheney ve sesi alçaldı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Kontrol, sert bakışlarının altındaki donuk gülümsemesiyle

Cheney'e müdürün gezisiyle ilgili sorusunu tekrar sorması için meydan okuyordu.

"Aklıma gelmiyor. Sanırım yok," dedi Cheney, rahatladığı açıkça görülüyordu. Her zamanki kıvrak Cheneyvari tarzıyla vedalaştı, geri döndü, sandalyelerin üzerinden ağır hareketlerle geçti ve koridorda gözden kayboldu.

Bundan sonra Kontrol genel bir tasnif yapmaya koyuldu, ta ki ayrıştırılmamış tek bir kâğıt parçası kalmayıncaya dek. Daha detaylı bir şekilde kategorilere ayırmak için de hepsini ayrı kutulara düzenli bir şekilde yerleştirdi. Ruh ve Bilim Birliği ile ilgili birçok atıfla karşılaşmasına rağmen, fotoğraf dışında Saul Evans'tan sadece iki üç yerde kısaca bahsedildiğini görmüştü. Sanki müdürün çıkarları onu farklı bir yere götürmüştü.

Ama müdürün kendi el yazısıyla not aldığı bir kâğıt bulup, kenara ayırmıştı; sayfada kullanılan kelimeler ve cümleler gelişigüzel gibi görünüyordu, ama Grace'in VYP dosyasına çapraz başvuru yaptığında bunların on ikinci keşif gezisinde kullanılan hipnotik telkinler olduğunun farkına varmıştı. Bu ilginçti işte. Konuyla ilgili soru sormak için neredeyse Cheney'i arıyordu ki daha dahili numarayı çeviremeden bir güç ona telefon ahizesini yuvasına geri koydurdu.

Saat altıyı çeyrek geçe Kontrol bir anda kaslarını esnetmek için koridorda yürüme ihtiyacı duydu. Her yer sessizliğe bürünmüştü, uzakta çalan radyo kulağa ninni gibi geliyordu. Daha da uzağa yürüdü, o saatlerde boş olan kafeteryanın sonun-

dan geçerken bilim dairesine giden koridorun yakınlarındaki malzeme odasından gelen sesler duydu. Neredeyse herkes gitmişti, kendisi de birazdan çıkmayı düşünüyordu, ama sesler dikkatini dağıtmıştı. Kim vardı orada? Kaypak hademenin olmasını ümit etti. O berbat temizlik malzemesinin muhakkak değiştirilmesi gerekiyordu. Sağlığa zararlı olduğundan kesinlikle emindi.

Dolayısıyla kapının topuzunu kavradı, çevirirken hafiften elektrik çarptığını hissetti ve daha sonra dışa doğru var gücüyle yüklendi.

Kapı hızla açıldı ve Kontrol'ü geriye doğru fırlattı.

Malzeme raflarının önünde, yukardan aşağı uzun bir kablo ile sallanan ampulün parlak ışığının altında, soluk benizli bir yaratık çömelmiş oturuyordu.

Çektiği katlanılmaz, yüce ıstırap yüzünün ifadesini bozmuştu.

Whitby.

Whitby derin derin nefes alarak Kontrol'ün gözlerinin içine bakıyordu. Acı çeken görüntüsü kaybolmuş, yerini tuhaf ve temkinli bir ifadeye bırakmıştı.

Whitby'nin yakın zamanda bir çeşit travma yaşadığı çok açıktı. Belli ki bir aile üyesinin veya yakın bir arkadaşının ölüm haberini almıştı. Her ne kadar gerçek anlamda şoku yiyen Kontrol olsa da.

Kontrol salakça, "Daha sonra gelirim," dedi, sanki depoda toplantıları varmış da, ileri atıyormuş gibi.

Whitby bir anda örümcek gibi yerinden zıpladı, Kontrol irkildi ve bir adım geri gitti, Whitby'nin ona saldırdığından emindi. Bunun yerine Whitby onu deponun içine çekti ve kapıyı arkalarından kapattı. Elleri incecik bir adama göre oldukça kuvvetliydi.

"Hayır, hayır lütfen içeri gel," dedi Kontrol'e, aynı anda hem konuşup hem de patronunu içeri yönlendiremiyordu, dolayısıyla şu an görüntüyle ses senkronu tutmuyor gibiydi.

"Gerçekten daha sonra gelebilirim," dedi Kontrol hâlâ şaşkındı, Whitby'i müthiş bir acı içinde görmemiş gibi davranıyordu... Bir de buranın depo değil Whitby'nin ofisi olduğu yanılsamasını yaşıyordu.

Whitby aşağı kadar sarkan ampulün ışığında ona dik dik baktı, Kontrol'e yakın duruyordu, çünkü dar yüksek tavanlı, ampulden yukarısı karanlıktan seçilemeyen, yalnızca etrafındaki kalkandan aşağı inen ışıkla aydınlanan o küçücük yer ikisine dar gelmişti. Ortadaki boşluğun iki yanında uzanan rafların üzerinde birkaç sıra limon kokulu temizlik malzemesi, konserve çorba istifleri, yedek süpürge başları ve üzerinde kalın bir toz tabakası bulunan dijital birkaç saat vardı. Upuzun gümüş merdiven yukarıdaki karanlığa doğru çıkıyordu.

Kontrol, Whitby'nin hâlâ ifadesini değiştirmeye çabaladığını fark etti, bilinçli olarak yüzündeki asıklığı gülümsemeye çevirmeye, çehresindeki son korku kalıntılarını yok etmeye çalışıyordu.

"Sadece biraz huzur arıyordum," dedi Whitby. "Bazen bulması zor oluyor."

"Aslına bakarsan sinir krizi geçiriyor gibi görünüyordun," dedi Kontrol, oyunu sürdürmek istemiyordu. "İyi misin?" Whitby ikinci bir kriz geçirecek gibi durmadığından bu soruyu sormaktan çekinmemişti. Ayrıca Whitby onu o odaya kolaylıkla kıstırdı diye kendinden utanıyordu.

"Hiç de değil," dedi Whitby, nihayet yüzüne bir gülücük yerleşti, Kontrol onun birinci soruya cevap veriyor olmasını umuyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kontrol Whitby'nin sürdürdüğü oyunu oynamaya karar verdi çünkü kapının iç kısmındaki kilidin sivri bir aletle kırıldığını fark etmişti. Demek Whitby biraz yalnız kalmak istemişti, ama odada kapana kısılmaktan da ölesiye korkuyordu... Bunu personel psikiyatristi söylemişti – Southern Reach çalışanları hakkındaki bedava bilgi kaynağı. Kontrol, Whitby'nin dosyasında keçileri kaçırdığına dair bir bilgi görmemişti.

Kontrol normalden biraz daha fazla düşündü, ama sonunda bir bahane buldu. Her şeyin normal seyrinde ilerleyeceği ve tam zamanında oradan ayrılmasına olanak sağlayacak bir bahane. Whitby'nin haysiyetini koruyacak. Muhtemelen.

"Çok bir şey değil aslında," dedi Kontrol. "X Bölgesi teorileriyle ilgili."

Whitby başını salladı. "Evet, mesela şu paralel evrenler meselesi," dedi, sanki ara verdikleri, Kontrol'ün hiç hatırlamadığı bir sohbete devam ediyor gibi.

"X Bölgesi'nin arkasındaki her neyse öyle bir yerden gelmiş olabilir," dedi Kontrol, bakış açısındaki daralmayı sorgulamadan inanmadığı bir şeyi beyan ediyordu.

"O da var," dedi Whitby, "ama verdiğimiz her kararın teorik olarak bir sonrakinden nasıl ayrıştığını daha çok düşünür oldum, aynı uzaklarda bir yerlerde sonsuz sayıda evrenin var olması gibi."

"İlginç," dedi Kontrol. Eğer dansı Whitby'nin kontrol etmesine izin verirse kısa zamanda son bulur diye ümit ediyordu.

"Ve bazılarının," diye devam etti Whitby, "gizemini çözdük, bazılarının ise gizemli bir yanı yoktu ve X Bölgesi diye bir yer *hiç var olmamıştı*." Son cümleyi söylerken sesi yükseldi. "Bu bilgiyle yetinebiliriz. Hatta belki mutlu bile olabiliriz." Devam ettikçe yüzü düşüyordu: "Ama detaya girmek gerekirse, gizemini çözdüğümüz bu evrenlerden bazıları bizimkinden incecik bir zarla, çok önemsiz değişkenlerle ayrılıyor olabilir. Bu aklımdan çıkmıyor işte. Hangi basit detayı görmüyoruz veya bizi cevaptan uzaklaştıracak ne gibi hatalar yapıyoruz?"

Kontrol, Whitby'nin bu günah çıkaran tonunu beğenmemişti, sanki bir sırrı saklamaya çalışırken bir diğerini ele veriyordu, aynı biyoloğun boğulma hissiyatını açığa vurması gibi. Whitby konuştukça algının paralel evreni aralarında eşzamanlı bir boşluk oluşturuyordu, çünkü Kontrol'e her gün zihnini işgal eden *ihlallerden* bahsediyor gibi geliyordu. Whitby'nin ihlaller hakkında ko-

nuşması, bir mantığı olmasa da, Kontrol'ü onun bölgesine girmiş gibi sinirlendiriyordu, geçmişi hakkında yorum yapıyormuş gibi.

"Belki buradaki tek hata sensindir, Whitby," dedi Kontrol. Acımasız bir şaka. Amacı adamı susturmak ve sohbeti sonlandırmaktı. "Belki sen burada olmasan, çoktan çözmüş olurduk."

Whitby'nin yüzündeki ifade korkunçtu, Kontrol'ün fikrini espri yollu dahi olsa beyan etmesi ve bunun şaka veya gerçek olmasının önemsizliği arasında sıkışmıştı. Bu tepki, Kontrol'ün bu düşüncesinin orijinal olmadığını anlamasına yol açmıştı, Whitby bunu defalarca duymuştu. "Öyle söylemek istemedim," demek samimiyetsiz olurdu, bir yanı oradan ayrılıp, kaçış çözümünün yanlış olduğunun ama kendine engel olamadığının farkında olarak koridor boyunca süratle koşmak istiyordu. Whitby orada öylece dururken, yeşil halı boyunca koşmak ve özür dilemek/gülerek geçiştirmek/konuyu değiştirmek/telefon gelmiş gibi yapmak istedi... Ancak hiçbir şey söylemedi ve ortama garip bir sessizlik hâkim oldu.

Kontrol o zaman anlamasa da, "Videoyu gördün, değil mi? Birinci keşif ekibinin?" diyerek Whitby ondan intikam almıştı.

"Henüz görmedim," dedi, sanki hâlâ bakire olduğunu itiraf ediyor gibi. Ertesi güne programlamıştı.

Kendi cümlesinin ortasında Whitby'nin bedeninden sessiz bir ürperti geçti, vücudundan bir şeyi atmaya çalışan veya girmesine izin verme-

yen bir kasılma. Ama Kontrol bunun neden olduğunu sormayı bir başka sefere bıraktı.

Whitby'nin gizemi çözdüğü ve şu an ona anlattığı gibi bir paralellik var mıydı acaba? Veya Whitby'ye sadece Whitby'lik yaptığı için takıldığı bir paralellik? Şu an, Whitby ile nükleer facia sonrası bir mağarada tanışıyor olabilirdi veya hamile eşine süpermarketten dondurma alırken veya kırlarda dolaşırken veya daha önceden tanıştıklarına dair başka senaryolar – orta birdeyken bir haftalığına geçici olarak gelen gıcık İngilizce öğretmeni Whitby. Whitby'nin neden daha ilerlemediği konusunda kuşkuları vardı, neden araştırması başkalarının verdiği angarya işlerden ötürü sekteye uğramıştı? Whitby'e eylemlerini açıklayarak ufak bir şok yaşatmak istiyordu, ama Whitby'nin merkezine ulaşmak için yeterince aşama kat ettiğinden emin olamıyordu, yoksa bu adam yalnızca katmanlardan mı ibaretti, ulaşılacak bir merkezi yok muydu?

"Bana göstermek istediğin oda *bu* muydu?" diye sordu Kontrol, konuyu değiştirmek için.

"Hayır. Neden öyle sandın ki?" Whitby, kocaman gözleri ve üzerinde çalışılmış ani şaşkınlık ifadesiyle, bir deri bir kemik kalmış baykuşa benziyordu.

Kontrol birkaç dakika içinde kendini kurtarmayı başardı.

Ama Whitby'nin acılar içinde kıvranan yüz ifadesini kafasından atamıyordu. Hâlâ Whitby'nin malzeme odasında ne işi vardı bilmiyordu.

Az sonra, Kontrol tam işten kendini dışarı atmaya çabalarken, Ses aradı. Kontrol Whitby'e rağmen hazırdı. Veya belki de Whitby'den ötürü. Odasının kapısının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Üzerine not aldığı kâğıdı çıkarttı. Sonra da eko yapmadığından emin olunca dikkatlice ses şiddetini ortaya ayarlayarak Ses'i hoparlöre aktardı. Olağandışı bir durum yoktu.

Merhaba dedi.

Diyalog sürdü.

Bir süre konuştular. Sonra Kontrol düzensiz aralıklarla kâğıt üzerine aldığı notlara göz gezdirirken, Ses "Güzel," dedi. "İstikrarlı ol ve işini yap. Eli kolu bağlı durman inandırıcı olmaz. Bu akşam iyi bir uyku çek."

İstikrar. Eli kolu bağlanmışlık. İnandırıcılık. Telefonu kapattıktan sonra zorunlu bir istikrar içine sokulduğunu panikleyerek fark etti. Whitby ile karşılaşması küçük bir çarpışma gibiydi, görevine geniş bir çerçeveden bakıldığında önemsiz bir ayrıntıydı.

016: TERUVARLAR

Ertesi sabah gittiği lokantada çalışan kır saçlı tıknaz kasiyer ona, "Sen askeri üsteki devlet teşkilatında çalışanlardan biri misin?" diye sordu.

Henüz tam uyanamamıştı ve biraz akşamdan kalma olsa da ama tedbirliydi: "Neden soruyorsun?"

"Ah," dedi nazikçe, "hepsinde aynı bakış var da ondan."

Kontrol'ün, "Nasıl bir bakış?" diye sormasını bekledi. Ama bunun yerine Kontrol gizemli bir şekilde gülümsedi ve siparişini verdi. Etrafa nasıl baktığını ve hangi gizli kulübün üyesi olduğunu bilmek istemiyordu. Acaba kadının bir yerlerde ortak nitelikleri işaretlediği bir çizelge falan mı vardı?

Arabaya döndüğünde ön camındaki ölü sivrisineğin ve kurumuş kan damlasının üzerinin küfle kaplandığını fark etti. İçindeki intizam ve temizlik duyguları incinmişti, hemen peçeteyle temizledi. Bu izinsiz girişimin kanıtını kime sunacaktı ki zaten?

Ajandasında yapması gereken ilk iş, uzun süredir beklettiği birinci keşif gezisinin videosunu seyretmekti. Küçük kısımlardan oluşan videolar, keşif üyelerine ayrılmış bölümün bitişiğinde bulunan binadaki özel bir görüntüleme odasında duruyordu. O sıkışık alanın en uzaktaki duvarında koskocaman beyaz bir konsol duruyordu. Üst kısmı alt kısmına nazaran daha çıkıktı ve Southern Reach binasının herkesi kucaklayan şeklinin kopyasıydı. Konsolda –kübik bir davlumbazın içine gömülü mat gri bölmede– yalnızca videonun izlenebileceği, başka bir şey izlenmesi mümkün olmayan

bir televizyon vardı. Geniş arka ayakları duvardaki oyuklara sabitlenmiş televizyon, birinci keşfin yapıldığı günlerden kalma, eski bir modeldi. Kontrol'ün sırtı, üniversitede öğrenciyken benzer büyüklükteki bir televizyonu odasına taşıdığını hatırladığında sızladı.

Televizyonun önünde içinde pırıltılı formika malzeme bulunan alçak bir siyah mermer masa vardı, üstünde videonun içeriği üzerinde çalışabilmek için modası geçmiş düğmeler ve kollar duruyordu – eski eşya sergisi veya karnaval alanlarındaki yirmi beş kuruşla çalışan ruh çağırma makinelerine benziyordu. Masanın altına dip dibe dört tane siyah deri toplantı sandalyesi tıkıştırılmıştı. Sandalyeler çekildiğinde alan daha da daralıyordu, ama tavan en azından altı metre yüksekliğindeydi. Bunun klostrofobisini yatıştırması gerekirken, konsolun eğriliği yüzünden daha da artmış ve üzerine bir de baş dönmesi eklenmişti. Tepedeki menfezlerin tozdan leş gibi olduğunu fark etti. Keskin bir araba parfümü küf kokusuyla mücadele içindeydi.

Birinci keşif ekibinin yirmi beş üyesinin yirmi dördünün ismi, duvarların yan kısımlarına sabitlenmiş altın plakaların üzerine kazınmıştı.

Grace, fener bekçisinin duvara yazdıklarını eski müdür için anı duvarı olarak muhafaza ettiğini inkâr etse de, bu odanın *gerçekten* de birinci keşif gezisi için bir anıt olduğunu veya oranın koruyucusu ve küratörü olduğunu inkâr edemezdi. Video görüntülerine erişim yetkisi o kadar yüksek

tutulmuştu ki, Southern Reach çalışanlarından yalnızca eski müdürün, Grace'in ve Cheney'nin oraya giriş izni vardı. Geriye kalanlar ancak ekran fotoğraflarını görebilir ya da deşifre metinleri okuyabilirlerdi, ama o zaman bile dikkatle belirlenmiş şartlar çerçevesinde.

Dolayısıyla başka kimse yapamayacağı için irtibatı Grace kurmuştu. Hiçbir şey söylemeden sandalyelerden birini çekti ve esrarlı birkaç aşamayı tamamlayarak video görüntülerini hazırladı, Kontrol ondaki değişimi fark etmişti. Görüntüleri beklediği gibi art niyetle değil, sevgi dolu bir özveri ve ses ve görüntü odalarından ziyade mezarlıklarda görmeye alışık olunan bir ahestelikle hazırlamıştı. Sanki burası tarafsız bölgeydi ve aralarında Kontrol'ün haberi olmadan ateşkes ilan edilmişti.

Kontrol videolarda Southern Reach sınırları içinde esrarengiz biçimde meşhur olmuş ölü insanları seyredecekti ve Grace'in bu kamarotluk görevini ciddiye aldığı görülüyordu. Büyük ihtimalle müdür de ona böyle yapmıştı – ama müdür bu insanları şahsen tanıyordu, her ne kadar selefi onları kaderleriyle yüzleşmeye yollamış olsa da. Bir yıl süren hazırlıktan sonra, Southern Reach sahip olduğu veya ürettiği en teknolojik ekipmanlarla, onları ölüme yollamıştı.

Kontrol kalp atışlarının hızlandığını, ağzının kuruduğunu ve avuç içlerinin terlediğini fark etti. Sanki çok önemli bir sınava girmek üzereydi, sonuçlarına katlanmak zorunda olduğu bir sınav.

"Görüntüler kendini açıklıyor zaten," dedi Grace sonunda. "Hepsi birbirine bağlı ve kronolojik sırayla oynuyor, aralarında boşluklar var. Dilersen bir videodan ötekine atlayabilirsin. Veya istemediğini geçebilirsin – nasıl istersen. Eğer bir saatin sonunda bitirmemiş olursan, buraya geleceğim ve seansı sonlandıracağım." Yüz elliden fazla video kesiti kurtarmışlardı, sağlam görüntüler genelde on saniye ile iki dakika arasındaydı. Bazılarını Lowry kurtarmıştı, bazılarını ise dördüncü keşif ekibi. Bir oturuşta bir saatten fazla seyretmeyi önermiyorlardı. Zaten çoğu kişi bir saat bile seyredemiyordu.

"Dışarda bekleyeceğim. Eğer daha önce bitirirsen, kapıyı tıklatabilirsin."

Kontrol başıyla onayladı. Bu içeriye kilitleneceği anlamına mı geliyordu? Galiba öyleydi.

Grace sandalyesini terk etti. Kontrol onun yerini aldı, Grace dışarı çıkarken Kontrol omuzunda beklemediği bir el hissetti, el gereğinden fazla bastırıyordu. Daha sonra dışardan kapının kilitlenme sesi duyuldu, onu duvarlarında hayaletlerin isimlerinin yazılı olduğu bu mermer kasanın içinde yalnız bırakmıştı.

Bu tecrübeyi yaşamayı Kontrol kendi istemişti, ama artık istemiyordu.

Videonun ilk kesitleri olağan şeylere dairdi: kamp kurulumu, arada sırada kadraja giren titrek deniz feneri. Arka fonda ağaç ve çadırların karanlık şekilleri. Birisi kamerayı indirip kaydı kapamayı

unuttuğu için görüntüden yavaşça çıkan mavi gökyüzü. Biraz kahkaha, biraz makara, Kontrol kendini kahin veya zaman yolcusu gibi hissediyordu, şimdiden şüphelenmeye başlamıştı. İnsanlık tarafından sergilenen bu banal yoldaşlık gösterileri beklenilen, normal hareketler miydi, yoksa gizliden gizliye insanın içine işleyen güçlü alametler miydi? Kontrol düşüncelerine başkalarının fikirlerinin müdahale etmesini istememişti, bilgi kirliliğinden uzak durmak için dosyada yazılanların tümünü okumamıştı. O an, çoktan önbilgilerle donatıldığını fark edip, kendini gülünç duruma düşürmemek için gösterdiği ihtiyatla alay etmeye başladı. Ama dikkatli olmasa her şey gözüne dev aynasında görünecek, yanıltıcı olacak ve görüntülerin her karesi onu ürkütecekti. Başka bir analistin aldığı notu aklında tutuyordu; diğer hiçbir keşif ekibi görmek üzere olduklarını görmedi. En azından geriye dönmeyi başaranlar arasında.

Ardından keşif liderinin alacakaranlıkta çektiği videodan bazı kesitler geldi –arkasında kamp ateşi yanıyor, kendisi hayal meyal seçiliyordu– Kontrol'ün halihazırda bilmediği bir şey söylemiyordu. Sonra yedi tane, uzunluğu dört veya beş saniye olan video kesiti oynadı, bunlarda kopkoyu gölgelerden başka bir şey görünmüyordu: kontrastsız gece çekimi. Sürekli karanlığa doğru bakıyor, bir şekil veya görüntünün kendini göstermesini ümit ediyordu. Ama sonunda belli bir yörünge etrafında dönen parazitlere benzeyen

kerameti kendinden menkul siyah toz zerreciklerinden başka bir şey göremedi.

Keşif ekibi ana üsten dışa doğru dalgalar halinde ilerlerken gün sona eriyordu ve Kontrol onlarla yakınlık kurmamak için elinden geleni yapıyordu. Sıkça yaptıkları esprilerden ve bariz olan ciddiyetlerinden ve yeteneklerinden etkilenmemeye çalışıyordu. Onlar Southern Reach'in bulabileceği en üstün zekâlı kişilerdi. Gökyüzüne yayılmış bulutlar. Sınır aşağı inmeden önce gönderilmiş askeri kamyon ve tank konvoyunun toprağa gömülü kalıntılarıyla karşılaştıklarında yaşadıkları sarsıntı. Ekipmanlar çoktan toprak ve sarmaşıklarla kaplanmıştı. Kontrol tüm izlerin dördüncü keşif ekibine gelindiğinde kaybolduğunu biliyordu. X Bölgesi kendi amacı için böyle istemiş olabilirdi, üstün olmak böyle bir ayrıcalıktı işte. Her ne kadar birinci keşif ekibini rahatsız edecek insan kalıntıları olmasa da, Kontrol birkaç yüzün asıldığını fark etmişti. Dikkatli dinlendiğinde keşif üyelerine verilmiş olan telsizlerde iletişim kesintilerinin başladığı fark ediliyordu, "cevap verin" ve "orada mısınız?" gibi soruları sıklıkla statik bir sessizlik takip ediyordu.

Başka bir akşam, başka bir günün şafağı, Kontrol iyi bir hızda ilerlediğini hissediyordu, tehlikesiz anların yarattığı korunaklı fanusun içinde huzur buluyor ve keyifli bir cehalet içinde sonsuza dek orada yaşayabileceğini düşünüyordu. Artık kesintiler iyice artmış, telsizdeki sorular hatalı ve eksik anlaşılmaya başlanmıştı. Dinleyen ve din-

lenen henüz farkında olmadıkları bir dış güç tarafından sömürülüyordu. Veya en azından kamerada böyle bir endişe dile getirmemişlerdi. Kontrol bu kısımları geri sarmak istemedi. Çünkü bunları seyretmek boynundan sırtına bir ürperti salıyor, hafiften mide bulantısı yapıyor, baş dönmesini ve kapalı alan korkusunu artırıyordu.

Sonunda Kontrol kendini daha fazla kandıramadı. Ekibin hem antropoloğu hem de askeri uzmanı olan Lowry'nin çektiği video olarak dosyalarda bahsi geçen o meşhur yirmi saniyelik kesit oynamaya başlamıştı. İkinci günün batımı, güneşin son damlaları. Deniz fenerinin sıkıcı karanlık gölgesi orta mesafede. Saflıklarından ötürü ayrılmakta bir sakınca görmemişlerdi ve Lowry'nin grubu geceyi çadırsız olarak deniz fenerine giden yolun yarısındaki terk edilmiş evlerin arasında geçirmeye karar vermişti. Aslında buna köy demeye bin şahit isterdi, haritada ismi bile yoktu, ama bölgedeki en yoğun nüfusun toplandığı merkez burasıydı.

Kontrol'ün kulağına deniz sazlıkları ve sahilden gelen rüzgârla bağdaştırdığı bir hışırtı geldi, belli belirsiz. Eski duvarların yıkıntıları gökyüzüne doğru derin gölgeler oluşturuyordu ve köyün içinden geçen geniş taş yol zar zor seçiliyordu. Filmde Lowry kamerayı biraz titretmişti. Keşif lideri olan kadın geri planda haykırıyordu, "Durdurun onu!" Kameranın ışığından yüzünde maske varmış gibi görünüyordu, gözlerinin ve ağzının etrafına kopkoyu gölgeler hâkimdi. Yanmış gibi

görünen piknik masasının tam karşısında da, keşif lideri kadın haykırıyordu, "Durdurun onu! Lütfen dur! Lütfen dur!" Kamera birden saklandı, hızla döndü ve sabitlendi, büyük ihtimalle hâlâ Lowry tutuyordu. Derin derin nefes almaya başlamıştı ve Kontrol az önce duyduğu sesin gerçekte hırıltılı derin bir nefes alış olduğunu fark etmişti. Rüzgâr falan değildi. Kameranın gerisinde panik içinde tiz sesler duyuyor, ama ne dediklerini çıkaramıyordu. Kadrajın solundaki kadın o an bağırmayı bıraktı ve kameraya doğru baktı. Sağdaki kadın da bağırmayı bıraktı ve kameraya baktı. Maskeye benzeyen yüzlerinden, birbirine tıpatıp benzeyen bir korku, yakarış ve şaşkınlık yansıdı, uzaklardan, senelerce uzaktan. Böylesine loş bir ışıkta bu iki davranıştaki farkları sezemiyordu.

Sandalyesinde dikildi, insanların arkasında uzanan ve doğanın tüm renklerini çalanın alacakaranlık olmadığını fark etti. Daha ziyade manzaraya bir varlık girmiş gibiydi, öyle muazzam büyüklükteydi ki kenarları kamera lensinin görebileceğinin ötesindeydi. Video kaydının son saniyesinde iki kadın donmuş gibi hâlâ kameraya bakıyordu, arka plan hafiften kımıldıyor ve kımıldamaya devam ediyordu... ardından Kontrol'ü daha da ürperten başka bir video başladı: Lowry bu sefer kamaranın önündeydi, ertesi sabah plajda boş boş oturuyordu, kameranın gerisindeki her kimse kahkahalarla gülüyordu. Keşif liderinden kimse bahsetmiyordu. Bildiği kadarıyla daha sonraki hiçbir videoda da görünmemişti. Lowry

bu konuda bir açıklama yapmamıştı. Sanki hafızalardan silinip gitmişti veya o gece kameralar kapalıyken hepsi akıl almaz büyüklükte bir travma geçirmişlerdi.

Görünürde neşeli ve rahat olmalarına rağmen dağılmış gibiydiler. Mesela Lowry anlamı olmayan kelimeler söylüyordu, kamerayı tutan kişi de sanki anlıyormuş gibi cevap veriyordu, kendi konuşması henüz bozulmaya başlamamıştı.

Gösterimden ayrıldıktan sonra, Grace daha farklı türden bir ışığa doğru ona yol gösterirken, seyrettiği katliam onu takip ediyordu. Bir süre de takip edecek gibi görünüyordu. Emin değildi, ama kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu, Grace ona iyi olup olmadığını sorduğunda ağzında lafı gevelemekten öteye gidemedi ve başını sallamakla yetindi, Grace ayakta durmasına yardımcı olmak için koluna girmişti. Merhametinin bir bedeli olduğunu biliyordu, daha sonra ödemesini isteyecekti. Dolayısıyla kolundan çıktı, onu geride bırakıp, kalan yolu tek başına yürüdü.

Hâlâ önünde kocaman bir gün vardı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Bir sonraki durağı, biyologla önceden planladığı görüşmeydi, sonra da durum toplantısına gidecekti, ondan sonra da... Ondan sonra ne olduğunu unutmuştu. Takıldı, tökezledi ve dizinin üzerine çöküverdi, üzerinde avluya uzanan okların bulunduğu tanıdık yeşil halıyı görünce kafeteryada olduğunu anladı. Kilise camlarına benzeyen geniş camlardan içeri süzülen ışık yüzüne vurdu. Dışarıda hava güneş-

liydi, ama beyaz bulutların ötesindeki, öğlenden sonra gelecek sağanağın habercisi öfkeli gri bulutları şimdiden görebiliyordu.

Gecenin yarısında karanlık sularda güneş parıldarken, o meyveler olgunlaşacak, altın renkli karanlık yarılarak açılacak ve toprağın içindeki ölümcül yumuşaklık ifşa olacak.

Deniz feneri. Kule. Ada. Fener bekçisi. Kocaman parlak kapılı bir sınır. O sınırdan, o kapıdan büyük ihtimalle kaçak olarak geçen bir müdür. Ön camında ezilmiş bir sivrisinek. Whitby'nin kederli suratı. Sınırın helezonik ışığı. Çantasındaki müdüre ait telefon. Anıtsal bir katafalk içinde muhafaza edilen şeytan işi videolar. Detaylar onu bunaltmaya ve detaylar içinde boğulmaya başlamıştı. Henüz sindirme fırsatını bulamamıştı veya hangilerinin önemli, hangilerinin önemsiz olduğunu anlayacak zamanı olmamıştı. Annesinin istediği gibi, "hemen kolları sıvamıştı," ama pek bir ilerleme kaydedemiyordu. Yeni gelen bilgilerin, yaptığı hazırlık çalışmalarını yıpratmasından endişe ediyordu. Dosyaları ezberlemekten bitkin düşmüştü, farklı yöntemlerin içinde kaybolmuştu. En kısa zamanda müdürün aldığı notlara da bakması gerekiyordu ve bunun yeni gizemler doğuracağına emindi.

Çığlıklar en sonuna dek aralıksız devam etmişti. Kamerayı tutan kişi pek de insana benzemiyordu. Videoyu seyrederken kendini birinci keşif ekibinin üyeleriyle birlikte "uyan" diye yalvarırken buldu. Uyan ve sana neler olduğunun farkına var.

Ama uyanmadılar. Uyanamadılar. Kilometrelerce uzaktaydılar ve onları uyarabilmek için otuz yıldan daha fazla geç kalmıştı.

Kontrol elini halının üzerine koydu, birbirine dolanmış kıvrık ipliklerden oluşan yeşil oklar bu kadar yakından yosuna benziyordu. Sertti, yıllar içinde aşınmıştı. Acaba otuz yıl önce döşenen ilk halı mıydı bu? Eğer öyleyse, tüm videolardaki ve dosyalardaki başrol oyuncuları bunun üzerinde yürümüştü, baştan başa yüzlerce kez geçmişti. Belki Lowry bile, keşif gezisi öncesi kamerası elinde, espriler patlatarak bu halının üstünde yürümüştü. X Bölgesi denilen eğlence parkına doğru ilerlerken, en az Southern Reach kadar yıpranmıştı.

İnsanlar kafeteryada dolaşırken gözlerini dikip ona bakıyorlardı. Ayağa kalkması gerekiyordu.

Başka yerlerin loş aydınlatılmış koridorlarında görmemiş ve görülmemiş bir sabırsızlık içinde kıvranarak.

Kontrol –odasında kısacık dinlendikten sonra– biyologla birlikte sorgu odasına doğru ilerledi. Biraz rahatlamaya ve arınmaya ihtiyacı vardı. Biyoloğun on ikinci keşif ekibine katılmadan önceki en uzun görevi olan Kaya Koyu'nu hatırlattı. Arazide aldığı notlara ve yaptığı çizimlere bakılacak olursa oranın ev sevdiği yer olduğu anlaşılıyordu. Yemyeşil ekosisteme sahip, sık bir kuzey yağmur ormanı. Orada bir kulübe kiralamıştı, Merkez'in ayrıntılı araştırması sayesinde üzerinde çalıştığı gelgit havuzlarının yanı sıra, elinde yaşadığı yerin fotoğrafları da vardı. Beşik benzeri yatak, ge-

niş mutfak, köşede duran bir şöminenin iki katı büyüklüğündeki siyah soba, bacaya doğru uzanan bitki filizi. Orada ona çekici gelen bir yabanlık vardı, onu sakinleştiren; ama aynı zamanda evin basit sıcaklığı da öyle hissettiriyordu.

Oturduklarında Kontrol aralarına bir şişe su ve onun dosyasını yerleştirdi. Bu rutinden sıkılmıştı, ama yapacak bir şey yoktu... Annesi tekrar eden hareketlerin gizlenmiş bilgileri ortaya çıkartmak için iyi bir yöntem olduğunu söylerdi. Günün birinde dosyaları işaret ederek bir teklifte bulunabilecekti.

Floresan lambalar kıpırdadı ve titreşti, buna artık alışmaya başlamışlardı. Grace'in onu camın arkasından seyredip seyretmediği umurunda bile değildi. Hayalet Kuş bugün korkunç görünüyordu, hasta olmasa da ağlamış gibiydi; en azından Kontrol'e öyle gelmişti. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı, duruşu kamburdu. Vurdumduymazlığı ve hayat enerjisi yok olup gitmişti veya gizliyordu.

Kontrol nereden başlayacağını bilmiyordu, çünkü aslında başlamak istemiyordu. Video kayıtlarıyla ilgili konuşmak istemesine karşın, bunu yapması imkânsızdı. Zihninde kelimeler dolanıyor, şekilleniyor ama asla sese dökülmüyordu, ihtiyacı ve iradesi arasında sıkışıp kalıyordu. Bu hislerini kimseye anlatamazdı. İçindekileri söylese başkalarının da zihnini kirletmiş olurdu ve o zaman kendini asla affetmezdi. Mesleğinin ne olduğu hakkında az da olsa fikir edinmiş eski bir kız arkadaşı, "Neden böyle bir iş yapıyorsun ki?" diye sormuştu bir defasında – demek istediği neden böyle gizli bir amaca

hizmet ediyorsun, asla paylaşamayacağın ve açığa vuramayacağın. Doğaüstü bir tavır takınarak her zamanki standart cevabını vermişti, biraz da kendisiyle alay etmek ve ciddiyetini perdelemek için. "Bilmek için. Sislerin ötesine geçmek için." Sınırın ötesine. Bunu söylerken aslında Kontrol kıza onu geride bırakmaktan çekinmediğini de söylüyordu, yapayalnız, öteki tarafta.

"Ne konuşmak istersin?" diye sordu Hayalet Kuş'a, ne soracağını bilmediğinden değil, sohbeti onun yönlendirmesini istediğinden.

"Hiç," dedi, neşesi yoktu. Sözcük neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bir şeyler olmalı." Yalvarıyordu. Lütfen zihnimde canlanan bu kıyımdan uzaklaşmama yardım et.

"Ben biyolog değilim."

Böyle söyleyince Kontrol izlediği yolu unuttu ve kendini onun ne demek istediğini anlamaya zorladı.

"Sen biyolog değilsin," diye tekrarladı.

"Biyoloğu istiyorsun. Ben biyolog değilim. Git onunla konuş, benimle değil."

Bu acaba bir nevi kimlik bunalımı mıydı, yoksa mecazi mi konuşuyordu?

Her halükarda bu seansın bir hata olduğunu fark etti.

"Öğleden sonra tekrar deneyebiliriz," dedi.

"Neyi deneyeceğiz," diye parladı. "Bunun *terapi* olduğunu mu sanıyorsun? Kimin için?"

Tam yanıt verecekti ki bir anda saldırgan bir tavırla masasının üzerindeki dosyaları ve suyu sa-

vurdu, Kontrol'ün sol eline iki eliyle birden yapıştı ve bırakmadı. Gözlerinde isyan ve korku vardı. "Benden ne istiyorsun? *Gerçekten* ne istiyorsun?"

Serbest olan eliyle odaya dalan korumalara uzaklaşmalarını işaret etti. Gözünün ucuyla gördüğü kadarıyla geri çekilmelerinde tuhaf bir sürat vardı, sanki kapıdan geri görünmez bir canavar tarafından emilmiş gibi.

"Hiçbir şey," dedi, ne tepki vereceğini görmek için. Eli hem soğuk ve nemli hem sıcaktı, hissi hoş değildi; derisinin altında bir şeylerin döndüğü açıktı. Ateşi mi yükseliyordu?

"Hastalığımı gözlemlemene izin vermeyeceğim," diye tısladı, nefes nefese kalmıştı ve bağırıyordu: "Ben biyolog değilim!"

Kontrol kendini kurtardı, masadan uzaklaştı, ayağa kalktı ve onun sandalyesine tekrar yerleşmesini izledi. Gözlerini masaya dikmişti, Kontrol'e bakmıyordu. Onu iğrendiriyor olmak hiç hoşuna gitmiyordu, hissin kaynağı kendi olduğu için de kendinden ayrıca nefret ediyordu.

"Her kim olursan ol, daha sonra devam edeceğiz," dedi.

"Beni güldürme," diye mırıldandı, kollarını kavuşturmuştu.

Ama yerden su şişesini ve dağılmış dosyalarını alıp kapıya yöneldiğinde, biyoloğun içinde bir şeyler yine değişmişti.

Yeni bir duygu patlamasıyla sesi titredi, "Ben oradan ayrılmadan önce gölette bir çift orman leyleği vardı. Hâlâ oradalar mı?"

Kontrol'ün, keşif gezisi için ayrılmadan önceki zamanı kastettiğini anlaması için biraz süre geçmesi gerekti. Sonra da bunun neredeyse bir özür olduğunu anlaması için bir o kadar daha.

"Bilmiyorum," dedi. "Araştırırım."

Biyoloğun orada başına ne gelmişti? Kontrol'ün başına burada ne gelmişti?

*

Kalan son video kendine has bir isimle adlandırıldı: "İsimsiz." Videodaki herkes ölmüştü, yaralı Lowry dışında, o da sınıra giden yolun yarısına gelmişti.

En azından yirmi saniye boyunca kamera, deniz feneri yönünde parıldayan sazlıkların, derin mavi göllerin, köpük köpük kırılan beyaz dalgaların üzerinde süzüldü.

Daldı ve çıktı, tekrar düştü ve tekrar yükseldi.

Korkunç bir coşkuyla.

Müthiş bir neşeyle.

017: BAKIŞ AÇISI

Basamaklar kaybolmaya başlamıştı; basamaklar adım attıkça birdenbire belirmeye başlamıştı. Durum toplantısı öğle yemeğini takip etmişti ve tamamlandığında Kontrol çok denemesine rağmen konuşulanları zar zor hatır-

lıyordu. Burada gizemi öyle ya da böyle çözmek için bulunuyordu, oysa artık gizemin onu çözmeye başladığını düşünüyordu.

Kontrol biraz konuşmuştu, bunu hatırlıyordu, deniz feneri ve onun topoğrafik bozuklukla olan ilişkisi hakkında daha çok şey öğrenmek istediğini söylemişti. Ondan sonra Hsyu fener bekçisinin vaazındaki örüntüler hakkında bir şeyler açıklamıştı, bu sırada da malzeme departmanının yegâne çalışanı yaşlıca, kambur bir adam olan Darcy titrek sesiyle Hsyu'nun açıklaması boyunca yorumlar yapmaktan geri kalmamış, "tarihsel tutarlılık bölümünün şu anki ve gelecekteki öneminden" bahsedip durmuştu.

Ağaçlar kamp ateşini çevreliyordu, keşif gezisinin üyeleri kamp ateşinin etrafına dizilmişlerdi. Devasa, ana hatları seçilmeyen bir şey arka planda sürünüyor veya yürüyordu, ağaçlarla kamp ateşinin arasında net bir şekilde ilerliyordu. Bir şeyin bu kadar büyük olup nasıl lastik gibi esnek olabileceğini düşünmek bile istemiyordu, çünkü aklına şeritimsi etten oluşan sıvı bir duvar görüntüsü geliyordu.

Muhtemelen kafasını sallamaya ve sorular sormaya devam edebilirdi, ancak Hsyu'nun asistanının –Amy miydi neydi– dudağını yemesi her geçen saniye daha itici gelmeye başlamıştı. Yavaşça. Düzenli olarak. Düşünmeden. Not alırken veya Hsyu'nun kulağına bir şeyler fısıldarken. Sol üstteki sararmış köpek dişi ve kesici dişi beliriyor, üst dudağı geri çekilirken pembe diş eti or-

taya çıkıyor ve sonra ritmik bir devamlılıkla artık rujundan daha kırmızı olmuş alt dudağının sol kısmını bastırıyor ve sıkıştırıyor, bastırıyor ve sıkıştırıyordu.

Ortada sakallı bir adam çömelmiş oturuyordu –Lowry değildi, O'Connell isminde biriydi– o sırada arka planda bir şey *sürtünerek* geçmiş veya ekranın önünde kısa süreliğine *belirmişti*. İlk başta Kontrol O'Connell'ın mırıldandığını zannetmişti, anlamadığı bir dilde bir şeyler söylediğini. Söylediklerinde bir mantık arıyordu, kavramaya çalışıyordu ve neredeyse Grace'i bulgularını paylaşmak üzere çağıracaktı. Ama Kontrol sonraki karelerde adamın aslında dudağını çiğnediğini gördü ve kanatıncaya dek buna devam etti. Sürekli kameraya bakıyordu, çünkü Kontrol'ün de yavaşça idrak ettiği üzere etrafta bakacak daha güvenli bir yer yoktu. O'Connell dudağını çiğnerken bir yandan da konuşuyordu, ama söyledikleri Kontrol duvardaki yazıyı gördüğü için ona artık eşsiz gelmiyordu. Dünyanın en ilkel ve dolayısıyla en banal sözlerini söylüyordu.

Tahmin edildiği üzere kafeteryada yemek vakti gelmişti. *Yemek* rahatlatıcı olur diye düşündü, ama *yemek* kelimesini bu kadar çok tekrarlayınca kelime anlamını yitirmiş ve *emek* halini almıştı, daha sonra da *emeklemek*, sonra zıplayan beyaz bir tavşan, sonra iç karartıcı masada oturan biyolog, sonra neye katlanmak zorunda kalacaklarından habersiz kamp ateşi etrafında duran keşif ekibi.

Kontrol, Cheney, Hsyu ve Grace'i arkasına takmış, masalar arasından zor bela ilerleyen ürkek ve endişeli Whitby'i takip etti. Whitby durum toplantısına katılmadığı halde, Grace aşağı inerken onu yandaki koridorlardan birine saparken görmüş ve tutup yemeğe getirmişti. Sonra hep birlikte Whitby'i bir daha doğal ortamından ayırmamaya karar vermişlerdi. Whitby kafeteryanın yemeklerini beğenmiyordu. Yemek açık havada yenmeliydi, görüş açısı net olmalıydı. Kısacası her yöne rahatlıkla kaçabileceğin bir yer olmalıydı.

Whitby onları etrafında alçak plastik sandalyeler olan ahşap görünümlü yuvarlak bir masaya götürdü. Sandalyelerin hepsi, içinde birkaç tane ihtişamlı konferans salonunun bulunduğu, üçüncü kat olarak bildikleri yeni tahliye edilmiş boş kata çıkan merdivenlerin yanında, avlunun en uzak köşesinde istiflenmişti. Kontrol, ince bedenini duvara en yakın sandalyeye konuşlandırmak için Whitby'nin bu masayı seçtiğini anlamıştı. Ne yapacağını bilmeyen ürkek bir soyguncu edasıyla sırtı merdivene dönük, kafeteryadan avluya doğru bakıyordu, bataklığın bulanık yeşil sularında çözülen rutubet kabarcıkları arkasındaki cama vuruyordu.

Kontrol Grace'in karşısına oturdu, Whitby ve Hsyu Grace'in sağını ve solunu kuşattı. Cheney şıp diye Kontrol'ün yanındaki, Whitby'nin karşısındaki sandalyeye damladı. Kontrol, Grace'in oturduğu sandalyeyi benimseyişinden hiçbirinin orada şans eseri veya gönüllü olarak bulunmadı-

ğından şüphelenmeye başlamıştı. Cheney suratındaki X ifadesiyle oflaya puflaya öne doğru eğildi ve hevesle, "Sen yemeğini almaya gittiğinde kaleyi ben korurum, sonra da kendim giderim," dedi.

"Bana suyla, bir armut veya elma al yeter. Senin yerine ben burada kalayım," dedi Kontrol. Hafiften midesi bulanıyordu.

Cheney kafasıyla onayladı, kalın ellerini masaya pat diye vurarak ayağa kalktı ve Kontrol duvardaki büyük çerçeveli resmi dikkatle seyrederken diğerleriyle birlikte uzaklaştı. Fotoğraf eski ve tozluydu, Southern Reach'in o zamanki çekirdek kadrosunu gösteriyordu. Kontrol bazılarını önceki brifinglerden hatırlıyordu, ilgisini Lowry üzerinde yoğunlaştırdı, Merkez'den ziyaret amacıyla gelmişti, bitkin görünüyordu. Whitby de oradaydı, en ortada sırıtıyordu. Fotoğraftan Whitby'nin bir zamanlar meraklı, zeki ve iyimser olduğu anlaşılıyordu, hatta faal bile denebilirdi. Ortadan kaybolan müdür en soldaydı, yoğun bir gölge altında kalmıştı. Karaltıdan gülüyor mu somurtuyor mu anlaşılmıyordu.

O zamanlar nispeten yeni işe alınmış olmalıydı, ekibin psikoloğunun çıraklığını yapıyordu. Grace beş yıl sonra işe alınmıştı. Kariyer basamaklarını tırmanırken gücü ellerinde tutmak ikisi için de kolay olmasa gerekirdi. Bunun için dayanıklılık ve sabır lazımdı. Hem de fazlasıyla. Ama en azından elde kalan tek dayanağın hipnoz olduğu o çılgın günleri kaçırmışlardı. Kriptozoo-

loglar, yarım yamalak yapılan seanslar, ortama davet edilen medyumlar, gerçeği anlatmadan beklenen sonuçlar... neye ulaşmaları isteniyordu? Bilgiye mi? Yaptıkları kehanetlerden bir sonuca ulaşmak mümkün değildi.

Hepsi büfeden masaya dönmüştü, Cheney bir tabağın içinde armut ve istediği suyu getirmişti. Kontrol o günün sonunda çok kötü bir şey olup da adli tabipler midelerinden çıkanlarla bir olay örgüsü yakalamaya çalışsalar ne bulurlardı diye merak etti. Cheney'nin kuş gibi, Whitby'nin domuz gibi, Hsyu'nun sağlıklı yediği, Grace'in ise her şeyden azar azar didiklediği ortaya çıkardı. Grace tekrar sandalyesine yerleşmiş, dik dik Kontrol'e bakıyordu, önüne iki paket krakeri ve kahvesini öyle bir yerleştirmişti ki sanki ona karşı delil olarak kullanmayı planlıyordu. Kontrol kendine hâkim bir şekilde ağzına bir yudum su alarak zihnini toparlamaya çalıştı.

"Durum toplantısı her hafta ya da iki haftada bir perşembe günleri mi yapılıyor?" diye sordu, hem nabız yoklamak, hem de sohbet etmek amacıyla. Aslında bu soruyu birimin çalışma ahlakını kurnazca keşfetmek için gayri ihtiyari bir dürtüyle sormuştu.

Ama Grace'in pek sohbet edesi yoktu.

"Bir hikâye anlatayım mı," dedi ve bu bir soru değildi. Daha çok bir konu hakkında kararını vermiş gibi duruyordu.

"Tabii," dedi Kontrol. "Neden olmasın?" Bu esnada Cheney yanında durmadan kıpırdıyor,

Whitby ve Hsyu'nun keyfi gitgide kaçıyor ve Grace itici bir mıknatısmış gibi ondan uzağa bakıyorlardı.

Grace'in bakışları Kontrol üzerinde yoğunlaşınca armudunu ısırma isteği bütünüyle kayboldu. "Söyleyeceklerim ulusal terör biriminden bir ajanla ilgili." İşte başlıyordu.

"Ne ilginç," dedi Kontrol. "Ben de bir süre ulusal terör birimindeydim."

Kontrol sanki hiçbir şey söylememiş gibi Grace sözlerine devam etti: "Bu başarısız olmuş bir saha görevinin hikâyesi, ajanın eğitimden sonraki üçüncü görevi. Ne birinci, ne de ikinci. Üçüncü görevi, yani mazereti de yok. Görevi neydi? Kuzeybatı sahilindeki, aslında dağlarda yerleşik olan ama adam toplamak için kilit liman şehirlerine inen, ayrılıkçı militanları gözlemleyip rapor hazırlayacaktı." Merkez bu militanların arasındaki radikallerin, sevkiyatı aksatacak, binaları havaya uçuracak ve daha birçok şey yapacak kararlılığa ve kaynağa sahip olduklarına inanıyordu. "Bunların mantıklı herhangi bir politik duruşu ve görüşü yoktu. Çoğunluğu cahil beyaz adamlardı, üniversite yaşındalardı, ama tabii ki üniversiteye gitmiyorlardı. Aralarında radikal birkaç kadın da vardı; çoğunluğu takip ettikleri cahillerin neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Yine de hiçbiri o ajan kadar salak değildi."

Kontrol sessizce oturuyordu. Başı çatlamak üzereydi. Vücut ısısı gitgide yükseliyordu, bedenine yavaştan sıcak bir kıvılcım yayılıyordu. Onu

adım adım yıkmaya mı çalışıyordu? Southern Reach içerisinde yakınlık kurmayı başardığı şu bir avuç insanın önünde.

Cheney lafın varacağı yeri öngörüp tasvip etmediğini belirtmek amacıyla oflayıp poflamaya başladı. Whitby çok uzaklardan yabancı biri ona doğru yürüyor ve ilginç bir konu hakkında bilgi veriyor gibi bakınıyordu. Ama sanki adam henüz uzak olduğundan anlatılanı duyamıyordu, tabii bu onun hatası değildi.

"Tanıdık geliyor," dedi Kontrol, çünkü öyleydi ve hikâyenin devamını biliyordu.

"Ajan, grubun içine ve çevresine sızıyor," dedi Grace. "Grubun kilit kişilerinin arkadaşlarıyla ahbaplık kuruyor."

Hsyu somurtuyordu, halının üzerindeki bir şeye odaklanmıştı, elindeki tepsiyle ayağa kalktı, aniden neşeyle güle güle demeyi başardı ve masadan ayrıldı.

"Yaptığın haksızlık Grace, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı Cheney öne eğilerek, sanki bu şekilde sözlerini yalnızca o duyacaktı. "Tuzak kurdun resmen." Ama Kontrol'e göre *haklıydı*. Çok haklıydı. İlişkilerinde önceden kural belirlemedikleri düşünülecek olursa.

"Bahsettiğim ajan adamın arkadaşlarını takibe başlamış ve sonucunda kendini bir barda bulmuş. Elebaşının sağ kolunun kız arkadaşı o barda içmeyi seviyormuş. Listede zaten ismi varmış, ama ajan kızın fotoğrafını aklına da kazımış. Sonrasında sadece uzaktan izlemek ve rapor etmek

yerine, bu parlak zekâlı ajan emirleri yok sayarak bara giderek kızla konuşmaya başlamış..."

"Hikâyenin geri kalanını benim anlatmamı ister misin?" diye böldü Kontrol. Çünkü anlatabilirdi. Anlatabilirdi –anlatmak istiyordu, hem de deliler gibi– ve Grace'e sapıkça bir şükran duyuyordu, çünkü diğerleriyle karşılaştırıldığında bu o kadar insancıl ve sıradan bir sorundu ki.

"Grace..." dedi Cheney, rica ediyordu.

Ama Grace her ikisini de savuşturdu ve yüzünü Whitby'e çevirdi, Whitby'nin artık ona bakmaktan başka çaresi kalmamıştı. "Bu kadınla sohbet etmekle de kalmamış Whitby" –Whitby sanki Grace bir anda boynuna kolunu dolamış gibi isminin konuya alet edilmesinden tedirgin olmuştu– "kadını ayartmış, kendini de bunun görevinin bir parçası olduğuna inandırmış. Çünkü kendini beğenmişin önde gideniymiş. İyice kontrolü kaybetmiş." Annesi bunu söylenti kategorisine koyardı. Her şeyi kategorilere ayırırdı ve bu bağlamda haklı da çıkardı.

"Eskiden kafeteryada çatal ve kaşık bulunurdu," dedi Whitby ağıt yakarcasına. "Artık yalnızca kaşal var." Önce sola döndü, sonra sağa, ya alternatif bir gereç arıyordu ya da oradan hızla sıvışmanın bir yolunu.

"Bu hikâyeyi bir daha anlattığında ayartma kısmını çıkartmalısın, çünkü öyle bir şey olmadı," dedi Kontrol, başı dumanlıydı, kulakları hafiften çınlıyordu. "Ajan amirinden net bir emir falan da almamıştı, bunu da eklersin."

"Duydun dediğini. Duydun bak." dedi Cheney, belli belirsiz bir sesle.

Grace doğrudan Whitby ile konuşmaya devam etti. Whitby yavaş yavaş Cheney'e sokuluyordu, yüzünün ifadesinden Cheney'den yardım istediği belliydi, ama Cheney ona ya yardım edemiyordu ya da etmek istemiyordu. Sonu kötü de bitse, ne olacaksa olsun artık. Zehir aksın. Bu bir siper savaşıydı. Daima sürecekti.

"Böylece ajan kızı yatağa atmış" –sesinde zafer kazanmış bir eda yoktu– "bunun tehlikeli olduğunu ve militanların bunu fark edebileceğini bildiği halde. Amiri onun ne yaptığından habersizmiş. Şimdilik. Sonra bir gün..."

"Bir gün," diye Kontrol lafını kesti, eğer bu hikâyeyi anlatacaksa en azından geri kalanını doğru bilmeliydi. Gerizekâlı şapşal. "Bir gün bara gitmiş –üçüncü kez– ve geceleyin kadının erkek arkadaşı tarafından yerleştirilmiş kameralara yakalanmış." Kontrol kızla bardaki ikinci gecesinde konuşmamıştı. O üçüncü ve son seferde konuşmuştu, tamam. Konuşmamış olmayı öyle çok isterdi ki. Kıza ne dediğini ve kızın ona ne söylediğini bile hatırlayamıyordu.

"Doğru," dedi Grace, yüzüne anlık bir şaşkınlık ifadesi yerleşmişti. "Doğru."

Bu Kontrol için üzeri artık kabuk tutmuş bir yaraydı, gerçi leş kargaları çürümüş etten bir parça koparmak için gagalarını içine soktuğunda taze gibi görünüyordu. Kontrol artık bu hikâyeyi an-

latırken kendi olmaktan çıkıyor ve geçmişinden çok eski bir hikâyeyi anlatan bir aktöre dönüşüyordu. Her defasında rolünü tekrar canlandırıyordu, monoloğu gitgide daha akıcı bir hal alıyordu, detaylar daha netleşiyor ve birbirine daha kolay uyum sağlıyordu, ağzında yapboz parçaları gibi dağınık duran kelimeler, dile geldiğinde mükemmel bir resim oluşturuyordu. Performansından her seferinde daha çok nefret ediyordu. Ama böyle yapmasa, on yedi yıl beş ay önce yaptığı bir şeyden ötürü şantaja uğrardı. Bu konu onu her başladığı görevde takip ediyordu, çünkü amiri o zaman aldığı dersten çok daha kötüsünü hak ettiğine kanaat getirmişti.

Grace'in anlattığı hikâyenin en kötü versiyonunda, ismi Rachel McCarthy olan kızla yatıyor ve operasyonu telafisi olmayan bir şekilde tehlikeye atıyordu. Ama işin gerçeği de yeteri kadar kötüydü. Annesinin yardımlarıyla özel bir üniversiteden mezun olmuştu; notları mükemmeldi, bir nevi saygısız kasıntının tekiydi ve Merkez'deki eğitimini yüksek puanla tamamlamıştı. İlk iki saha görevinde çok başarılı olmuştu, ülkenin ortasındaki büyük düzlüklerde ve eğimli tepelerde belalı suçluları kovalamıştı – pikaplar, tütün çiğnemeler, boş kasaba meydanları, beysbol şapkalı şahıslar minibüslerinin arkasına şüpheli paketleri yerleştirirken yenen kızarmış bamyalar.

"Korkunç bir hata yaptım. Her gün aklımda. Bugün bile görevimde o hatamdan faydalanıyorum. Daha alçakgönüllüyüm ve daha iyi odak-

lanabiliyorum." Tabii ki her gün onu düşünmüyordu. Böyle bir şeyi her gün düşünemezsin, aksi taktirde büyür ve seni ele geçirir. Ama oralarda bir yerde duruyordu, isimsizdi: zaman zaman üzerine ağırlık yapan, zavallı, karanlık bir şey. Unutulmaya yüz tuttuğunda, iyice soyutlanmaya başladığında, kendini kola saplanan bir ağrı olarak hatırlatıyordu, kürekkemiğinden beline doğru inen incecik ama keskin bir ağrı.

"Ondan sonra," dedi Kontrol, Whitby birbiri ardına gelen bu ilgi bombardımanı altında ezilmeye başlamıştı, Cheney de sinsice bir kaçış planı geliştirip ortadan kaybolmuştu. "Ondan sonra, erkek arkadaş kayıtlardan bir yabancının kız arkadaşıyla konuştuğunu görmüş ve temiz bir dayak attıracağı yerde bu yabancıyı bir arkadaşına arabayla yirmi dakika uzaklıktaki bir kafeye kadar takip ettirmiş. Ajan bunu fark etmemiş, çünkü kendisiyle ve başarısıyla öyle gurur duyuyormuş ki takip edilip edilmediğini anlaması için gereken adımları izlememiş." Çünkü köklü bir hanedanlığın üyesiydi. Çünkü çok bilmişti. "Ajanın orada kiminle buluştuğunu tahmin edin. Amiriyle. Yıllar önce militanlar bir ortamda amirimle tartışmışlar, her şeyden önce sahaya neden onun değil de benim sürüldüğümün sebebi buymuş. Dolayısıyla az önce barda kız arkadaşıyla konuşan kişinin, tanıdıkları bir hükümet ajanıyla görüş alışverişinde bulunduğunu anlamışlar."

O sabah neye katlandığını Grace'in daha iyi anlayabilmesi için her zaman kullandığı metin-

den bayağı sapmıştı: "Sanki her şeyin ve herkesin üzerinde yüzüyordum, aşağı bakıyordum, gökyüzünde süzülüyordum. İstediğim her şeyi yapabilirdim." Grace'in yüzünde bağlantıyı kurabildiğini gösteren bir ifade vardı, ama suçluluk yoktu.

"Artık aralarından bir militanın hükümetle irtibatta olduğunu biliyorlardı – üstüne üstlük daha önce de söylediğim gibi erkek arkadaş sahiplenici, kontrol delisi ve kıskanç biriydi. Kudurmuş bir halde ertesi gün ajanın gelmesini bekledi, ajan aslında McCarthy'ye başıyla selam vermekten başka bir şey yapmadı, ama o bunun gizli bir haberleşme yöntemi olduğuna inandı. Ajanın geri gelmiş olması ona yetti. Kız arkadaşının hükümetle işbirliği yaptığını ve belki de casusluk yaptığı sonucuna vardı. Buna sizce nasıl karşılık verir?"

Whitby fırsattan istifade farklı bir soruya cevap verdi: Masanın arkasından sıyrıldı, duvarın döndüğü yere doğru koştu ve yarım ağız da olsa bir güle güle bile demeden bilim dairesine yollandı.

Kontrol'ü Grace ile baş başa bıraktı.

"Tahmin yürütecek misin?" diye sordu Kontrol Grace'e. Tüm öfkesini ve nefretini müdür yardımcısına yöneltmişti, kafeteryadaki tüm gözlerin onların üzerinde olmasını umursamıyordu.

Deşifre metinleri okurken hissettiği duyguları yeniden canlandırmak için *topoğrafik bozukluk*, *birinci keşif ekibinin videosu* ve *hipnotik telkin* gibi kelimeleri düşünmeye başladı – aynı seks esnasında

erken boşalmayı engellemek için *guatr* ve *matematik ödevi* gibi kelimeleri aklında getirmesi gibi.

"Tahmin yürütecek misin, kahrolası?" diye tekrarladı yüksek volümlü bir tıslamayla. Dinleyicilere değil, yalnızca biyoloğa itiraf etmek istiyordu.

"Rachel McCarthy'yi vurdular," dedi Grace.

"Evet, doğru!" diye bağırdı Kontrol, en uzaktaki büfede yemek servis edenlerin bile sesini duyduğundan ve ona baktığından emindi. Kafeteryada belki on beş kişi vardı ve çoğu bu bağrışma olmamış gibi davranıyordu.

"Rachel McCarthy'yi vurdular," dedi Kontrol. "Beni aramaya başladıklarında ben evimde güvendeydim. İki üç kez sohbet ettik, bunda ne var? Benim bakış açıma göre bu basit bir takip operasyonuydu. Sonra beni brifing için kenara aldılar, daha deneyimli ajanları da konuyu araştırmaları için görevlendirdiler. Tabii militanlar McCarthy'yi çoktan bayıltana kadar dövmüş ve terk edilmiş bir taş ocağına götürmüşlerdi. Doğruyu söylemesini istiyorlardı, bardaki o yabancı hakkında doğruyu söylemesini. Bunu yapamazdı, çünkü masumdu ve benim bir ajan olduğumu bilmiyordu. Ama bu cevap onlar için yanlıştı – o noktaya gelince verilen her cevap yanlıştır zaten." Her zaman da yanlış olacaktır. Tam konu mahkemeye taşınıp, yargıçtan arama izni alındığı zaman, erkek arkadaşı McCarthy'yi başından vurdu, iki kez, sonra da alt kısımdaki sığ sularda ölmesini izledi. Yerel polis cesedi üç gün sonra buldu.

Böyle bir durumda kalan herkesin işi bitik demektir, ama o zamanlar bunu bilecek tecrübesi yoktu. Annesinin onu kurtardığını yıllar sonra anlayacaktı, ha bu iyi mi oldu, kötü mü oldu bilinmez. Annesi eskiden yaptığı bir iyiliğin karşılığını istemişti. Nüfuzunu kullanmıştı. Rüşvet vermişti. Danışıklı dövüş olan tüm işlerde kullanılan klişeler işte. Çünkü –artık kimse için bir anlamı kalmadığında itiraf etmişti– ona güveniyordu ve vereceği çok daha fazla şeyin olduğuna inanıyordu.

Kontrol bir yıllık uzaklaştırma almış, içindeki yarayı iyileştirmeyen terapilere gitmiş, gözlerden defalarca kaçan minik bir yanlışı yakalamak için kocaman ağlar atan mesleki eğitim programlarına katlanmak zorunda kalmıştı. Sonra da masa başı işe getirilmiş ve kendini ispat ederek yeniden terfi almaya başlamıştı. Soylu bir iş olan "arabuluculuk" görevine getirildiğinde ise bir daha saha görevine çıkamayacağını net anlamıştı.

Ta ki günün birinde ihmal edilmiş bir teşkilatı yönetmek için çağrılana kadar. Kız arkadaşlarından hiçbirine itiraf edemediği şeyleri, ona nefretle bakan bu kadına kafeteryanın ortasına haykırsın diye.

Kafeteryanın yüksek camlarının yakınında gördüğü küçük kuş hâlâ oradaydı, ama uçuş şeklinden artık daha çok yarasayı andırıyordu. Yağmur bulutları yine kümelenmeye başlamıştı.

Grace karşısında sessizce oturmaya devam ediyordu, geçmişte yaşananlar onu ulvi bir şe-

kilde koruyordu. Kontrol de oturmaya devam ediyordu. Grace sıra gözetmeksizin, teker teker Kontrol'ün daha küçük günahlarına yoğunlaşmıştı, ama kafeteryada onları duyacak kimse kalmamıştı. Dosyasını okumuştu ve kenarda köşede kalmış bilgileri de ele almıştı. Konuşmaya başladığında farklı bir açıdan yaklaştı – annesinden, babasından, tören alayında tir tir titremesinden bahsetti, ancak bunlar artık Kontrol'ü incitmiyordu. Aksine uyuşmuş bir rahatlama hissi ele geçiriyordu onu. Grace sürekli anlatıyordu, kuşkusuz. Kontrol'ü açık ve net görüyordu, yeteneklerinden zayıf yönlerine, kısa ilişkilerinden göçebe yaşam tarzına, babasının kanser rahatsızlığından annesinin duygu ikilemlerine. Annesinin işini, ailesine ve dine tercih etmesi fikriyle nasıl barıştığına kadar. Her şeyin ötesinde, Grace'in sesinde ustaca birleştirdiği sahte saygı ve merhamet, geri adım atmaması için onu yüreklendiriyordu.

"Sen hiç hata yapmadın mı?" diye sordu, ama Grace soruyu umursamadı.

Onun yerine gerekçelerini bahşetti: "Bağlantın bu defa Merkez'den ayağımı tamamıyla kesmeye çalıştı. Sonsuza dek." Ses'in ona ancak ipini koparıp kaçmış bir boğa kadar yardımı dokunuyordu.

"Ben böyle bir şey istemedim." İstediyse de artık istemiyordu.

"Yine ofisime girmişsin."

"Girmedim," dedi ama emin değildi.

"Ben her şeyi kendim için değil, müdür için muhafaza etmeye çalışıyorum."

"Müdür öldü. Müdür geri gelmeyecek."

Kafasını çevirdi, avludaki camlardan uzaktaki bataklığa doğru öyle bir baktı ki Kontrol susmak zorunda kaldı.

Müdür belki X Bölgesi'nin üzerinde özgürce uçuyor veya kökünden kopmuş tırnaklarıyla toprağı ve sazlıkları kazıyor, bir şeylerden kaçmaya çalışıyordu. Ama kesinlikle burada değildi.

"Grace benim yerime başkası gelirse durumun ne kadar kötüye gideceğinin farkında mısın? Seni asla müdür yapmayacaklar çünkü." Doğruya doğru.

"Sana büyük bir iyilik yaptım," dedi, Kontrol'ün söylediklerini duymazdan gelerek.

"İyilik mi? Evet, tabii."

Ama biliyordu. Bir anda içindeki çirkinliği dökmüş olmanın rahatsızlığını ve utancını yaşadığını biliyordu, elindeki silahları heba etmişti, kurşunlarını boşa harcamıştı. Suçlamalarını biriktirdiği mücevher kutusunun içindeki her şeyi çıkarmıştı ve onları tekrar toplamaya çalışmaması gelecekte kullanmayacağını gösteriyordu.

"Bize çok benziyorsun," dedi. "Çokça hata yapmış birisin. Her zaman daha iyisini yapmaya, daha iyi olmaya çalışan biri."

Alt metin: *Otuz yıldır çözülmemiş bir şeyi çözemezsin. Senin müdürün önüne geçmene izin vermeyeceğim.* Bu nasıl bir yönlendirmeydi? Onu neden uzaklaştırmaya veya neye yakınlaştırmaya çalışıyordu?

Kontrol, hemfikir olduğundan veya olmadığından değil, yalnızca bitkin olduğundan başını salla-

dı. Sonra izin istedi, kafeteryanın tuvaletinin kapısını kilitledi ve kahvaltıda yediklerini kustu. Acaba hastalanıyor muydu, yoksa vücudu Southern Reach'e dair her şeyi var gücüyle ret mi ediyordu?

018: NEKAHAT

Cheney tuvaletin kapısının önüne gelip dört dönmeye başlamıştı – endişeliydi ve sanki çok iyi dostlarmış gibi, "İyi misin dostum?" diye fısıldıyordu. Bir süre sonra Cheney oradan uzaklaştı ve Kontrol tam tuvaletten doğrulmak üzereyken cep telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarttı. Ses. Tuvalet bu telefonu cevaplamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra kusmak onu rahatlatmıştı. Zemindeki minik mavi mozaik taşları da rahatlatıcıydı. Hatta hafif sidik kokusu bile. Her şey. Her biri.

Erkekler tuvaletinde neden ayna yoktu?

"Bir daha ben aradığımda telefonu aç," diye uyardı Ses, meşgul bir kadın/adam olduğunu ima ediyordu. Kontrol mesajı olduğuna dair çakıp sönen ışığı tam o sırada gördü.

"Toplantıdaydım." Video kayıtlarını seyrediyordum. Biyologla konuşuyordum. Senin yüzünden müdür yardımcısı canıma okuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ses. "Yolunda mı?"

Görünmez bir kapıya doğru güdülen iki bin beyaz tavşan. Ölmek istemeyen bir bitki. Seyretmesi imkânsız video görüntüleri. Denizdeki kumdan daha fazla teori. Her şey yolunda mıydı? Ses'in bunu sorması çok garipti, sanki Kontrol'de şifresi bulunmayan bir kod aracılığıyla konuşuyorlardı. Herhangi bir mantığı olmasa da, bu soru kendini güvende hissetmesini sağlamıştı.

"Orada mısın?" diye sordu Ses, kaba bir şekilde.

"Evet, evet. Her şey yolunda."

"Bana anlatacağın bir şey var mı?"

Kontrol Ses'e kısa bir özet geçti.

Ses bir süre düşündü sonra, "Bir yanıt bulabildin mi bari?"

"Neye?"

"X Bölgesi'nin ardındaki gizeme." Ses incecik metalik bir kahkaha patlattı. Geh geh geh. Geh.

Bu kadarı yeter. "Grace'in Merkez'deki bağlantılarını koparmaktan vazgeç. İşe yaramıyor, aksine her şeyi zorlaştırıyor," dedi Kontrol. Birinci keşif gezisinin videolarını hazırlarken gösterdiği özeni anımsadı, öğle yemeğinde yaşadıkları yüzünden mahvolmuş ve henüz üzerinde düşünememişti. Mantıksız olabilirdi, ama nedense Southern Reach'e sürgün edilmesinden Ses'in sorumlu olduğuna inanması, Ses'in yetersiz ve aşırı olduğu gün gibi ortada olan taktikleriyle birleşince tiksintisi artmıştı. Eğer Ses gerçekten annesiyse, o zaman haklılığı ortaya çıkacaktı.

"Dinle John," diye kükredi Ses, "ben sana hesap vermem. Sen bana hesap verirsin, bunu

unutma." Bu cümlenin onu ikna etmesi gerekirdi, fakat işe yaramıyordu.

"Artık deneme," diye tekrarladı Kontrol. "Bana zarar veriyorsun, onu durdurmaya çalıştığını biliyor. Vazgeç."

"Tekrar ediyorum, ben sana hesap vermem, Kontrol. Bana ne yapacağımı söyleme. Benden durumu düzeltmemi istedin, öyle yapmaya çalışıyorum." Bu geri bildirim yüzünden Kontrol telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Biliyorsun bu sabah birinci keşif ekibinin videosunu seyrettim," dedi. "Ve afalladım." Bunu gönülsüz bir özür babında söylemişti. Bu yöntemi dedesinden öğrenmişti: karşı tarafın sıkıntısına cevap verir gibi yapıp konuyu değiştirmek. Geçmişte ona defalarca kez yapılmıştı.

Ama nedense bu söylediği Ses'i daha da çileden çıkarmıştı. "Sence bu aşşağılık işi yapmaman için bir bahane mi? Video seyretmiş. Bir dahaki sefere at gözlüklerini çıkar da adam gibi rapor ver. Belki o zaman yapmamı istediğin şeyi senin istediğin şekilde yaparım. Anlaştık mı, mankafa?"

Ses küfürlü kelimeleri garip ve aksak bir şekilde söylüyordu, sanki yalnızca *aşşağılık*, *göt*, *mankafa* gibi küfürlerle oynanan bir isim şehir oyunu oynuyor gibiydi. Ama Kontrol anlamıştı. Ses şerefsizin tekiydi. Daha önce de şerefsiz patronları olmuştu. Belki gerçek ses izindeydi, bu da onun yerine bakan kişinin yaptığı doğaçlamaydı. Aşırı öfkeliydi. Aşırı mutsuzdu. Aşırı ikilemdeydi.

Pes etti ve ortamı yumuşatmak için bir iki şey söyledi. Sonra detaya indi ve "ilerleyiş" hikâyesini anlattı, bu öykünün yapısı öyle bir örülmüştü ki içinde yalnızca dokunaklı insanı tereddüte sürükleyen o-da-neymiş-be dedirtecek öğeler barındırmıyordu, aynı zamanda girişi ve tatmin edici bir sona doğru ilerleyen sürükleyici bir gelişmesi olan analitik ve incelikli bir "yolculuktu."

"Yeter!" dedi Ses bir noktadan sonra.

Daha sonra Ses, "Böylesi daha iyi," dedi. Kontrol sert tonlaması yumuşadı mı tam anlayamadı. "Şimdilik veri toplamaya ve biyoloğu sorgulamaya devam et, ama onu biraz daha zorla." Bunu zaten denemiş, fakat işe yaramamıştı. Faydalı veriyi su yüzüne çıkartmak uzun soluklu bir iştir, gereksiz bilgileri de dinleyip süzmeyi gerektirir.

Kısa bir duraksamadan sonra Ses, "İstediğin o bilgiyi aldım," dedi.

"Hangi bilgiyi? Bitki, fare veya..."

"Müdürün sınırdan geçtiğini söyleyebilirim."

Kontrol klozetin üzerinde doğruldu. Birisi ürkek ürkek kapıyı tıklatıyordu. Tıklatan her kimse biraz beklemesi gerekecekti.

"Ne zaman? Son on birinci keşif gezisinden hemen önce mi?"

"Evet. Düpedüz izinsiz ve kimsenin bilgisi ve onayı olmadan."

"Ve bu yanına kâr mı kalmış?"

"Ne demek şimdi bu?"

"E kovulmamış."

Bir duraksamadan sonra Ses, "İlişiğinin kesilmesi gerekirdi tabii ki. Ama uzaklaştırma aldı. Müdür yardımcısı altı aylığına onun yerine baktı." Sanki önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi aceleye getiriyordu.

Bu bilgiyle ne yapması gerekiyordu? Belki de annesine sormalıydı. Üst kademeden birinin müdürün sınırı geçeceğinden kesinlikle haberi olmalıydı, geri dönünce de birisi onu korumuştu.

"Orada ne kadar kaldığını biliyor musun? Bulgularına dair bir rapor yazmış mı?"

"Üç haftalığına. Rapor yazmamış."

Üç hafta!

"Sorguya çekilmiş olması lazım. Bir rapor vardır muhakkak."

Daha uzun bir duraksama. Acaba Ses başka bir Ses'e veya Seslere mi danışıyordu?

Nihayet Ses sadede geldi: "Sorguda ifadesi alınmış. Sana bir kopyasını yollatabilirim."

"Müdürün sınırın ilerlediği fikrini savunduğunu biliyor muydun?" diye sordu Kontrol.

"Öyle bir teorisi olduğundan haberim var," dedi Ses. "Ama sen dert etme."

Nasıl dert etmesindi? Ona az önce mankafa diyen biri nasıl oluyordu da şimdi "sen dert etme" diyebiliyordu? Ses kötü bir aktör diye düşündü Kontrol veya ona verilen metin kötüydü veya her şeyi kasti yapıyordu.

Konuşmanın sonunda sebepsiz yere bir bilmece sordu. "Kahverengi ve yapışkan olan nedir?"

"Bunun cevabını biliyorum," dedi Kontrol. "Tutkal."

"Tezek."

Çat.

*

"Hadi git, koltuklara bir göz at John." Kontrol ofisine yorgun argın geri dönmüş, eski anıların tuzağına düşmüştü. Son görevindeki bir iş arkadaşı, sunumun ardından ona doğru gelmiş ve suçlayan bir tonlama ile, "Beni yalancı çıkarttın," demişti. Hayır, seninle *hemfikir* değilim, o kadar. Üniversitedeyken kumral, geniş yüzlü ve çok güzel kahverengi gözlü bir kız kalbini sızlatmıştı. Temel Matematik dersinde ona âşık olmuş ve bir şiir yazmıştı. Kız karşılığında, "Peki ama dans eder misin?" diye sormuştu. Hayır, şiir yazarım. Bir çeşit casus olacağım. Üniversitedeki siyaset bilimi hocalarından biri "kanlarını kaynatmak" için şiir yazmalarını söylemişti. Kontrol zamanının çoğunda ders çalışıyor, atış alanına gidiyor, vücut geliştiriyor, kısa soluklu ilişkileri kendine hayat felsefesi edindiği partilere gidiyordu.

"Hadi git, koltuklara bir göz at John," demişti Jack Dede. Kontrol on iki yaşındaydı, kuzeye annesini ziyarete gitmişti, bu çok sık olmazdı, o gezide normalde kulübeye gidilmeyecek ve balık tutulmayacaktı. Hâlâ dengeyi oturtmaya çalışıyorlardı, boşanma henüz sonuçlanmamıştı.

Hafta sonu öğleden sonra, buz gibi bir havada Jack birden bire benzini emer gibi yakan, eski model Amerikan arabasını dışarı çıkartmaya karar vermişti. Arabasını kış uykusundan uyandırma-

sının sebebi Kontrol'ü merkezdeki alışveriş merkezinde yapılacak iç çamaşırı defilesine gizlice götürmek istemesiydi. Kontrol'ün bunun ne olduğuna dair net bir fikri yoktu, ama kulağa utanç verici geliyordu. Gitmek istememesinin başka bir sebebi de yaşıtı komşu kızına yazın başından beri âşık olmasıydı. Ama Dede'ye hayır demek zordu. Dede'si annesi yokken normalde onu pek bir yere götürmezdi.

Böylelikle Kontrol koltuklarda bozukluk arar ve Dede de evde annesiyle iki saat boyunca konuşurken, buz kesen parlak mavi arabayı çalıştırdı. Kontrol'a göre Dede aynı zamanda aracın gizemli işleyişine kendini tekrar alıştırıyordu. Araba ısınmaya başlamıştı, Kontrol montunun içinde terliyordu. Koltukları araştırmaya hevesle devam ediyor, Dede'sinin oraya bir yere bıraktığı parayı arıyordu. Para bıraktıysa, komşu kızına dondurma ısmarlayabilirdi. Hâlâ yaz kafasındaydı.

Para çıkmamıştı. Kumaş tiftiği, ataş, bir iki kırpılmış kâğıt ve bir de soğuk, pürüzsüz, yapışkan ve küçük, beyine benzeyen bir şey bulup irkilmişti: eski bir çiklet. Hayal kırıklığına uğrayıp araştırmasını arkadaki uzun koltuktan, öndeki yolcu koltuğunun karanlık oyuğuna doğru genişletmişti. Kolunu iyice uzatmış, böylece elini döndürüp koltuğun altını araştırabilmiş ve oraya bantlanmış kocaman yumuşak bir şeyle karşılaşmıştı. Hayır, yumuşak değildi – her neyse kumaşa sarılmıştı. Biraz kurcaladıktan sonra yerinden çıkartmayı başarmış, çıkarttığı şey ağırlığıyla ara-

cın zeminine sessizce düşmüştü. Burnuna garip bir metalle karışık yağ kokusu gelmişti. Almış ve kumaşı açmıştı; nesnenin sert soğukluğunu iki avucu arasında tutmuştu... ve dedesinin dikkatle ona baktığını fark etmişti.

"Ne buldun?" diye sormuştu yaşlı adam. "Onu nerede buldun?" Kontrol bu soruların ilk başta aptalca, sonradan da kurnazca olduğunu düşünmüştü. Jack Dede bir eli direksiyonda dönüp Kontrol'a doğru baktığında, yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"Bir tabanca," dedi Kontrol, her ne kadar Dede bunu görebiliyor olsa da. Daha sonradan yalnızca objenin karanlığını hatırlayacaktı, şeklinin karanlığını ve beraberinde getirdiği sessizliği.

"Colt .45'e benziyor. Ağır değil mi?"

Kontrol başını salladı, biraz korkmuştu. Sıcaktan terliyordu. Tabancayı bulmuştu, ama dedesinde birine hediyesini açtırdıktan sonra onu havada tutup vermeyen adam ifadesi vardı – tehlikeyi anlamak için Kontrol henüz çok küçüktü. Ama yanlış karar almıştı bir kere, arabaya hiç binmemesi lazımdı.

Ne biçim bir manyak çocuğun eline tabanca verirdi ki, boş bile olsa? Bunu şu an düşünüyordu. Kendi torununu yönlendirmek için, emekliliğini geçirdiği kulübesini terk edip Merkez'de Ses olarak çalışmaya başlayan da yine aynı manyaktı.

*

Öğleden sonra. *Dene. Tekrar dene.*

Kontrol ve biyolog gölet arazisini çeviren tahta çite yaslanmış yan yana duruyordu. Southern Reach binası arkalarında kalmıştı; kaba siyah bir ırmak gibi görünen çakıltaşlı yol çimenliğe uzanıyordu. Sadece ikisi... ve biyoloğu oraya getiren üç güvenlik görevlisi. On beş metre uzaklıktaydılar ve durdukları açıları kaçabileceğini göz önünde bulundurarak seçmişlerdi.

"Kaçacağımı mı düşünüyorlar?" diye sordu Hayalet Kuş.

"Hayır," diye yanıtladı Kontrol. Kaçarsa suçu onların üzerine atacaktı nasılsa.

Gölet uzun, sert köşeli bir dikdörtgendi. Uzak taraftaki çitin iç kısmında, bataklığa en yakın noktada çürümeye yüz tutmuş bir baraka vardı. Barakanın yanında, üzerindeki paslanmış Noel ışıklarından dolayı yanmış, cılız bir çam ağacı duruyordu. Suyun içi tıka basa su mercimekleri, ortancalar ve nilüferlerle kaplıydı. Yer yer kararmış gri suyun üzerinde yusufçuklar durmadan devriye geziyordu. Kurbağalar, ağustos böceklerinin sesini bastırarak yağmurun yaklaştığını haber veriyordu; göletin karşı kıyısındaki çimen ve çalıların arasından cır cır sesler ve çalıkuşlarının telaşlı şakımaları geliyordu.

Yalnızca mavi bir balıkçıl sessiz ve vakur bir şekilde göletin ortasında duruyordu. Yağmur bulutları toplanıyordu, azalan ışıktan tüyleri donuk görünmeye başlamıştı.

"Sana teşekkür mü etmeliyim?" diye sordu Hayalet Kuş. Çitin üzerinden aşağı eğildi. Sol kolu,

Kontrol'ün sağ koluna çok yakındı; Kontrol biraz uzaklaştı.

"Normalde sahip olman gereken şeyler için kimseye teşekkür etme," dedi, bunu demesiyle Hayalet Kuş'un başı hafiften ona doğru döndü ve dalgın bakan gözünün üzerindeki çatılmış kaşı ile hislerini belli etmeyen ağzı ortaya çıktı. Büyükbabası kapı kapı dolaşıp mandal satmaya çalıştığı zamanlarda aynen böyle söylermiş. "Orman leyleklerinin ortadan kaybolmasına ben sebep olmadım," diye ekledi, çünkü ilk söylediğine pişman olmuştu.

"Yuvalarının en büyük düşmanı rakunlar," dedi. "Son buzul çağından beri var olduklarını biliyor muydun? Güneyde koloniler halinde yaşıyorlar, ama bu bölgede türleri tehdit altında, dolayısıyla tek başlarına görmek mümkün."

Kontrol araştırmıştı, orman leyleklerinin eğer dönecekleri varsa çoktan geri dönmüş olmaları gerekirdi. Alışkanlıkları olan canlılardı.

"Sana ancak otuz, kırk dakika tanıyabilirim," dedi. Onu buraya getirmenin gereksiz olduğunu düşünmeye başlamıştı, hatta tehlikeli, ama kimin için tehlikeliydi bilmiyordu. Sabah seansından sonra hiçbir şeyi olduğu gibi bırakmayacağının da farkındaydı.

"Otları biçip, su mercimeklerini sökmelerinden nefret ediyorum," dedi Kontrol'ün söylediğini duymazdan gelerek.

Buna ne cevap vereceğini bilemedi. Bu yalnızca bir göletti, binlerce benzeri gibi. Doğal yaşam

alanı olması beklenmiyordu. Öte yandan onu boş bir arsada bulmuşlardı.

"Bak, hâlâ kurbağa yavruları var," dedi işaret ederek, yüzüne bir memnuniyet ifadesi gelmişti. Kontrol onu içeride tutmanın zalimlik olduğunu anlamaya başlamıştı. Belki aralarındaki diyaloğu artık bir sorgulama olarak görmezdi.

"Burası güzelmiş," dedi Kontrol, yalnızca bir şey söylemiş olmak için, ama hakikaten de güzeldi. Binadan dışarı çıkmak, düşündüğünden daha çok hoşuna gitmişti. Onu sorguya çekmek için aklına farklı bir yöntem gelmişti, ama yağmurun keskin kokusu ve uzaktaki karanlık sağanak perdelerinin hızla yaklaşıyor olması bu dürtüsüne ket vurdu.

"Ona müdürü sor," demişti Ses. "Sor bakalım daha önce sınırı geçtiğinden hiç bahsetmiş mi?" Bu soruyu es geçti. Sen bir hologramsın. Bir kurgusun. Dostum seni güverteden aşağı atacağım, o kadar sinirleneceksin ki doğru dürüst yüzemeyeceksin bile.

Hayalet Kuş ayakkabısıyla siyah bir böceği hafifçe dürttü. Böcek çıldırmış gibiydi, durmadan çitin birleşim yerlerine çarpıyor ve bu hareketini sürekli tekrarlıyordu. "Neden böyle davrandığını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi Kontrol. Son dört günde bilmediği pek çok şey olduğunu fark etmişti.

"Buraya yeni böcek ilacı sıkmışlar. Kokusunu alabiliyorum. Kabuğunun üstündeki köpük kalın-

tısını görebilirsin. Ölmeden önce böyle dengeleri şaşıyor işte; bunun yüzünden nefes alamıyorlar. Sizin tabirinizle panikliyorlar. Çoktan içlerine işlemiş bir şeyden uzaklaşmaya çabalıyorlar. Sona yaklaştıklarında duruluyorlar, çünkü bedenlerinde hareket etmelerini sağlayacak oksijen kalmıyor."

Böceğin düz bir zemine gelmesini bekledi, sonra ayakkabısıyla hızla ve sertçe üzerine bastı. Böcek çatırdadı. Kontrol gözlerini kaçırdı. Onu inciten arkadaşını affetti. Babasının dediği gibi, onun aklı farklı çalışıyordu.

"Ona boş arsayı sor," demişti Ses.

"Sence neden yolun boş arsaya düştü?" diye sordu Kontrol, daha çok seyircilerin gönlünü almak için. Üçünden biri Grace'e geri bildirimde bulunabilirdi.

"Benim yolum oraya değil, buraya düştü, Southern Reach'e." Sesine bir anda tedbir hâkim olmuştu.

"Orası sana ne anlam ifade ediyor?" Burası kadar mı, yoksa daha fazlası mı?

"Sanırım olmam gereken yer aslında orası değildi," dedi kısa bir aradan sonra. "Yani öyle hissediyorum. Uyandığımı ve bir süre nerede olduğumu anlamadığımı anımsıyorum, anladığımda da hayal kırıklığına uğradığımı."

"Neden hayal kırıklığı?"

Hayalet Kuş omuz silkti.

Şimşek çakmaları gökyüzünde enfes görüntüler oluşturuyordu. Gök gürültüsü onu suçlar gibi patlıyordu.

Ona boş arsada bir şey bırakıp bırakmadığını sor. Bu kendi sorusu muydu, yoksa Ses'in mi?

"Orada bir şey bıraktın mı?"

"Hatırladığım kadarla bırakmadım," dedi.

Kontrol daha önce provasını yaptığı bir şey söyledi. "Çok yakında hatırladıkların ve hatırlamadıkların konusunda net olman gerekecek. Eğer bir sonuç alamazsam seni buradan alıp götürecekler. Ve böyle bir şey olursa seni nereye götüreceklerini bilemiyorum. Buradan daha kötü olabilir, hem de çok daha kötü."

"Sana biyolog olmadığımı söylememiş miydim?" Bunu sessizce söyledi ama sözleri acıttı.

Ne olduğunu sor.

Hayalet Kuş'a onu gölete getirdiği için borçlu hissetmemesini söylemiş olmasına rağmen yüzünü buruşturmaktan kendini alıkoyamadı.

"Dürüst olmaya çalışıyorum. Ben o değilim... ve içimde anlamadığım bir şey var. Bir nevi... parlaklık."

Sağlık kontrollerinde bir şey çıkmamıştı, yükselen ateş dışında.

"Ona hayat deniyor," dedi Kontrol.

Bu espriye gülmedi, usulca "Hiç sanmıyorum," dedi.

Eğer onun içinde bir "parlaklık" varsa, Kontrol'ün içinde de onun tam zıttı bir karanlık vardı. Yağmur yaklaşıyordu. Nem çılgın bir esintiyle dağılıyordu. Göletin üzerine su hareleri yayılıyor, baraka rüzgârdan uğulduyordu. Küçük Noel ağacı bir öne bir arkaya savruluyordu.

"Burada yapayalnızsın, değil mi, John?"

Soruyu cevaplaması gerekmiyordu, çünkü sağanak yağmur başlamıştı. Sırılsıklam olmamak için bir an önce geri dönmek istiyordu, ancak Hayalet Kuş hemfikir değildi. Ağırdan alıyor, ayak sürüyordu, yağmur damlalarının yüzüne çarpmasına, boynundan aşağı süzülmesine ve üstünü ıslatmasına izin veriyordu.

Mavi balıkçıl kıpırdamamıştı, belli ki yüzeyin hemen altında gezen bir balığı avlayacaktı.

SANRILAR

000

Kontrol'ün rüyalarında gökyüzü sadece hafif bir ışık pırıltısı serpiştirilmiş kopkoyu bir mavi. Sahilden yukarı, falezlere doğru bakıyor. Tepeden ona bakan birinin siluetini görüyor... Daha iyi görebilmek için uçurumun kenarından eğildiğini fark ediyor. Bir insanın yapabileceğinden çok daha fazla ve açısı gittikçe artmaya devam ediyor, çakıltaşları yerinden sökülüyor ve tane tane etrafına dökülüyor. Orada öylece uzanıp bekliyor, uçurumun dibinde, uçsuz bucaksız suyun içinde farklı türden canavarların arasında yüzüyor. Karanlığın içine sessiz bir düşüş bekliyor, su sıçratmadan, dalga yapmadan.

020: İKİNCİ NEKAHAT

Pazar. Başının önünden arkasına doğru zonklayan sinsi ama dinmek bilmeyen ağrı beyninin içinde buz kıracağı saplanıyormuş etkisi yaratıyordu. Nabız gibi atan uydu savunma

kalkanı, yörüngesine girebilecek daha saldırgan herhangi bir şeyden onu koruyordu.

Bir fincan kahve. Üzerine kırıntı saçılmış formika tezgâhın yanındaki temiz pencereden görünen pis sokak. Titreyen ellerin sabit tutmaya çalışarak taşıdığı tahta, oynak bir sandalye. Boğazını yakan zeminden yükselen ucuz dezenfektan kokusunun silik hatırası. Arkasındaki müşterilerin hiçbiri yanına gelemesin diye tezgâhın üzerine yayılırken, arkadan siparişler yağdıran bir kadın. Soldaki palto askısına bakıldığında oluşan bazı insanların kışın gelip bir daha gitmedikleri izlenimi.

Ses, yüzyıllar öncesinden gelen zayıf ama sürekliliği olan davudi sesiyle: "Her şey yolunda mı? Her şey yolunda mı? Söyle lütfen, her şey yolunda mı?"

Her şey yolunda mıydı?

Kontrol iki gündür ne duş almış, ne de kıyafetlerini değiştirmişti. Vücudundan avcılar tarafından tuzağa düşürülmüş hayvanlardan yükselen misk kokusu gibi yoğun bir koku geliyordu. Sanki alnındaki tüm gözeneklerden ter boşalıyordu. Yakıcı Hedley güneşi camdan daha da kızgın hissediliyor, kafenin içindeki vantilatörler yetmiyordu. Önceki akşam gece yarısına kadar yağan yağmur, geride su buharlaşırken ıstırap içinde kıvranıp ölen, minik kızıl renkli karides benzeri canlıların yüzdüğü kocaman su birikintileri bırakmıştı.

Kontrol, Main Caddesinin en uzak noktasından geçen Empire Caddesinin sonuna geldiğinde

durdu. Delikanlıyken bu kafe alkolsüzdü, o günleri özlemişti. Camın kenarındaki klimalı yüksek masalara birkaç arkadaşıyla birlikte oturur, dondurmayla kök birasının tadını çıkartırken, kız ve spor hakkında zevzekçekonuşurlardı. O zamanlar çok güzeldi, bir nevi sığınaktı. Ama zamanla demiryolu mevkiinin bağnaz bohem eğilimleri, dolandırıcıların, sahtekârların, uyuşturucu bağımlılarının ve gidecek bir yeri olmayan evsizlerin eline geçti.

Telefonun çalmasını beklerken Kontrol, indirimli içki dükkânının önünde yol boyunca görülen günlük telaşı izlemeye koyuldu. İki kaykaycıya gözü takıldı, o kadar zayıftılar ki gıdasız kalmış tazılara benziyorlardı, üzerlerinde tişörtleri, altlarında yırtık pantolonları ve içine çorap giymedikleri en az beş yıllık ayakkabılarıyla karşı köşede duruyorlardı. Birinin elinde büyük köpekler için kullanılan bir halat tasma ve tasmanın ucunda da kahverengi bir köpek vardı. Salı akşamı koşuya çıktığında iki kaykaycı görmüştü, öyle değil mi? Ama hava karanlıktı ve gördükleri bunlar mıydı diye merak ediyordu. Muhtemelen onlardı.

Birkaç dakika sonra, Kontrol'ün daha önce kesinlikle görmediği bir kadın onlara katıldı. Uzun boyluydu, kızıla boyalı kısa saçlarına mavi bir asker kepi takmıştı, uzun kollu mavi ceketinin omuzlarında ve manşetlerinde altın rengi saçaklar vardı. Ceketin altına giydiği beyaz atlet çıplak göbeğini kapatmıyordu. Kenarlarında solgun al-

tın rengi çizgiler bulunan mavi pantolonu baldırlarına geldiğinde sona eriyor, altından nokta gibi kalmış kırmızı ojeli tırnaklarıyla çıplak kirli ayakları görünüyordu. Kıyafeti Kontrol'e 80'lerde rock yıldızlarının giydiklerini anımsatıyordu. Veya şöyle bir fikri daha vardı: Kadın, Ruh ve Bilim Birliği'de memurdu, ama yetkileri elinden alınmıştı; kaybolmuş, unutulmuş ve hafızasını kaybetmişti; kendince sonucu ne bilime, ne de batıl inanca çıkması mümkün bir oyun oynuyordu.

Yüzünde bir pembelik vardı, yanakları kızarmıştı, kaykaycılarla diyaloğu çok yapay ve fazla heyecanlıydı, aynı zamanda yolun aşağısındaki bir yere işaret ediyordu, hemen ardından yanından yürüyerek geçen insanlara yanaşıyor, el kol hareketleriyle çektiği cefaya veya ihtiyaçlarına dair bir şeyler anlatıyordu. Belki bir şeyler de istiyordu. Onunla ilgilenmeyen ilk iki kişiye aldırış etmedi, ama kaykaycıları yakaladı, üçüncü kişinin de sanki kabalık yapmış gibi arkasından bağırdı. Hedley için pek de kullanışlı olmayan türden tek kullanımlık gri naylon yağmurluk giymiş siyahi şişman bir adam, harekete geçerek içki dükkânının sokağa bakan tarafındaki büyük çöp kovalarının arkasından sahne aksesuarı gibi aniden belirdi. Kızıl saçlı kadını iplemeden geçen adama nutuk atmaya başladı; Kontrol camdan konuşmanın iğrençliğini duyabiliyordu. Sonra şişman adam eski yerine geri döndü, belirdiği süratle ortadan kayboldu.

Kadın peruk takıyor olabilirdi. Yağmurluklu adamın bu maskaralıkla bir ilgisi olmayabilirdi.

Güvenlik kamerasında görünmemiş olması da muhtemeldi.

Kızıl saçlı kadın umursamaz bir tavırla köşeyi yürüyerek döndü ve içki dükkânının yan duvarının gölgesinde Empire Caddesindeki trafiğe yüzü dönük beklemeye başladı. Kaykaycılardan biri ona katıldı ve sigara uzattı, birlikte duvara yaslandılar ve hararetle konuşmaya devam ettiler. İkinci kaykaycı içki dükkânından elinde yaş köpek mamasıyla çıktı –Kontrol dükkânın can alıcı bir özelliğini kaçırmıştı– konserveye arkadan vurdu, çıkan tangırtıyla birlikte dükkânın tam önündeki kaldırıma konservenin şeklini almış, hafif sola yatık mama döküldü. Ardından kule şeklindeki mamayı konserveyi kullanarak parçalara ayırdı ve nedense boş konserveyi Kontrol'ün artık görmediği çöp kutularının arkasındaki adama doğru fırlattı. Ne bu harekete herhangi bir yanıt geldi, ne de köpek yemekle ilgilendi.

Kafeden birkaç kişiye yanaşmış ve camın onun oturduğu kısmına yaklaşmış olmalarına rağmen, Kontrol'ün oradaki varlığını fark etmemişlerdi. Kontrol hayalete dönüşüp dönüşmediğini merak etmeye başladı, yoksa belirli bir seyirciye özel bir oyun mu oynuyorlardı? Bu fikir her şeye çok daha derin bir anlam yüklerdi, Kontrol bunun çok tehlikeli ve yanlış olabileceğini biliyordu. Merkez çaylakları görevlendirmezdi, ama bu imkânsız olduğu anlamına da gelmiyordu. Artık hiçbir şey imkânsız görünmüyordu. "Bir şeyleri fark ediyor, fakat adını koyamıyor musun?" Bu Ses'in söyle-

diği şeylerden biriydi, belli ki çaktırmadan iğneliyordu.

Eğer önündeki sahne masumsa, içinde kaybolabilir miydi, camın bir yanından ötekine geçebilir miydi? Yoksa köpek maması veya içki almak için para dilenmek de bir kumpas mıydı? Gözünden kaçan bir şey mi vardı?

*

Cumartesi günü ilk iş, Kontrol evden Ses'i aradı. Masasının kenarına elektronik zaman ölçerli bir hoparlör yerleştirdi ve zaman ayarını yaptı. Sağ tarafına, üzerinde hatırlatma notları bulunan fosforlu turuncu bir kâğıt ve kalem koydu. Bir tek viski attı. Yumruklarını masaya vurdu, bir kez, iki kez, üç kez. Derin bir nefes aldı. Sonra aramayı yaptı, Ses'i hoparlöre bağladı.

Ses ilk kelimesini söylemeden önce arkadan gıcırtılar ve hışırtılar duyuldu. Şüphesiz malikânesinin alt katındaki çalışma odasındaydı. Veya ucuz bir pansiyonun bodrum katında. Veya bir çiftliğin ahırında, tavukların arasında gizli görevde.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ses. Alışık olmadığı halsiz bir sesle sormuştu, sanki megalodon buzlu suların içindeki uykusundan uyanmıştı. Tonlaması hakaret gibi gelmişti, Kontrol'ü kendinden daha da uzaklaştırmış, kaygısı azalmaya, yerini inatçılıkla karışık bir nefrete bırakmaya başlamıştı.

Derin nefes. Sonra Ses'in söyleyeceği her şeyi ondan önce söylemek için Kontrol boğazından en

rezil türden iğrenç sesler çıkartmaya başladı. Şaşırtıcı bir sessizlikten sonra, Ses, "Yeter!" diye bağırdı ve sonra uzun, kesik kesik, peltek bir şeyler mırıldandı. Kontrol ipin ucunu kaçırdı. Hoparlör kapandı. Silkindi, turuncu kâğıdın üzerinde yazanları okumaya çalıştı. Birinci satırın yanına tik işareti koydu. Tekrar açık saçık konuşmaya başladı. "Yeter!" Yineledi, kararlıydı, inat etmişti, Ses bir şeyler mırıldandı, bu sefer balgamlı, kısa ve hızlı. Kontrol her şeyi oluruna bıraktı ve unuttu. Hoparlör kapandı. Kontrol turuncu kâğıdın üzerindeki kelimelere baktı. İkinci satıra tik işareti koydu. Müstehcen kelimeler. Fısıltılar. Sessizlik. Bağıran hoparlör. Kontrol turuncu kâğıdın üzerindeki kelimelere baktı. Tik işareti. Tekrarla. Bekle. Tekrarla. Beş kez. Altı kez. Yedinci seferde metin değişti. Müdürün kopya kâğıdından, Ses'e gırtlaksı, balgamlı, yumuşacık kelimeler derledi. Karşı tarafın nefesi kesildi ve hedefi vurduğuna dair bir feryat yükseldi. Sonra garip kelimelerle atağa kalktı, ama zayıftı, tutarsızdı, dedikleri anlaşılmıyordu.

Onu yaralamıştı. Yaptığı büyü tamamen işe yaramış mıydı bilmiyordu, ama önemli olan artık Ses'in bildiği ve çok nahoş bir tecrübe yaşadığıydı.

Hoparlör kapandı. Kontrol turuncu kâğıdın üzerindeki kelimelere baktı. İşi bitmişti. Ses'in de işi bitmişti. Başka bir denetimci bulmaları gerekiyordu, bu kadar çıkarcı olmayan birini.

"Sana bir bilmece soracağım," dedi Kontrol. "Bir sihirbazla, bir casusun arasındaki fark nedir?" Sonra telefonu yüzüne kapadı.

Cuma günü tempolu bir koşudan sonra, Ses ile çarşamba ve perşembe günü yaptığı görüşmelerin video kayıtlarını seyretmeye koyulmuştu. Şüpheleri vardı, görüşmelerde hafızasının gidip gelmesi ve Ses'in düşüncelerine sızması hoşuna gitmiyordu. Kucağında Sosisçikle, telefonundan televizyona görüntüleri aktarmış ve Ses'in onunla konuşurken hipnotik telkin kullandığını görmüştü; görüntülerde dikkati dağılmış, başı sağa sola hafifçe oynamış, göz kapakları ağırlaşmış, bu sırada Ses metalik gırtlaksı sesi kullanmaktan hiç vazgeçmemiş ve ona emirler yağdırmıştı. Ses ona Whitby'i merak etmemesini ve endişelerini en aza indirgeyerek bir kenara bırakmasını söylemişti, çünkü "Whitby kimsenin umurunda değildi." Ama sonra konuya geri dönmüş ve Whitby'nin gizli odasını bulması için onu meraklandırmıştı. Acaba o küçük odaya bilinçaltı bir istihbarat dolayısıyla mı girmişti? Grace'e de değinmişti, ofisine yine gitmesini emretmiş ve yeni kilit taktığını öğrenince titrek bir şekilde "çok riskli" demişti. Müdürün notları ve ayrıştırmasının uzun sürmesi konusunda ise kızmıştı. Tabii bunun asıl sebebi müdürün düzensizliğiydi ve tüm bu keşmekeşi süreci yavaşlatmak için yaratmış olabilir miydi? Ses Kontrol'e teşkilat içinde "Kontrollü" olmasını *söylemiş* miydi? Bu çılgın düşüncelerden uzak durmaya çalıştı.

Ses, Kontrol hipnozun etkisi altında durgunlaşmışken, normalde olmayan bir zekâ ve adanmışlık gösterisi sunuyordu; ayrıca büyük bir zevk-

le Kontrol'den bir sonraki telefon konuşmalarını "can alıcı" bir espri ile sonlandırmasını istiyordu. Anladığı kadarıyla aynı zamanda Ses için ayaklı bir ses kayıt cihazı görevi de görüyordu. Ses, Kontrol'ün yaşadığı diyalogları kelimesi kelimesine anlattırıyordu, bu da konuşmaları kısa sürmüş gibi görünse de çarşamba günü eve neden geç geldiğini açıklıyordu.

Southern Reach'in içine keşfe gönderilmişti, tıpkı X Bölgesi'ne keşfe gönderilmiş ekipler gibi ve ona da doğruyu söylememişlerdi. Kendisine bilgilerin zoraki verildiğini hissediyordu. Bilmediği başka ne yapmış olabilirdi?

Bu yüzden fosforlu turuncu kâğıdın üzerine gözünden kaçmayacak büyüklükte yazmıştı:

KONTROL, SES TARAFINDAN HİPNOTİK KOŞULLANDIRMAYA MARUZ KALIYORSUN.
— Bu satıra tik koy ve açık saçık konuş. Bir satır aşağı in.
— Bu satıra tik koy ve açık saçık konuş. Bir satır aşağı in.

Bekle, tekrarla, hoparlörü sök, hoparlörü tak. Nihayet en son satıra gelmişti: "Bu satıra tik koy ve şu cümleleri tekrar et" – müdürün masasında bulduğu cümlelerin hepsi. Aslına bakarsan, haykır onları.

Sen de heyecanlı mısın? ... Kayda değer farklılıkların olasılığı... Paraliz pek de ikna edici bir analiz değil... Yetkilerin toplanması... Riske girmenin anlamı

yok... Durmadan yüzüyor, insana benzemeyen, özgür bir şey, durmadan yüzüyor.

Sistemi aşırı yükle, beyaz tavşanlı bilim ekibinin yapamadığı gibi. Ses'i bir nevi çöküşün içine it.

İhanete uğramıştı, artık arkasını kollamadan geçen bir saniyesi bile olmamalıydı. Göletin yakınında biyoloğu gördü, birlikte barakaya bakıyorlardı. Sonra onu tekrar Southern Reach'e götürdü, onları yutan yere. Annesi elinden tutmuş kulübeye çıkan patika yolda onunla birlikte yürüyordu, Dede onları bekliyordu, bilmece gibi gülümsemesiyle yüzü gizemli görünüyordu.

*

Keşfettiklerinin tek tedavisi artık onları düşünmemekti ve bunu yapmak kendi kendini yok etmekle eşdeğerdi, yine de cumartesi akşamüstünden pazar sabahına dek süren Hedley'nin tekin olmayan küçük ama kalabalık bölgelerinden geçen bir yolculuğa cesurca atıldı – süreçte Southern Reach'in varlığını bile unutmuştu. Bir bilardo salonu hatırına geldi – topların birbirine çarptığında çıkarttıkları takırtı, *tak tuk* sesleri, keçe ceplerin rahatlığı, karanlık, tebeşir ve sigara kokusu. Siyah topa şakasına beyaz topla vurmak, bir kadının kot pantolonunun popo kısmında çıkmış tebeşirden el izi – daha sonra düşündüğünde kadının o izi kendi yapmış olabileceği aklına gelmişti. Puslu sabah güneşinin ucuz bir motelin penceresinden içeri sızması, yatağa çıkmış vücut izleri ve çöpteki kullanılmış prezervatif gö-

rüntüsü çekici gelmediği için kendini bu fikirden uzaklaştırdı. Bunlar başkalarının hayalleriydi, en azından o an – bir de çok yorucuydu. Hâlâ aynı yerde olabilirdi. Hâlâ Lowry'nin video kayıtlarını seyrediyor olabilirdi. Biraz ağır çekim de olsa hâlâ Grace'in şikâyet kutusundan çıkardıklarına bakıyor olabilirdi. Zihni daralıp, genişledikçe pır pır ediyor, X Bölgesi'ne yetişmeye çalışıyordu.

Mavi halılarında sakız ve kola lekeleri olan feci durumdaki bir sinemada geç seansta bir film yakaladı. Sinemada tek başındaydı. Garip, ama bu sinema gençlik yıllarından beri ayaktaydı. Seyrettiği berbat bir bilimkurguydu, senaryodaki açıklar farklı bir boyuttan filmin üzerine çöken uzay boşlukları gibiydi. Ama mekânın serinliği zıplamış sinirlerini yatıştırdı. Sonrasında kalktı ve bir bara gitmek üzere yola koyuldu. Yol onu sahilde bir bardan ötekine taşıyordu. Kapıyı çalıp iyi olup olmadığını soran Cheney miydi?

Adı bile olmayan çok kötü durumdaki bir barda üç tek viski attı. Eskiden oturup nehri seyrettiği yerin yakınlarındaki bir partide kaçak içki yudumladı. Kendine defalarca hipnozun küçük bir şey olduğunu, çok da büyük olmadığını, hiçbir anlam ifade etmediğini hatırlattı. Hem de hiç. Çok büyütülüyor. Minicik bir şey. Annesini aramayı düşündü. Arayamadı. Babasını aramak istedi. İmkânsızdı.

Sarhoş bir halde başka bir bara gitti ve karşısına bir hayalet çıktı. Günün ilk saatlerinde zaten onları görür gibi olmuştu: bükülen bir dudak hatırına getirmişti, süzülen bir göz, masada gezinen

bir el. O ayakkabılar. O elbise. Ama gerçekten bir hayaletle karşılaşmak –Onun Varlığıyla– insanı şoke eder... nefes alışını durdurur. Tıkanır. Nefesin bir yere gidemez. İçindedir ama kilitlenmiştir, sana faydası yoktur. Nabzın yalnızca gelecekten uğursuz kehanetlerde bulunur. Dolayısıyla bulunduğun ana geri döndüğünde, ilk önce kim olduğundan şüphe edersin, çünkü Hayalet, Kontrol'ü eskiden olduğu kişiyle, şu an olduğu kişi arasına kıstırmıştır. Sadece bir hayalet olsa bile. Ortaokuldan tanıdığı öylesine bir kadın. Tutkulu. İlk defa. Kontrol neredeyse biyoloğa saygısızlık ettiğini düşünecekti, hayaletin ağırlığı Hayalet Kuş'un üzerinde bıraktığı etkiyi kirletiyordu. Bu mantıksız olsa da. Ve tüm bu olanlar onu Southern Reach'ten adım adım uzaklaştırıyordu.

Bu duygu kalıntılarından ve atlıkarıncanın içinde yaşadığı minik maceralardan uzaklaşmaya çabalarken, suratsız ve sersem bir şekilde motorcu barındaki sandalyenin üzerinde döndü ve müdür yardımcısının yanına yanaştı. Gecenin ikisi olmasına rağmen bar hâlâ gürültülü ve tekinsizdi. Sidik kokuyordu, koku öyle yoğundu ki sanki kediler kendi bölgelerini işaretlemek için etrafa işemişti. Kontrol ona kocaman sırıttı, sonra da başıyla sıcak bir selam verdi. Grace ona boş gözlerle bakıyordu.

"Dosya boş. Onunla ilgili bir bilgi yok." Kim hakkında? Kimle ilgili konuşuyordu? "Beni kendi cehennemine çekmeye çalışıyorsun, ama işe yarasa bizim emektar Southern Reach'te yarardı."

Konuşmanın yarısında bunun gerçekten Grace olamayacağını ve hatta kendi söylediklerinin aslında kendi dudağından dökülmediğini anladı.

Gözlerini kırpmadan ona doğru bakarak sinirlerini bozuyordu.

"Bana böyle bakman gerekmiyor, biliyorsun değil mi?" diye ekledi. Bu sefer söylemişti galiba.

"Nasıl?" dedi, başı hafiften yana yattı. "Müdavimi olduğum barda kafayı yemiş heriflere ben böyle bakarım. Siktir git."

Bu sözleri duyunca sandalyesinde doğruldu, bir oyunda parçaları toplar gibi zihnini toplamaya çabaladı. Göğsünde bir ağırlık vardı, karanlık ve aydınlık. Kendinin daha zeki olduğunu sanırdı. Grace'i eski kafalı buluyordu. Ama görünen o ki modern düşünceler de bir işe yaramıyordu. Başka bir yerde bir içki daha içmenin zamanı gelmişti. Unutmak için. Sonra tekrar bir araya geleceklerdi.

Kontrol uykulu bir gülümseme ile oradan ayrılırken şüpheli bakışlarını yakaladı. İlerleme kaydediyordu. Grace kendini geri çekmişti, Kontrol ise rüzgârın esintisiyle barın kapısından dışarı sürüklenmiş ve kendini sokak lambalarının sorgulayan ışığında bulmuştu.

*

Kontrol yüzünü ovuşturdu, kirli sakal hoşuna gitmiyordu. Zihninden belirsizliği, dilinden ekşiliği, eklemlerinden yorgunluğu atmaya çalıştı. Bir ara Ses ona, "Kelimelere dökemediğin şeyler mi görüyorsun? Sana yardımcı olabilirim," demişti.

Yardımcı olursun tabii, o fikirleri kafama yerleştiren sensin.

Üniformalı kadın muhtemelen uyuşturucu bağımlısıydı; evsiz veya terk edilmiş bir evi mesken edindiği de aşikârdı. Hedef "aileden" olduğunda ve avantaj sağlamak için karşındakinin doğal ortamını –doğal teruvarını– kullanmak istediğinde takip görevini amatörlere verirsin ya da cebinde beş kuruş yoksa ya da beceriksizsen. Kontrol kadının onu görmediğini fark etmişti, çünkü görmüyormuş gibi yapması için para alıyordu.

Köpekli kaykaycı bulunduğu köşeyi kendi bölgesi olarak bellemişti ve sarhoş şişman adamla paylaşıyordu. Onların davranışları bir şekilde daha doğal görünüyordu, belki de teatral öğeler barındırdığından öyleydi, çünkü köpek mamasını gürültüyle kaldırıma yapıştırmak az dikkat çekici bir hareket değildi. Öteki kaykaycı birkaç kez gidip geri gelmişti, ama Kontrol onu diğer ikisine uyuşturucu, para veya yemek verirken görmemişti. Belki o günlük es geçmişti veya daha büyük bir teslimat için gözcülük yapıyordu, belki de kadını izliyordu, grubun üyesi gibi göründüğü halde öyle değildi. Veya belki de ortada bir olay falan yoktu, onlar birbirini tanıyan ve yardım eden, hayatta şansları yaver gitmemiş üç insandı.

Bir yerde çok uzun süre kalıp birilerini izlersen, bir noktadan sonra izlendiğin düşüncesine kapılırsın, dolayısıyla cep telefonu çaldığında irkilmedi. Bu beklediği bir şeydi.

"Duyduğuma göre yaramazlık yapıyormuşsun," dedi annesi.

"Sana da merhaba anne."

"Keyifsiz misin? Keyifsiz gibisin."

"İyiyim. Asayiş berkemal."

"O zaman neden aklını kaçırmış gibi davranıyorsun?" Bunu duygularını saklamak için kullandığı buz gibi, profesyonel bir sesle söylemişti. Herhangi bir ajanla nasıl konuşulursa onunla da aynı tonda konuşuyordu.

"Telefonu çoktan attım anne. Yani Ses'i yeniden görevlendirmeyi aklından bile geçirme." Bir gün önce aramış olsaydı, şu an annesine bağırıyor olurdu.

"Sana yenisini alabiliriz."

"Küçük bir şey soracağım anacım." *Ana*, *anacım* gibi kelimelerden nefret ederdi annesi, *anne*'ye bile zar zor katlanıyordu. John onun yegâne kıymetli çocuğu olmasına rağmen, oğlunun ona haşin Severance ismiyle hitap etmesini istiyordu. Kontrol bunu çok iyi biliyordu. "Birini tehlikeli bir yere göreve göndereceğini düşün –Southern Reach'e mesela– onları nasıl sakinleştirirdin ve yoldan çıkmalarını engellerdin? Bunu nasıl yapardın?"

"Her zamanki yöntemlerle John. Bu arada sesinin tonu hiç hoşuma gitmedi."

"Her zamanki yöntemler? Merkez'de yapılan şartlandırmanın ardından gelen hipnoz gibi mi mesela?" Her ne kadar bağırmak istese de, sesini olabildiğine alçak tutuyordu. Kafe hoşuna gitmişti, kovulmak istemiyordu.

Sessizlik. "Bunlar kullanılmış olabilir tabii, ama sıkı kurallar ve güvenlik önlemleri çerçevesinde – ve deneğin iyiliğini gözeterek."

"Belki denek seçme şansı olsun isterdi. Belki uzaktan kumandalı bir makine gibi hareket etmeyi istemezdi." Belki umutlarının, tutkularının ve tepkilerinin gerçekten tamamen *kendine* ait umutlar, tutkular ve tepkiler olduğunu bilmeyi tercih ederdi.

"Deneğin bu kararda pay sahibi olacak, bilgisi ve vizyonu olmayabilir. Bundan ötürü aşılanmaya ihtiyaç duyabilir."

"Neye karşı?"

"Bir sürü şeye karşı. Buna rağmen ciddi bir sorunla karşılaştığını anladığımız anda kişiyi dışarı çıkartıp, içeri ekip yolluyoruz zaten."

"Ne gibi? Ciddi derken neyi kastediyorsun?"

"Ne olursa işte."

Her zamanki çileden çıkartan ketumluğu. Her zamanki gibi oğlu adına karar veriyordu. O an John, yalnız kendininkini değil, babasının duyduğu rahatsızlığı da üzerinde taşıyordu, yemek masasında veya oturma odasında yaşanan tartışmaların geride bıraktığı hislerdi bunlar. Sohbeti sokağa taşımaya karar verdi, kafenin hemen solunda, sokağın başladığı yerde durdu. Dışarıda yürüyen çok fazla insan yoktu – büyük çoğunluğu hâlâ kilisede olmalıydı veya uyuşturucu komasında.

"Jack, eğer bir ajana ihtiyacı olan tüm bilgileri vermezsen, bacağına sık daha iyi derdi," dedi. "O operasyon sıçar."

"Ama senin operasyonun sıçmadı, John," dedi annesi, biraz zoraki de olsa. "Sen hâlâ oradasın. Hâlâ bizimle irtibattasın. Benimle. Biz hiçbir yere gitmiyoruz."

"İyi tespit de, 'biz' derken Merkez'den bahsettiğini sanmıyorum. Bence Merkez içinde farklı bir oluşumdan bahsediyorsun, beceriksiz bir oluşumdan. Senin Ses'in, müdür yardımcısını ekarte edeceğim diye sıçtı batırdı. Ona bir hafta daha ver, büyük ihtimalle kendimi Grace'in altında çalışıyor bulurum." Yoksa amaç Grace'in zamanını ve sabrını mı tüketmekti?

"Farklı bir oluşum yok, yalnızca Merkez var. Ses çok büyük bir stres altında John. Hele şimdi daha da çok. Hepimiz öyleyiz."

"Farklı oluşum yokmuş, hadi oradan!" Birden Jack'e dönüşmüştü, konuyu değiştiremiyordu. "Hadi oradan." "Hadi be." "İnanmıyorum."

"Bana inanmayabilirsin John, ama ben seni Southern Reach'e yerleştirerek bir iyilik yaptım."

İnsanlar *iyilik* kelimesinin anlamını unutmuştu herhalde. İlk önce Whitby, sonra Grace, şimdi de annesi. Kendinde cevap verecek gücü bulamadı. Dolayısıyla cevap vermedi.

"Birçok kişi bu görev için neler vermezdi," dedi.

Buna da bir cevabı yoktu. Konuşurlarken kadın ortadan kaybolmuştu, dükkânın önü bomboştu. Eskiden içki dükkânı büyük bir mağazaymış. Hedley kurulmadan çok önce, nehir boyu yerlilerin yerleşim alanıymış –babası anlatmıştı– ve şimdi o yerleşimin kalıntıları içki dükkânının ön cephesinde görünüyordu.

Dükkânın aşağısında da, akiferin etrafında kireçtaşından bir labirent, dar mağaralar, kör albino kerevitler ve parlayan tatlı su balıkları vardı. Birçok canlının parçalanmış kalıntıları toprağın içine karışmış ve binanın temeli tarafından dibe itilmişti. Biyolog sokağı bu şekilde mi algılardı; burada ne görürdü? Büyük ihtimalle bu alanın onun gözünde tek bir akıbeti vardı: içki dükkânının sarmaşık hücumundan ve hava şartlarından hasara uğrayıp çökmesi ve X Bölgesi'nin yakınındaki yosunla kaplı çökük tepelere karışması. Böyle olsa üzülmezdi. Üzülür müydü yoksa?

"Orada mısın, John?"

Nerede olacaktı ya?

Uzun bir süredir Kontrol, annesinin başka birini kanatları altında korumaya aldığından şüphe ediyordu – bu neredeyse kaçınılmazdı. Yontulmuş, eğitilmiş ve Kontrol tarafından yapılan hataları düzeltmesi için görevlendirilmiş biri. Bu düşünce kendine güvenini kaybettiğinde veya savunmasız hissettiğinde, bazen de yalnızca zihin egzersizi yapmak istediğinde aklına gelirdi. Şimdi de iki dirhem bir çekirdek bir adamın içeri girip, Southern Reach'in yönetimini elinden aldığını gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Bu kişi neyi farklı yapmış olabilirdi? Bu kişi şu an ne yapıyor olurdu?

Annesi o sırada konuşmaya devam ediyor, yalan olduğunu düşündüğü bir şeyler sallıyordu.

"Ama ben çoğunlukla son durumu konuşmak için seni arıyorum, ilerleme kaydediyor musun sormak için." Kontrol'ün sessizliğini bozmak için annesinin özür dileme çabasıydı bu. İlerlemenin üzerinde hafifçe durmak.

"Son durumun ne olduğunu zaten biliyorsun." Ses ona olan biten her şeyi anlatmış olmalıydı. Elbette, onu yanlış yönlendirmeye başlayana kadar olan her şeyi.

"Doğru, ama senin açından dinlemedim."

"Benim açım mı? Benim açım şöyle: Gözlerimi bağlayıp, ellerimi de arkadan düğümleyerek içinde yılanların olduğu bir kuyuya atmışsınız beni."

"Fazla dramatize etmedin mi?" dedi ışık parçası.

"Bana Merkez'de yaptığın şeyden daha dramatik değil. Hatırlamadığım saatler var, hatta belki de bir gün."

"Çok da önemli bir şey değil," dedi yavan bir sesle, bu konudan sıkıldığını gösteriyordu. "Çok da önemli bir şey değil. Seni hazırladım, çözülmeni engelledim, bu kadar. Bazı şeyleri net görmeni sağlarken, diğerlerinin görüşünü kısıtladım."

"Zihinlere sahte anılar yükleyerek mi veya..."

"Hayır. Bu seni kimsenin *altından kalkamayacağı* pahalı bir yatırım haline getirir. O zaman seni Southern Reach'e yollamayı göze alamazdık."

Çünkü insanlar bu pozisyon için neler vermezdi.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Dua et ki söylemiyor olayım," dedi telaş içinde, «çünkü sana yardım edebilecek bir tek ben

kaldım; buna senin davranışların sebep oldu. Zaten ne desem inanmayacaksın. Sen her zaman olayın derinine inmeyi seven biri oldun, artık inilecek yer olmadığında bile. Şu zavallı çilekeş annenin söylediklerini olduğu gibi kabul et, olur mu?"

"Seni görüyorum anne. Camdaki yansımanı görüyorum. Köşede durmuş beni izliyorsun değil mi? Sadece temsilcilerin değil, bence sen de şehirdesin."

"Evet, John. Bu yüzden mekanik bir eko var. Bu yüzden sözlerim anlaşılmıyor ve onları iki kez söylemek zorunda kalıyorum. Görünen o ki kendi sözümü kesiyorum."

Kontrol bir anda dalgalandığını hissetti. Gerildi, kasıldı ve boğazı kurudu. "Sana güvenebilir miyim?" diye sordu, tartışmaktan sıkılmıştı.

Sesindeki samimiyet ve dürüstlük annesine dokunmuş olmalıydı, çünkü "Tabii ki güvenebilirsin, John. Hedefe hangi yollarla ulaşacağımı bilmiyorum, ama ne yaptığımı biliyorum, güven bana. Ne yaptığımı her zaman bilmişimdir," derken sesindeki mesafe kaybolmuştu.

Böyle demesinin hiçbir faydası dokunmamıştı. "Sana güvenmemi mi istiyorsun? O zaman bana Ses'in kim olduğunu söyle anne." Eğer söylemezse bir daha geri dönmemek üzere Hedley'nin doğasının içinde kaybolmak istiyordu ve bu arzusunu bastırması çok zor gibiydi.

Tereddüt etti ve tereddüt etmesi Kontrol'ü korkuttu. Çünkü numara yapmıyordu, gerçekti.

Sonra: "Lowry. Yemin ederim doğru söylüyorum, John. Ses Lowry'yi."

Otuz yıl uzaktan bildirmiyordu artık, resmen Kontrol'ün kulağına fısıldıyordu.

"Orospu çocuğu."

Uzaklaştırılmıştı, ama hâlâ videolar aracılığıyla zihinlerde yer almaya devam ediyordu. Kontrol'e resmen dadanmıştı.

Lowry.

*

"Bak bakalım koltuklarda bir şey var mı, John?" Jack Dede gözlerini dikmiş, elinde tabanca olan torununa bakıyordu.

Hemen ardından cam sertçe çalındı. Gelen annesiydi, içeriyi görmek için eğiliyordu. Camdaki buğuya rağmen, Kontrol kucağındaki tabancayı gördüğüne emindi. Kapıyı koparırcasına açtı. Tabanca birden bire kayboldu, diğer tarafta Jack kulağından tutulup dışarı alındı, arabanın önündeki kaldırımda otururken Anne tepesinden dik dik bakıyordu. Kontrol risk alarak sol öndeki camı biraz indirdi, sonra da onları camdan daha iyi gözlemleyebilmek için öne doğru eğildi. Annesi Dede'nin önünde durmuş sessizce konuşuyordu, kollarını kavuşturmuştu ve sanki aynı hizada duruyorlarmış gibi dümdüz ileri bakıyordu. Kontrol tabancanın nereye gittiğini göremiyordu.

Annesinden daha önce hiç görmediği, çok yoğun bir gözdağı hissi yayılıyordu. Sesi kısık çıkıyordu ve Kontrol söylediği birçok şeyi duyamadığı hal-

de tonlaması ve hızı çiğ eti zahmetsizce doğrayan keskin bir kasap bıçağı gibiydi. Dedesi başını garip bir şekilde sallayarak onayladı, sanki görünmez bir güç onu geri püskürtüyordu veya annesi itiyordu.

Annesi kollarını çözdü ve Dede'ye yakından bakmak için başını indirdi, Kontrol o sırada, "Bu şekilde olmaz! Bu şekilde olmaz! Zorla yaptıramazsın," dediğini duydu. Acaba tabancadan mı bahsediyordu, yoksa Dede'nin onu gizlice iç çamaşırı defilesine götürmesinden mi?

Ardından Kontrol'ü almak için arabaya yürüdü, sonra Dede arabasına bindi ve yavaşça uzaklaştı. Tekrar eve girdiklerinde Kontrol'ün üzerine bir rahatlık çökmüştü. İç çamaşırı defilesine gitmek zorunda kalmamıştı. Belki birazdan yan komşuya gidebilirdi.

Annesi bu olaydan eve döndüklerinde yalnızca bir defa söz etti. Montlarını çıkarttılar, oturma odasına geçtiler. Sigara paketini çıkarttı ve bir tane yaktı. Gür dalgalı saçları, yumuşak yüz hatları, beyaz bluzu, kırmızı eşarbı, buruşuk siyah pantolonu ve topuklu ayakkabılarıyla dergilerden fırlamış bir modele benziyordu, muhteşemdi. Tedirgin bir model. Şimdi onun için mücadele edeceği gerçeğinden başka bilmediği bir özelliğini daha öğrenmişti: Sigara içtiğini bilmiyordu.

Sonra birden okları ona çevirdi, sanki sorumlusu oymuş gibi. "Ne yaptığını sanıyorsun, John? Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ama sorumlusu o değildi ki. Mağazadaki defileden bahsettiğinde dedesi göz kırpmıştı; çoğun-

lukla katı ve yaptığı hiçbir şeyi beğenmeyen bu adamın onunla sırrını paylaşması hoşuna gitmişti, annesinden saklaması gereken sır konusunda ona güvenmişti.

"Silahlara dokunma, John," dedi annesi, volta atarken. "Ve dedenin sana söylediği salakça her şeyi de yapmaya çalışma." Sonradan annesinin ikinci emrine riayet etmeye, ilkini ise dikkate almamaya karar verdi. İlk söylediğinde ciddi olduğunu düşünmüyordu – birçok silahı vardı ve onlara "Dediş" veya "Dede" gibi isimler vermişti. Silah kullanıyordu, ama onları sevmiyordu ve onlara bel bağlamak hoşuna gitmiyordu. Kokuları da görüş açıları gibi kötüydü.

Kontrol bu olaydan babasına hiç bahsetmemişti, çünkü annesinin aleyhinde kullanmasından korkmuştu. O gezinin silahla veya silahı bulmakla alakalı olduğunu çok sonraları anlamıştı. Belki de bir nevi sınav olduğunu.

Telefonu kapattıktan sonra kafede otururken aklına, annesinin tabancayla ilgili öfkesinin belki de bir tiyatro olduğu, çok genç bir yaşta olmasına rağmen onu bir şekilde yönlendirip, yolunu belirlemesine destek olmak amacıyla Jack ve Jackie'nin böyle bir ortaklığa girdikleri düşüncesi takıldı. Hanedanlıkta bir tür beyin yıkama geleneği başlatıyorlardı.

Ne bulması beklendiğiyle, neyi meydana çıkarması gerektiğini artık ayırt edemiyordu. Kule bir çukura dönüşebilirdi. Biyoloğu sorgulamak da bir tuzak olabilirdi. Keşif ekibinden biri tam otuz

yıl sonra ses şeklinde geri dönebilir ve kulağına garip hiçlikler fısıldayabilirdi.

*

Pazar gecesi eve döndüğünde, annesiyle yaptığı sohbetin kaydını dinledi, konuşmada boşluklar olmaması ve annesinin onu kandırdığına dair bir delil bulunmaması onu müthiş rahatlatmıştı.

Merkez'in parçalandığına ve kendisinin hipnotik telkinler aracılığıyla farklı bir yapılanma tarafından yönetildiğine inanıyordu. Artık tavanın zemine çöktüğüne şüphe yoktu ve megalodon çatlamış su haznesinin içinde huzursuzdu. Onu Grace yaralamıştı. Kontrol de son darbeyi indirmişti.

"Bir tek Lowry'nin bize faydalı olabilecek Southern Reach ve X Bölgesi tecrübesi var," demişti annesi, ama sözlerinden korku fışkırıyordu ve Lowry hakkında o kadar fazla konuşmuştu ki Kontrol o an fotoğrafların birinden tarihi bir figürün fırlayıp kendini takdim ettiğini sanmıştı. Videodaki görüntülerin dışında bir şey hatırlamadığını iddia eden çökmüş, dengesiz ve rehabilitasyon görmüş tarihi bir şahıs. Kabiliyetiyle değil de insanların merhameti, vicdan azabı ve başka sebeplerle terfi etmiş biri.

"Lowry puştun teki," dedi annesini susturmak için. Hayatta kalmış ve üzerine kahraman yaftası yapıştırılmış olması, puşt olmayacağı anlamına gelmez. Annesi çok çaresiz olmalıydı, başka şansı olmasa gerekti. Cesaretini toplayıp, Lowry'den duyduğu bazı sözleri fısıldamaya başladı: gölge

tesisler, hipnoz ve şartlandırma çabalarıyla ortaya çıkan iğrenç gerçekler.

"Ona söyleyip, bana söylemeyeceğin şeylerin olabileceğini biliyorum. Yapmanı istediğimiz şeyleri... bilmesen belki daha iyi olacaktı."

Söylemek istediklerini söyleyince içindeki öfke yerini memnuniyete bıraktı, en azından bir uyuşmazlık ortadan kalkmıştı. Bunalmıştı ve kendi içinde dengeyi bulması gerekiyordu. Bu sırada kafasında onu rahatsız eden yeni bir düşünce oluşmaya başlamıştı: Annesinin gücünün bir sınırı vardı.

"Benden sakladığın bir şey mi var?"

"Hayır," dedi annesi. "Hayır. Görev hâlâ aynı: biyoloğa ve kayıp müdüre odaklan. Notları iyice oku. Southern Reach'i istikrara kavuştur. Bilmediğimiz neler dönüyor, öğrenmeye çalış."

Görevi bu muydu ki? Herhangi bir odağı yoktu yani? Belki de Ses'in görevi buydu ve şimdi onun görevi oldu diye tahmin yürüttü. Ona her şeyi anlattığına dair söylediği yalanı olduğu gibi kabul etmeye karar verdi, belki de en kötü kısmı geride kalmıştı. Zincirlerini kırmıştı. Grace'in ona savurduğu her şeye karşı gelmişti. Videoları seyretmişti.

Kontrol mutfağa gitti ve kendine bir viski aldı, bugünkü ilk içkisiydi, bir yudumda midesine indirdi. İçkinin uyumasına yardımcı olacağına inancı tamdı. Boş bardağı tezgâhın üzerine bırakırken, müdürün cep telefonunun sabit hattın yanında olduğunu fark etti. Hâlâ kılıfının içindeydi, bu haliyle büyük siyah bir böceğe benziyordu.

Bir anda içine bir his doğdu, haftanın başında çatının akması hatırına geldi. Mutfak havlusunu kaptı, telefonu olduğu yerden aldı, arka kapıyı açtı ve bahçenin bilinmezliğinin içine doğru savurdu, o sırada Sosisçik ayaklarına sürtünüyordu. Telefon bir ağaca vurdu ve bahçenin dibindeki uzun çimlerin karanlığına doğru sekti. Siktir git, telefon! Geri gelme. Telefon ahiretinde Lowry'nin/Ses'in telefonuna katılabilirdi. Gizliliğinin ifşa edilmesi bir yana, kendini paranoyak veya aptal yerine koyulmuş hissediyordu. Sosisçik'in telefonu takip etmekten ziyade evin içinde kalmayı tercih etmesi, haklılığının ispatı gibiydi. İyi seçim.

021: TEKRAR

Pazartesi sabahı olduğunda, Kontrol hemen Southern Reach'e gitmedi. Onun yerine müdürün evine uğramaya karar verdi. Yol tarifini internetten bularak, tabancasını kılıfına yerleştirdi ve otoyola çıktı. Müdürün evine gitmek, ofisindeki notları kategorilere ayırdıktan sonra yapmak istedikleri listesinde zaten vardı; Grace'in iddia ettiği gibi, adamlarının evi iyice temizlediğinden emin olmak istiyordu. Ses'in/Lowry'nin ve buna bağlı olarak annesinin dalavere çevirdiğinin ortaya çıkması, listesinde olmayan bir histi, arka planda vızıldıyordu. Lowry verdiği

yanıtlarla ilerlemesine yardımcı olmuyordu, ona herhangi bir destek sağlamıyordu – dokunulmaz ve dünya dışı biri tarafından aldatılıyordu sanki. Kendini Ses'in ardına gizleyen Lowry, uzaklardan Southern Reach'i rahatsız ediyordu. Kontrol onları artık tek bir amacı olan, tek bir kişi olarak görmeye çalışıyordu.

Yola çıktığında Southern Reach'e dönme isteği aniden kaybolmuştu –müdürün evine de uğramak istemiyordu– toprak yola sapmayı ve aracını seksen kilometre batıdaki babasının evine sürmek istiyordu.

Ama bu isteğe karşı koydu. Evin yeni bir sahibi vardı ve arka bahçede heykel kalmamıştı. Büyüme çağında yaşadığı bahçenin parça parça sökülüyor olması onu üzse de, babasının vefatından sonra tüm heykeller amcaların, teyzelerin ve yeğenlerin evlerine dağıtılmıştı. Orada bir teselli yoktu. Gerçek bir tarih yoktu. Hâlâ o civarda yaşayan akrabaları vardı, ama akrabalarıyla arasındaki köprü babasıydı ve onları en son ergenken görmüştü.

Bleakersville'in nüfusu neredeyse yirmi bindi – birkaç iyi restorana, ufak bir sanat merkezine, üç blok uzunluğunda tarihi bir merkeze sahip olabilecek kadar kalabalıktı. Müdürün yaşadığı mahallede az sayıda beyaz tenli insan vardı. Çam, meşe ve manolya ağaçlarının dalları, üstlerine yığılmış yosunların ağırlığı altında eğilmişti. Fırtınadan kopmuş dallar delik deşik yolun üzerine saçılmıştı. Bazılarının üzerinde tuğla detaylar bulunan çoğunluğu kahverengi, mavi veya gri

renkli sağlam sedir ve betonarme evlerin garajına giden asfalt veya çam iğnesi kaplı yollarında bir, iki tane araba duruyordu. Halka açık basketbol sahalarının ve o geçip gidene kadar durup ona dik dik bakan bisikletli siyahi ve latino çocukların yanından arabasıyla geçti. Okullar birkaç hafta önce tatile girmişti.

Müdürün evi tepenin üzerinde, Standiford Caddesinin sonundaydı. Temkinli olmayı seçen Kontrol bir blok aşağı, evin bir cadde uzağına park etti ve tepeye doğru meyletmiş arka bahçeye girdi. Bahçe, budanmamış açelya çalılıklarıyla ve mor salkımlarla kaplıydı; bazıları sıkı sıkıya çam ağaçlarının gövdelerine sarılmıştı.

Yere dökülmüş üç beton yuvarlak, veranda görevi görüyordu, üzeri yapraklarla ve bozulmuş kuş yemine benzer bir tahılla kaplıydı. Hemen yanında içi kirli suyla dolu bir kek kalıbı vardı. Fransız tipi beyaz kapılar küften yemyeşil olmuştu, ulaşmak istediği yer onların ötesindeydi. Bir problemi vardı, özel ziyaret izni almadığı için kilidi maymuncukla açması gerekiyordu. Zaten böyle hırsız gibi girmek istediğini fark etti. Anahtarı olmasını istemiyordu. Yanında getirdiği aletlerle kilidi açmaya çalışırken, yağmur yağmaya başladı. İri yağmur taneleri geçen kıştan dökülüp yerde kalmış manolya yapraklarının üzerinde patır kütür sesler çıkartıyordu.

Tam kapıyı açmak üzereyken –gözünün ucuyla hafif bir hareket sezdi– izlendiğini hissetti. Dikildi ve soluna doğru döndü.

Komşunun bahçesinde, tel örgü çitin bayağı bir gerisinde, belki dokuz belki on yaşlarında siyahi bir kız çocuğu, mısır ekinlerinin arasından dikkatle ona bakıyordu. Üzerinde ayçiçekleri olan bir elbise ve cırt cırtlı beyaz sandaletler giyiyordu.

Kontrol gülümsedi ve el salladı. Başka bir evrende görevini terk ederek kaçabilirdi, ama bunda değil.

Kız ona ne el salladı, ne de kaçtı.

Bunu bir işaret olarak alan Kontrol içeri girdi.

Buraya aylardır kimse gelmemişti; havada ortada görünmeyen bir vantilatöre veya tam da o an kapatılmış bir havalandırmaya yorduğu akım vardı. Ama Grace "tasarruf etmek için" müdür gelinceye dek elektriğini kestirmişti. Yağmur öyle bardaktan boşanırcasına yağıyordu ki ortam iyice loş olmuştu, fenerini açmak zorunda kaldı. Nasılsa kimse görmezdi – pencerelerden çok uzaktı, ayrıca cam kapılarda uzun koyu renkli perdeler asılıydı. Zaten çoğu insan hâlâ işteydi.

Müdürün komşuları onu özel muayenehanesi olan bir psikolog sanıyor olmalıydılar, tabii eğer tanıyorlarsa. Grace'in ofisindeki fotoğraf garip miydi, yoksa müdür durmadan elinde birayla mangal mı yapıyordu? Lowry beysbol şapkası, tisörtü ve yırtık kotuyla sosis yemek veya Dört Temmuz'daki havai fişek gösterilerini seyretmek için ziyaretine mi geliyordu? İnsanlar değişik ortamlarda iki üç farklı karaktere bürünebilirler, ama sanki müdürün her yerde karakteri tekti.

Burada, zamanla protokole karşı gelerek, bazı durumlarda yasadışı davranarak X Bölgesi'ne ait kanıt ve dosyaları evine getirmiş, özel yaşantısıyla iş hayatının ayrımını ortadan kaldırmıştı.

Fenerin yarattığı ışık tüneli oturma odasının gizemlerini ortaya çıkarıyordu: bir koltuk, üç sandalye, bir şömine. Salonu ayıran duvarın ve aşınmış kelebek kapının ötesinde kütüphaneye benzeyen bir şey vardı. Mutfak soldaydı, sonra da koridor, mıknatıslı fotoğraf çerçeveleriyle bezenmiş devasa bir buzdolabı ve köşeye dizilmiş eski takvimler geliyordu. Oturma odasının sağında garaja giden bir kapı vardı, ileride de büyük ihtimalle ebeveyn odası. Ev aşağı yukarı 170 m^2 vardı.

Neden müdür burada yaşamıştı? Aldığı maaşla çok daha iyi bir evde yaşayabilirdi. Grace ve Cheney Hedley'de üst orta sınıf bir mahallede yaşıyorlardı. Kontrol'ün bilmediği bir borcu olabilirdi. Daha iyi bir istihbarata ihtiyacı vardı. Müdür hakkındaki bilgilerin eksik olması bir şekilde sınırın ötesine yaptığı gizli gezi ile bağlantılı görünüyordu, pozisyonunu bunca yıl iyi muhafaza etmişti.

Burada bir yıldır kimse yaşamamıştı. Merkez girinceye kadar hiç kimse. Şimdi de kimse yoktu. Yine de boş olması onu huzursuz etmişti. Soluğu kesildi, kalp atışları sıklaştı. Muhtemelen yalnızca el fenerine bel bağladığından böyle hissediyordu, direkt vurmadığı her şeyi gölgelerden ibaret göstermesi ürperticiydi. Belki de bunun yıllardır çıkmadığı bir saha görevi olduğunu yavaş yavaş idrak ediyordu.

Evyenin yanında yarı dolu bir su bardağı vardı, fenerinin ışığını ateş çemberi gibi yansıtıyordu. İçinde birkaç tabak, çatal ve bıçaklar duruyordu. Müdür bu dağınıklığı arabasına atlayıp, on ikinci keşif ekibine liderlik etmek üzere Southern Reach'e doğru yola çıktığı gün bırakmıştı. Belli ki Merkez, müdürün arkasından temizlik yapmak gibi bir emir almamıştı – kendi arkalarından da. Oturma odasındaki halıda bot izleri, ayrıca botun altına yapışarak içeri girmiş yaprak ve çamur kalıntıları vardı. Burası sanki Southern Reach'in gizli tarihine adanmış üç boyutlu görüntü müzesiydi.

Grace Merkez'i buraya yönlendirip gizli olan belgeleri toplatmış olabilirdi, ancak müdürün sahip olduklarına bakılacak olursa yumuşak bir dokunuş sergilenmişti. Her ne kadar bu evden dört beş koli malzeme çıkartılmış olsa da her şey yerli yerinde görünüyordu. Sadece etraf dağınıktı, ama eğer miras aldığı ofis bir göstergeyse şüphesiz Merkez geldiğinde bu dağınıklık zaten vardı. Kalabalık CD raflarının, toz tutmuş televizyonun ve üzerinde zor bulunan eski plakların istiflendiği ucuz görünümlü müzik sisteminin arkasındaki duvar resimler ve fotoğraflarla doluydu. Hiçbiri kişisel bir anlamı varmış gibi görünmüyordu.

Oturma odasını kitaplıktan ayıran duvara şık, altın pırıltılı, mavi renkli bir koltuk yaslanmıştı, üzerindeki yastıklardan birini dergiler işgal etmişti, önündeki gül ağacından yapılmış sehpa çalışma masasına çevrilmişti: Tüm yüzeyini ki-

taplar ve dergiler kaplamıştı – sol taraftaki hoş boyalı mutfak masası da aynı durumdaydı. Çalışmalarının birçoğunu bu odalarda yapmıştı. Düşündüğünden daha sıcak bir yuvaydı, mobilyalar güzeldi, bundan neden rahatsız olduğuna anlam veremedi. Acaba evi eşyalarla mı almıştı, yoksa miras mıydı? Bleakersville ile bağlantısı neydi? Kafasında bir teori şekilleniyordu, aynı silik anılardan hatırlayıp ismini çıkaramadığı veya çalamadığı bir besteyi mırıldanır gibi.

Mutfağın yanından geçerek koridorda yürüdü, sebepsiz yere ona garip gelen başka bir gerçekle daha karşılaştı. Tüm kapılar kapalıydı. Art arda dizilmiş hava hücrelerinden geçermiş gibi hepsini açıyordu. Herhangi bir tehlike işareti olmamasına rağmen her seferinde geri sıçramaya hazırdı. Karşısına bir çalışma odası, içinde dosya rafları, egzersiz bisikleti ve ağırlıklar olan başka bir oda ve karşısında tuvalet olan bir misafir odası çıktı. Böyle küçük bir ev için biraz fazla kapı vardı, sanki müdür ya da Merkez bir şeyleri içeride tutmaya çalışıyordu veya Kontrol müdürün zihninin farklı hücrelerinde gezintiye çıkıyordu. Tüm bu düşünceler onu ürküttü ve üçüncü kapıdan sonra, boş versene diyerek, kapılardan içeri eli Dede'nin tabancasının kılıfında olduğu halde girdi.

Bir süre kitaplıkların önünde dolandıktan sonra ön taraftaki pencerelerin birinden dışarı baktı ve dalların bürüdüğü bakımsız bir bahçe ve betonarme yolun sonunda yıpranmış yeşil bir posta kutusu gördü; şüpheli bir durum yoktu. Örneğin

camları karartılmış siyah bir arabadan onları izleyen birileri.

Sonra oturma odasından, diğer koridordan ve garaj kapısının önünden geçerek soldaki ebeveyn odasına geldi.

İlk etapta yatak odasını su bastığını ve tüm eşyaların duvar kenarlarına sürüklendiğini sandı. Sandalyeler, şifonyerlerin ve gardırobun üzerinde kümelenmişti. Yatak şifonyerin yanına kaymıştı. Yedi çift ayakkabı – topuklusundan sporuna– yatağın üzerine toplanmıştı. Yatak örtüsü özensizce yukarı çekilmişti. Odanın en dibinde, tuvalet kapısının ilerisindeki ayna fenerin ışığıyla deliler gibi parlıyordu.

Kontrol tabancayı kılıfından çıkarttı, emniyet mandalını indirdi ve fenerini doğrulttuğu her yere silahını da doğrulttu: Gardıroptan bir anda yatağın üzerine, sonra da bir zamanlar yatağın yaslı olduğu, şu an kalın mor perdelerin sarktığı duvara. Temkinli olmak adına perdeleri açtı ve içeri ruhsuz bir ışığın sızdığı yüksek pencerelerin ardında o tanıdığı kelimeleri gördü.

Günahkârın eliyle getirdiği zehirli meyve nerede gizli, ölülerin tohumlarını getireceğim.

Kalın ve koyu renkli bir kalemle yazılmıştı ve metnin yer aldığı duvarda, kendi ofisine çizilmiş haritanın aynısı bulunuyordu. Yazıyı tam da unutmayı başarmışken müdürün yatak odasında belirmişti. Mantıksız bir bakış açısı. Mantıksız bir düşünce. Şimdi yüzlerce cep evrende Kontrol odadan dışarı çıkıyor ve arabaya doğru koşuyordu.

Yazı belli bir süredir oradaydı. Muhakkak öyle olmalıydı. Grace'in adamları yazıyı kaldırmayarak baştan savma iş yapmıştı. Hem de çok baştan savma.

Banyoya doğru yöneldi. "Biri varsa ortaya çıksın," dedi. "Silahım var." Kalbi hızlanmaya başlamıştı, elindeki fenere öyle bir yapışmıştı ki kanırtsalar yine de sökemezlerdi.

Ama kimse çıkmadı.

Orada kimse yoktu, kendini daha yavaş nefes almaya zorladı. Her köşeyi kontrol etti, buna küçük dolap da dahildi, ama bir şekilde içini araştırdıkça o küçük dolap dipsiz kuyuya dönüşmüştü. Orada her banyoda bulunan şeyler vardı: şampuan, sabun, tansiyon hapı reçetesi, birkaç dergi. Kestane rengi saç boyası, üzerinde beyaz saç telleri bulunan bir saç fırçası. Demek ki müdür orta yaşa erdiğinin bilincindeydi. Üzerine karmaşık yazılar yazılmış makbuzlar ve Kontrol'e müdürün değerli yaşamından küçük parçalar sunan yırtık dergi sayfaları ve saç fırçası, fenerin ışığında parlıyordu, sanki iletişim kurmak istiyordu.

Yatak odasına geri döndü ve fenerini tekrar duvara yansıttı. Hayır, karşısında aynı tablo yoktu. Kelimeler aynıydı, birebir aynı. Ama yükseklik belirteçleri yoktu. Harita da farklıydı. Bu versiyonda ada ve adadaki yıkık fener, topoğrafik bozukluk ve sahildeki deniz feneriyle birlikte resmedilmişti. Ayrıca Southern Reach de vardı. Çalışan fener ile yıkıntı olanın ve topoğrafik bozukluğun arasına bir çizgi çekilmişti. Sonra da çizgi Southern Reach'e kadar uzatılmıştı. Antik

imparatorluk haritalarında sınırlar üzerinde bulunan ileri karakollara benziyorlardı.

Kontrol geri geri oradan çıktı ve koridorun sonundaki oturma odasına ilerledi, üşümüştü, konudan uzaklaşmıştı. Merkez'in bu kelimeleri ve haritayı görüp ortadan kaldırmadığı bir senaryoyu düşünmek bile istemiyordu.

Bu da onlar evi aradıktan sonra çizildiği fikrini aklına getiriyordu. Bu da şu anlama geliyordu... yani şu anlama geliyor olabilirdi...

Bu düşünceleri uzaklaştırdı. Onun yerine aniden oluşan şüphesini gidermek üzere ön kapıya gitti.

Kapının kulpu elinde kolaylıkla döndü. Kilit açıldı.

Bunun bir anlamı yoktu.

Geliştirdiği en önemli fikir, en hakikatli fikir, evden dışarı çıkmaktı. Ama hâlâ ön kapıyı kilitleyip arka tarafa yürümesi gerektiğini bilecek kadar da aklı başındaydı.

Fransız kapıları yağmura doğru iterek açtı.

Yürümekle koşmak arası bir hızla arabasına gitti.

Bleakersville'in ana caddesinin üzerinde uygun bir park yeri bulduktan sonra annesini aradı, bulduklarını anlattı ve araştırma yapılması için bir ekip yollamasını istedi. Eğer müdürün evinden aramış olsaydı, onu orada uzun süre bekletirlerdi. Annesi gibi olumlu tarafından bakarak durumu aktarmaya çalışıyordu. "Atlamadan anlat John ve sakın bunları Grace'e söyleme, çünkü aşırı tepki

verir." Bu doğruydu. Southern Reach'teki herhangi biri o duvarı çizmiş olabilirdi – eski müdürden sonraki baş şüpheli Whitby'yi. Müdürün mahalleleri ve parkları arşınladığı, arazileri aştığı, ormanlara daldığı sinir bozucu görüntü insanı nispeten rahatlatıyordu. Eski korkularıyla yüzleşiyordu.

"John, sana söylemem gereken bir şey var."

"Söyle o zaman." Başka bir şeyi gizlemek için, ona Lowry'nin Ses olduğu bilgisini mi satacaktı acaba?

"Antropolog ve haritacıyı bulduğumuz yerler vardı ya?"

"Bir evin verandası ve bir muayenehanenin arkası."

"Oralarda bazı... tutarsızlıklar fark ettik. Bulgular farklı çıktı."

"Nasıl? Ne demek farklı çıktı?"

"Hâlâ veriler üzerinde çalışıyoruz, ama zor olsa da, o bölgeleri karantina altına aldık."

"Peki ya boş arsa? Biyoloğun bulunduğu yer?"

"Hayır."

022: İNCE HESAP

Sabahın son saatleri. Kontrol'ü tekrar ele alma çabaları. Eksiklerine alıştığı eski püskü bilindik toplantı odası, birkaç saat boyunca gelmeyeceği aşikar olan annesiyle yapacağı "müdürün evi" temalı telefon görüşmesi.

Grace'e biyologla az sonra konuşacağını ve bu sefer onu şu karşıdaki odada görmek istediğini söylemişti. Birkaç dakika sonra Grace belinde siyah kemer olan fosforlu sarı, çiçek desenli bir elbiseyle çıkagelmişti –tam bir hafta sonu kreasyonu– ve kapıdan girmeden etrafa göz atmamış, o her zamanki üzerine her an biri el bombası fırlatacakmış endişesini sergilememişti. Kontrol anında şüphelendi.

"Biyolog nerede?" diye sordu Grace, şüphe uyandıran bir tavrı vardı. Kontrol tek başına oturuyordu.

Karşısında duran sandalyeyi ayağıyla bir cevap niteliğinde itti, önündeki notlarla meşgulmüş gibi bir hava yaratıyordu.

"Üzgünüm," dedi Kontrol. "Biyoloğu kaçırdın. Ama çok ilginç şeyler anlattı. Senin hakkında anlattıklarını bilmek ister misin, mesela?"

Kontrol bir şekilde Grace'in bunu tuzak olarak algılayacağını, ayağa kalkıp orayı terk etmeye yelteneceğini, gitmemesi için onu ikna etmek zorunda kalacağını düşünüyordu. Ama yerinden kıpırdamadı, onu tartıyordu.

"Anlatmadan önce şunu söyleyeyim, tüm kayıt cihazlarını kapattım. Konuştuklarımız ikimizin arasında kalacak."

Grace kollarını kavuşturdu. "Benim açımdan sorun yok. Devam et."

Kontrol kontrpiyede kaldığını hissetti. Yalan söylemediğinden emin olmak için ortama göz atacağını zannetmişti. Belki de odaya girmeden kontrol etmişti. Jack Dede'nin bu gibi işler için

tavsiyesi "ikinci bir adama" sahip olunması gerektiğiydi. Kontrol'ün ikinci bir adamı veya kadını yoktu, ama böyle de idare ediyordu.

"Konuya geleyim. Son on birinci keşif gezisinden önce müdür kendi başına sınırdan gizlice geçti. Bunu önceden biliyor muydun? İhtiyacı olan şeyleri ona sen mi verdin? Emir komuta bilgilerini sen mi sağladın? Sınırdan geri döneceğinden emin olmak için ona suç ortaklığı mı yaptın? Çünkü müdür biyoloğa öyle olduğunu söylemiş." Telefonda yaşadıkları ani vedadan önce, Ses'in e-posta ile yolladığı resmi olay raporunda bu bilgilerin hiçbiri yoktu. O raporlarda müdür tek başına hareket ettiğini beyan etmişti.

"İlginç. Biyolog sana başka neler anlattı?" Kelimelerinin ardında kızgınlık yoktu.

"Sınırdan karşı tarafa sızmasını takip eden üç hafta boyunca haftanın belirli akşamlarında müdürün sınırda beklemeni istediğini. Dönüşüne yardım etmen için." Güvenlik raporlarına göre, her ne kadar sınır kontrol noktalarında görülmemiş olsa da, Grace o akşamlarda Southern Reach'ten erken ayrılmıştı.

"Bunların hepsi geçmişte kaldı," dedi Grace. "Neyi ispat etmeye çalışıyorsun? Gerçekten."

Kontrol kendini muhteşem bir hamle yapmaya hazırlanan satranç oyuncusu gibi hissediyordu, ama rakip ya çok zekiydi ya blöf yapıyordu ya da dört hamle sonra engellenemez bir tablo ortaya koyacaktı.

"Vereceğin tepki gerçekten bu mu? Çünkü bu iki suçlama da Merkez'e raporlanacak nitelikte.

Müdürle birlik olup yönetmeliğe aykırı davranmış, güvenlik protokolünü ihlal etmişsiniz. Malzeme de sağlamışsın. Neticesinde uzaklaştırma almış. Sence yalan söyleyerek eline ne geçecek?"

Grace gülümseyerek sordu, "Ne istiyorsun?"

Tam anlamıyla kabul etmemişti, fakat bu soruyu sorması Kontrol'e kafasında oluşturduğu yöntemle devam etme fırsatı vermişti; alarm çanları susmuştu. "Düşündüğün şeyi değil Grace. Ne istifa etmeni, ne de bu bilgiyi Merkez'e raporlamayı istiyorum. Müdürü yakalamak gibi bir amacım da yok. Sadece anlamanı istiyorum. Sınırdan geçti. Neden ve nasıl geçti bunu bilmem lazım ve orada ne buldu? Dosyadaki rapor çok belirsiz." Acaba raporu Grace mi yazdı diye düşündü veya yazılırken görmüş müydü?

Raporun büyük bir bölümü müdürün cezasına ve sınır güvenliğinin tekrar nasıl sıkılaştırılacağına odaklanmıştı. İçinde bir avukat tarafından yazıldığı belli olan müdürün kısa bir ifadesi de vardı: "Southern Reach'in yararına ve görevimin gerekliliklerine uygun davranmaya çalışmış olmama rağmen, hareketlerimden ötürü çok özür dilerim, dikkatsiz davrandığımın farkındayım, tehlikeye atıldım ve teşkilatın misyonuna ters düştüm. Eğer geri dönmeme müsaade edilirse, benden ve pozisyonumdan beklenen şekilde kurallara riayet edeceğim." Raporda "ölçümlemeler ve numunelerden" de bahsedilmiş, ancak Kontrol henüz onları bulamamıştı. Katedral kılıklı depoda yoklardı, tek bildiği buydu. Eğer kastedilen bir bitki, bir fare ve eski bir cep telefonu değilse tabii.

"Müdür her düşüncesini benimle paylaşmıyordu," dedi rahatsız olmuş bir ses tonuyla, sanki bu gerçek onu üzüyordu, öte yandan yüzünde yarım yamalak garip bir gülümseme de vardı.

"Anlattığından daha fazlasını bilmediğine inanmakta zorlanıyorum."

Bu söylediği Grace'i cevap vermeye itmemişti, dolayısıyla onu teşvik etmek için, "Ben buraya müdürün veya senin emeklerini lekelemeye gelmedim. Seni buraya sadece biyoloğun söylediklerini duy diye de getirmedim, ama bence *ikimiz de* burada özerkliğimizi ilan edebiliriz. Yani teşkilatı senin pozisyonunu değiştirmeyecek bir şekilde yönetebiliriz." Çünkü anladığı kadarıyla teşkilat boku yemişti ve kendisi şu an düşman bölgeye giren gizli bir ajandı. Dolayısıyla umursamadığı her şeyi pazarlık kozu olarak kullanmalıydı. Çıkış yolu bulmak için belki de Whitby'i bir zamanlar istediği yere tayin edebilirdi. Veya Merkez'e gidip Lowry ile iki bira atabilirdi.

"Ne kadar merhametlisin," dedi Grace. "Okul çocuğu gücünü öğretmen ile paylaşmayı teklif ediyor."

"Ben olsam böyle bir benzetme yapmazdım. Ben..."

"Müdür yaptığı her şeyi, önemli olduğunu düşündüğü için yaptı."

"Evet ama ne yaptı? Neler çeviriyordu?"

"Çevirmek?" dedi Grace, duyduğuna inanamıyormuş gibi homurdandı.

Kelimelerini çok dikkatli seçti. "Grace burada artık ben varım. Tüm bu olayın ortasındayım.

Bana neler olduğunu anlatman lazım." Şu ana kadar çok garip şeyler gördüğünü kelimelerle desteklemeden bir bakışla nasıl anlatabilirdi? "Unutma, söylediklerinin hiçbiri kaydedilmiyor."

Grace bir süre Kontrol'ün söylediklerini düşündü, eğleniyor gibiydi. Sonra konuşmaya başladı.

"Müdürün durumuna hak vermen lazım," dedi Grace. "Birinci keşif gezisi teşkilat içindeki belirledi. Gerçi Cynthia işe başladığında o anki müdür bunu değiştirmeye çabalamıştı." Cynthia? O kadar uzun bir süre Kontrol onu "müdür" olarak düşünmüştü ki, bir an için Cynthia'nın kim olduğunu idrak edemedi. "Personel, Southern Reach tecrübesiz olduğundan birinci keşif gezisinin başarısız olduğunu düşünüyordu. Onları gönderdiğimizi, ne yapmamız gerektiğini bilmediğimiz için öldüklerini ve bunun telafisinin asla mümkün olmadığını." Birinci keşif gezisi: bilgisizliğin kurbanları. Her şey için artık çok geç olduğunda yakılan bir ağıt. "Bir de Lowry'nin teşkilattaki varlığı" –bir şekilde zihnini mi okuyordu?– "anladığım kadarıyla durumu daha da kötü yaptı. Canlı bir hayaletti o, hayatta kalmış olması tek başarısıyken, bir kahraman gibi gösterilen biri. Dolayısıyla hatalı olsa bile fikrine çok fazla önem veriliyordu. Aslına bakarsan ancak Lowry Merkez'e terfi ettikten sonra müdür kendi ajandasına odaklanabildi, kaldı ki bu bile kendi içinde bir sorundu. Müdür daha az yapılmasını isterken, Lowry daha fazla keşif gezisi için zorluyordu. Southern Reach'teyken

onu bir şekilde kontrol altında tutabiliyordu, ama artık ulaşılamaz olmuştu. Bu yüzden durmadan ekip göndermeye başladık, onları bilinmeyenin ortasına atıyorduk. Müdür emirleri uyguluyordu, çünkü buna mecburdu, fakat bu yaptığı ona hiç doğru gelmiyordu."

Anlatımı Kontrol'ü sürüklemişti. "Müdür nasıl kendi kendine bir ajanda oluşturdu ki? Ne şekilde?"

"Kafayı metrik sistemlere ve bakış açısını değiştirmekle bozdu. Ancak ona sistemlere erişim verilirse, Lowry'nin de kerhen keşif gezileri yapmasına, ustası olduğu şartlandırma ve hipnoz uygulamasına izin verilebilirdi. Lowry'nin neden hipnoz konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu zamanla anlayacaktı."

Lowry, Kontrol'ün aklına sürekli havada uçan kamera bağlamında geliyordu: Lowry sürünüyor, kamera havada süzülüyor, gerçek muhtemelen arada bir yerlerde geziniyor. Sonra da Lowry Kontrol'ü süründürüyor ve uçuruyordu.

Tabii bunların hiçbiri müdürün sınırın ötesindeki gizli görevine dair bilgi vermiyordu. Acaba Grace o konudan konuşmamak için mi Kontrol'ü alakasız bilgilere boğuyordu? Daha önce bu kadarını bile anlatmamıştı.

"Başka?" diye sordu. "Başka ne yaptı?"

Söyleyeceğinin gücünü artırmak için ellerini açtı, yüzündeki gülümsemeyle çehresi aydınlanmıştı. "Kafayı ona tepki verdirmekle bozdu."

"X Bölgesi'ne mi?"

"Evet. Eğer X Bölgesi'ne tepki verdirebilirse onu bir şekilde yoldan çıkartabileceğine inanıyordu. Öte yandan o yolun nasıl bir yol olduğunu tam olarak bilmiyorduk."

"Ama tepki verdi: Birçok kişiyi öldürdü."

"Yapmış olduğumuz hiçbir şeyin X Bölgesi'nin arkasındaki gücü itmediğine inanıyordu. Yaptıklarımızı kolaylıkla alt ediyordu. Neredeyse hiç üzerinde düşünmeden. Gerçi işin içinde hiç düşünce gücü var mıydı, bilemiyoruz tabii."

"O zaman, sınırın ötesine X Bölgesi'nde tepki oluşturmak amacıyla geçti."

"Yapacağı geziyi bildiğimi ve ona yardım ettiğimi söyleyemem," dedi Grace. "Döndükten sonra söylediklerinden yola çıkarak sana ne düşündüğümü söyleyebilirim."

"Beklediği tepkiyi alamadı," dedi Kontrol.

"Hayır. Hayır alamadı. Bu yüzden kendini suçladı. Müdür sert biriydi, en çok da kendine. Dolayısıyla Merkez son on birinci keşif ekibini yollamaya karar verdiğinde, müdür eminim bir fark yarattığını düşünmüştür. Belki de yaratmıştı. Ama bu defa da geriye içleri kanser hücresi dolu boş bedenler geldi."

"Bu yüzden de on ikinci keşif ekibine zorla katıldı."

"Evet."

"Bu yüzden yöntemleri şüphe uyandırdı."

"Buna katılmıyorum. Ama başkaları böyle düşünebilir."

"Neden Merkez onun on ikinci keşif ekibine katılmasına izin verdi?"

"Sınırdan kendi başına geçtiğinde neden onu kovmak yerine uyarı verdilerse aynı sebepten."

"Nedir o sebep?"

Grace zafer kazanmış gibi gülümsedi. Normalde Kontrol'ün bilmesi gereken bir şeyi bildiğinden mi? Yoksa başka bir sebebi mi vardı?

"Annene sor. Annenin her iki işte de parmağı olduğunu düşünüyorum."

"Zaten ona olan inançlarını kaybettiler," dedi Grace ardından, sesindeki öfke hissediliyordu. "Geri gelmese kimsenin umurunda olmazdı. Hatta Merkez'dekiler bunun bir problemi ortadan kaldıracağını bile düşünüyor olabilirdi." Lowry gibi.

Ama Kontrol'ün aklı Jackie Miranda Severance'a takılmıştı, kısaca Severance veya Dede'nin tabiriyle "Jack." Southern Reach'e onu annesi yerleştirmişti, tüm bu olayların ortasına. Kontrol küçükken, annesi iddia ettiğine göre ona yakın olabilmek için Southern Reach'te kısa bir süre çalışmıştı. Şimdi Grace'i sorgularken kafasında tarihleri sıraya koymaya çalışıyordu, o sırada kim Southern Reach'teydi, kim değildi, kimler ayrılmıştı, kimler yeni işe alınmıştı? Müdür, hayır. Grace, hayır. Whitby, evet. Lowry, evet, hayır? Annesi ayrılıp nereye gitmişti? İrtibatı koparmış mıydı? Grace'in lafına inanacaksa belli ki koparmamıştı. Bir anda ortaya çıkıp ona iş teklifinde bulunmasının sebebi acaba işin aciliyeti miydi? Yoksa daha kapsamlı bir planın

parçası mıydı? Düğümleri çözmeye çalışmak çok yorucu olabiliyordu. En azından Dede daha açık sözlü davranmıştı. Hey, bak. Şurada bir tabanca var. Ne şaşırtıcı. Senden tabanca kullanmayı öğrenmeni istiyorum. Birden fazla konuda başarılı olmalısın. Bazen kestirme yolu tercih etmen gerekebilir. Sonra da göz kırpardı. Ama annesi hiçbir zaman göz kırpmazdı. Neden kırpsın ki? Arkadaşın olmak istemezdi. Seni eğer kıvrak zekâsıyla ikna edemezse, ikna edecek başka birini bulurdu. Southern Reach'ten geçişi esnasında ne kadar kalıntı bıraktığını Kontrol asla tahmin edemiyordu.

Ama müdürün teşkilatta ve Merkez'de çalışan başka birileriyle bağlantıya geçmiş olabileceği gerçeği Kontrol'ün içine su serpiyordu. Gerçekten sorunu çözmeye çalışması, Kontrol'ün gözünde müdürü daha az uçuk veya annesinin kelimeleriyle daha az "tek hücreli komplocu" yapıyordu.

"Sınırın ötesine yaptığı yolculukta neler oldu," diye sordu Kontrol, sıkıştırıyordu.

"Bana hiçbir zaman anlatmadı. Kendi güvenliğim için olduğunu söylerdi, müfettişler ne olur ne olmaz mahkemeye çağırırlar diye." Bu soruyu daha sonra tekrar sormak için not aldı.

"Hiçbir şey mi anlatmadı?"

"Hiç."

"Gitmeden önce veya döndükten sonra sana özel bir talimat verdi mi?" Kontrol'ün okuduğu dosyalardan sezdiği, Grace'in kurallara ve yönetmeliğe müdürden daha bağlı olduğuydu ve

müdür kurallara bu kadar bağlı olmasının kendine zarar verdiğini düşünüyordu. Belki de amaç buydu: Grace bu şekilde müdürü kontrol edebiliyordu. Eğer böyleyse operasyonel detaylardan Grace'in sorumlu olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Grace tereddüt etti, Kontrol acaba daha fazla bilgi vermeye mi hazırlanıyor, yoksa yine bir şeyler mi sallayacak kestiremiyordu.

"Cynthia, şu R&B Birliği denen yere tekrar soruşturma açmamı ve deniz feneriyle ilgili daha fazla detay öğrenebilecek birini görevlendirmemi istemişti."

"Araştırmayı kim yaptı?"

"Whitby." Çatlak Whitby. Gayet anlaşılır.

"Araştırmaya ne oldu?" Southern Reach'e gelmeden önce okuması için verilen dosyalarda böyle bir bilgiye rastlamadığını hatırladı.

"Cynthia kimseyle paylaşmadı, basılı kopyasını aldı, elektronik kopyaların da kayıt altına alınmamasını istedi... Sen de mi aynı deliklere gireceksin?"

"Sen bunun zaman kaybı olduğunu mu düşünüyordun?"

"Bizim için... Cynthia için öyle olmasa da. Ama zaten müdürün aklından geçeni bilmedikçe topladığımız bilgilerin hiçbir önemi yoktu. Ve çoğunlukla da müdürün aklından geçeni bilmiyorduk."

"Bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı?" Grace nihayet açılmaya başladığından artık cesur olma zamanı gelmişti.

Ona bakarak içtenlikle gülümsedi. "Sigara içiyor musun?"

"Bazen." Geçen hafta sonu içmişti. Kafasındaki şeytanları ve sesleri uzaklaştırmak için.

"O zaman haydi avluya çıkalım ve sigara içelim."

Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Hatta tamamıyla dürüst olması gerekirse, muhteşem bir fikirdi.

Avlunun uzak köşesinde, bataklığa en yakın yerde tekrar bir araya geldiler. Odadan açık havaya yaptığı kısa yürüyüşte bazı sorulara yanıt bulmuştu: Elinde paspas tutan, yeşil tulumlu, kavanoz dibi gözlüklü, beyaz tenli kavruk hademeyi nihayet görmüştü. Boyu en fazla bir elli olmalıydı. Kontrol neredeyse Grace'in yapması gerekeni yapıp adama temizlik ürününü değiştirmesini söyleyecekti.

Avludaki Grace, neme ve ormanaltı bitkilerinden yükselen rahatsızlık verici sinek seslerine rağmen içerideki Grace'den daha rahat görünüyordu. Kontrol çoktan terlemeye başlamıştı.

Grace ona sigara paketini uzattı. "Al bir tane."

Evet, bir tane alacaktı, hafta sonu aleminden bu yana onları özlemişti. Grace'in filtresiz mentollü sigaralarının ilk yaktığında gelen sert ve keskin tadı baş ağrısını geçirmek için göz bebeğine saplanan çivi gibiydi.

"Bataklığı seviyor musun?" diye sordu Kontrol.

Omuz silkti. "Buradaki sessizliği seviyorum, bazen. Huzur veriyor." Acı acı gülümsedi. "Sırtımı

binaya verdiğimde, sanki orada yokmuş gibi davranabiliyorum."

Başıyla onayladı, bir süre sessiz kaldı, sonra, "Müdür geri gelse, ama antropolog veya haritacı gibi olsa ne yapardın?" Sohbet etmeye çalışıyordu. Ama pot kırmıştı, söyler söylemez fark etti.

Grace istifini bozmadı. "Onlar gibi gelmez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kontrol neredeyse annesine verdiği sözü tutamayıp müdürün evinin duvarındaki yazıdan bahsedecekti.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Grace, konuşmanın odağını Kontrol'e çevirerek. "Öyle olmasını istemesem de, sanırım duyunca şok geçireceksin."

Çok geç de olsa, darbenin şiddetini darbe olmadan hissediyordu, sanki yavaş çekimdeymiş gibi. Ayakları yerden kesiliyordu.

"Bilmen gereken bir şey var: Merkez biyoloğu cuma akşamı geç bir saatte götürdü. Hafta sonu burada değildi. Yani sanırım sen bir hayaletle görüşme yaptın, çünkü bana yalan söylemeyeceğini biliyorum, John. Bana yalan söylemezsin, değil mi?" Ciddi görünüyordu, sanki aralarında bir bağ oluşmuştu.

Kontrol askeri ceket giymiş kadının içki dükkânının önüne dönüp dönmediğini merak etti. Acaba kaykaycı tekrar kaldırıma köpek maması dökmekle mi meşguldü? Naylon adam yoldan geçen birine bağırmak üzere miydi? Gidip onlara katılmalı mıydı? İçinde hepsine ayrı ayrı merhamet

duymaya başlamıştı, aynı zamanda da büyük ve engin bir hüzün. Arka tarafta bir baraka. Çam ağacının etrafına sarılmış Noel ışıkları. Orman leylekleri.

Hayır, biyologla o sabah konuşmamıştı. Evet, hâlâ Southern Reach'te olduğunu sanıyordu ve ona göre hareket ediyordu. Bir sonraki seanslarını detaylıca planlamıştı. Sorgu odasında yapacaktı görüşmeyi, dışarıda değil. Biyolog şuraya oturacaktı, belki eskisinden daha farklı bir ruh halinde olacaktı, belki olmayacaktı, artık alıştığı soruların sorulmasını bekleyecekti. Ama Kontrol soru sormayacaktı. Sıçmışım mevzuata, paradigmaları yıkmanın zamanı geldi.

Dosyasını ona doğru itip, "Senin hakkında bildiklerimizin hepsi bu. Kocan, eski işlerin ve ilişkilerin hakkında da. Psikologla ilk yaptığın görüşmelerin metne dökülmüş hali de içinde." Bunu yapmak Kontrol için kolay olmayacaktı, çünkü ardından biyolog tanıdığı biyolog olmaktan çıkabilirdi; X Bölgesi tuhaf bir şekilde gerçek dünyaya çok fazla yakınlaşabilirdi; annesine ihanet edebilirdi.

Sonra biyolog ona direnmeye devam edeceğine dair bir yorum yapacaktı, Kontrol de artık oyun oynamak istemediğini ve Lowry'nin oyunlarının onu usandırdığını söyleyecekti. Sonra biyolog Kontrol'ün ona göletin yanında söylediğini tekrar edecekti: "Normalde sahip olman gereken şeyler için kimseye teşekkür etme," "Teşekkür beklemiyorum," diye cevap verecekti. "Tabii ki

bekliyorsun," diyecekti o da, geri adım atmadan. "İnsanlar böyle yaratılmış."

"Onu sen mi gönderdin?" O kadar kısık bir sesle sormuştu ki Grace sorusunu yinelemesini istedi.

"Ona çok fazla bağlandın. Bakış açını yitiriyordun."

"Bu senin vereceğin bir karar değil!"

"Onu gönderen ben değilim zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yöneticine sor Kontrol. Merkez'deki köstebeğine sor."

"Merkez'de köstebeğim falan yok," dedi. Köstebek, paralel yapılanmaya karşı. Hangisi daha kötüydü? Çözümsüzlük rekoru kırılıyordu. Çenesini kapamak istediklerini bünyelerine alma rekoru. Acaba şu an Merkez'de nasıl bir kıyım yapılıyor diye merak etti.

Sigarasından derin bir nefes aldı, iğrenç bataklığa baktı, derinlerden Grace'in ona iyi olup olmadığını sorduğunu duydu, cevabı, "Bana bir saniye müsaade et," oldu.

İyi miydi? İyi olamayacağı şeylerin uzun listesinde, bu herhalde en üst sıralarda yer alırdı. Söylenecek çok şey varken iletişimin zamanından önce kesildiğini hissediyordu. İçeri geçip annesini arama isteğine karşı koydu, çünkü annesinin büyük ihtimalle her şeyden haberi vardı ve her ne kadar olanlar ona Lowry'nin bir oyunu gibi görünse de, Grace'in söylediğini papağan gibi tekrar edecekti: "Kısa sürede çok fazla yakınlaştınız. Onu sorguluyordun, sonra bir anda hücresinde ot çiğ-

neyip sohbet etmeye, binanın dışında tur atmaya başladınız – yalnızca dört gün içinde. Bir sonraki adımda ne olacaktı, John? Doğum günü partisi mi? Dans organizasyonu mu? Hilton'da özel bir süit oda mı? Belki de içinden küçük bir ses 'Dosyalarını ona geri ver,' demeye başlamıştır bile."

Sonra da yalan söyleyecek ve bunun doğru olmadığını veya haksızlık ettiğini iddia edecekti. Ardından annesi, eski kafalı Jack Dede'nin rencide edici, "yalnızca zavallılar ve ödlek kediler haksızlık etme der," lafından alıntı yapacaktı ve kedi derken Sosisçik'ten bahsetmediği açıktı. Sonra Kontrol yapması için gönderildiği işi engellediğini söyleyecekti. Karşılığında annesi önceden yapılmış "onunki kadar başarılı" görüşmelerin metinlerini göstererek bu fikre karşı çıkacaktı. Sonra belki Kontrol zavallı bir çabayla meselenin bu olmadığını söyleyecekti. Desteğe ihtiyacı olduğunu; ama sesi garip bir şekilde yavaş yavaş alçalacaktı, çünkü kaygan zeminde yürüyüp destek bekleyen kendisiydi ve annesi yardım eli uzatmıyor ve onu yapayalnız bırakıyordu. Konuşmalarda Rachel McCarthy'den asla bahsedilmiyordu, ama herkesin aklında onun olduğuna şüphe yoktu.

"O zaman görev dağılımından bahsedelim," dedi Grace.

"Edelim." İkisi de artık Grace'in skor üstünlüğünü kabul etmişti.

Ama Kontrol'ün aklı, birlikleri kılıçtan geçirilirken hep başka yerdeydi, ta ki Grace avludan ayrılana dek. İleriye dönük kararları Grace vere-

bilirdi, John Rodriguez onlardan elini çekmeliydi, sadece önemli durum toplantılarında bostan korkuluğu gibi yer alması yeterliydi. Gereksizleri eleyerek, önerilerini Grace vasıtasıyla dile getirebilir, Grace de hangilerini uygulayıp hangilerini uygulamayacağına kendi karar verebilirdi. Koordineli çalışırlarsa, zamanla Kontrol'ün çalışma saatleri ile, Grace'in çalışma saatleri daha az kesişmeye başlardı. Grace müdürün notlarından bir anlam çıkartmasına yardım ederdi, o da yeni düzene uyum sağlamaya çalışırdı. Başlıca sorumluluğu bu olurdu, ama Grace hiçbir şekilde müdürün ölmüş olabileceğine veya Southern Reach'teki son günlerinde yoldan çıktığı için uçurumu görmeden kenarındaki çalılıkların içine hızla atıldığına inanmıyordu. Ne var ki fare ve bitkinin bir hayli alışılmışın dışında olduğunu kabullenmiş ve kapısının arkasındaki duvarı Kontrol'ün çoktan boyamış olduğu gerçeğine inanmıştı.

Bu yolda –geri çekilirken ne bir öncü kıtası vardı, ne de arkasını savunan biri, Kazaklar onları ovada beklerken, körelmiş kılıçlarıyla bataklığın pisliği ve çamuru içinde bekleşen yalnızca birkaç gariban vardı– hiçbir şey Kontrol'ün isteği dışında ilerlememişti, ancak Grace teslim olma koşullarını zorla kabul ettirdiği için o durumu böyle yorumlamıyordu. Kaybetmekte olduğu güce değil, kaybettiği benliğine üzülmekten kendini alamıyordu.

*

Hâlâ dışarıda sigara içiyordu, Grace samimiyetini göstermek üzere omzuna dokunduktan sonra ora-

dan ayrılmıştı, ama bu hareketi ona daha çok başarısızlığını hatırlatmıştı. Onu arkadaş olarak görmese de artık bir meslektaş olarak görüyordu. Biyoloğu aklına getirmeye çalıştı, görüntüsünü, sesini.

"Şimdi ne yapmalıyım?"

"Tutsak olan benim," dedi biyolog karyolasından, yüzü duvara bakıyordu. "Neden sana anlatayım ki?"

"Çünkü sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Öyle mi? Yoksa kendine mi yardım etmeye çalışıyorsun?"

Buna verecek cevabı yoktu.

"Normal biri olsan vazgeçerdin. Bu çok normal karşılanırdı."

"Sen geçer miydin?" diye sordu.

"Hayır. Ama ben normal değilim."

"Ben de değilim."

"Bu bizi nereye çıkarır?"

"Her zaman çıkardığı yere."

Ama çıkarmadı. Hademeyi görünce aklına bir şey geldi. Merdiven ve ampulle alakalı bir şey.

023: YIKIM

Kontrol bir el feneri buldu ve onu denedi. Sonra sanki günlerdir aynı havalimanı terminallerinde ağzında aynı sakızla dolaşıyormuş gibi can sıkıcı bir tekrar halini almış

kafeteryanın yanından geçti. Deponun kapısına geldiğinde, koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra hızla odaya daldı.

İçerisi karanlıktı. El yordamıyla ampulün zincirini aradı ve çekti. Işık yandığı halde pek faydası olmamıştı. Hatırladığı gibi, kafasının birkaç santim üstünde yer alan lamba ve üstündeki metal abajur sadece alt dolapların görülebileceği kadar ışık veriyordu. Hademe zaten ancak bu raflara erişebilirdi. Gözleri karanlığa alıştıkça ve gölgeler açığa vurdukça, bu rafların boş olmadığını görüyordu.

Whitby'nin yalan söylediğini düşünüyordu. Burasının Whitby'nin ona göstermek istediği *gizli oda* olduğundan emindi. Başka hiçbir gizemi çözemese dahi bunu çözecekti. Bir bilmece. Bir şaşırtmaca. Lowry'nin sihirli dokunuşu bu anı hızlandırmış mıydı, yoksa geciktirmiş miydi?

Yavaşça fenerinin ışığıyla üst rafların arasında gezinmeye başladı, sonra da üç metre yüksekliğindeki tavana doğrulttu. Tavanın yarım kalmış gibi bir hali vardı. Yamuk ve farklı tonlarda ağaçlardan yapılmış, dolapların yanlarına dikilmiş gibi görünen ahşap kolonlar ve iki çapraz kiriş tarafından tutuluyordu. Dolaplar tavana, oradan da ötesine bomboş yükselmeye devam ediyordu. Tavanın ilerisinde, bir sonraki raflardan önceki boşluğu görebiliyordu. Biraz daha inceledikten sonra Kontrol iki çapraz kiriş arasında bir kare oluşturan ince, neredeyse şeffaf bir kesit fark etti. Bu yoksa gizli kapak mıydı? Tavanda.

Kontrol bunu bir an için değerlendirdi. Bu kapak daha fazla depo alanına veya havalandırma boşluğuna açılıyor olabilirdi. Binanın tasarımında bu odanın nereye denk geldiğini hayal etmeye çalışırken, Whitby'nin kafeteryada en sevdiği yerin tam karşı tarafında olduğunu hesaba katması gerekiyordu ve üçüncü kata çıkan merdivenler arada kaldığına göre, o zaman yukarda, yani merdivenlerin alt kısmında hatırı sayılır bir boşluk olması muhtemeldi.

Merdiven aramaya koyuldu. Arkadaki köşelerden birinde, katlanmış ve bir örtünün altında gizlenmiş halde buldu. Merdiveni yerleştirirken lambaya çarptı, toz kaldırdı ve mekân bir anda çılgınca parıldayan toz taneleriyle canlandı.

Merdivenin tepesine çıkıp yine fenerini açtı ve titrek bir şekilde diğer eliyle yarı saklı karenin ortasından tavanı itti. Bu kadar yukardan, tavanın dolapların arasına yerleştirilmiş bir platform olduğunu net olarak görebiliyordu.

Kapak gıcırdadı. Derin bir nefes verdi, korku içindeydi, merdiven hafiften kaymıştı. Kapağı açtı. Yeni yağlanmışçasına hiçbir ses çıkarmadan yaylı menteşelerinin üzerine yavaşça geri oturdu. Kontrol feneriyle önce yerleri, sonra iki taraftaki duvarlar boyunca iki buçuk metre kadar yükselen rafları aydınlattı. Ortada kimse yoktu. Alanın merkezine döndü: uzak duvar ve sonra da gerçek tavanın eğimi.

Yüzler ona bakıyordu, aynı zamanda devasa biçimlere benzeyen çizimler ve bir tür yazı da.

Kontrol neredeyse feneri elinden düşürüyordu.

Tekrar baktı.

Duvar boyunca ve tavanın bir bölümüne, birisi muhteşem bir hayal dünyasına ait insan suratlı korkunç canavarlar çizmişti. Daha detaylı bakıldığında, gerçek vücutlara tam olarak benzemesi için zengin, koyu kırmızı, mavi, yeşil ve sarı tonlarında yağlı boyalar ilkel bir şekilde benek benek saçılmış ve savurulmuştu. Pikselleşmiş suratlar Southern Reach çalışanlarının büyütülmüş vesikalık fotoğraflarıydı.

İçlerinden biri baskındı; duvardan yukarı doğru uzamıştı, kafası üç boyutlu garip bir şekilde eğimli tavandan aşağı bakıyordu. Diğerleri bu figürün ve üstleri çizilmiş, boyanmış veya işaretlenmiş, küfle kaplı endişe içeren cümlelerin ve ifadelerin etrafında gruplaşmışlardı; sanki birisi kelimelerden çorba yapmıştı. Sınır da vardı: uçları iki başlı bir canavara dönüşen kızıl ateşten bir çember ve tam göbeğinde X Bölgesi.

Kontrol tereddütle kendini yukarıdaki alana doğru çekti, platformun onu taşıyacağından emin olana kadar da yere yakın durarak ilerledi. Dayanıklı görünüyordu. Odanın sol tarafındaki rafların yanında dikildi ve önündeki sanat eserini değerlendirmeye başladı.

Duvar fresklerinin, resimlerinin ya da onlara her ne deniyorsa, ana gövdesi devasa bir domuzla bir salyangozun birleşmiş haline benzeyen bir yaratığı andırıyordu. Soluk deriyi andıran boya tiksinti uyandıran bir çeşit yeşil yosuna bulan-

mıştı. Keskin fırça darbeleriyle yapılmış iri kol ve bacaklar bir domuzun uzuvlarına benziyorsa da, uçlarında üç kalın insan parmağı vardı. Gövdenin ortalarında başka uzantılar da resmedilmişti.

İncecik, soluk pembe beyaz bir boynun üzerindeki kafa şekilsizdi, sanki üzerine çizilmiş yüz onu yere demirlemişti. Duvardaki tutkal fenerin ışığında parıldıyordu. Kontrol bu yüzü dosyalardan tanıyordu: son on birinci keşif gezisinin psikoloğuydu bu. Okuduğu metinlerde kanserden ölmeden önce, "X Bölgesi bayağı huzurlu, bayağı güzel," demişti. Ardından da garip bir şekilde gülümsemişti.

Ama burada huzurdan çok uzak bir halde portre edilmişti. Birisi –Whitby mi? Kesin Whitby'dir– tükenmez kalem kullanarak adamın yüzüne akıl sır ermez bir ıstırap maskesi çizmişti, ağzı çektiği acıdan kocaman açılmıştı.

Sağlı ve sollu çizilmiş –bazıları tanrıları, bazıları da özel kişileri andıran– birçok yaratığın yüzünü tanıyordu. Müdür, ağzı tıka basa bitki dolu bir yaban domuzu olarak resmedilmişti; müdür yardımcısı bir kakım veya gelincik; Cheney denizanası.

Sonra kendisini buldu. Tamamlanmamış. Ciddi yüzü en son çektirdiği vesikalık fotoğraftan alınmıştı, belli belirsiz çizilmiş vücudu beyaz bir süs tavşanından ziyade, bir yaban tavşanına benziyordu, kalem ile yarı yarıya tamamlanmış kürkü keçe gibi kıvırcıktı. Onun etrafına Whitby, grimsi mavi balina benzeri dev bir deniz canavarının taslağını çizmişti, geçtiği yerlerden mor dal-

galar çıkıyordu ve yüzünden fırlayan yusyuvarlak kocaman gözü onu aynı zamanda bir tepegöz yapıyordu. Canavarın geçtiği yerlerden sadece dalgalar değil, okunması imkânsız kargacık burgacık yazılar da yayılıyordu. Duvar şaşırtıcı olmanın yanı sıra rahatsızlık verici olsa da müdürün ofisindeki duvardan çok daha ilginçti. Tüyleri diken diken oluyordu. Cevapları bulmak için bir şekilde Whitby'nin analizlerine ihtiyaç duyduğunu gösteriyordu. Ama burada herhangi bir cevap yoktu. Sadece Whitby'nin kafasının içinde bitki kökleri tarafından bir arada tutulan kâğıt katmanları, ölü bir fare ve antika bir cep telefonuna benzer bir şeylerin olduğunun kanıtıydı.

Durduğu yerin karşısında, sağ koldaki rafların yakınında, bir mala, çeşitli renkte boyalar ve Whitby'nin tavana erişmek için kullandığı bir basamak vardı. Birkaç kitap. Taşınabilir bir ocak. Katlanmış bir uyku tulumu. Whitby burada *yaşıyor* olabilir miydi? Hiç kimsenin haberi olmadan? Kim bilir, belki de tahmin ediyor, ama bilmezden geliyorlardı? Onun yerine Whitby'yi yeni müdürün başına saralım gitsin. Yanıltma ve gizleme. Whitby belli ki bunları uzun bir sürede yapmıştı. Sabırla üstünde çalışmıştı, eklemeler ve çıkartmalar yaparak. Teruvar.

Kontrol arkası raflara dönük sadece bir dakika durmuştu.

Orada dururken ortamda bir cereyan olduğunu fark etmişti. Hissettiğinin cereyan olmadığını anlamadan durmaya devam etmişti.

Arkasında biri vardı, nefes alıyordu.

Biri ensesinde *nefes* alıyordu. Bunu idrak edişi, boğazından yükselen, "Ha siktir!" haykırışını dondurmuştu.

İnanılmaz bir yavaşlıkla arkasına döndü, bu şekilde dönerek heykel gibi görünmeyi ümit ediyordu. Sonra telaş içinde, karanlığın veya koyu renkli kumaşların fon oluşturduğu yerde, iri, açık renkli, sulanmış tek bir mavi göz ve soluk bir beniz fark etti, sonra bu görüntüler Whitby'e dönüştü.

Bütün bu süre zarfında orada olan Whitby, Kontrol'ün göz hizasındaki rafa sıkışmıştı ve yan tarafına uzanmış dizleri kırık bir şekilde duruyordu.

Kesik kesik nefes alıyordu. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Kuluçkaya yatmış bir şeye benziyordu. Oracıkta, rafta.

İlk başta Kontrol Whitby'nin gözleri açık uyuduğunu düşündü. Balmumundan bir heykel. Cansız bir terzi mankeni. Sonra Whitby'nin tamamen uyanık olduğunu ve gözlerini dikmiş ona baktığını fark etti. Whitby'nin vücudu, altında bir şey gizlenen yaprak yığını gibi hafiften titriyordu. Çok küçük bir yere tıkıştırılmış kemiksiz bir canlıya benziyordu.

O kadar yakındı ki Kontrol eğilip burnunu ısırabilir veya öpebilirdi.

Whitby'nin ağzını bıçak açmıyordu, Kontrol ise dehşet içindeydi, konuşmanın tehlikeli olaca-

ğını bir şekilde biliyordu. Herhangi bir şey söylerse Whitby'nin saklandığı yerden fırlayacağını düşünüyordu ve çenesinin sert bir darbe ile kaymış olmasının gerisinde planlı ve ölümcül bir durum olduğunun farkındaydı.

Gözleri birbirine kenetlendi, o anda ikisinin de birbirini gördüğü açıktı, ama Whitby sanki hâlâ kandırmacayı sürdürmek ister gibi konuşmuyordu.

Kontrol, titremesine hâkim olarak, dişlerini sıkarak ve içinde yükselen, Whitby'e arkasını dönmemesi gerektiğini söyleyen sesi susturtarak, el fenerini yavaşça Whitby'den uzaklaştırmayı başardı. Whitby'nin nefesi ensesini okşuyordu.

Sonra ufak bir hareketlenme oldu ve Whitby'nin eli başının arkasına yapıştı. Avuç içi Kontrol'ün saçlarında, kıpırdamadan öylece duruyordu. Parmakları bir denizyıldızı gibi açılmıştı, yavaşça ileri geri oynuyordu. İki okşama. Üç. Kontrol'ün başını seviyordu. Nazikçe okşuyordu.

Kontrol büyük çaba gerektirse de hareketsiz kalmayı başardı.

Bir süre sonra el isteksizce geri çekildi. Kontrol ileri iki adım attı, sonra bir tane daha. Bir adım daha. Whitby yerinden fırlamadı. Whitby acayip sesler çıkarmadı. Whitby, onu tekrar raflara doğru çekmeye çalışmadı.

Titremeye yenilmeden yerdeki kapağa ulaşmayı başardı, ilk önce ayaklarını aşağı sallandırdı, ayaklarıyla merdiveni buldu. Karanlık olmasına rağmen raflara bakmadan yavaşça kapağı kapattı. Kapandığında inanılmaz bir rahatlama

hissetti ve hemen merdivenden aşağı indi. Bir an duraksadı, sonra merdiveni indirdi ve katlayıp kaldırdı. Odayı terk etmeden önce kapının orada durup kendini sesleri dinlemeye zorladı. El fenerini orada bıraktı. Sonra pırıl pırıl ışıldayan koridora çıktı ve gözlerinin önünde karaltılar görmesine sebep olacak kadar derin bir nefes aldı, vücudu kimsenin görmesini istemediği kontrolsüz bir şekilde sarsıldı.

Yaklaşık elli adım kadar sonra, Kontrol Whitby'nin oraya merdiveni kullanmadan çıktığını idrak etti. Whitby'yi hava kanallarında sürünürken hayal etti. Beyaz yüzü. Beyaz elleri. Uzanıyordu.

Kontrol, otoparkta ona "Hayalet görmüş gibisin!" diyen neşeli bir figürle karşılaştı. Bu figüre binada bulunduğu seneler zarfında hiç garip sesler duydu mu veya olağandışı bir şeyler gördü mü diye sordu. Sohbet amaçlı araya sıkıştırmıştı aslında, biraz soluklanma adına, meraklı ve şakacı görüneceğini ümit ederek. Ama Cheney soruyu duymazdan geldi ve ona, "Yüksek tavanlar yüzünden, değil mi? Orada olmayan şeyler görmesine sebep oluyor insanın. Veya farklı gösteriyor. Bir kuş, bir yarasa olabiliyor. Ya da bir yarasa, havada uçan bir poşet. Garip ama gerçek. Belirli şeyleri farklı görmek. Kuş-yapraklar. Yarasa-kuşlar. Gölgelerden oluşan ışıklar. Sıradan ama önemli gibi görünen sesler. Nereye gidersen git farklı olmayacak," dedi.

Bir kuş, bir yarasa olabiliyor. Ya da bir yarasa, havada uçan bir poşet. Gerçekten olabilir miydi?

Kontrol'e bir anda –çok net– bir şekilde dank etti, belki de Cheney'i de en az Whitby kadar çözümleyememişti – otoparkta süren hızlıca hazırlanmış bir maskeli balo, bir iki kelime daha edebilmek için geri adımlar, Kontrol sarf ettiği kelimelerinin bir tanesini bile duymuyordu.

Motoru çalıştırıp, güvenlikten geçtikten sonra, Kontrol sonunda Southern Reach'ten kurtuldu ve kendini Hedley rıhtımının orada buldu, ama kat ettiği yolu da nehir kenarına park edişini de hatırlamıyordu. Nehrin kenarında bir süre yürüdü. Kafası öyle meşguldü ki ne dükkânları, ne insanları, ne de önünde akan nehri görüyordu.

Kafasının düşüncelerden arınmış trans hali, küçük bir kızın bağırmasıyla kesildi. "Çok geç kaldın!" Çocuğun babası yanından geçip kızını kucağına alınca onunla konuşmadığını anladı ve bir anda rahatladı.

En sonunda kendini bulduğu yer bir batakhaneden biraz halliceydi, karanlık ve genişti, arka tarafta bilardo masaları vardı. Salı günü koşuya çıktığında geldiği yüzer iskelenin yakınlarında bir yerdeydi. Evi tepenin üstünde olmasına rağmen, henüz eve dönmeye hazır değildi. Kontrol, zamanında futbol takımında forvet oynamış yaşı geçkin, yakışıklı amcanın barda çalışan kıza sarkması bittiğinde bir sek viski sipariş etti.

"Tatlı dilli biri belli, ama ensesi fazla kırışık," dedi Kontrol ve kız güldü, aslında garezle söylemişti.

"Ne söylediğini duyamadım, gerdanı çok sarkıktı," dedi kız.

Kontrol kıkırdadı, bir an için düşüncelerinden kurtularak. "Bu gece ne yapıyorsun, yavrum? Benimle yapmak ister misin?" diye adamın korkunç yazışını taklit etti.

"Uyayacağım. Hatta şu an uykuya dalmak üzereyim."

"Ben de," dedi Kontrol, hâlâ gülerek. Bir yandan da arkasını dönmüş, bardakları yıkıyormuş gibi yapan kızın meraklı bakışlarını üstünde hissediyordu. Muhabbetleri Rachel McCarthy'yle yıllar önce yaptıklarından daha uzun değildi. Ya da daha derin.

Televizyonun sesi kısıktı, önemli bir basketbol karşılaşmasının reklam arasında büyük bir sel felaketinden sonra olanlar ve bir okulda yaşanan katliam gösteriliyordu. Arkasında bir grup kadının konuşmalarını duyuyordu. "Sana şimdilik inanıyorum diyelim... çünkü daha iyi bir fikrim yok." "Şimdi ne yapacağız?" "Henüz geri dönmeye hazır değilim." "Sen gerçekten burayı tercih ediyorsun, değil mi?" Konuşmalarının onu neden rahatsız ettiğini bilmiyordu, ama barın diğer tarafına geçti. Onların dünya anlayışı Kontrol'ünkinden normalde bile çok farklıyken, son bir haftada fark katlanarak artmıştı.

Eve giderse, Ruh Hastası Whitby'yi düşüneceğini biliyordu, öte yandan zaten Whitby'yi düşünmeden edemiyordu ve ertesi gün Whitby konusunda bir şey yapması gerekiyordu. Tek mesele bunu nasıl yapacağıydı.

Whitby, Southern Reach'te çok uzun süredir çalışıyordu. Southern Reach'teki görevi sırasında kimseye zarar vermemişti. *Hizmet* konuşmanın girizgâhı olacaktı: "Uzun seneler boyunca verdiğin hizmet için teşekkürler. Şimdi tuhaf eserini al ve siktir git."

Halletmesi gereken onca şey vardı, annesi de hâlâ müdürün evi hakkında bilgi vermemişti. Bütün bu olanlar biyoloğu kaybetmenin acısını bile dindirmişti. Ses, Whitby'nin önemsiz biri olduğunu söylemişti, Kontrol bunu belirli bir samimiyetle söylediğini hatırlıyordu, hani uzun süredir beraber çalıştığın birini kovmadan önceki samimiyet...

Southern Reach'ten Hedley'e doğru yola çıkmadan önce Whitby'nin teruvar konulu yazısını daha dikkatli incelemişti. Zaten her şey böyle yapıldığında –göz gezdirmenin ötesine geçildiğinde– ortaya çıkmaz mıydı? Normal gibi görünen alt bölüm başlıkları ve farklı kaynaklara yönlendiren önsöz, hayal gücünün dengesini yitirdiği, kelimelerin rehberlik etmek yerine dizginlerinin elden gittiği bir haldeydi. Canavarlar birinci keşif videosundan edindikleri cesaretle, sık sık uzanıp dışarı bakıyorlardı, muhtemelen bu doğru yönde edinilmiş bir cesaret değildi. Bir noktada okumayı bıraktı. Tam da Whitby'nin sınırı "görünmez deri" olarak tanımladığı ve içinden geçmek isteyenlerin kapıdan girmedikleri taktirde yüzlerce kilometre genişliğindeki sonsuz bir dışsallıkta kapana kısıldıklarını anlattığı bölüme gelmişti.

Her ne kadar Whitby'nin bu noktaya kadar anlattıkları ona tasarlanmış ve üzerinde düşünülerek yazılmış gibi gelse de.

Tabii bir de Lowry vardı. Otoparkta Cheney'e Lowry'yi sorduğunda, Cheney'nin yüzü daha önce hiç görmediği bir biçimde asılmıştı. "Lowry mi? Buraya gelir mi? Geleceğini sanmıyorum, ne şimdi, ne de daha sonra." Neden? Telefon hattındaki cızırtı gibi bir duraksama. "Çünkü hasarlı. Hiçbirimizin görmek istemeyeceği şeyler görmüş. Ne yakın durabiliyor, ne de kaçabiliyor. Doğru mesafeyi bulmuş denilebilir." Lowry, X Bölgesi ile arasına tılsımlı sözler, büyüler, kısacası aralarında bir sınırdan daha fazlası olsun diye ne bulduysa koymuştu, çünkü yaşadıklarını unutması mümkün değildi. Görmeye ihtiyacı olduğu halde bakmaya korkuyordu, böylece başkalarının da korkmasına sebep oluyordu. Whitby ise çok daha yakın duruyordu, büyülerinin daha içgüdüsel bir yapısı vardı.

Karşılaştırıldığında, müdürün diken üzerine yazdığı bitmek tükenmek bilmeyen notları ciddiydi, objektifti, duygusuzdu, sonuç itibariyle –içkisini kafasına diktikten sonra, bir sonrakine hazırlık amaçlı bira kokteyli ısmarlamıştı– anlamsız ve Whitby'nin hiçbir halta açıklık getirmeyen teruvarı kadar gereksizdi. Dine benziyordu, genel hatlarına bakıldığında, müdürün aradığı şeyi hâlâ bulamadığı söylenebilirdi.

Kulakları tırmalayan bir sesle yeni bir içki istedi.

Hayatı muhtemelen, başkalarının aldığı notları inceleyip, onlar hakkında beş para etmez yorumlar yaparak geçecekti. Göbeklenecekti, kendi mahallesinden daha önce bir kez evlenmiş bir kadınla evlenecekti. Hedley'de bir aile kuracaklardı, bir kızları, bir oğulları olacaktı, haftasonlarının tamamını ailesiyle geçirecekti, işi sınırın ötesinde Pazartesi olarak adlandırılan uzak bir anıdan ibaret olacaktı. Southern Reach'e hayatını adayıp, emekliliğe uzanan yolda yılları, ayları ve günleri sayarken, Hedley'de yaşlanacaktı. Koşmaktan yıpranmış dizlerinden ötürü otururken, ona altın bir saat verip, sırtını anlayışla sıvadıktan sonra emekli edeceklerdi; tabii biraz da kelleşmiş olacaktı.

Ve hâlâ Whitby ile ilgili ne yapması gerektiğini bilemeyecekti. Ve hâlâ biyoloğu özleyecekti. Ve hâlâ X Bölgesi'nde ne olup bittiğini anlamayacaktı.

Sarhoş adam gelip sırtına vurduğu şaplakla onu bu düşüncelerinden sıyırdı. "Seni tanıyorum galiba. Tanıdık bir yüzün var. İsmin ne ortak?"

"Fare Zehiri," dedi Kontrol.

İşin doğrusu, defans oyuncusu fiziğine sahip bu adam, gecenin karanlığında bir canavara dönüşüp onu parçalara ayırsa Kontrol'ün umurunda olmazdı, çünkü belki de ancak o zaman X Bölgesi'nin gerçeğine yakınlaşabilirdi, gerçek içi yüzlerce cesetle dolu bir mağara gibi kokan dişli boktan bir ağıza benzese dahi, o şekilde bile şu an olduğundan daha yakın olacağı kesindi.

OOX

Kontrol salı sabahı evinden çıktığında, müdürün kapaklı telefonu paspasının üzerinde duruyordu. Ona geri dönmüştü. Eli yarı açık kapının üzerinde telefona doğru bakarken, bunun bir işaret olduğunu düşünüyordu... Ama neyin işareti?

Kontrol telefona daha yakından bakmak için çömelirken, Sosisçik yanından hızla geçip çalıların arasına daldı. Bahçede geçirdiği günler ve geceler telefona pek iyi gelmemişti. Garip ama sanki bir hayvan kapağı kemirmiş, sonra da üzerinde çamur ve çimen lekeleri oluşmuştu. Artık eskisinden daha canlı görünüyordu. Keşif veya sığınak yapmaya gitmiş, ardından da rapor vermek üzere geri gelmiş bir şeyi andırıyordu.

Neyse ki telefonun altında ev sahibinden bir not vardı. Kargacık burgacık bir yazı ile şöyle yazmıştı: "Bahçıvan bunu dün bulmuş. Lütfen artık kullanmıyorsan çöpe at."

Telefonu çalılara doğru savurdu.

Sabah ışığında, kapılardan ve koridordan geçip ofisine uzanan o uzun yürüyüşte, mahvolmanın eşiğindeki Whitby'e, odadaki dolu raflara ve duvardaki rahatsızlık verici çizime karşı hissettikleri değişmeye, daha hoşgörülü bir hal almaya başlamıştı. Uzun süredir devam eden bu çözülmeyi keşfetmek onun için çok önemliydi, Southern Re-

ach içinse Whitby'yi "niyeti bozuk" dosyasından çıkartıp "yardıma ihtiyacı var" dosyasına koymalarına olanak tanıyacak semptomlardan yalnızca biriydi.

Yine de ofisine döndüğünde kendini Whitby'ye ne yapması gerektiğini düşünürken buldu – adam onun mu, yoksa Grace'in mi yetki alanındaydı? İnat edip, başından savmak için, "Ah, şu Whitby yok mu," gibi bir şey mi söyleyecekti? Belki de Grace ile birlikte Whitby'nin yukarı kattaki gizli odasına çıkıp orada buldukları garip eşyalara bakıp bakıp gülecekler ve her yeri beyaza boyayacaklardı. Sonra da Cheney ve Hsyu ile öğle yemeğine çıkacak, oyunlar oynayacak ve su topunu ne kadar çok sevdiklerinden bahsedeceklerdi. Sanki Kontrol'ün dediklerine katılmıyormuş gibi Hsyu, "Kelimelerin anlamlarını olduğu gibi almamalıyız!" diyecekti, o da bağırarak, "*Sınır* gibi kelimelerden mi bahsediyorsun?" diye soracaktı, Hsyu da, "Evet, tam da ondan bahsediyorum! Kaptın! Anladın!" diye yanıtlayacaktı. Ardından doğaçlama bir grup dansına başlayacaklar, patikalarında uçuşan siyah mayıs sineklerinin eşliğinde, yeşil yeşil ışıldayan binlerce eğreltiotunun yarattığı kaosun içinde kaybolacaklardı.

Veya bunların hiçbiri olmayacaktı.

*

Kontrol sinirden homurdanarak, aklından Whitby'yi çıkarttı ve başını tekrar müdürün notlarına gömdü. Kurumuş iç organlara anlamlar yükle-

yerek kehanette bulunmaya çalışırken, Grace'in verdiği müdürün neye odaklandığı bilgisini aklının bir köşesinde tutuyordu. Onunla temas kuramaması için bir süreliğine Whitby'den zaman ve mekân olarak uzaklaşmak istiyordu.

Grace'in anlattıklarından yola çıkarak deniz fenerine geri döndü. Fenerin amacı neydi? Tehlikeyi haber vermek mi, kıyı teknelerine rehberlik etmek mi, gemilere kara müşahedesi sağlamak mı? Southern Reach'e ne anlam ifade ediyordu? Peki ya müdüre?

Kilitli çekmecenin içindeki katmanların arasındaki en kıymetli bilgiler deniz feneriyle ilgili olanlardı; buna Grace'in bahsettiği araştırmanın meyvesi olan kuzeydeki adanın içinden çıkılması imkânsız tarihini içeren sayfalar da dahildi. Ada farklı isimlerle adlandırılmıştı, sanki hiçbir isme sadık kalınamamıştı; şu an Southern Reach camiasında X Adası olarak tanınıyordu. Bazılarıysa, "Ne demeye bu adayı araştırıyoruz?" diye sorarcasına, "N Adası" olarak isimlendirmeyi tercih ediyordu.

İşin asıl ilginç, hatta etkileyici yanı, sahildeki deniz fenerinin içindeki ışıldağın ilk başta X Adasına inşa edilen fenere yerleştirilmiş olmasıydı. Nakliye rotasının değişmesiyle o bölgedeki sığlıklara karşı gemileri uyaran bir deniz fenerine ihtiyaç kalmamıştı. Eski fener harabeye dönerken gözü başka bir noktaya taşınmıştı.

Grace'in belirttiği gibi müdürün en fazla ilgisini çeken fenerin ışıldağıydı: türünün en mükemmel

örneği yalnızca muhteşem bir mühendislik yapıtı değildi, aynı zamanda bir sanat şaheseriydi. Pirinç karkasın içine iki binden fazla mercek ve prizma monte edilmişti. İlk etapta bir lambadan, sonra da bir ampulden gelen ışık, mercekler ve prizmalar yardımıyla denize doğru kırılarak yansıtılıyordu.

Tüm teçhizat ancak sökülerek, parça parça nakledilebilirdi. "Işık karakteristiği" neredeyse her yöne çekilebilirdi. Eğri veya düz olabilirdi, dışarı sızmaması için yüzeyin üzerinden yinelenen daireler şeklinde yansıtılabilirdi. Yanlara gidebilirdi. En tepeye çıkan spiral merdivenlerden aşağı inebilirdi. Uzaya ışınlanabilirdi. Keşif gezilerinden geriye kalan günlüklerin bulunduğu yere açılan döşeme kapağından içeri sızabilirdi.

Artık zihninde zararlı herhangi bir kurguya yer kalmadığı için Kontrol, Bleakersville'deki yerel bir tiyatronun berbat *Hamlet* uyarlamasına ait buruşturulmuş bir biletin arkasına alınmış endişe verici bir notu görmezden geldi: "Keşif üyelerinin bize söylenenden çok daha fazla günlüğü var." Nitekim henüz kaç adet günlük olduğuna dair bir rapor görmemişti.

Sahil kıyısında ellili yıllardan beri faaliyet gösteren Ruh ve Bilim Birliği kafayı ikiz fenerlerle bozmuştu. Southern Reach, kurum olarak, ışıldağı "X Bölgesi'nin yaradılışına dair bir kanıt" olarak göz ardı etmesine rağmen, sanki R&BB'nin müdürle kişisel bir bağı varmış gibi, müdür tüm dikkatini ışıldağın tarihi üzerine yoğunlaştırmıştı. Ünlü Fenerler isimli kitabın içinden koparılmış sayfaların

ve işaretlenmiş paragrafların dikkati çektiği üzere, ışıldak o bölgeye ismi yolculuk esnasında kaybolan bir imalatçı tarafından iç savaş öncesinde gönderilmişti. "Gizemli tarihin" aktardığına göre ışıldak herhangi bir tarafın eline geçmesin diye önce kuma gömülmüş, sonrasında kuzeye yollanmış, ardından tekrar güneyde görülmüş ve en nihayetinde X Adasının unutulmuş sahilinde ortaya çıkmıştı. Kontrol tarihi açıklamaları gizemliden çok karmaşık bulmuştu. Işıldağı oluşturan her parçanın, ülke içinde oradan oraya sürüklenmesine ve nakliyesine bu kadar efor sarf edilmesi çok gereksizdi. Asıl gizem daimi yuvasını bulmaya dek bu ışıldağın kaç kilometre kat ettiğinde yatıyordu – bir de bu sis lambasının neden "kuyruğundan birbirine bağlanmış iki iri boğa" olarak tanımladığında.

Makalelerde geçen tarihlere bakılırsa, on ikinci keşif gezisinin planlandığı sıralarda ışıldak bir şekilde müdürü büyülemişti veya öyle görünüyordu. Kontrolü ilgilendiren bundan ziyade, müdürün herhangi bir kaynağa atıfta bulunmadan durmadan açıklayıcı notlar koyması, düzeltiler yapması ve veriler eklemesiydi – deli olmamak işten değildi, bu kaynaklar Grace'in VYP arşivinde de geçmiyordu, şu ana kadar araştırdığı notlarda da. Bu durum sinirlerini bozuyordu. Sanki atladığı bir bilgiye erişmek için, bildiklerinin üzerinden tekrar tekrar geçiyor gibiydi. Acaba müdür Kontrol'e sorgu metinlerini yeniden gözden geçirmesini mi söylüyordu, yoksa Southern Reach'in fi-

kirlerinin tükendiğini, geri dönüşüme geçtiğini ve artık kendi kendini yiyip bitirdiğini mi?

Kontrol hayal gücünden öyle nefret ediyordu ki, keşke kuruyup, büzüşüp bedenini terk etse diye geçiriyordu içinden. Müdürün açmaza düştüğünü kabullenmek değil, notların arasına gizlenmiş bir şeyin ona baktığını düşünmek istiyordu. Ama göremiyordu işte; tek gördüğü müdürün hâlâ arayış içinde olduğuydu ve neden bu kadar çabaladığını anlayamıyordu.

Ani bir dürtü ile uzak duvarda asılı tüm çerçeveleri indirdi ve arkalarına gizlemiş bir şey var mı diye baktı. Kâğıtları söktü ve çerçeveleri parçalarına ayırdı. Ama hiçbir şey bulamadı. Yalnızca sazlıklar, deniz feneri, fener bekçisi, yardımcısı ve otuz yıl geriden ona bakan küçük kız.

Öğleden sonra dikkatini yeniden Grace'in VYP dosyalarına çevirdi; not yığınındaki bilgilerle çapraz kontrol yapmaya karar verdi. Tescili olmayan bir program olduğu için Kntrl tuşuna basılarak sayfadan sayfaya geçiliyordu. Kontrol altında tuttuğu tek şey şu Kntrl tuşuydu sanki. Kntrl'ün tek bir işlevi vardı ve sabırla, şikâyet etmeden görevini yerine getiriyordu. Whitby ile uğraşmak yerine notlarla geçirdiği her saat nimet gibi görünse de, Kntrl tuşuna hınçla ve büyük bir kuvvetle bastırıyordu. Arabası hâlâ otoparkta olsa da, Whitby'nin yüzünü göstermediği her saat Tanrının lütfuydu. Whitby yardım mı istiyordu? Yardıma ihtiyacı olduğunun farkında mıydı? Birinin Whitby'ye nasıl

birine dönüştüğünü söylemesi gerekiyordu. Grace söyleyebilir miydi? Peki ya Cheney? Hayır. Henüz söylememişlerdi.

Kntrl. Kntrl. Kntrl. Ne kadar çok sayfa vardı. Şuna Kntrl. Buna Kntrl. Kntrl kreşendoları ve aryaları. Bilgilerin gözden kaçmasına sebep olan Kntrl. Zaten ekranda beliren bilgilerle bir yere varılmıyordu. Asıl bilgi masasından karşı duvara doğru dalga dalga yayılan darmadağın enginliğin içindeydi.

Ofisi üstüne gelmeye başlamıştı. Sayısız kere dosyaların yerini değiştirip, kitap raflarını düzeltiyormuş gibi yaptıktan sonra, bilgisayarın başına oturup biyoloğun on ikinci keşif ekibine katılmadan önce çalıştığı yerleri araştırmaya koyuldu. Bu aktivitenin daha rahatlatıcı olduğuna şüphe yoktu, açtığı her vahşi doğa görüntüsü bir öncekinden daha güzeldi. Çok geçmeden X Bölgesi'nin el değmemiş doğasına benzeyen görüntüler sinsice belirmeye başlamış, kuş bakışı bazı fotoğraflar ona seyrettiği son video kayıtlarını anımsatmıştı.

Saat beş gibi ara verdi, koridorda Hsyu ve Cheney ile kısa ama hoş bir sohbetin ardından bir süreliğine tekrar ofisine döndü. Hsyu sarsılmış görünüyordu, nedense hızlı hızlı konuşuyordu, ayarı bozulmuş gibiydi. Cheney'nin beyzbol eldiveni büyüklüğündeki eli birkaç rahatsızlık verici saniye boyunca Kontrol'ün omzunda durup, "İkinci haftan! Bu iyiye işaret, değil mi? Umarız her şey arzu ettiğin gibidir. Biz de değişime açığız. Yani demek istediğim, bizim de söyleyecekleri-

mizi dinlersen, değişimlere açığız," demişti. Söyledikleri mantıklı gibiydi, oysa nedense Cheney de bugün kendinde değildi. Kontrol'ün de böyle hissettiği günler olmuştu.

Whitby sorunu ise sürüyordu; öğleden sonra onu hiçbir yerde görmemişti, Whitby e-postalara da yanıt vermemişti. Bugünü geride bırakmak önemliydi; sorunu çarşamba gününe taşımamalıydı. *Nasıl* olacağına karar vermişti, adil olsa da olmasa da. Bilim dairesinde, Cheney'nin önünde yapacaktı. Grace'i ise konunun dışında bırakacaktı. Bu onun sorumluluğuydu, bu keşmekeşi kendi yaratmıştı. Cheney de kararını desteklemek zorundaydı. Whitby zorunlu izne çıkartılacaktı ve psikolojik destek alması istenecekti. Şansları yaver giderse belki de bu ufak tefek garip adam geri dönmeyebilirdi.

Saat altıyı geçiyordu, artık geç olmuştu. Zaman kavramını yitirmişti. Ofis, tıpkı müdürün zihninin konturları gibi darmadağındı; Grace'in VYP dosyaları bu konturları faydalı bir yöne çekememişti.

Whitby'nin teruvar temalı yazısını yanına almıştı, içinden bazı bölümleri okumanın Whitby'yi bir problemi olduğuna ikna edeceğini düşünüyordu. Geniş kafeteryadan tekrar geçti. Dev pencereler sanki gökyüzünün griliğini alıp, masaların ve sandalyelerin üzerine yığmıştı; çok geçmeden yağmur başlayacaktı. Masalar boştu. Koyu renkli kuş veya yarasa uçmayı bırakmış, pencerelerin yanındaki çelik kirişlerin üst kısmına tünemişti.

"Yerde bir şey var." "Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?" Kapıdan geçip mutfağa doğru ilerlerken insanların konuşmalarına kulak misafiri oluyordu, sonra derinlerden gelen tiz bir ağlama sesi duydu. Bir anlığına Kontrol'ün kafası karıştı. Sonra sesin kafeterya personelinin kullandığı makinelerin birinden geldiğine kanaat getirdi.

Uzun süredir Kontrol'ün içini kemiren başka bir şey vardı, sanki evden çıkarken cüzdanını veya önemli bir şeyi unutmuş gibi hissediyordu. Ama artık gizem çözülmüştü, ağlama sesi bunun ne olduğunu aklına getirmişti. Yokluk. Çürük bal kokusu gitmişti. Aslına bakılırsa bütün gün nerede olursa olsun çürük bal kokusu duymamıştı. En azından Grace bu öneriyi kabul etmişti.

Bilim dairesine giden koridora geçmek için köşeyi döndü, floresan lambaların altında yürümeyi sürdürdü, aklı Whitby'ye söyleyecekleriyle meşguldü. Whitby'nin cevap olarak ne vereceğini tahmin etmeye çalışıyordu veya vermeyeceğini; adamın çılgın makalesinin altında eziliyordu.

Kontrol çift kanatlı büyük kapıya uzandı. Kapı koluna. Bulamadı. Tekrar denedi.

Ama eskiden kapı olan yerde şu an kapı yoktu. Sadece duvar vardı.

Duvar yumuşaktı, elinin altında nefes alıp veriyordu.

Çığlık atıyordu veya öyle sandı, denizin derinliklerinden bir yerlerden.

ÖTE DİYAR

Bambaşka bir trajedinin tam kalbindeki Kontrol, alnının ortasına kurşunu yemiş olan Rachel McCarthy'nin dipsiz bir taş ocağı kuyusuna düşüşü dışında bir şey göremiyordu. O dönem sanki hiçbir şey gerçek değildi. Onu tuttukları oda ve ona atanan sorgulama memurları kurgulanmış gibiydi ve o düşünceye tutunabilirse, er ya da geç memurlar yok olacak, odasının duvarları devrilecek ve o gerçek olan bir dünyaya adım atabilecekti. Ardından, ancak ve ancak bunun ardından, o noktaya kadar izlediği yolu izlemeye devam edebilecekti, yani hayatına.

Her ne kadar uzun saatler süren sorgulama esnasında oturduğu sandalye kalçasının arkasını kesip iz bırakmış olsa da... Her ne kadar sorgulama memurunun ceketine sinen sigaranın dumanından artakalan acı kokuyu alıp, odanın video kaydına ek olarak adamın getirdiği ses kayıt cihazının kesik vızıldamasını duyuyor olsa da...

Her ne kadar odanın duvarlarının dokusu akvaryumdaki bir manta vatozunun cildi gibi bir his verse de: pürüssüz ve sıkı, altından hissedilen

sertliğine karşın yumuşak ve ardında nefes alıp veren bir canlının sonsuzluğu. Tatlı çürümüş bal kokulu dünyaya açılan bir kesit, hızla kaybolan ama unutulması güç. Bir aşçının hazırladığı tabakta bir çizgi balsamik sirkeden yayılan tat gibi. Bir polisiye dizide cesede giden koyu renkli kan izi gibi.

Ebeveynleri ona çocukken, "Kaplan, Kaplan, parlak yanan" adlı hikâyeyi okurlardı. Ona bir sosyal bilimler projesinde destek olmuşlardı. Annesi araştırma yapmıştı, babası kesip yapıştırma. Ona bisiklete binmeyi öğretmişlerdi. Kulübenin yanındaki o acınası küçük yılbaşı ağacı, hatırlayabildiği ilk tatiliyle artık ebediyen bağlantılıydı. Hedley'deki iskelede durup, dedesiyle balık tuttuğu o göle bağlanan nehre bakışı. Babasının, şöminenin üstünde duran satranç tahtası figürlerine dönüşen arka bahçedeki isim taktığı heykeller. Ama o ne yaparsa yapsın duvar hâlâ nefes alıyordu. Yıllar önce bir maç sırasında, savunma oyuncusunun hücum sırasında göğsüne çarpan kaskının etkisi şimdi ortaya çıkıyor, ciğerlerindeki tüm havayı söküp alıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

Kontrol koridordan ayrılışını hatırlamıyordu, ama kafeteryaya koşarken yarı mesafede kendine gelmişti. Whitby'nin teruvar dosyasını elinde mengene gibi sımsıkı tutmuştu. Ofisinden gidip başka şeyler de almak istemişti. Ofisinden. Başka şeyler.

Yanından geçtiği her yangın alarmını çekiyordu. Megafondan orada olmayan insanlara kaç-

maları için bağırıyordu. Şaşkınlık. Şok. Bazılarının bilim dairesinde kapalı kaldığı gibi o da kendi kafasının içinde kapana kısılmıştı.

Kafeteryaya girdiğinde öyle hızlı koşuyordu ki, kaydı ve düştü. Ayağa kalktığında, Grace'i avluya açılan kapıyı açık tutarken gördü. Anlatabileceği birisi. Anlatabileceği birisi. Orada sadece duvar vardı. Orada sadece duvar vardı.

Adını haykırdı, ama Grace ona doğru dönmedi. Onun yanına gittiğinde, Grace'in bataklığın yanmış kenarlarından, yoğun yağmura rağmen yavaşça onlara doğru yürüyen birine baktığını gördü. Akşamüstü güneşinin aydınlattığı, sağanağın içinde parlayan, uzun, koyu bir siluet. Onu nerede olsa tanırdı artık. Hâlâ keşifte giydiği kıyafetlerin içindeydi. Arkasındaki kavruk ağaca o kadar yakın duruyordu ki yağmurun grisi içinde sanki onunla bir bütün gibi görünüyordu. Ve hâlâ Grace'e doğru ilerliyordu. Grace ise bir yanı ona dönük, gülümsüyordu, vücudu beklenti içinde gerilmişti. Bu sahte dönüş, bu ahlaksız kavuşma. Bu her şeyin sonu.

Sınır Southern Reach'e geliyordu.

Otoparktaydı. Anahtarı kontağa tıkıştırdı. Ofisi unutmuştu bile. Arkasına bakmak istemiyordu. Görünmez bir dalga onu yutmak üzere miydi görmek istemiyordu. Otoparkta hâlâ içlerinde insanlar oturan arabalar duruyordu. Ama umurunda değildi. O kaçıyordu. İşi bitmişti. Panik halindeydi, içini orada kapana kısılma endişesi kaplamış-

tı. Ebediyen. Çalışmış olmasına rağmen arabaya çalışması için bağırıyordu.

Kapılara doğru hızla ilerledi – açık, güvenliksiz, arkasından tek bir ses çıkmaksızın. Sadece, tüm düşüncelerin üstünü örten sonsuz bir sessizlik. Direksiyonu kavrayan elleri pençe gibi kıvrılmıştı, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Hızlanarak, hiçbir şeye dikkat etmeden, herhangi bir seçim şansı olmamasına rağmen, Hedley'e varmaya çalışıyordu. Telefonunu çıkardı, düşürdü, ama durmadı, el yordamıyla ararken otoyola ulaştı. Otoyola çıkan rampada normal trafiğin akışını görünce rahatladı. İçinde kabaran bir dizi dürtüyü bastırdı – arabasını durdurup otoyol çıkışını bloke etmeyi, yağmurda penceresini açıp diğer sürücüleri uyarmayı. Derin ve engellenemez kaçma içgüdüsünü engelleyecek her dürtüyü bastırdı.

Gökyüzünde iki taarruz jetinin sesi duyuldu, ancak onları göremedi.

Radyo kanallarında güncel haber programları arasında gezindi. Ne bildireceklerini bilmemekle beraber, bir şeylerin haberini vermelerini istiyordu, hâlâ olurken, henüz bitmeden. Hiçbir şey. Hiç kimse. Sürekli duvarın ellerinde bıraktığı histen kurtulmaya çalışıyordu, ellerini koltuğa, direksiyona ve pantolonuna siliyordu. O histen kurtulacağını bilse köpek bokuna bile sürebilirdi.

Grace'e arkasını döndüğünde, Whitby'nin kafeteryanın uzak köşesinde, eski günlerin fotoğ-

rafları altında her zamanki yerinde oturduğunu gördü. Ama Whitby gidip geliyordu, iletişim karışık ve kopuktu. Kelimelerin bazıları ton ve doku olarak hâlâ insan konuşmasını anımsatıyordu. Bazıları ise ilk keşif gezisinin video kayıtlarını. Whitby temel bir testten kalmış, geri dönülemeyecek noktayı geçmiş, orada öylece oturuyordu, çenesi garip bir biçimde sarkmış, bazı sesler çıkarmaya çalışıyordu. Kontrol ona yardım edemezdi. O an veya daha sonra, Whitby'nin sadece bir deli olmadığını anladı. Whitby bir ihlal halini almıştı, bir sızıntı, X Bölgesi'ne bir kapı; zamana yayılmış bir denklem olarak tasarlanmıştı... ve eğer müdür Southern Reach'e geri geldiyse bu Grace yüzünden veya Grace için değildi, Whitby onu bir ışıldak gibi çağırdığı içindi. Yani onun geri dönen bu versiyonunu.

Düşünceleri onu kıstırmıştı. Southern Reach bir kale değil, bir çeşit kuluçka makinesiydi. Whitby'nin tapınağını bulması bir şeyleri tetiklemiş olabilirdi. Sınır gibi bir kelimeye güvenmek hataydı, tuzaktı. Ağır açığa çıkan, çok geç olana kadar fark edilemeyen şartlar.

Whitby'nin bakışları girişe doğru kaçarken onu takip etmişti, Kontrol da Whitby'den gözünü ayırmamak için köşeyi dönene kadar neredeyse yan yan koşmuştu. Artık düşlerindeki dev deniz canavarlarını daha net seçebiliyordu, ona bakıyorlar ve onu inanılmaz berrak görüyorlardı. Dikkatlerinden kaçamamıştı.

Annesini aradı. Beni hipnotize et. Bunu hipnotize ederek içimden çıkar. Ama ona ulaşamadı. Çığlıklar içinde pek de anlaşılır olmayan mesajlar bıraktı.

Hedley'e giden yolda, iş trafiğinin sıradanlığında ilerliyordu. Yağmur yağmaya devam ederken, arkasındaki baskıyı hissediyordu. Nefes alıp verişini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Annesinin ona verdiği tavsiyelerin her biri kafasından uçup gitmişti.

İlerleme durmuş muydu? Müdür durmuş muydu? Yoksa hâlâ saldırmaya devam mı ediyordu?

Görünmez bir leke şu an dünyaya mı yayılıyordu?

Kendine gelmeye başlayınca, hemen kafasında neleri farklı yapabileceğini tahlil etmeye koyuldu. Acaba ne yapsa bir fark yaratabilirdi, yoksa her türlü böyle mi olacaktı? Bu evrende. Bugün.

"Özür dilerim," dedi, arabanın içinde; boşluğa, Grace'e, Cheney'e ve hatta Whitby'ye. "Özür dilerim." Ne için? Onun bütün bu olanlarda rolü neydi?

Evine çıkan tepenin altına ulaştığında radyo haberleri onun gerçekliğini kırıntılar ve ışıltılar halinde aktarmaya başlamıştı. Askeri üste bir şey olmuştu, "devam eden çevre temizleme faaliyetleriyle" ilgili olabilirdi. Garip bir parıldama olmuş, garip sesler ve silah sesleri duyulmuştu. Ancak kimse kesin bir şey bilmiyordu.

Kontrol artık onu baştan çıkarmaya çalışanın, derin sularda tanınmak için bekleyenin ne oldu-

ğunu öğrenmişti. Ortaya çıkmıştı, ama işe yarar bir şey yapmak için çok geçti. Çünkü bizzat yaklaşanın kambur omuzları ve yana eğik duran başına dikkat edince, Kontrol deniz feneri bekçisiyle fotoğrafta görünen kızın nihayet müdürün çocukluğu olduğunu anlamıştı. Omuzların sarkıklığı ve salınımı, değişik açılara ve aradan geçen yıllara rağmen, dikkatli bakıldığında hiç değişmemişti. Artık gördüğü için aklından çıkaramıyordu. Müdürün duvarında, topoğrafik bozukluğun duvarlarını canlı dokuyla süsleyen kelimelerin sahibi Saul Evans ile yan yana duran müdürün çocukluğuna ait R&B Birliği tarafından çekilmiş fotoğrafta apaçık gizleniyordu. Müdür ofisinde duran o fotoğrafa her gün bakmıştı. O fotoğrafı oraya koymayı seçmişti. Bleakersville'de, büyük ihtimalle annesinin ailesinden kalan yadigarlarla dolu evde yaşamayı o tercih etmişti. Southern Reach'te bilen var mıydı? Yoksa bu birinin komplosuydu ve müdür kendi başına bu bağı saklamış mıydı?

Haklı olduğunu varsayarsa, müdür Olay'ın gerçekleşmesinden önce deniz fenerindeydi. Ama sınır inmeden hemen önce çıkmış olmalıydı. Kendisini, ıssız sahili tanıdığı kadar tanıyordu. Kimliğinden ve geldiği yerden ötürü asla kâğıda dökemediği şeyler vardı.

Kontrol, müdürün Saul Evans'ı canlı gören son birkaç kişiden biri olduğuna emindi.

Arabasını evin önüne çekti ve bir süre öylece oturdu, bitikti, çökmüştü ve olanları idrak ede-

meyecek haldeydi. Sürekli terliyordu, gömleği sırılsıklamdı, ceketini Southern Reach'te kaybetmişti. Arabadan çıktı, nehrin ötesine gizlenmiş ufku aradı. Gördüğü zayıf pırıltı da neydi? Peki ya duyduğu patlamaların boğuk sesi miydi, yoksa hayal ürünü mü?

Verandaya döndüğünde, basamaklarda kedisinin yanında bir kadının durduğunu gördü. Şaşırmaktan ziyade rahatlamıştı.

"Merhaba, anne."

Neredeyse her zaman göründüğü gibi görünüyordu, ama son moda kıyafetlerinin altında bir kabarıklık vardı, demek ki şık bordo ceketinin altına bir çeşit hafif kurşun geçirmez yelek giymişti. Silah da taşıyor olmalıydı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüz hatları bu yüzden daha haşin görünüyordu. Çehresi süren bir şaşkınlığın gerginliğini ve bir çeşit ıstırap taşıyordu.

"Merhaba, oğlum," dedi, Kontrol yanından geçerken.

Kontrol ön kapıyı açıp yatak odasına geçti, bavulunu toplarken annesinin konuşmasına izin verdi. Çoğu kıyafeti temiz ve katlanmış olarak çekmecelerde duruyordu. Bir kısmını hızla ve düzgünce bavuluna yerleştirmek kolaydı. Yandaki banyodan bakım malzemelerini çıkarttı; para, pasaport, kredi kartları ve silahının durduğu çantasını aldı. Oturma odasından yanına özel anlamı olan ne alabilir diye düşündü. Kesinlikle satranç setinden bir parça almalıydı. Annesinin söylediklerini kaale almıyordu, önündeki göreve odaklanmıştı. Onu mükemmel yapmalıydı.

Grace müdürü karşılamak üzere durmuştu, Kontrol ona gelmesi için yalvarmıştı, kapıdan uzaklaşmasını ve güvenli bir yere doğru rüzgâr gibi koşmasını istemişti. Ama Grace hiçbirini yapmamıştı, Kontrol'ün onu uzaklaştırmasına izin vermemişti. Hissettiği panikten ötürü Grace'in direnişini alt edemiyordu. Kontrol'ü rahatlatmak için omuz askısındaki silahını göstermişti. "Ben emirlerimi aldım. Gerisi seni ilgilendirmez." Böylece Kontrol onun yörüngesinden çıkmış ve Southern Reach'teki her şeyden kurtulmuştu.

Annesi onu durdurdu, valizini kapattı, zaten içine çok fazla eşya tıkıştırmıştı ve elini tuttu, avucuna bir şey bıraktı.

"Al bunu," dedi.

Bir hap. Beyaz küçük bir hap.

"Ne bu?"

"Al işte."

"Neden beni hipnotize etmiyorsun?"

Annesi onu duymazdan geldi ve köşedeki sandalyeye götürdü. Orada öylece oturdu, ağırlık çökmüştü, kan ter içindeydi. "Sen hapı aldıktan sonra konuşacağız ve duş aldıktan sonra." Kesin ve herhangi bir itirazı veya tartışmayı kabul etmeyecek tonda söylemişti.

"Duş alacak vaktim yok," dedi Kontrol. Duvar kâğıtları bulanmaya başlamıştı. Bundan sonra koridorların ortasından yürüyecekti. Hiçbir yüzeye el sürmeyecekti. Birine veya bir şeye dokunduğunda onun içinden geçeceğini ve arafta kalacağını bilen bir hayalet gibi davranacaktı artık.

Severance suratının ortasına tokadı yapıştırdı ve Kontrol tekrar normal duymaya başladı.

"Şoktasın. Şok geçirdiğini görebiliyorum, oğlum. Son birkaç saatte ben de birkaç tane geçirdim. Ama tekrar berrak düşünmen gerekiyor. *Burada* olman gerekiyor."

Annesine baktı, o kadar annesine benziyordu ki ve bir yandan da benzemiyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Pekâlâ." Hapı aldı, son iradesini kullanarak banyoya yöneldi. Müdürün gözlerinde tanıdık hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Duştayken, ağlamaya başladı, çünkü ne kadar çabalarsa çabalasın ellerinden duvarın hissiyatını çıkaramıyordu. Yağmurun azalmasını, Whitby'nin suratındaki ifadeyi, Grace'in katı duruşunu veya her şeyin sadece bir saat önce gerçekleştiği ve hâlâ parçaları birleştirmekle uğraştığı gerçeğini de aklından atamıyordu.

Ama duştan çıkıp kurulandığında, temiz bir tişört ve blucin giydiğinde, daha sakin ve neredeyse normal hissetti. Hafif bir yalpalama olmuştu, hap etkisini göstermeye başlamış olmalıydı.

El dezenfektanı kullanmasına rağmen bir hayalet gibi elinde dokuyu hâlâ hissediyordu.

Annesi mutfakta kahve yapıyordu, tek kelime etmeden onun ve klimanın üflediği soğuk hava dalgasının içinden geçip, ön kapıyı açarak, sıcak ve nem dalgasını içeri aldı.

Yağmur durmuştu. Nehrin aşağısına doğru, ilerde bir yerde Southern Reach'i barındıran ufka

bakıyordu. Her şey sessiz ve sakindi, ama orada olmaması gereken belli belirsiz yeşil ve mor ışık haleleri vardı. X Bölgesi'nin içindeki şey araziye sızıyor, Hedley nehri boyunca yayılıyordu.

"Buradan fazla göremezsin," dedi annesi arkasından. "Hâlâ kontrol altına almaya çalışıyorlar."

"Ne kadar yayıldı?" diye sordu, kapıyı kapatıp mutfağa doğru yürürken hafif ürpermişti. Önüne koyduğu kahveden bir yudum aldı. Tadı acıydı, ama en azından elini unutturmuştu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, durum kötü, John." Southern Reach'i kaybettik. Yeni sınır giriş kapılarından pek uzakta değil. Herkes içerde tutsak kaldı." Yağmurun müdürün hemen arkasında *azalır* gibi görünmesi. Grace, Whitby ve daha kim bilir kimler artık gerçek bir kâbusa hapsolmuşlardı. "Orada durabilir, uzun bir süreliğine."

"Hadi oradan," dedi. "Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Veya hızını arttırabilir. Haklısın – bilemeyiz."

"Aynen öyle – bilemeyiz. Ben oradaydım, olayın tam ortasında. Gelişini gördüm." Çünkü *beni oraya sen koydun.* Kandırmacanın ortasında bir feryat ve annesinin yüzündeki yorgun ve endişe içindeki ifadeyi fark edince aklına gelen bir düşünce. "Daha fazlası var değil mi? Bana söylemediğin bir şey var." Her zaman vardı.

Şu anda bile, bir hafta sonra var olmama ihtimali olan bir ülkede, sır vermekten çekiniyordu. Sonra tekdüze bir tonla, "Haritacı ve antropoloğu kurtardığımız yerlerdeki kontaminasyonu ne

yaptıysak durduramadık, karantinayı geçti ve büyümeye devam etti."

"Aman Tanrım," dedi.

Hapın yatıştırıcı etkisine rağmen, beynindeki kaşıntıdan, alevler içinde yanan cildinden ve teninden kurtulmak istiyordu, bir şekilde uhrevi bir hal alıp artık tanımadığı, reddettiği ve görmek istemediği bu dünyadan kopmak istiyordu.

"Ne tür bir kontaminasyon?" Aslında ne tür olduğunu biliyordu.

"Her şeyi temizleyen türden. İş işten geçtikten sonra fark edilen türden."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?"

Hırıltılı bir kahkaha koptu gırtlağından, balgam çıkarmaya çalışır gibi. "Ne yapabiliriz ki, John? Orada bir maden operasyonu başlatarak mücadele edebileceğimizi mi sanıyorsun? O bölgeleri pislik içinde bırakarak mı? Su kaynaklarına ağır metal kalıntıları katarak mı?"

Ona inanamayarak baktı. "Bunun olacağını biliyordun da ne bok yemeye beni Southern Reach'e atadın?"

"Senin yakın olmanı istedim. Bilmeni istedim, çünkü bilmek seni korur."

"*Korur* mu? Kıyametten mi korur?"

"Belki. Belki korur. Ve ayrıca taze bir bakış açısına ihtiyacımız vardı," dedi, mutfak tezgahının üstünden ona eğilerek. Her zaman annesinin ne kadar ince ve zayıf olduğunu unuturdu. "*Senin* taze bakışına ihtiyacım vardı. Olayların bu kadar çabuk değişebileceğini tahmin etmiyordum."

"Ama olma ihtimalini biliyordun."

Parçacıklar halinde bilgi veriyordu. Dökülen bu bilgi kırıntılarını koltuğun altındaki tabanca gibi alması mı gerekiyordu?

"Evet, tahmin ediyordum, John. Bu yüzden seni gönderdik. Çok azımız bir şeyler yapılması gerektiğini düşünüyordu."

"Lowry gibi."

"Evet, Lowry gibi." Video kayıtlarının gerçekleşmesini kaldıramayıp, Merkez'de saklanan, Lowry.

"Beni hipnotize etmesine izin verdin. Beni şartlandırmasına izin verdin," dedi, şu an bile alındığını gizlemeyerek. Kapsamını asla bilemeyebilirdi.

"Üzgünüm ama bunun bir bedeli vardı, John," dedi, kararlılıkla hikâyesine sadık kalarak. "Bedel buydu. Ben görev için istediğim kişiyi seçtim. Onlar da Lowry'yi bir şekilde kontrol altında tuttular. Bu şekilde sen güvendeydin."

Alacağı cevabı bildiğini düşünerek: "Merkez'de kaç kişi daha vardı, anne, sizin bu oluşumda?"

"Aslında sadece biz, John –Lowry ve ben– ama Lowry'nin birçok müttefiği var," dedi sesini alçaltarak.

Sadece onlar. İki kişilik lobi, bir kişilik lobiye karşı, müdüre. Ve hiçbiri doğru dürüst bir şey beceremedi. Ve her şey yerle bir oldu.

"Başka?" Onu cezalandırmak için daha da bastırdı, çünkü minik X Bölgeleri fikrini aklına dahi getirmek istemiyordu.

Acı bir gülümseme. "Son on birinci keşif gezisi üyelerinin kurtarılma bölgelerini benzer etkiler gösterip göstermediklerini anlamak için tekrar gözden geçirdik. Hiçbir şey bulamadık. Dolayısıyla onların başka amaca hizmet ettiklerini düşünüyoruz. Ve bu amaç da Southern Reach'in kendisini kontamine etmekti. Daha önce ipuçları bulmuştuk. Ama onları doğru şekilde değerlendirmedik, ne ifade ettikleri konusunda fikir birliğine varamadık. Biraz daha zamana, biraz daha bilgiye ihtiyacımız vardı." Grace'in bahsettiği, müdürün topraktan çıkarttırdığı "biraz daha hızlı çürümüş" cesetler.

Annesi, Merkez'in yaklaşımının insanın ruhuna hicran veren bir başarısızlık öyküsü olduğunu itiraf ediyordu. X Bölgesi'nin onlardan daha zeki, daha sinsi ve daha yaratıcı olduğu bir senaryo tasarlayamamışlardı.

Olanların hiçbiri, yağmurun altında müdür yaklaşırken, Grace'in yüzündeki ifadeyi silememişti – sevinç, haklı çıkmanın gururu, soyut kavram, ifadesinde duygusal olarak dışavurulmuş o özveri, o sadakat ve o gayret, ödülü hak etmişti. Sanki çoktandır öldüğü düşünülen bir dostun, bir iş arkadaşının fiziksel geri gelişi yakın geçmişi silebilirmiş gibi. Müdür ve arkasındaki o doğadışı sessizlik. Gözleri kapalı mıydı, yoksa artık gözleri yok muydu? Her adımda vücudundan fışkıran zümrüt yeşili tozlar havaya karışıyor sonra da yere dökülüyordu. Kontrol orada olmaması gereken bu kişinin ruhundaki örtünün yalnızca bir kısmını kaldırabilmişti.

Annesi en baştan başladı ve o da izin verdi, çünkü başka şansı yoktu, alışmak ve kendine gelmek için zamana ihtiyacı vardı. "Tehlikeli bir şeyi kontrol altına almaya çalıştığını düşün, John. Ama bunun nafile olduğundan şüpheleniyorsun. Kapalı tutmaya çalıştığın şey yavaşça, insafsızca kaçıyor. Aşılmaz sandıklarının zamanla aşılabilir olduğunu fark ediyorsun. X Bölgesini ayıran duvarlar deliksiz değil, aksine oldukça gözenekli. Ve seni yok etmeye çalışan bu şeyin, pazarlık edecek bir lideri veya belirlenmiş bir amacı yok." Bu müdürün yapacağı türden bir konuşmaya benziyordu.

"Southern Reach'ten bahsediyorsun, beni yanlış bilgilerle donatıp gönderdiğin yerden."

"Parçası olduğum grup bir süredir Southern Reach'in ele geçirilmiş olduğundan şüpheleniyordu, ama çoğunluk bunun hem yanlış hem de çok saçma olduğuna inanıyordu."

"Peki sen nasıl bulaştın bu işe?"

"Senin yüzünden, John. Uzun süre önce. Senin ve babanın yaşadığı yere yakın bir göreve ihtiyacım olduğu için." Gönüllü olmuştu: "Ek bir işti. Takip edilmesi ve izlenmesi gereken bir şey. Sonradan ana yol oluverdi."

"Peki neden ben?"

"Sana söyledim ya." Anlaması için yalvarırcasına. "Seni tanıyorum, John. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Sen değişsen... anlardım."

"Biyoloğun değiştiği gibi." Çok kızmıştı, onu tehlikenin göbeğine yerleştirmişti, hiçbir fikri olmadan, ona bir seçim hakkı tanımadan. Aslına

bakılırsa, bir seçim hakkı vardı: Olduğu yerde kalabilir ve bir yalan olduğunu bile bile sınırın ötesinde yaşadığına inanmaya devam edebilirdi.

"Onun gibi bir şey."

"Belki de değişmiş, daha iğneleyici, bezgin, paranoyak olmuşumdur."

"Kes şunu."

"Neden?"

"Elimden geleni yaptım."

"Tabii ki."

"Sen büyürken diyorum, John. Şartlar değerlendirildiğinde elimden gelenin en iyisini yaptım. Ama sen hâlâ bana kızgınsın. Şu an bile. Bu kadarı da fazla. Çok fazla." Bir felakete tam değinmeden etrafında dolaşmak. İnsanlar böyle yapmaz mıydı zaten, tabii hâlâ hayattaysan.

Kahvesini masaya koydu. Omuzlarında hiç geçmeyecek bir ağrı vardı. "Ondan bahsetmiyorum. Onun bir önemi yok. Şu an hiçbir şey ifade etmiyor."

"Şu an her zaman olduğundan daha fazla anlam ifade ediyor aslında, çünkü seni bir daha göremeyebilirim," dedi annesi, sesi hayatında ilk defa titriyordu.

Kontrol bunun yüküyle bir anda ağır bir sarsıntıya uğradı, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu ve bir an düşüyormuş gibi hissetti. Bunun zalimliği, imkânsızlığı onun için çok fazlaydı. Yolun her adımında bulunmasına rağmen nasıl bu noktaya gelmişlerdi, bilmiyordu.

Annesini kavradı, kendisine yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı: "*Gözümü olaylardan ayırdım.*

Müdürün bizimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum. Lowry'yi idare edebileceğimi düşündüm. Bu işten sıyrılacağımızı düşündüm. Biraz daha zamanımız var sanıyordum." Sorun küçüktü. Kontrol altında tutulabilirdi. Annesinin onu kırmasına gerek yoktu.

Annesi. Velisi. Ama biraz sonra onu bırakmak zorundaydı. Aralarındaki uçurumu aşmak, kırıkları tamir etmek mümkün değildi. En azından o an.

Kefaretini verir gibi son bir şey daha söyledi ona.

"John, biyoloğun hafta sonu gözetimimizden kaçtığını bilmen gerekir. Son üç gündür yerini bilmiyoruz."

Bir coşku, tanımlanamaz bencil bir neşe içini kapladı. Southern Reach'te biyoloğu elinden almışlar ve kâbus dolu günler yaşamasına sebep olmuşlardı. Şimdiyse ödülünü almıştı, çünkü bir bakıma ona geri dönmüştü.

*

Sorduğu sorulara cevap, annesi Kontrol'ün arabasını alıp gittikten, Kontrol bavulunu hazırladıktan, istemeyerek kedisini bıraktıktan, annesinin isteği üzerine annesinin arabasını alıp yola çıktıktan çok sonra aldı. Birkaç blok sonra sakin bir sokakta durup başka bir arabaya düz kontak yaparak devam etti, çünkü Merkez'e güvenmiyordu. Kısa bir süre sonra Hedley'den çıkmış, bir hiçliğin ortasında ilerlemeye başlamıştı. Yaşadıkları yerin yanından geçtiğinde babasının yokluğunu yoğun olarak hissetti. Babası olsa onu teselli ederdi.

Çünkü artık hangi sırları verip, hangilerini vermediğinin bir önemi yoktu.

Uluslararası uçuş yapılabilecek kadar büyük bir şehrin, yüz elli kilometre dışındaki havalimanının otoparkında arabasını ve silahlarını bıraktı ve iki bilet ayırttı. Honduras'a gidecekti, birinci seçenek tek aktarmalıydı, ama batı kıyısında bir gece konaklaması gerekecekti. Diğeri iki aktarmalıydı ve uçak kıyıdan üç yüz elli kilometre uzakta bir yere iniyordu. İkinci seçeneği sahte bir isimle satın aldı. Bilet ve bavul kaydını yaptırıp içeri girdi ve bir barda oturup viskisini yudumlayıp, pırpırı beklemeye başladı. X Bölgesi ona doğru geliyor olsa neleri yutacağı hakkında felaket senaryoları kuruyordu aklında. Binalar, yollar, göller, vadiler, havalimanları. Her şeyi. Altyazılarla haber geçen televizyon ekranlarını herhangi bir haber var mı diye taradı. Biyoloğu arayan, belki şimdiden izini bulmuş olan Merkez'dekileri alt etmek için bir ipucu arıyordu. Eğer biyolog olsa, trenden trene geçerek hareket ederdi. Bu da ona kolaylıkla yetişebileceği anlamına geliyordu. Kaçtığı yere bakılacak olursa, en az onun kadar uzağa seyahat etmesi gerekiyordu.

Barda sarışın bir kadın ona ne iş yaptığını sorduğunda, bir an bile düşünmeden, "Deniz biyoloğuyum," cevabını verdi. "Devlette mi çalışıyorsunuz?" "Hayır, serbest çalışıyorum." Bu cevabı verdikten sonra ne kadar saçma olduğunu fark etti. Ardından uzun bir süre barda kendiyle sarışın arasına mesafe koymaya çalıştı. Çünkü bir

süre daha orada oturmak istiyordu, insanların arasında ama onlardan uzak.

"Nasıl kaçmış?" diye sormuştu annesine.

"Göründüğünden daha kuvvetli ve becerikli diyelim." Acaba ona annesi mi destek olmuştu? Kaçması için ona imkân ve zaman mı tanımıştı? Bunu sormak istememişti. "Merkez, bulunduğu boş arsaya geri döneceğini düşünüyor, orada kontaminasyon olmamasından yola çıkıyorlar."

Ama o biyoloğun gittiği yerin orası olmadığını biliyordu.

"Sen de mi böyle düşünüyorsun?" diye sormuştu annesi.

"Evet," demişti.

Ama o kendini biyolog olarak tanımlamasa da kuzeye, Kaya Koyu kasabasının sırtlarında kalan vahşi doğaya gidecekti. Özel anlamı olan bir yere. X Bölgesi istediğinden değil, kendi gitmeyi arzuladığı için. Eğer onların askeri olduğu konusunda haklı olsaydı, diğerleri gibi tüm hafızası silinmiş olurdu.

Kontrol en azından buna inanmayı tercih ediyordu. Bavulunu toplaması ve orayı sığınak olarak görmesi için iyi nedenleri vardı. Ya da iyi bir saklanma yeri olarak.

Uçağına biniş için anons yapıldı. Batıya gidiyordu, evet, ama ilk aktarma noktasında havalimanından çıkacak, bir araba kiralayacak, kiralık arabasıyla başka bir araba kiralama noktasına gidecek, belki sonra bir araba çalacaktı. Güneye

doğru durmadan bir yay çizecek, yavaşça aşağı inecekti. Ardından tamamen ortadan kaybolacak ve kuzeye yollanacaktı.

Grace'i oradan ayrılsın diye tutup çekmişti, elini yakalamış ve dengesini bozmuştu, gücü yetse onu sürüklerdi. Ona haykırmıştı. Ona kaçması için tüm ilkel, içgüdüsel sebepleri vermişti. Ama Grace hiçbirini göremiyordu ve Kontrol'e öyle bir bakmıştı ki, vazgeçmesine sebep olmuştu. Çünkü her şeyin farkındaydı. Çünkü sonuna kadar gitmeye hazırdı, ama Kontrol değildi. Çünkü gerçek bir müdür değildi. Böylece müdür kapıdan geçip onlara doğru gelirken Grace'i yağmurun içine bıraktı, kendisi de şuursuz bir panikle kafeteryaya kaçtı, oradan da arabasına. Hiç vicdan azabı hissetmedi.

Telefonundan çıkan bip sesi, akıl almaz bir mesafeden, Southern Reach'teki tavuk ve keçinin son bir video kaydettiğini haber veriyordu.

Kayıt ona hiçbir şey söylemiyordu, ortada Grace'e ne olduğuna dair bir görüntü yoktu. Kalite düşük ve belirsizdi. Tüm kayıtlar altı saniye civarında sürüyordu ve hepsi aynı anda kesiliyordu. Birincide, koltuğu son ana kadar boştu, ta ki bulanık bir şey oturmak üzere belirene kadar. Müdür olabilirdi, fakat siluet belirgin değildi. Diğer video karşıdaki sandalyede çökmüş Whitby'yi, parmakları su akıntısında yumuşak mercanların dalgalanmasını andıran elleriyle garip hareketler yaparken gösteriyordu. Arka planda sözsüz monoton bir ses vardı. Whitby birinci keşif gezisinin dünyasına mı geçmişti? Eğer öyleyse, farkında mıydı?

Kontrol, iki görüntüyü de iki, üç kere seyretti, sonra sildi. Bu hareketi videodaki özneleri tabii ki silmemişti, ama en azından onları uzaklaştırmıştı ve bu şimdilik yeterliydi.

Uçakta her zamanki sıcak basması ve ardından gelen kuru soğuk. Eskimiş kemerle cebelleşme. Havalanırlarken, Kontrol uçağı göklerden fırlatıp atacak bir güç bekledi. Acaba yere vurduğunda Merkez'den birileri mi, yoksa daha garip bir şey mi onu bekliyor olacaktı? Uçuşun ortasında hostesların ona neden garip bakışlar attığını merak etti, sonra meslek icabı gösterdikleri kibarlıklarına hayatında nezaketle hiç karşılaşmamış veya bir daha karşılaşmayı beklemeyen biri gibi tepki verdiğini anladı.

Yanında oturan çift can sıkıcı olmalarına karşın sıradandı, hani şu etrafındaki insanların dikkatini üzerinde toplamak için her şeyi söylemeye ve çift olduklarını her fırsatta göstermeye hazır olan tiplerdendi. Yine de ani, beklenmedik, ham, dizginlenemez bir duygu seliyle onları bile uyarmak istiyordu. Bir şekilde neler olduğunu ve neler olacağını kelimelere dökmek istiyordu, deli gibi gözükmeden ve onları ürkütmeden. Ama sonunda, ağzına sakinleştirici bir hap daha attı ve arkasına yaslanıp dış dünyayı aklından çıkarmaya çalıştı.

"Biyoloğun peşinden gitmenin senin aklıma yerleştirdiğin bir fikir olmadığını nereden bileyim?"

"Biyolog müdürün silahıydı, sanırım. Sen raporlarında diğerleri gibi davranmadığını söyle-

miştin. Her ne biliyorsa bizim için şanstır. O bizim şansımız." Kontrol, Southern Reach'deki son anlarında yaşadıklarının tamamını annesiyle paylaşmamıştı. Gördüklerinin tamamını ve müdürün şu an olduğu kişinin, büyüdüğü yerdeki halinden çok daha farklı olduğunu anlatmamıştı. Ne plan yapmış olursa olsun, artık bir anlamının olmadığını da söylememişti.

"Benim silahım da sensin, John. *Her şeyi* öğrenmek için seçtiğim kişi sensin."

Üstlerinde kalın, yırtık sünger kaplamalar olan metal kollukların rahatlığı. Oval pencerelere esir düşmüş, bölümlere ayrılmış bir yudum gökyüzü. Kaptanın dâhili hoparlörlerden gelen gereksiz uçuş bilgileriyle karışan aptalca ama insanın yüreğine su serpen şakalar. Ses'in nerede olduğunu merak etti. Acaba Lowry geçmişe dönük sanrılar yaşıyor muydu, yoksa kafayı alenen mi yemişti? Dostu Lowry. Zavallı megalodon Lowry. Bu senin son şansın, Kontrol. Ama değildi. Bu bir kurban edilişti. Eğer bir gün hatırlanacaksa, felaketin habercisi olarak hatırlanacaktı.

Buzlu bir viski ısmarladı, pırıltısını görmek, buzları ağzında tutmak ve ısırdığında pürüzsüz soğukluğunu hissetmek istiyordu. İçki yatışmasına yardımcı olmuştu, kendiliğinden tetiklenen ani yorgunluk, kafasının içindeki çarkları yavaşlatmaya çabalıyordu. Daha doğrusu çarkları parçalamaya.

"Merkez şimdi ne yapacak?" diye sordu annesine.

"Benimle bağlantıda olduğun için peşine düşeceklerdir." Rapor vermediği ve biyoloğun arkasından gittiği için her halükarda peşine düşeceklerdi.

"Başka?"

"On üçüncü keşif ekibini göndermeye çalışacaklardır, eğer hâlâ bir kapı varsa."

"Peki, sen ne yapacaksın?"

"Ben doğru olduğunu düşündüğüm yolu savunmaya devam edeceğim," demişti, bunun büyük bir risk olduğunu biliyor olmalıydı. Bu geri döneceği anlamına mı geliyordu, yoksa durum yatışana kadar Merkez ile arasına mesafe mi koyacaktı? Çünkü Kontrol, dünya yok olana dek annesinin mücadele edeceğini biliyordu. Ya da Merkez kovana kadar. Veya Lowry onu günah keçisi olarak kullanana kadar. Merkez'in elçiyi suçlamayacağını düşünüyor olamazdı. Neden tüm birikimlerini nakde çevirip dünyanın öbür ucuna gidip beklemiyordu ki? Ama bunu sorsa, o da aynısını Kontrol'e sorardı.

Uçuşun sonuna doğru, koridorun karşı tarafında oturan bir kadın ona ve sıra arkadaşlarına iniş için pencerelerini açmalarını söyledi. "İniş için pencereyi açmanız gerek. Açmalısınız. İniş için."

Yoksa ne olur? Ne olur, ha? Onu duymazdan geldi, mesajı da iletmedi, gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında, uçak inmişti. İniş sonrası onu bekleyen kimse yoktu. Kimse ona seslenmedi. Olaysız bir şekilde araba kiraladı.

Sanki başka birisi arabanın kontağına anahtarı yerleştirmiş, tanıdık olan her şeyden uzaklaşmak

üzere arabayı sürüyordu. Artık geri dönüş yoktu. İleri gidiş diye bir şey de yoktu. Bir şekilde yana doğru gidiyordu ve bu ne kadar korkutucu olursa olsun, ilginç bir heyecanı vardı. Bu şekilde ölü gibi hissetmiyordu veya başına gelecek bir sonraki felaketi beklemiyordu.

Kaya Koyu. Dünyanın sonu. Eğer biyolog orada değilse, sonradan olacakları beklemek için birçok yerden daha iyiydi.

Ertesi gün, sabahın ilk ışıkları. Adında *Kumsal* kelimesi geçen dandik bir motelde, havalimanından çıktıktan yarım saat sonra bir araba satıcısının otoparkında silah satıcısından sahte isimle aldığı Glock marka tabancayı takıntılı bir şekilde parçalarına ayırıp temizlemek ve ardından toplamakla meşguldü. Durmadan tekrarlanan detaylı bir işe yoğunlaşmak, dışarıda büyümekte olan boşluktan aklını uzaklaştırıyordu.

Televizyon açıktı, ama duydukları bir anlam ifade etmiyordu. Televizyonda, "Southern Reach çevre ıslah alanında" olan bazı problemlerden bahseden belli belirsiz birkaç alt bant dışında, olan biten hakkında gerçekleri aktaran bir haber yoktu. Zaten kimse durumu tam olarak anlayamamıştı; yerinde biyolog olsa onun da aynı şekilde tiksinti duyacağından emindi. Ve perdelerin arasından sızan ışık karanlıkta yanından geçen yolunu kaybetmiş bir kamyonun farlarıydı. Ve havada çürük kokusu vardı, fakat onu beraberinde getirdiğini düşünüyordu. Her ne kadar ar-

tık çok uzakta olsa da, görünmez sınır yakındaydı – kontrol noktaları, kapının helezonik ışıkları. Işığın yumuşak köşeleri var gibiydi, perdelerin arasındaki boşlukta neredeyse bir görüntü oluşturuyor, sonra hiçlikte yok oluyordu.

Yatağın üstünde: Hedley'den ayrıldığından beri göz atmadığı Whitby'nin teruvar belgesi. Tek yaptığı onu suya dayanıklı, sağlam bir plastik poşete koymaktı. Darbenin şiddetini azaltmak için, değerlendirdiklerini bıkkın bir şaşkınlık içinde tekrar değerlendiriyor ve istilanın birçok insanın, hatta annesinin bile tahmin edebileceğinden çok daha uzun bir süredir devam ettiğini fark ediyordu. Kimse ona inanmasa da belki Whitby bir şeyleri çözmüştü ve yalnızca çözmek bile onu başka bir şeye maruz bırakmış ve sonunda maruz kaldığı şey *onu* çözmüştü.

Glock'la işi bittiğinde, her ne kadar parmaklarını zonklatsa da silahı sıkıca kavrayarak kapıya bakan bir sandalyede oturmuştu. Olanlar tarafından alt edilmemek için bir yöntemdi bu. Acı dikkatini dağıtıyordu. Tanıdığı tüm yol göstericiler sessizleşmişti. Annesi, büyükbabası ve büyükannesi, babası – hiçbirinin ona söyleyecek bir şeyi yoktu. Cebindeki oyma figür dahi cansız, işe yaramaz görünüyordu.

Sandalyede oturduğu, daha sonra da üzerine yıpranmış, sararmış ve sigara yanıklarıyla dolu battaniye serili yatakta yattığı süre boyunca biyoloğu aklından çıkaramadı. Boş arsada yüzündeki o –anlamsız– ifade ve yaptıkları seanslar sıra-

sındaki itaatsizliği, vahşiliği, sıradan kırılganlığı, hırçınlığı ve gücü. Tüm bunlar Kontrol'ü yere sermişti. Bunlar tüm benliğini ele geçirene dek büyümüş ve sonunda ona adamadığı tek bir zerresi kalmamıştı. Hiçbir zaman bilmeyecek veya onu hiç umursamayacak dahi olsa. Onunla tekrar karşılaşmasa bile biyoloğun orada dışarda bir yerde canlı ve serbest olduğunu bilmek onun için yeterliydi. İçindeki arzu hem her yöne hem de hiçbir yöne gitmiyordu. Özneye ihtiyaç duymayan garip bir tutkuydu bu, herkese ve her şeye doğru ondan yayılan görünmez bir ışın. Belirli bir noktayı aştıktan sonra bunların normal duygular olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Biyolog kuzeye kaçmıştı, Kontrol nereye gideceğini biliyordu: Saha çalışması notlarında yazmıştı apaçık. Herkesten daha iyi tanıdığı sarp kayalıklara, karanın denize düştüğü, suyun kayalara üşüştüğü yere gidiyordu. Oraya varmadan Merkez'in onu yakalama ihtimaline karşı Kontrol'ün hazır olması gerekiyordu. Ama peşlerinde daha karanlık ve devasa bir şeyin olma ihtimali vardı ve bu da berbat bir şaka gibiydi. Onlara ulaşmaya çalışan her neyse hepsinden daha merhametsizdi – onları güneşte kuruması için dışarı asılmış, sonra da unutulmuş bir havlu gibi içleri boşalıp, kabuk kabuk soyuluncaya kadar sorgulayabilirdi.

Kuzeye onlardan önce ulaşabilirse belki kurtulabilirlerdi. Eğer biyolog oradaysa ve her şeyi biliyorsa...

Motelden erken, tam güneş doğarken ayrıldı. Yol üstünde bir kafede kahvaltı etti ve kuzeye doğru yoluna devam etti. Yol uçurumlar ve keskin virajlarla doluydu ve insan her yukarı kıvrılan dönemeçten gökyüzüne doğru uçacakmış hissine kapılıyordu. Sürekli göz ardı ettiği o küçük düşünceyi –direksiyonu virajlarda çevirmeyi bırakmak– olur da bu sefer bastıramazsa ve arabayı tam gaz boşluğa sürüp, gökyüzüne karışırsa, bildiği ve bilmek istemediği tüm sırları ortaya çıkarabilirdi. Sıcaklık nadiren yirmi beş derecenin üstüne çıkıyordu, doğa bir anda coşmuştu; yeşillikler güneyde olduğundan daha yoğundu ve yağmur sis gibi yağıyordu, alışık olduğu sağanaklardan eser yoktu.

Selk adında küçük bir kasabanın, eski benzin pompalarına sahip kredi kartı geçmeyen nalbur dükkânından kendine büyükçe bir sırt çantası satın aldı ve onu yaklaşık on beş kilo erzakla doldurdu. Bir avcı bıçağı, bir sürü pil, bir balta, birkaç çakmak ve daha bir sürü şey aldı. Neye ihtiyacı olacağını veya biyoloğun neye ne kadar ihtiyaç duyduğunu, vahşi doğada onu arayışının ne kadar süreceğini bilmiyordu. Biyoloğun tepkisi olmasını istediği gibi mi olacaktı – nasıl bir tepkiden bahsettiğini de bilmiyordu. Tabii onu bulacağını varsayarsak. Kendisini yıllar sonra hayal etti, uzun sakallıydı, doğada yaşıyor, babası gibi oyma figürler yapıyor ve yavaşça yalnızlığın ağırlığıyla arka fonda kayboluyordu.

Kasiyer, yerel bir bağış kampanyası için adını sorduğunda, "John," dedi ve o andan itibaren hep gerçek ismini kullandı, Kontrol'ü ve onu buraya kadar getiren diğer sahte isimleri kenara attı. John sıradan bir isimdi. Dikkat çekmiyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ama o ana kadar kullandığı taktiklere devam etti. Yerel terör örgütleriyle mücadelesi sırasında birçok bölgeye aşina olmuştu. Eğitiminden sonraki ikinci görevinde bölge sağlık kurumlarının aşı yazılımlarını güncelleyen bir görevli olarak Orta Batı bölgesinde zaman geçirmişti. Ama aslında gerçekte milis gücü üyeleri hakkında bilgi toplamıştı. Geçmiş yaşamından arka sokakları tanıyordu ve sanki hiç ayrılmamış gibi bir kez daha oralara girdi ve üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen tüm eski hilelerini kolaylıkla kullanıyordu. Hatta tasasız bir özgürlük hissi, bir rahatlama ve uzun süredir yaşamadığı bir kolaylık vardı bu yollarda. O zaman da şimdi olduğu gibi her kamyonetten, özellikle de plakası çamur kaplıysa, her yavaş sürücüden ve her otostopçudan kuşkulanırdı. O zaman da yine bugün yaptığı gibi paralelinde çamurlu yan yollar olan yerel yolları tercih ederdi ki gittiği yoldan geri dönebilsin. Detaylı haritalar kullanırdı, uydu navigasyon yerine. Cep telefonu konusunda tereddütte kalmıştı, ama sonunda onu da okyanusa atmıştı, geçici olarak yenisini de almamıştı. Takip edilemeyecek bir telefon alabileceğini biliyordu, ama arayacağı her kim

olursa olsun dinleniyor olacaktı şüphesiz. Akrabalarından birini arama dürtüsü ve annesini son bir kez deneme isteği kat ettiği kilometrelerle azalmıştı. Hem söyleyecek bir şeyi olsa çoktan bir telefon almış olurdu.

Bazen arabasını sürerken müdürü düşünüyordu. Dağlarla çevrili bir vadide parıldayan, sığ bir gölün kenarından geçerken, çiftçi pazarından alınmış sucuğun kenarından bir parça koparırken. Gökyüzü o kadar açık bir mavi ve o kadar buluttan yoksun ki gerçekdışı. Eski siyah beyaz fotoğraftaki küçük kız. Nasıl da deniz fenerine kafayı takmış,, ama bir kere olsun fener bekçisinden bahsetmemişti. Çünkü orada bulunmuştu. Çünkü neredeyse son ana kadar orada yaşamıştı. Neler görmüştü? Neler biliyordu? Onu kimler tanımıştı? Grace biliyor muydu? Southern Reach tarafından işe alınmak için girdiği zahmetler. Acaba yolculuğu sırasında biri sırrını öğrenip, kurumu tehlikeye atacak bir unsur olarak görmek yerine iyi bir fikir olduğunu düşünmüş müydü? Fener bekçisi hakkında bildiklerini neden saklamıştı? Bu sorular onu endişelendiriyordu: kaçırılmış fırsatlar, geride kalmışlık, bitki ve fareye, Ses'e ve Whitby'ye gereksiz ehemmiyet, yoksa daha erken fark edebilirdi. Hâlâ yanında taşıdığı dosyaların bir faydası yoktu ya da fotoğrafın yanındaki yolcu koltuğunda olmasının.

Gecenin içinde yol alıyordu artık, sürekli sahile varıyor, farları turuncu kesik çizgileri ve beyaz kedigözlerini ve bazen gri metalik korkulukları aydınlatıyordu. Radyoda haberleri dinlemeyi bırakmıştı. Şahit olduğu yaklaşmakta olan felaketin işaretlerinin kendi hayal dünyasının ürünü olup olmadığından emin değildi. Gitgide her şeyden bağımsız bir baloncuk içinde yaşıyormuş gibi davranmak istiyordu. Yolculuğunun sonsuza kadar sürmesini istiyordu. Amacının yolculuk olmasını.

Çok yorulduğunda, oradan ayrılır ayrılmaz ismini unuttuğu bir kasabada durup, bütün gün açık bir restoranda yumurta ve kahve ısmarlamıştı. Servis yapan kız ona nereye gittiğini sorduğunda, "Kuzey," demişti. Kız kafasıyla onaylamış, başka bir şey sormamıştı, yüzünde yeni soru sorma cesaretini kıran bir şey görmüş olmalıydı.

Oyalanmadı, yemeğini kısa kesti, otoparktaki camları karartılmış yağmur ormanı çıkartmalı eski Volvo araba ve gereğinden uzun bir süredir sigara içen sürücüsünden huylanmıştı.

Denizden gelen yağmur sise dönmüş, onu saatte otuz kilometreyle karanlıkta sürünmeye mahkûm etmişti, çünkü pusun içinden ne çıkacağını bilemiyordu. Bir keresinde aniden ortaya çıkan TIR ödünü koparmış, diğerinde ise bir geyik farlarının tam önünden hareketli bir tablo gibi geçmiş ve sonra kaybolmuştu.

Sabahın erken saatlerinde, annesi ona yalan söylediği halde, bunun bir öneminin olmadığı so-

nucuna vardı. Bu taktiksel bir detaydı, stratejik değil. Her türlü bu yolu seçeceğinden, Southern Reach'e adımını attığı andan itibaren bu yola çıkıp, hiçliğin ortasından kuzeye doğru yol alacağı belliydi. Rüzgârın eğrilttiği şekilsiz ağaçlar siste koyu renkli dumanlara benziyor, kendilerini yakarak küle çeviriyorlardı, sanki geleceğin bir uyarlamasını seyrediyordu.

Kaya Koyu kasabasına ulaşmadan önceki akşam John kendisine son bir ziyafet hakkı tanıdı. Dalgaların ve suyun içinde parlayan değişik renkli kumların yanında anemik gibi görünen soluk nehrin kavisinin kucakladığı kasabadaki kıyı dağlarının gölgesinde kalan şık bir lokantaya arabasını çekti. Etrafa saçılmış kütükler ve ölü ağaç dalları sanki bu görüntüyü bozmak için yerleştirilmişti.

Barda oturdu, bir şişe kaliteli kırmızı şarap, sarımsaklı patates püresi ve mantar soslu fileminyon ısmarladı. Jan adındaki tecrübeli barmenin alçakgönüllü böbürlenmelerini samimi bir ilgiyle dinledi – John'un hiç gitmediği şehirlerde yaptığı işlerle ilgili eğlenceli hikâyeler. Adam arada yanlarından sarı saçlar dökülen pütürlü Nordik yüzünü çevirip John'a kaçamak bakışlar atıyordu. Belki de John'un ona dünyanın öbür ucunda bu ağaç kalıntılarının arasında ne yaptığını sormasını bekliyordu.

İçeri bir aile girdi – beyaz, zengin, Polo tişörtleri, süveterleri ve bej pantolonlarıyla bir giyim

kataloğundan fırlamış gibiydiler. John'u fark etmediler bile. Barmeni de görmezden gelerek, hamburger ve patates sipariş ettiler, baba çocuklarıyla yabancı arasında siper olacak şekilde John'un tam soluna oturdu. Ne kadar garip göründüklerini bilmeleri mümkün değildi. Onlar kendi sırça köşklerinde yaşıyorlardı. İstedikleri her şeye sahiptiler ve neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı. Sohbetleri dik oturmak, yediklerini düzgün çiğnemek, seyrettikleri bir futbol maçı ve kasabadaki hediyelik eşya satan bir dükkân hakkındaydı. Onlara imrenmedi. Onlardan nefret etmedi. İlginç ama hiçbir şey hissetmedi. Buradaki tüm geçmiş, şifrelenmiş ve anlamsız kılınmıştı. Beraberinde taşıdığı gizli bilginin yanında hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Barmen çocukların durmadan değişen siparişlerine ve babanın onunla hafif aşağılayıcı tonda konuşmasına katlanırken, gözlerini devirerek John'a baktı. O sırada askeri kıyafetler içindeki kadın ve Empire Caddesinden iki kaykaycı arkadaşı, John'un iki yanına çaktırmadan ilişti ve arsızca ailenin yediği yemeklere bakmaya başladı. Kaç gizli ajan göze batmadan, fark edilmeden, ses çıkarmadan görevini yapıyordu acaba? Kaçının karanlıkta, boktan güvenli evlerde veya küf kokulu otellerde işleri bitiriliyordu. Görünmez oluyorlardı. Önemsiz kılınıyorlardı. Onun gibi kaç kişi vardı? Belki burada çalışıyorlardı, bu ailenin ya da bu barmenin haberi olmadan, hâlâ çabalıyorlardı, insanları etkisiz hale getirenin yalnızca

X Bölgesi'nin sınırı değil, ötesindeki dünya olduğunu bilmeden.

Aile ve onların ardından eşlikçiler gittiğinde, barmene sır verir gibi, "Nereden bir tekne bulabilirim?" diye sordu. Bir dünya yorgunundan diğerine. Barmenin hikâyelerdeki gibi kanunun sınırlarını zorlayan maceracı bir yoldaş. Adamın dibisin. Senin bağlantıların vardır.

"Teknelerden anlar mısın?" diye sordu Jan.

"Evet." Gölde. Kıyıya yakın. Açık denizlerde gezdiğini söylerse Jan'ın hikâyelerine meze olabilirdi.

"Belki sana yardımcı olabilirim," dedi barmen, yüzünde bir tebessümle. "Sanırım ayarlayabilirim." Avizenin cam kürelerinden yansıyan kırılmış ışık huzmeleri yüzünü aydınlatırken eğilip fısıldadı, "Ne kadar çabuk ihtiyacın var?"

Şimdi. Hemen. Sabaha.

Çünkü Kaya Koyu'na arabayla gitmeyecekti.

Tuzlu Yaşam düz tabanlı bir sandaldı, sığ bir pruvası ve sancak tarafına zarafetle dönme konusunda inatçı bir isteksizliği vardı. Onu sert okyanus rüzgârlarından az da olsa koruyacak küçücük bir kabini ve görmüş geçirmiş ama kuvvetli bir motoru vardı. Öyle eskiydi ki beyaz boyası pul pul dökülmüş, altındaki ahşap açığa çıkmıştı. John'a römorkörü çağrıştırıyordu, ama ona tekneyi değerinin iki katına satan kır saçlı, fıçı göbekli, çarpık bacaklı, bir balıkçı klişesi tarafından balıkçı teknesi olarak kullanılmıştı. Neredeyse adamın yasadışı bir iş çevirdiğine

inanacaktı, kesin üstüne düşen bir görev vardı. Onu ya havaya uçuracak ya da dünyanın sonuna kadar götürecek kadar mazot almış ve erzaklarının kalanını yüklemişti.

Sandal "Olur da motor ruhunu teslim ederse," diye küreklerle, "Tanrı korusun fırtına patladığında sığınacak liman bulman için," denizcilik haritalarıyla ve işaret fişekleriyle gelmişti. Balıkçının ikna çabalarından sonra biraz daha para harcayarak, kaptanın eski yağmurluğunu, şapkasını, piposunu, çizmelerini ve delik balık ağını da almıştı. Pipo ağzına bir garip olmuştu, çizmeler de bir hayli büyüktü, ama en azından uzak mesafeden bu kılıkla tanınmayacağına inanıyordu.

Motorun hoşuna gitmeyen hıçkırıklı bir homurtusu olmasına karşın, aslında çok da seçme şansı yoktu – teknenin bu çetin yolculukta otomobil kadar hızlı olacağını düşünüyordu ve takip edilmesi daha zor. Nehirden denize doğru ilerlerken, kıyametin yaklaştığını hissediyordu; karaya vurmuş, yanmış ağaç dalları sanki sahilde yakılmış ateşlerden veya fırtınadan değil de, çok daha büyük bir felaketten geriye kalmıştı.

Kıyıdaki kayaların aralarına evler inşa edilmişti, sakin denizin ardından dalgalı sulardan geçerken, teknenin dalgalarla uyum içinde çıkıp inişini çözmeye ve akıntıya alışmaya çalışırken birkaç çıplak kumsal gördü. Evlerin çoğu yıkılmaya yüz tutmuştu, alacakaranlığın ışıklarıyla uyananlar bile geçici bir süreliğine ayakta duruyor gibiydi.

Mangallardan çıkan dumanlar. İskelelerde duran insanlar. Hepsi kış geldiğinde gidecekmiş gibi görünüyordu.

Terk edilmiş bir deniz fenerinin yanından geçti, siyah tacı olan alçak, basık, beyaz bir kuleydi. Sessizce yanından süzülüverdi, dökük boyalardan arkasındaki örülü duvarı seçebiliyordu. Işıldak karanlıktı ve aniden sanki alternatif bir X Bölgesi'nin kıyısında ilerliyormuş gibi bir ikilemde kaldı. Başka bir sınırı geçtiğine dair bir histi bu.

Sisin içinde bir yerde, eğer yeterince dikkatle bakarsa, Lowry ve Whitby'yi kaybolmuş gezinirken görebilirdi. Oralarda bir yerlerde, Ruh ve Bilim Birliği ölçümler yapıyor, her şeyden habersiz bir kız aşağıda kayaların üstünde oynarken, Saul Evans deniz fenerinin sarmal merdivenlerinden yukarı çıkıyordu. Hatta Grace bile vardı, Southern Reach'ten geriye kalanları etrafında topluyordu.

Öğleden sonra, kıyının sert bir şekilde kıvrıldığı bölüme gelmişti, burası Kaya Koyu kasabasına açılan körfezdi. Biyoloğun "Kaya Koyu" dediği yer aslında kasabanın otuz kilometre kuzeyindeki gelgit havuzlarının ve resiflerin olduğu bölgeydi. Ama eski kulübesi kasabanın hemen dışındaydı. Kesin konuşmak gerekirse aslında bu bir köydü. İçinde yalnızca beş yüz kişi yaşamaktaydı.

Tuzlu Yaşam, John'un kıyıya çekip öyle dalların altına saklayabileceği türde bir tekne değildi.

Ama yoluna devam etmeden önce Kaya Koyu kasabasında keşif amaçlı bir gezinti yapmak istiyordu. Geniş körfezde, suyun içinden yükselen kayaların arkasına gizlenerek biraz yukarılara doğru ilerlemeyi göze aldı. Az sonra tekneyi bağlayabileceği eski çürümüş bir iskele buldu. Haritaya göre ulusal yaban hayatı koruma sığınağına yürüme mesafesindeydi, oradan yürüyüş patikasına çıkıp, kasabaya ulaşabilirdi. Şapkasını ve piposunu teknede bıraktı; yağmurluğunu, dürbününü ve silahını alarak önce çalılıklardan, sonra ormandan geçerek kıyının içlerine doğru ilerledi. Taze sedir kokusu onu canlandırmıştı. Çok geçmeden, kayalıkların üstünden kasabaya giden ahşap köprüyü ve ilerisinde uzanan küçük ana caddeyi gördü. Köprüye gelmeden evvel yerel polis tarafından kurulmuş bir yol barikatına denk gelmiş, neyse ki yol boyunca şüpheli herhangi bir şey görmemişti; sadece bir koşucu ve bariz ot içmek için yer aranan birkaç genç. Seyir yerinden, dürbünüyle sık ağaçların ötesine baktığında, ana cadde üzerine park etmiş, camları karartılmış yarım düzine siyah sedan ve arazi aracı görmüştü. Araçlar ve yanlarında duran, yepyeni kareli gömlekleri, blucinleri ve botlarıyla hiç de ormancı gibi görünmeyen mükemmel tıraşlı adamlar, buram buram Merkez kokuyorlardı.

Eğer bu kadar az sayıda geldilerse, ya bu araştırmakta oldukları konumlardan yalnızca biriydi

ya da biyolog şu an çok daha büyük bir problemin parçasıydı ve Merkez başka bir yerde adamakıllı meşguldü. Muhtemelen güneyde bir yerde.

Biyoloğun alışkanlıklarını bildiklerine inanıyorlarsa, kıyı boyunca daha kuzeyde bir yerde saklanmayı tercih ettiğini düşünüyor olabilirlerdi. Ama önce kasaba ve çevresini aradan çıkarmaları gerekirdi. Etraf sık kıyı çalılarıyla ve ondan daha sık yağmur ormanlarıyla kaplıydı ve ikisini de aşmak kolay değildi. Kasabayı geçtikten sonra, özellikle yağmur mevsiminde, yerel halkın bile kaybolabileceği türden bir doğal ortamdı.

Bir önsezi ile kayalıkların üstündeki konumunu terk etti ve aşağıdaki patikaya inip iki tarafını köprünün kucakladığı nehri geçerek, karşı tarafta bir yükseltiye tırmandı. Yol onu sedir ağaçlarıyla bezeli yosun kaplı tepelerin üstünde suyun yakınında bir yere getirdi. Dar körfezin tam karşısında biyoloğun yaşadığı kulübe vardı. Çömelmiş halde zikzaklar çizerek, keskin dikenli bitkilerin arasından sürünerek geçti, dikenli yapraklara sahip kavruk karaağaçların diplerine uzanıp iyi bir gözetleme noktası buldu.

Kulübe teknesinden azıcık daha büyüktü, ağaçlar kulübenin önünde sadece ufacık bahçelik bir alan bırakacak ve toprak yol sol üstten eve inebilecek kadar tıraşlanmıştı. Üstteki yükseltide gizlenmiş, daha büyük bir yerleşim vardı: çarpık bir bacadan yükselen beyaz duman filizlerinin görüldüğü bir ana bina.

Ama kulübeden duman yükselmiyordu. Garip bir şekilde kulübenin etrafında da herhangi bir hareket yoktu. Her iki taraftaki ağaçları bir saatten fazla gözetledikten ve etrafı yaklaşık elli kez taradıktan sonra bir parça toprağın yer değiştirdiğini fark etti: kamuflaj. Az sonra bunun elinde tüfeği ve dürbünüyle, askeri bir örtünün altında kulübeyi gözetleyen bir adam olduğunu fark etti. Ajanı tespit ettikten sonra, diğerlerini de görmeye başlamıştı: ağaçlarda, kütüklerin arkasında, hatta içlerinden biri dikkatsizce kulübeden dışarı bakarken. Artık biyoloğun istese de kulübenin yakınına gelmeyeceğinden emindi.

Böylece vahşi doğaya geri döndü ve daireler çizerek yorucu bir yoldan teknesine ulaştı. Fark edildiğini sanmıyordu, ama işini şansa bırakmak istemiyordu. Tekrar teknede olmaktan da memnundu. Sahip olduğu azıcık ormancılık bilgisi de tükenmişti, şansının yaver gittiğini düşünüyordu. Teknenin hâlâ yerinde olması ve bölgeye kimsenin gelmemiş olması da ayrı bir şanstı.

Bir konserve soğuk fasulye yedi ve son ana kadar sahilden uzaklaşmadan yola koyuldu – ardından körfezin çıkışına doğru serinkanlı ve istikrarlı bir atılım yaptı, Merkez'in uzaklardan onu göreceğine ve tepesine çökeceğine emindi.

Gökyüzü o anlarda öyle engin görünüyordu ki yalnızca uçan martılar, pelikanlar ve karabataklar vardı ve onlardan daha yukarda albatros olduğunu düşündüğü kuşlar. Hafif çırpıntılı dalgalar, uzaklardan gelen sis sireni ve bir yakınlaşıp bir

uzaklaşan teknelerin belirsiz şekilleri. Her şey oraya ait gibiydi, sonradan balıkçı kılığına girmiş birileri yoktu.

Tüm bunlardan uzaklaşmak daha iyi ve daha kolaydı. Belli ki bulabildiği en ıssız ve en ırak yere gitmişti; onu takip edebilecek kadar gözü pek biri var mıydı?

Belki oradaydı, belki de değildi. Eğer değilse, her şey nafileydi zaten.

Takip, aralıklarla gelip giden bir dürtüydü. Bazen sönüyor, sonra tekrar alevleniyordu. Dürbününden bakınca geniş bir yay çizerek hızla ona yaklaşan bir sürat teknesi gördü. Görmese de bir helikopter sesi duydu, sonraki yirmi dakikayı şekilsiz şapkasını yüzünün üstüne çekip, gergin bir halde, yırtık, işe yaramaz balık ağıyla amaçsızca balık tutarak geçirdi. Elindeki tüm imkânlarla balıkçı numarası yapmaya çalışıyordu. Sonra sesler azaldı ve sürat teknesi kıyıya doğru giderek oradan uzaklaştı. Her şey önceki haline döndü ve uzun bir süre de öyle kaldı.

Kaya Koyu'nun üstlerinde karşısına çıkan yeni arazi ona daha yabancı ve soğuk gelmişti – ama daha rahatlatıcıydı, doğru olmadığını bilse de, sanki X Bölgesi sadece farklı bir iklimdi, bir tür bitki örtüsü, basit bir teruvar. O kadar çok renk ve grinin öyle çok tonu vardı ki – gökyüzünden aşağı vuran parlak gri, sonsuz ve ebedi gri. Tam yağmur öncesi, dalgacıkların kıvrımları tarafından kırılan

suyun alacalı mat grisi, okyanusun yüzeyine kabarık ve dikenli şekiller çizen yağmurun kendine has grisi. Açıktaki dalgaların teknenin pruvasını döven metalik grisi, o dalgaların üstüne kırmış, sallanarak ve motoru bağırtarak ilerliyordu. Tekneyi düz tutup, motorsuz ilerletmeye çalışırken altından geçerek havaya kalkıp inmesine sebep olan devasa boyuttaki ağır kütleli gri; yaşamın düşe yaklaştığı ona nefes alıp vermeyi unutturan anlar.

Biyoloğun neden dünyanın bu bölgesini sevdiğini ve burada kendini kaybetmenin yüzlerce yolu olduğunu anlıyordu. Hatta olduğunu düşündüğün insandan çok farklı biri haline gelebileceğini. Arayışı sırasında düşünceleri saatlerce durgunlaştı. Çılgınca her şeyi analiz etme isteğinden, günleri haftaları atomlarına ayırma ihtiyacından ve bununla beraber zihnini işgal eden insan etkileşiminin ve çatışmalarının ağırlığı ve gürültüsünden sıyrıldı.

Çocukken gölde balık avlamanın sükûneti, uzun sessizlikler ve dedesinin onunla kilisedeymiş gibi fısıldayarak konuşmasını hatırladı. Biyoloğu bulamazsa ne yapacağını düşündü. Geri mi dönecekti, yoksa orada bulduğu doğaya mı karışacaktı, olanları unutmaya çalışacak, pruvaya vuran dalgalar, kıyıdaki köpükler ve yüzüne çarpan rüzgârdan farkı kalmayacak mıydı? Bu düşünce onu en az biyoloğu bulma fikri kadar rahatlatıyordu, uzun süredir hissetmediği kadar huzurluydu ve arkasında kalan birçok şey ona

saçma ve gülünç veya her ikisi gibi geliyordu. Aslına bakılacak olursa, özünde bunların hiçbirinin önemi yoktu.

*

Kuzeye yolculuğunun gecelerinde, kıyıya teknesini sıkıca bağladığında –kayalıkların rüzgâr almayan kısımları onu muhafaza edecek kadar genişti, denizin dibi ise kaygan yosunlara rağmen çapasına sarılıyordu– garip ışıklar görmeye başladı. Bunlar inip, çıkıyor, denizde ve gökte kayıyorlardı, bazıları beyaz, bazıları yeşil veya mora çalan renkteydi. Bir şey mi arıyorlar, yoksa daha basit bir amaca mı hizmet ediyorlar, çözemedi. Ama bu ışıklar ortamın büyüsünü bozuyordu ve o gece uyku tulumunun içinde uzandığında radyosunu açtı ve sesi kısık tutmak için radyoyu kulağına dayadı. Cızırtı başlayana kadar anlamlandıramadığı birkaç kelime dışında bir şey duymadı ve bunun felaket yüzünden mi, yoksa konumunun her yere uzak olmasından mı kaynaklandığını bilemedi.

Gökteki yıldızlar uzak ve sabitti. Uykusunun ve rüyalarının dokusu kadar uçsuz bucaksız, koyu bir gecede parlıyorlardı. Artık yorulmuştu ve canı gofret ve konservelerin dışında bir şeyler çekiyordu. Dalgaların sesinden iyice sıkılmıştı, aynı şekilde motorun sesinden de. Kaya Koyu'ndan ayrılalı üç gün olmuştu ve kıyı boyunca biyoloğun izine rastlamamıştı. Pek yakında bölgenin en ücra köşesine varacaktı. İç kısımların kara yoluyla ulaşılabilecek yerlerini çoktan geçmişti, an-

cak yürüyerek, helikopterle veya tekneyle gidilebilirdi. Kaya Koyu olarak adlandırılan yerin eşiği.

Eğer yemeğini ve suyunu tutumlu kullanırsa, geri dönmek zorunda kalmadan bir hafta daha yol kat edebilirdi.

*

Yeni bir günün sabahı. Rehavet içinde sürükleniyordu. Köpekbalığı yüzgeci kadar keskin ve bir dağ kadar sarp siyah kayalarla çevrili koyun ağzına doğru kürek çekiyordu. Oraya yaklaşmaya karar vermişti, çünkü biyoloğun saha notlarında çizdiği kıyı şeridine benziyordu.

Kayalar, deniz salyangozları ve denizyıldızlarıyla kaplıydı, sığlıklarda minyatür sualtı mayınlarına benzeyen yüzlerce denizkestanesinin koyu şekilleri görünüyordu. İki gündür kimseyi görmemişti. Kürek çekmekten kolları tutulmuştu ve ağrıyordu. Sıcak bir öğün yemek, duş almak ve ona nerede olduğunu gösterecek bir işaret istiyordu. Tekne su almaya başlamıştı, zamanının bir bölümünü su boşaltmaya harcıyordu. Kıyıdan azıcık dahi olsa uzak kalma korkusu, kayalıklı bir yerde karaya oturma korkusuna baskın gelmişti.

Kayalar kıyıya kadar uzanan sert bir çizgi veya sırt gibi bir çıkıntı yapmıştı, aralarında seyretmek zordu. Aniden çıkan dalga onu fazla yakına taşıdığından kayalara çarptı, darbeyi kemiklerinde hissetti. Bir küreği tekneyi itmek için yerinden çıkardı, ilk denemede küreği kaydı, kurtulmak için tekrar itmesi gerekti ve ardından dalgalar tekne-

sini tekrar savurmasın diye kurtulana kadar deliler gibi kürek çekti.

Küreğinin neden kaydığını anlaması biraz zamanını aldı ve normalde çıkması gereken çıtırdama sesinin neden çıkmadığını. Birisi deniz salyangozlarını ve midyeleri yemişti. Biraz yosun dışında kaya çıplak kalmıştı. Dürbünüyle baktığında iç kısımlardaki kayaların da çıplak olduğunu gördü ve kıyıya yakın kısımlarda toplanmak istemeyen salyangozların bıraktıkları yuvarlak solgun izleri fark etti.

Yakınlarda bir ateş veya yerleşimden iz yoktu, ama birisinin onlardan beslendiği ortadaydı. Eğer bu bir insansa, herhangi biri olabileceğinin farkındaydı. Yine de hiç yoktan iyiydi. İçinde kaygı, rahatlama ve kararsızlık hisleri savaşıyordu. Bu kişi her kimse tekneyi görmüş olmalıydı. Akşam orada konaklamaya düşündü, ama sonra tornistan yapıp kürek çekerek geldiği yoldan geri çıktı, bir koy geri giderek, okyanustan yükselen kimsenin barınamayacağı devasa kayalardan birinin arkasında saklandı.

Oraya geldiğinde, teknenin biraz daha su aldığını gördü, belli ki zamanının çoğunu kürek çekmek yerine, tekneden su boşaltarak geçirecekti ya da gereksiz yere batacak diye endişelenecekti. Bu yüzden tekneyi kıyıya yanaştırıp demir attı, ardından suların içinden bata çıka yürüyerek üstü sarkık ağaç dallarıyla kaplı küçük siyah kumlu bir sahile çıktı ve orada soluklanarak dakikalarca oturdu. Bu son şansıydı. Tekneyi tamir etmeye

çalışabilirdi. Sahil boyunca topallaya topallaya Kaya Koyu'na geri dönmeye çalışabilirdi. Bu işi bitirebilirdi, bu fikirden sonsuza kadar vazgeçebilirdi. Biyoloğun görüntüsünü zihninde tutup, bir daha önüne çıkmasına izin vermeden arkasında büyümekte olan şey ile yüzleşebilirdi. O anda annesinin ne yaptığını, nerede olduğunu merak etti. Sonra Whitby'nin raftan uzanıp onu gafil avlayan eli aklına geldi ve Grace'in kapıda müdürü beklerkenki hali.

Tekrar bota çıktı, sırt çantasına sığdırabildiği işe yarar her şeyi aldı, Whitby'nin belgesini bile. Çantanın ağırlığı onu biraz zorlasa da, ağaçların arkasında saklanmaya çalışarak, siyah kayalar çizgisine doğru ilerlemeye başladı. Çok geçmeden tekne uzak bir hatıra olmuştu, bir zamanlar var olmuşsa da artık yoktu.

O gece, gökteki ışıkları yeniden fark etti, hâlâ uzaktalardı, fakat yaklaşıyorlardı. Bir geminin motorunu duyduğunu sandı, ama ışıklar kayboldu, ses azaldı ve o dalgaların fısıltıları ve süküneti arasında uykuya daldı.

*

Ertesi gün günbatımında, John kayaların üstünde bir hareket gördü ve dürbününü oraya doğrulttu. Gördüğü figürün biyolog olduğuna, onun gökyüzüne karşı beliren ana hatlarını tanıdığına, nasıl hareket ettiğini bildiğine inanmak istiyordu, ancak onu sadece tutukluluk sırasında görmüştü. Atıl. Etkisiz. Farklı.

Kayaların biraz uzağındaki gözetleme noktasından ilk baktığında, onu neredeyse anında kaybetti, tekrar gelecek mi, yoksa uzaklaşacak mı bilmiyordu. Kayalar ve onun görüntüsü birbirine karıştı ve bulandı ve sonra yine gece çöktü. Bir ateş veya ışık görünsün diye bekledi, ama hiçbirini görmedi. Eğer biyologsa tam anlamıyla varlığını sürdürmek üzere davranıyordu.

Bir gün daha geçti; martılar ve onu görünce aniden durup bir süredir her şeyi kaplayan sisin içinde buhar gibi kaybolan gri bir tilkiden başka bir şey görmedi. Gördüğü kişinin yoluna devam ettiğinden endişelenmeye başladı. Belki de burası kaldığı yer değil, uzun yolculuğunda sadece bir duraktı. Bir konserve fasulye daha yedi ve matarasından az su içti. Soğuktan büzüşmüştü, titriyordu, kalın battaniyesinin altında bekliyordu. Ormancılık becerilerinin yine sonuna yaklaşıyordu, o vahşi doğadan çok, arka sokak ve küçük kasaba takipleri için yetiştirilmişti. Herhalde birkaç kilo kaybettim diye düşündü. Sedir ve çam ağaçlarının kokusunu derin derin içine çekiyordu, yaşayan şeyler geçici çare oluyordu.

Figür günbatımında yine ortaya çıktı, siyah kayalıkların sırtlarında John'u aşacak bir beceriyle sürünüyor ve atlıyordu. Dürbününden onun biyolog olduğunu saptayınca, yüreği hopladı, kanı kaynadı ve kollarındaki tüylerin hepsi diken diken oldu. Dalga gibi duygular kapladı içini ve gözyaşlarını bastırmak zorunda kaldı. Bu bir rahatla-

ma mıydı, yoksa daha derin bir duygu muydu? O kadar uzun süredir kendi dünyasında yaşıyordu ki emin olamadı. Ama anında doğruldu. Biyolog sahile geri dönerse, yağmur ormanında kaybolacağını biliyordu. Onun izini ormanda sürme ihtimali pek yoktu.

Gerçi onun arkasından tırmandığını görürse, karşısına çıkma şansını yitirirdi, biyolog ellerinden kayıp giderdi ve onu bir daha göremezdi. Bunu da gayet iyi biliyordu.

Deniz kabarmaya başlamıştı. Işık soluk, can sıkıcı ve griydi. Yine. Rüzgâr sertleşmişti. Denizde biyoloğun görüntüsü ve dürbünüyle dahi net göremediği kadar uzaklarda seyreden bir gemiden yükselen kara dumanlar dışında insanların varlığına delalet eden hiçbir şey yoktu.

Yarı yola kadar ilerlemesini bekledi, tüm doğallığı ile gelen dikkatini kaybetmiş midir acaba diye düşündü, onu alt etmek eskisinden daha kolay mı olacaktı? Daha sonra kaya şeridinin diğer tarafından çömelerek, kendini onun görüş alanı dışında tutmaya özen göstererek, fark ettirmeden yaklaştı. Gerçi John'ı azalmakta olan ışık değil, orman daha görünür kılıyordu. Sırt çantasını biyolog veya bir başkası o yokken çalmasın diye paranoyak gibi yanında taşıyordu. Her ne kadar biraz hafiflemiş olsa da çantası dengesini bozuyor, silahını tutarken kayalara tırmanmasını zorlaştırıyordu. Whitby'nin belgesini bırakabilirdi, ama belge her an göz önünde bulundurmayı gerektirecek kadar önem kazanıyordu.

Adımlarını kısa, dizlerini bükük tutmaya özen gösteriyordu, ama bu şekilde bile birçok defa şekilsiz, yosunlarla kaplı, kaygan, kaba, deniz salyangozlarının, midyelerin ve istiridyelerin kabuklarıyla keskinleşmiş kayaların üzerinden kaydı. Dengesini sağlamak için tutunmak zorunda kaldı ve eline sardığı kumaşa rağmen ellerini kesti. Çok kısa bir süre sonra bilekleri ve dizleri takatsiz kalmıştı.

Yarı yola geldiğinde kaya şeridi daralmıştı ve üzerlerine çıkmaktan başka şansı kalmamıştı. Oraya çıkıp ilk kez baktığında biyolog ortada görünmüyordu. Bunun anlamı ya kıyıya dönmenin mucizevi bir yolunu bulmuştu ya da daha ilerde bir yerde saklanıyordu.

Ne kadar çömelip eğilse de, biyolog onu rahatlıkla görecekti. Eğer onu görmekten memnun olmazsa, ne atar bilemiyordu – taş, bıçak, ev yapımı mızrak? Şapkasını çıkardı ve yağmurluğunun cebine tıkıştırdı, izliyorsa en azından onu tanımasını ümit ediyordu. Bu karşılaşmada ona "sorgulayan" veya "tutuklayan" sıfatlarından daha fazlasını ifade etmeyi. Pusuya yatmış bekliyorsa duraksamasını sağlayabilirdi belki.

Yolun dörtte üçünü geçtikten sonra acaba geri dönmeli miyim diye düşündü. Bacakları lastik gibi gevşemişti, yosunla kaplı kayaları andırıyordu. Dalgalar her iki taraftan da sert vurmaya başlamıştı ve henüz görebiliyor olsa da –güneş ufukta kıvranan kırmızı bir noktacık olmuş, uzaktaki dumanları aydınlatıyordu– geri dönerken fene-

rini kullanması gerekecekti. Fenerin ışığı kıyıda olan herhangi birine John'ın varlığını gösterirdi ve o bu kadar yolu biyoloğu ele vermek için gelmemişti. Böylece her şeyi göze alarak devam etti. Tüm piyonlarını, atlarını, fillerini ve kalelerini feda etmişti. Şah ve vezir satranç tahtasının öteki tarafından gelecek bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar.

Sürekli tekrarlanan yorucu tırmanma, yola devam etme ve geri dönmemenin getirdiği amansız bir tatmin vücuduna son bir güç dalgası olarak yayıldı. Bu görevi sonuna kadar getirmişti. Bu kadar mesafe kat etmişti, ama arkasında bıraktıklarını düşününce hüzünleniyordu, insanlarla öyle yüzeysel ilişkiler kurmuştu ki. Şimdi kayaların sonuna gelirken, o insanları daha iyi tanımış ve daha iyi tanımaya çabalamış olmayı istedi. Hastayken babasına bakmasının dahi özverili bir davranış olmadığını, aslında onu da kendisi için, birileriyle yakın olmanın ne olduğunu anlamak için yaptığını anladı.

Sırtın en sonunda, etrafı çevrili, durmadan dalgalanan, kayaların kucağında bir lagüne rastladı. Lagün tasvir etmek için çok nazik bir kelimeydi belki – etrafı insanın elini veya kafasını kolaylıkla koparabilecek keskinlikte düzensiz kayalarla çevrili, fokurdayan derin bir delik. Dibi görünmüyordu.

Ardındaki uçsuz bucaksız okyanus, içine dalmak için coşuyor, ancak kayaların oluşturduğu

kapalı yumruğa çarpıyordu. Öyle ki damlalar yüzüne püskürüyor ve rüzgârın gücüyle sarsılıyordu. Sadece yansımadan içi görünmeyen lagünün içinde her şey sakindi.

Biyolog sol tarafında saklandığı yerden çıkıp, bir anda o kadar yakınında belirdi ki John neredeyse geri sıçrıyordu, son anda eğilerek ve elini yere koyarak dengesini sağladı.

O anda aciz durumdaydı ve kendisini toparlamaya çalışırken biyoloğun üstüne silah doğrultmuş olduğunu gördü. Bir Glock'a benziyordu, onunki gibi, standart tip. Bunu beklemiyordu. Bir şekilde bir yerden silah bulmuştu. Daha zayıftı, elmacık kemikleri kayalar kadar keskindi. Saçları uzamaya başlamıştı, koyu renk ve kıvırcık. Kalın bir blucin ve ona çok büyük gelen, kalın bir kazak giymişti. Ayağında kahverengi kaliteli yürüyüş botları vardı. Yüzünde merak ve başka duygularla karışık meydan okuma vardı. Dudakları çatlamıştı. Burada, doğal ortamında, kendinden o kadar emin duruyordu ki John kendini garip ve beceriksiz hissetti. Bir şeyler yerine oturmuştu. Bir şey onu keskinleştirmişti ve John bunun hafızası olduğunu düşünüyordu.

"Tabancanı denize at," dedi, tabanca kılıfını işaret ederek. Yakın durmalarına rağmen –bir iki adım atıp uzansa, omuzuna dokunabilirdi– sesini John'a duyurabilmek için yükseltmesi gerekmişti.

"Sonra ihtiyaç duyabiliriz," dedi.

"Biz mi?"

"Evet," dedi. "Daha fazlası gelecek. Işıkları gördüm." Southern Reach'in başına geleni paylaşmak istemiyordu. Zamanı gelmemişti.

"Hemen at, tabii vurulmak istemiyorsan." Ona inandı. Eğitim karnelerini görmüştü. O silahlarla arasının iyi olmadığını söylese de hedefler öyle demiyordu.

4.9 veya 5.1 model tabancası, işte böyle suya gitti. Keşif gezilerinin sayısını artık kaçırmıştı. Deniz tabancayı kulağa Jack'in son yorumu gibi gelen bir şapırtıyla yuttu.

John onu şöyle bir süzdü, tam karşısında duruyordu. Dalgalar kayalara vururken, griliğe, ıslaklığa, soğuğa ve belki de birkaç dakika sonra ölecek olmalarına rağmen gülmeye başladı. Bu durum onu şaşırtmıştı, çünkü ilk başta başkası gülüyor sanmıştı.

Silahı sıkıca kavradı. "Seni vuracak olmam çok mu komik geldi?"

"Evet," dedi. "Hem de çok komik." O kadar fazla gülmeye başlamıştı ki kayanın üzerinde dengesini koruyabilmek için dizlerini kırması gerekmişti. İçinde şiddetli bir neşe veya histeri dalgası büyüyordu, bir anlığına acaba bu hissiyatı daha sık mı arasa diye düşündü. Biyoloğun yükselip alçalan denizin önündeki görüntüsü fazla gelmişti. Ama ilk defa buraya gelmekle doğru yaptığını biliyordu.

"Komik çünkü başkalarının beni vurmak istemesini anlayışla karşılayacağım o kadar çok... o kadar çok an yaşadım ki." Gülmesinin bir sebe-

bi buydu, diğeri ise ona asıl ateş edecek olanın X Bölgesi olduğunu düşünmesiydi. X Bölgesi uzun bir zamandır onu vurmaya çalışıyordu zaten.

"Beni takip ettin," dedi, "takip edilmeyi istememe rağmen. Çoğu insanın dünyanın öbür ucu olarak nitelendireceği bu yere gelip beni sıkıştırdın. Aklında pek çok soru olmalı, ama sorularından bıktığım açık seçik ortada. Ne olmasını bekliyordun?"

Doğruyu söylemek gerekirse, ne beklediğini bilmiyordu. Büyük ihtimalle Southern Reach'te kurdukları ilişkiye güvenerek buraya gelmişti. Ama burada işe yaramıyordu. Bir anda kendine geldi, ellerini teslim oluyormuşçasına havaya kaldırdı.

"Peki ya sana sorularımın değil, cevaplarımın olduğunu söylesem," dedi. Ama ona gösterebileceği elle tutulur tek şey Whitby'nin el yazmasıydı.

"Yalan söylediğini düşünüyorum. Haksız olduğumu da sanmıyorum."

"Peki ya cevapların bir kısmının hâlâ sende olduğunu söylesem." Biraz önce nasıl şapşal gibi davrandıysa, şimdi de tam tersi bir ciddiyetteydi. Hava karanlık olsa da, onu göz hapsinde tutmaya çalışıyordu. Ama yapamadı. Tanrım, sahilin insana acı veren bir güzelliği vardı, köknar ağaçlarının gür yeşillikleri zihnini deliyordu, öldürülmeyi ve duyulmayı beklerken, hırçın gökyüzü ve deniz, kayalıklara akın akın çarpan tuzlu sular damarlarındaki kanın iki kat hızlanmasına sebep olu-

yordu. Kışkırtıcı bir fikir: Şu an burada ölüp, bu güzelliğin parçası olmak hiç de fena olmazdı.

"Ben biyolog değilim," dedi. "Biyolog olarak geçmişim hiç umurumda değil, eğer kastettiğin buysa."

"Biliyorum," dedi. Hiç dile getirmediği halde, sandalda farkına varmıştı. "Biyolog olmadığını biliyorum. Farklı bir versiyonusun aslında. Anılarına sahipsin, bir yere kadar ve X Bölgesi'nin bir yerlerinde biyolog hâlâ hayatta olabilir. Bir kopya olsan da farklı bir insansın."

Bu beklediği cevap değildi. Silahını indirdi. Azıcık. "Bana inanıyorsun."

"Evet." İşte oradaydı. Tam karşısında, video görüntülerinde, hücrelerin benzerliğinde, kişiliklerin farklılığında. Artık kalıbından sıyrılmıştı. Onun yaradılışında farklı olan bir şey vardı.

"Burayı hatırlamaya çalışıyorum," dedi, hüzünlü bir şekilde. "Burayı seviyorum, ama benden ziyade sanki burası beni hatırlamaya çalışıyor gibi hissediyorum."

Ortama John'un bozmak istemediği bir sessizlik hâkim oldu. Orada öylece durdu.

"Buraya beni geri götürmeye mi geldin?" diye sordu. "Geri dönmem."

"Hayır," dedi, doğru söylüyordu. İçinde barındırdığı tüm hırsları sönüp gitmişti. "Southern Reach artık yok," diye itiraf etti. "Orada pek yakında bildiğimiz hiçbir şey kalmayacak."

Alacakaranlıktı, kuşlar uçmaz olmuş, duman

akşamın içinde kaybolmuştu; ikisinin dışında hayatta olan tek şey yüksek sesli dalgalardı.

"Burada olacağımı nereden bildin?" diye sordu, düşünceli bir hali vardı. "Çok dikkatliydim."

"Bilmiyordum. Tahmin ettim." Bir şekilde John'un yüz ifadesi düşüncelerini ele vermiş olmalıydı ki karşısındaki hazırlıksız yakalandı ve tedirgin oldu.

"Beni geri götürmeyeceksen neden geldin?"

"Bilmiyorum." Dünyayı kurtarmak için? Seni kurtarmak için? Kendimi kurtarmak için? Aslında biliyordu. Sorgu odasından beri değişen bir şey olmamıştı. Hem de hiç.

Tekrar ona baktığında biyoloğun, "Burada kalabileceğimi düşündüm. Onun kurmayı başaramadığı ve mahvettiği hayatı kurabilirim diye. Ama kuramam. Görünen o ki kuramam. Ne yaparsam yapayım hep peşimde birileri olacak," dediğini duydu.

Güneş tamamıyla battığından aşağıdaki lagünden yalnızca tanıdık bir ışıma geliyordu.

"Aşağıda ne var?" diye sordu John.

"Hiç," diye cevap verdi hızlıca.

"Hiç mi? Yalan söylemek için çok geç – gereği yok." Yalan söylemek için hiçbir zaman geç değildi, gizlemek için, zaman kazanmak için. Kontrol bunu çok iyi biliyordu.

Yalan söylemiyordu. Tereddüt etti, sonra sözlerine şöyle devam etti, "Buraya geldiğimde hastaydım. Bir gece buraya yürüdüm, aniden başım

döndü ve bir süre kendimden geçtim. Deniz yükselmeye başladığında uyandım, hastalığım geçmişti. Parlaklığın benimle işi bitmişti. Ama şu çukurun dibinde bir şey vardı."

"Ne?" Cevabı bildiğini düşünüyordu, ama yine de sordu. Dalgalar ve suyun yoğunluğuyla kırılıyor olmasına rağmen helezonik ışık çok tanıdıktı.

"Sanırım X Bölgesi'ne giden yol," dedi, korkmuş görünüyordu. "Onu buraya ben getirdim galiba." John bunu nasıl bildiğini anlamıyordu. Cheney'nin bu seyahatin ne kadar zor ve yıpratıcı olduğunu söyleyişini hatırladı, korkmakta haklıydı. Whitby'nin korkunç sınır tasviri de cabasıydı.

Artık karanlık tamamen çökmüştü ve o karşısında yalnızca bir gölgeden ibaretti. İkisi de sahilin ilerisindeki ışıkları görebiliyordu. Titriyor. Dalgalanıyor. Ağır ağır ilerliyor. Yüzlercesi. Ve en aşağıda o pırıltı, o imkânsız ışığın izleri.

"Çok fazla zamanımız kalmadı," dedi. "Akşamı çıkarır mıyız, onu bile bilmiyorum. Saklanacak bir yer bulmamız lazım." Öteki ihtimali düşünmek dahi istemiyordu. Zihnine düşen bu tohum, biyoloğun düşüncelerini ele geçirmemeliydi.

"Yakında deniz yükselecek," dedi. "Kayalardan inmen lazım." O inmeyecek miydi? Yüzünü görmüyor olmasına rağmen, ifadesinin mutsuz olduğuna şüphe yoktu.

"İkimizin de kayalardan inmesi lazım." Ne kadar içten olduğunu bilmiyordu. Helikopteri duymaya başlamıştı, tekneleri de. Peki ya deliyse, ya yalan söylüyorsa, ya aslında hiçbir şey bilmiyorsa...

"Kim olduğumu bilmek istiyorum," dedi. "Buradayken yapamam. Hücreye tıkılıyken öğrenemem."

"Ben senin kim olduğunu biliyorum: tüm dosyan hafızamda. Sana verebilirim."

"Geri dönmeyeceğim," dedi. "Asla geri dönmeyeceğim."

"Orası çok tehlikeli," diye açıkladı, yalvarıyordu, sanki o bilmiyormuş gibi. "Henüz nereye çıktığı kanıtlanmadı." Delik çok derin ve engebeliydi. İçine dalgalar dolmaya başlamıştı. Hayatında muhteşem şeyler de görmüştü, korkunç şeyler de. Bunun da onlardan biri olduğuna inanmak zorundaydı, gerçekti ve öğrenilebilirdi.

Biyolog gözleriyle boyunun ölçüsünü alıyordu. Artık konuşmuyordu. Silahını attı. Suya balıklama atladı, derinlere daldı.

Kontrol tanıdığı ve bildiği dünyaya son bir kez baktı. Gördüğü ve hatırladığı her şeyi derin bir nefesle içine çekti.

"Atla," dedi kafasındaki ses.

Atladı.

—

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Sean McDonald'a ve FSG yayınevindeki herkese profesyonellikleri, tutkuları, espri anlayışları ve her şeyden önemlisi sabırları için çok teşekkür ederim. Fourth Estate, HarperCollins Kanada, Blackstone Sesli Kitaplar ve yabancı dildeki yayınevlerine de teşekkür ederim. Temsilcim Sally Harding'e ve eşim Ann'e bu kitapları yazmama olanak sağlayan zihinsel alanı bulmama yardım ettikleri için teşekkür ederim. Black Dog Kafe'ye, All Saints Kafe'ye, Fermentation Lounge'a, San Luis Mission Parkı'na ve Shared Worlds'e bana çalışabilmem için sağladıkları fiziksel alanlar için teşekkür ederim. Eric Schaller'e, Geoffrey A. Landis'e ve Ashley Davis'e bilimsel tartışmalar için teşekkür ederim. Ve son olarak ilk okuyucularım Brian Evenson'a, Tessa Kum'a, Greg Bossert'e, Jeremy Zerfoss'a, Karin Tidbeck'e, Craig Gitney'e, Berit Ellingsen'e ve Adam Mills'e yardımları için teşekkür ederim.

"*Yok Oluş*'la ilgili en muhteşem şey yarattığı tuhaf, tarifsiz, paranoyak dünya. *Yetki*'yle ilgili en muhteşem şey ise dünyayla ilgili bildiğimizi sandığımız tüm ölçütleri altüst etmesi, dengeleri bozarak her şeyi daha tuhaf ve tarifsiz kılması ve bizi paranoyalara sürüklemesi. Büyüleyici bir kitabı izleyen, ikinci bir büyüleyici kitap."

–BRIAN EVENSON,
Son Günler'in yazarı

"Eğer *Yok Oluş* garipliklerle bezeli bir keşif romanıysa, *Yetki* de aynı tarzda ilerleyen bir casusluk romanı... Bu durumda üçüncü kitap nasıl olacak acayip merak ediyorum – acaba Jurassic Park ile James Bond karışımı mı, yoksa üçüncü türden farklı bir yaklaşım mı?"

–ROBIN SLOAN,
24 Saat Açık Kitapçının Sırrı'nın yazarı

"Elden düşmeyecek, rahatsızlık verici bir eser – tıpkı eski macera hikâyeleri gibi, tek farkı daha tuhaf, daha güzel yazılmış olması ve hiç eskimemesi!"

–KAREN JOY FOWLER, ***BookPage***

Otuz yılın ardından, insanlığın X Bölgesiyle kurduğu tek bağlantı, hükümetin gizlene gizlene artık kaybolmaya yüz tutmuş Southern Reach isimli teşkilatı tarafından sağlanmıştı. Etrafı görünmez bir sınırla çevrili, kötü niyetli ve uygarlığa dair tüm izlerin silindiği bu coğrafyaya art arda keşif ekipleri yollanır. Ancak ***Yok Oluş***'taki on ikinci keşif ekibinin dönüşünden sonra teşkilatın düzeni iyice bozulur.

John Rodriguez Kontrol olarak Southern Reach'in başına getirilir. Her şeyden şüphelenen, çaresiz bir ekiple çalışmak zorunda kalan Kontrol, bir dizi sinir bozucu sorgulama, gizlenmiş notlar ve saatler süren gerçekten rahatsız edici video görüntüleriyle karşılaştıktan sonra, yavaş yavaş X Bölgesinin sırrını anlamaya başlar. Jeff VanderMeer'in ***Southern Reach Üçlemesi***'nin ikinci kitabı ***Yetki***'de, X Bölgesiyle ilgili en rahatsızlık verici sorular yanıt bulacak... Ama cevaplar hiç de tatmin edici olmayacak.

ALFA EDEBİYAT
ISBN 978-605-171-480-6
9 786051 714806

ALFA
www.alfakitap.com /alfakitap /alfakitap /alfakitap